

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

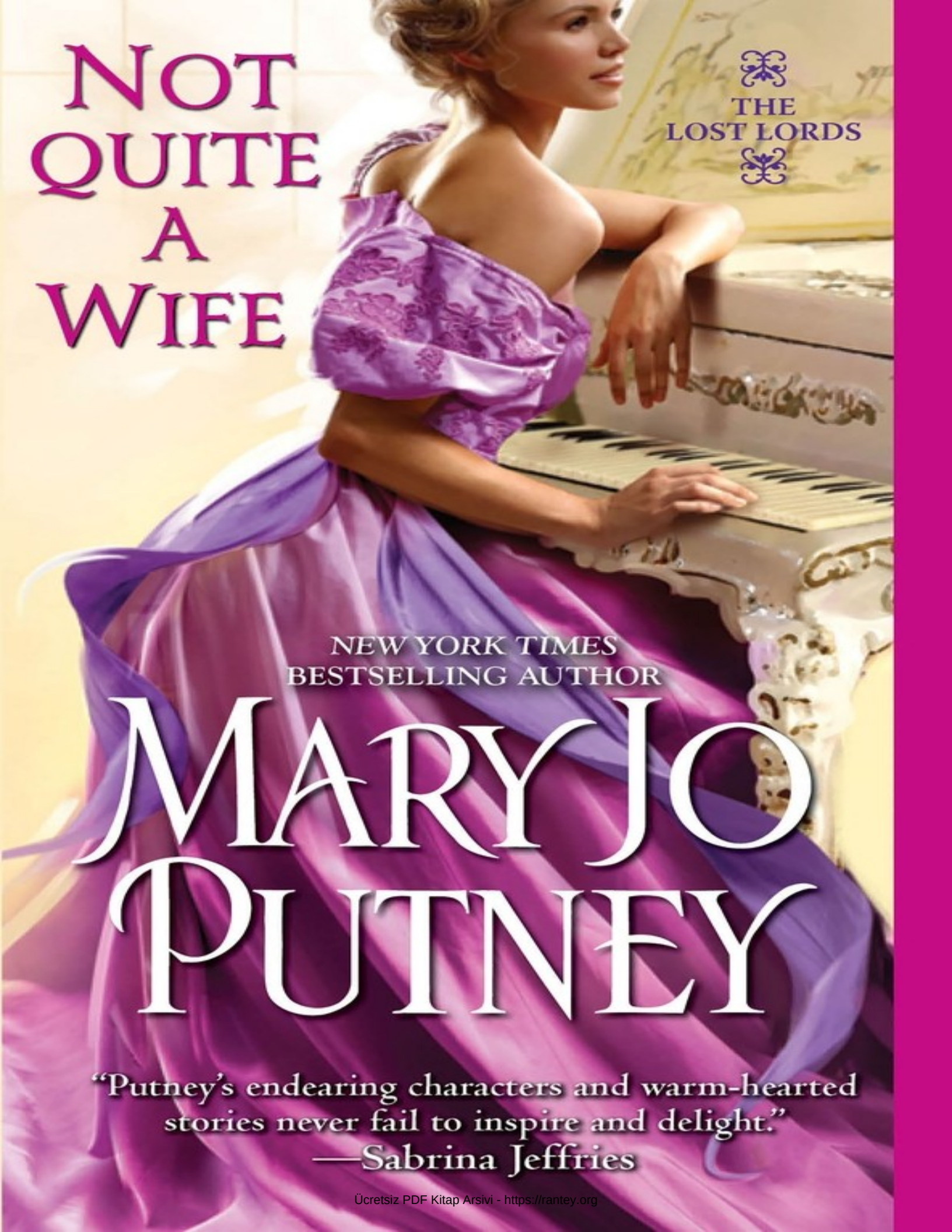
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOT QUITE A WIFE

THE
LOST LORDS

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO PUTNEY

“Putney’s endearing characters and warm-hearted stories never fail to inspire and delight.”

—Sabrina Jeffries

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"TANRIM, *LAUREL*!"

Onu belinden yakaladı ve ezici bir kucaklamayla yanındaki masaya çekti. "Seni kaybettiğime dair korkunç rüyalar gördüm. Her yere baktım ama seni bulamadım." Boğuk bir fısıltıyla "Sen gitmiştin ve ben çok korkmuştum. Çok korktum."

Nefes nefese kaldı, adamın zar zor giydirilmiş bedenine boylu boyunca sarılmanın şokunu yaşıyordu. Kaçıp kurtulması gerektiğini biliyordu ama onun kollarında olmanın fiziksel doğruluğu onu felç etmişti.

Daha da şok edici olan, sesindeki ham duygu ve ihtiyaçtı. Kadın onu terk ettiğinde, adam soğukkanlı ve umursamaz görünüyordu, sanki artık zaman ve ilgi gerektirmediği için rahatlamış gibiydi. Hiçbir acı belirtisi göstermemişti.

Titremesini kontrol etmeye çalışarak, "Kaybolmadım; tam buradayım. Dinlenmen ve biraz daha Cizvit kabuğu çayı içmen gerek. Sabaha kadar iyi olursun."

"Artık seni yeniden bulduğuma göre" -yuvarlandı, böylece onun üzerinde durdu- "gitmene asla izin vermeyeceğim."

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Kayıp Lordlar serisi

Kayıp Bir Efendiyi Sevmek
Asla Saygın Bir Hanımefendiden
Daha Azı Değildir
Artık Bir Centilmen Değil Bazen
Bir Serseri

Diğer başlıklar

Mükemmel Bir Gül
Pazarlık
The Rake
Yaramazlık ve Ökseotu

TAM OLARAK BİR EŞ DEĞİL

MARY JO PUTNEY

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"TANRIM, LAUREL!"

Ayrıca .

Başlık Sayfası

Adanmışlık

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[**Yazarın notları:**](#)

[Teaser bölümü](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

*PandaMax'e,
sürünün lideri.
Ve zor durumdaki hayvanlara yardım
eden tüm cömert kurtarıcılara
daha iyi hayatlar bulmak.*

Teşekkür

Daha fazla değerli tıbbi bilgi için arkadaşım, yazar dostum ve acil servis hemşiresi Laurie Kingery'ye!

Ve tabii ki Kazan, Wenches ve en mükemmel
menajerim,
Robin Rue.

Bölüm 1

James, Lord Kirkland, bir nakliye filosuna ve Londra'daki şık bir kumarhanenin yarısına sahipti ve İngiltere ile Napolyon'un Fransa'sı arasındaki gölge savaşta karanlık bir şekilde etkili bir casusluk yöneticisiydi. Nadiren kendine düşküdü.

.. .
.. bugün olduğu gibi işinin onu liman kenti Bristol'a götürmesi dışında. Gemisinin kaptanı ile buluştu, kaptanın getirdiği mektubun şifresini çözdü ve mektubu aceleyle Londra'ya götürmesi için bir kuryeye verdi. Ardından, kaldıkları hana yürüyerek dönmeyi tercih ettiğini söyleyerek yardımcısını kovdu.

Yağmur, buz ya da kar onu durduramayacak olsa da, ilkbahar öğleden sonrası güneşi ve sıcaklığı sözlerini makul kılıyordu. Bu kısa dakikalar boyunca işini, gizli çalışmalarını, çeşitli planların olası istenmeyen sonuçlarını ya da ajanlarına yönelik potansiyel ölümcül tehditleri düşünmeyecekti. Bunun yerine, kaybettiklerini hatırlayacak ve onlar için yas tutacaktı.

O gemide işlerini yürütürken gün oldukça ısınmıştı. Eğer özel biri olsaydı, ceketini ve şapkasını çıkarır, gömlek kollarıyla çalışırdı. Ah, neyse, yakında hana geri dönecekti.

Şimdi onun sadece birkaç sokak ötede yaşadığını bilerek kendine eziyet ediyordu. Birkaç dakika içinde onun kapısını çalabileceği düşüncesinin tadını çıkarıyordu.

Belki de kendisi açacaktı -hiçbir zaman törenlerden hoşlanmazdı- ve tekrar yüz yüze geleceklerdi. Parlak bronz saçları koyulaşmış mıydı? Puslu deniz gözleri mavi mi yoksa gri mi olurdu?

Onu gördüğünde anlamlı gözlerinin öfke ve hayal kırıklığıyla grileşeceğini bildiği için ağzı buruştu. Bu yüzden onun evine giden sokaktan geri dönmedi. Onu bir daha asla görmek istemediğini söylemişti ve o da görmeyeceğine yemin etmişti.

Bazen sofistinin aklı bununla oynuyordu. Onu görmeyeceğine söz vermişti ama bu, görünmeden kalırsa ona bakabileceği anlamına mı geliyordu? Ama bakmak asla yeterli olmazdı. . . .

Düşünce çizgisini kesti, çünkü bu şekilde delilik yatıyordu.

Kahretsin, ama bugün hava çok sıcaktı! Boğulduğunu hissederek boynundaki örtüyü çekiştirirdi. Ancak o zaman, yanındaki binanın duvarına yaslanırken, sıtma krizi geçirdiğini fark etti. Bugünlerde nadiren geçiriyordu ama bazen, genellikle en uygunsuz anda, ateşi yeniden alevleniyordu.

Ateşini düşürmek için Cizvit kabuğunun bulunduğu hana dönmeliydi. Han, yürüyerek on dakikadan daha uzakta olamazdı. Başını dönerek, onu o yöne götürecek bir ara sokağa saptı.

Yarı yolda durdu, diğer uçtaki binaları tanıyamadı. Bu doğru değildi, fark ettiğinden daha fazla yürümüş olmalıydı. Kararsızca döndü ve adımlarını geri takip etmeye başladı.

Başını dönünce durup duvara yaslandı ve terleyen alnına değen serin tuğlaya minnettar oldu. Han. *Han!* Adı neydi? *Gemi* mi? *Devekuşu* mu? *Kahretsin*, *adı neydi?* Orada sık sık kalmıştı.

Kendini ayağa kaldırdı ve bir eliyle denge sağlamak için duvarı sıyrarak tekrar sokak girişine doğru ilerlemeye başladı ama bir düzine adım sonra dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı. Güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu. Hana ya da hâlâ limanda olan gemisine.

Işık karardı ve ara sokaktan iki adamın yaklaştığını gördü. "*Lütfen*," dedi hırıltılı bir sesle. "Yardıma ihtiyacım var. "

"Şuraya bakın," dedi kaba bir West Country sesi. "Yolunacak bir güvercin. Bir lord kadar sarhoş."

"Belki de bir lorddur," diye kıkırdadı arkadaşı. "Şu giysilere bak! Bahse girerim yüklü bir cüzdanı vardır. O palto da epey para eder."

Kirkland kendi kendine yemin etti. Normalde iki sakar serseriyle nefes bile almadan başa çıkabilirdi ama şu anda bir sokak kedisi onu yere serebilirdi.

Yine de, sert bir el kolunu tutup onu ayağa sürüklediğinde eğitimli refleksleri devreye girdi, böylece adam ceketini çekebilecekti. Kirkland kolunu kurtardı ve adamın dizine bir tekme atarak saldırganın sendelemesine neden oldu.

"Lanet olsun!" diye küfretti adam, öfkeyle. "Bunun için pişman olacaksın!"

Akla gelebilecek en iğrenç küfürleri savurarak birlikte üzerine yürüdüler. Kirkland birkaç darbe indirmeyi başardı ama hemen yere yıkıldı. Çizmeli bir ayak acımasızca kafasına doğru savruldu. Yuvarlanmaya çalıştı ama duvar kurtulmasını engelledi. Çizme kafatasını sıyırdı ve merhametli karanlık çöktü.

Revir saatleri bugünlük sona ermişti ve Laurel Herbert sessizliğin tadını çıkarıyordu. O öğleden sonra tedavi olmak isteyen pek kimse gelmemişti. Daniel uzakta olduğu ve Laurel doktor olmadığı için bu bir şanstı, yine de yıllarca revirde çalışarak çok şey öğrenmişti.

Asistanı Betsy Rivers hasta büyükannesini ziyarete gittiği için Laurel bu gece evde tek başına kaldı. Ne kadar lezzetli bir huzur!

Bir fincan çay yaptı, çay demlenirken saçlarını düğümünden kurtardı. İçecek hazır olduğunda, hafif kokulu fincanı üst , muhteşem bir Broadwood olan piyanosunun beklediği müzik odasına taşıdı.

Gri erkek kedisi Shadow da onu bekliyordu. Uyukladığı sandalyeden başını kaldırdı, altın rengi gözlerini kırıştırdı, sonra burnunu tekrar kuyruğunun altına soktu. Çok rahat bir arkadaşı, bu da onun ruh haline uyuyordu.

Laurel banka yerleşti ve çayı soğuması için bir kenara koydu. Ne çalacaktı? Yeni bir Mozart parçası öğreniyordu ama yorgun olduğu için parmakları en sevdiği Beethoven sonatına kayd. Müzik ruhun gıdasıydı ve çok fazla anı taşımaya rağmen parçanın dingin gücünü seviyordu.

Adagio bölümünü henüz bitirmişti ki revir kapısının tokmağının vurulduğunu duydu. Acı acı gülümsedi ve çaydan büyük bir yudum aldıktan sonra fincanı bir kenara bırakıp aşağıya indi. Huzur ve sessizliğin garanti olmadığını bilmeliydi. Herbert Reviri kimseyi geri çevirmezdi ve üst katta yaşadığı ve bu akşam burada olan tek kişi olduğu için görev onundu.

Saygınlık adına, uzun saçlarına basit bir düğüm attı. Yakında dökülecekti ama bu süre zarfında daha olgun ve sorumlu görünecekti.

Kapıyı açtığında, limanda çalışan ve kardeşinin kilisesinde ayinlere katılan iki hamal buldu. İkisi de sadece donu ve yırtık, kanlı bir gömleği olan baygın bir adamı taşıyordu, adamın gevşek kolları omuzlarına asılmıştı.

"Üzgünüm Bayan Herbert," dedi uzun boylu adam, Potter. "Bu adamı bir ara sokakta fena halde dövülmüş halde bulduk ve onunla ilgilenebileceğinizi düşündük."

"Ben de öyle yapacağım. Onu buraya getirmekte haklıydın." Laurel geri çekildi, böylece onu geçebildiler. Yaralı adamın başı sarkıyordu ve koyu renk saçları yüzünü gizliyordu ama sağlıklı ve zinde görünüyordu, bu da iyileşmesine her zaman yardımcı olmuştu.

Onu en yakın muayene odasına taşırken, Larkin endişeyle, "Ateşi var, zavallı herif. Çiçek hastalığı değil, değil mi?"

Laurel güven verici bir ifadeyle, "Çiçek hastalığı belirtisi görmüyorum," dedi. "Ateşin pek çok nedeni vardır."

Muayene odasında iyi bir doğal ışık ve ortada duran geniş, yastıklı bir masa vardı. Yerleşik dolaplarda aletler, bandajlar, çarşafklar ve diğer malzemeler bulunuyordu.

Nakliyeciler adamı şaşırtıcı bir nezaketle yere yatırıp sırt üstü yuvarladılar. Laurel hasarı gözden geçirirken kaşlarını çatı. Çok sayıda çürük ve yırtık vardı ama büyük bir kanama yoktu, kemikleri kırılmamıştı ve nefes alış veriş i iyiydi.

Eğer ciddi bir kafa travması yoksa ... Bakışları adamın yüzüne kaydı. Güçlü, düzgün yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri. . . Nefesi kesildi, buz gibi bir güçsüzlük kapladı içini.

"Onu tanıyor musunuz, bayan?" Potter sordu.

Kendini kontrol etmek için mücadele etti ve sesinin bu kadar sakin şaşırdı. "O ... Lord Kirkland. Bir aile dostumuz. O ve kardeşim okul arkadaşlarıydılar."

Larkin başını kaşıdı. "Eğer bir lordsa, birileri onu arıyordur. Seni ziyarete mi geliyordu?"

"Bir nakliye şirketi var, muhtemelen iş için Bristol'dedir," dedi kadın, hâlâ doğal olmayan bir sakinlikle. "Çocukken bataklik humması geçirmiş ve bazen tekrar alevleniyor. Eğer bu seferki durum buysa, yaptığın iyilikten dolayı senin için bir risk yok."

Potter, "ilgili yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Herbert?" diye sordu.

Akşam yemeği için eve gitmek istediklerini tahmin ederek başını salladı. "Hayır, yaralarının ne kadar ciddi olduğunu görmek için Lord Kirkland'ı muayene edeceğim. Eğer bir cerraha ihtiyacı varsa, Zion House'dan bir cerrah getirmesi için birini gönderirim." Gülümsemeyi başardı. "Bay Potter, Bay Larkin, bugün gerçek birer iyiliksever oldunuz."

Onun övgüsünden memnun, utangaç bir tavırla başlarını eğdiler ve gittiler. Laurel kapıyı arkalarından kilitledi, sonra arkasına yaslanıp titremeye başladı. Teşhisinde yanılmış olabilir miydi? Yıllardır başka erkeklerde James Kirkland'ın gölgelerini görüyordu.

Hayır, onu gece yarısı bir kömür madeninde tanıyabilirdi. Kendini toparlayarak, yaralarıyla ilgilenmek üzere muayene odasına döndü. Garip görünüyordu.

Orada yatan savunmasız. Genç. Hafızasında belirlediği kadar esrarengiz ve korkunç değildi.

James, Lord Kirkland. Hayal edemeyeceği kadar zengin, ağabeyinin bir zamanlar en iyi arkadaşı, şimdiye kadar tanıştığı en tehlikeli adam.

James, on uzun yıl önce terk ettiği kocası.

Bölüm 2

Kirkland bunun bir ateş krizi olduğunu bilerek acı veren karanlıkta mücadele etti. Laurel'le ilgili rüyaları her zaman vücudu yandığında daha canlı olurdu. O zaman dokunulacak kadar gerçek görünürdü. Onunla ilgili anılar hipnotik bir yoğunlukla içinden akıp geçiyordu.

Eğer yüz yaşına kadar yaşarsa, tanıştıkları geceyi asla unutamayacaktı. Laurel'in ağabeyi Daniel Herbert, Kirkland'ın bir sınıf gerisindeki Westerfield Akademisi'nde öğrenciydi. Daniel oraya kötü davranışları yüzünden gönderilmemişti, nezaket ve disiplin timsaliydi.

Ama ailesi onun fazla dindar olmasından endişe ediyordu. Düzgün bir İngiliz beyefendisi inançlı bir adam olmalıydı, ama çok fazla inanç yakışksızdı.

Daha da kötüsü, Daniel Metodistler gibi reformist tarikatlara ilgi duyuyordu ve ailesi toplumun reforma ihtiyaç duyması için hiçbir neden görmüyordu. Bir dükün kızının, öğrencilerinin iyi bir İngiliz Kilisesi terbiyesi almasını sağlayacağı varsayımıyla oğullarını Leydi Agnes Westerfield'e göndermişlerdi.

Bir noktaya kadar haklıydılar. Öğrenciler haftalık şapel ayinlerine katılmak zorundaydı, ancak herhangi bir inanca sahip olmaları gerekmiyordu. Çok seyahat etmiş olan Leydi Agnes Westerfield, İngiltere Kilisesi'nin cennete giden tek yol olmadığına inanıyordu.

Kirkland ve Daniel Herbert, etik, ahlak ve felsefeyi diğer öğrencilerin kaçmasına neden olacak derinlikte tartışmaya duydukları ortak tutkuyu keşfettiklerinde arkadaş olmuşlardı. Daniel'in görüşleri daha dini ve ruhani iken Kirkland Locke ve Voltaire gibi filozoflara yönelmişti. Adalet ve ahlak hakkında sonuçlar genellikle aynıydı, ancak oraya giden yollar farklıydı.

Westerfield Akademisi'nden Oxford'a geçtiklerinde aralarındaki teşvik edici tartışmalar yıllarca devam etti. Daniel onu Bristol yakınlarındaki Herbert ailesinin evini ziyaret etmeye davet ettiğinde Kirkland Balliol'u yeni bitirmişti.

Çamurlu yollar yüzünden yavaşlayan ikili, Belmond Malikânesi'ne geç vakitte, ev halkı dinlenmeye çekildikten sonra varmışlardı. Daniel Kirkland'a misafir odasını gösterdikten sonra esneye esneye yatağına gitti.

Oda rahat olmasına rağmen Kirkland uykuya dalmakta zorlanıyordu. Müzik sesini duyduğunda dönüp duruyordu. Yatak odasının altındaki odada bir piyanist Beethoven çalıyordu. Müziği çok severdi ve piyanoda ustaydı ama alt katta çalan kişi olağanüstüydü.

Kirkland merakla lanetlenmişti, bu yüzden terliklerini ve banyosunu giydi ve büyüleyici müziği takip etti. Alt katta müzik odasının kapısını açtı ve Laurel Herbert'i ilk kez gördü.

Piyanonun diğer tarafında oturuyordu, narin yüz hatları bir dal mumla aydınlatılmıştı. Yüzü ve açık rengi Daniel'a olan benzerliğini vurguluyordu ve o kadar güzeldi ki Daniel'ın kalbini acıtıyordu. Bir odaya girip tüm gözleri üzerine çekebilecek bir kızın gösterişli görünümüne sahip değildi. Yine de ona baktığında gözlerini kaçırıyordu.

Kapı açıldığında başını kaldırıp baktı. Geniş gözleri buğulu mavi bir griydi ve omzuna düşen ağır saç örgüsü cilalı bronzun parlak sıcaklığına sahipti.

Bakışları buluştuğunda, aralarında sessiz bir şimşek gibi güçlü bir enerji kıvılcımı çaktı. Vücudundaki her lif canlandı.

Bir düzine kalp atışı boyunca, gözleri genişlerken elleri klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. Sonra ayağa kalktı ve onu selamlamak için piyanonun etrafında döndü. Henüz on sekiz yaşında olmadığını bilmesine rağmen, her yaşta nadir görülen sessiz bir kendine hakimiyeti vardı.

"Siz Daniel'ın arkadaşı olmalısınız, Lord Kirkland." Gülümsedi ve elini uzattı. Uzun boylu ve bir geyik yavrusu kadar zarıftı. "Belmond Malikânesi'ne hoş geldiniz lordum."

"Bana James de." Onun elini tutup sabit bakışlarıyla buluştuğunda, içinden bir sıcaklık ve huzur aktı, ruhunda hayatı boyunca uyuşmuş olan yerlere dokundu. Sıcaklık ve açıklık Laurel Herbert'in özüydü ve elini sıkıca kavradığında, bu kadını ölene kadar seveceğini saçma bir kesinlikle biliyordu.

Laurel yıllar boyunca her yaştan, her ırktan ve her iki cinsiyetten hastayla ilgilenmişti, bu yüzden ayrılmış bir kocayla da ilgilenebilirdi. Ya da kendi kendine öyle diyordu, ama Cizvit'in kabuğundan bir demlik çay demleyip yaralarını tedavi ederken demlenmesi için bir kenara bıraktığında elleri titriyordu.

Bilinci yerinde olmayan bir yabancı olsaydı yırtık pırtık giysilerini çıkarabilirdi ama James'le bunu yapamazdı. O yoğun bir şekilde

özel bir adamdı ve herkesten çok onun bu mahremiyeti ihlal etmeye hakkı yoktu. Bu yüzden adamın uzuvlarını tek tek inceledi, kemiklerin sağlam olup olmadığını test etti ve devam etmeden önce sıyrık ve kesikleri temizledi.

Bu bedeni bir zamanlar çok iyi tanıyordu. . .

Hayır! Düşünceyi kesti ve gömleğindeki kan lekelerinin çoğunu oluşturan sıg ama dağınık kafa yarasını temizlemeye odaklandı. Hatırladığından daha zayıftı, kemik üzerinde gergin kaslar vardı ve hiçbir yerinde yumuşaklık yoktu. Çok çalıştığına şüphe yoktu. Cilalı duruşunun altında her zaman sinirleri gerilmişti. İki ucu da yanan bir mum gibi.

Yine düşüncesini yarıda kesti. Bolca çürüğü vardı ama ateşi dışında durumu iyiydi, yine de uyandığında şiddetli bir baş ağrısı olacaktı.

Yaralarını temizlemeyi ve tedavi etmeyi bitirdiğinde Cizvit'in kabuğu hazırды. Bir fincan acı sıvıyı süzdü ve içine bol miktarda bal karıştırdı.

Kadın onu yastıklarla destekledikten sonra dudaklarının arasına çay koyarken huzursuzca kıpırdandı. Tadı yüzünü buruştursa da bunun gerekli bir ilaç olduğunu anlamış olmalı ki geri çekilmedi. İyi yuttuğunu görünce, doğrudan içebilmesi için bardağı ağzına tuttu.

Fincan boşaldığında onu bir kenara koydu. Alacakaranlık çöktüğü için lambaları yakması gerekiyordu. Kadın uzaklaşmaya başladığında, adam onun elini yakaladı ve parmaklarını kavuracakmış gibi görünen bir öpücükle dudaklarına götürdü. Sarsılarak uzaklaştı ama tanıştıkları gecenin anılarının seline engel olamadı.

Daniel sık sık Kirkland'dan bahsederdi, bu yüzden ağabeyinin arkadaşının ilginç ve keskin zekâlı bir genç adam olduğunu biliyordu. Ama onu müzik odasında bulduğu zamanki karanlık, sürükleyici yoğunluğunu beklemiyordu.

Başını kaldırdı ve ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi görünen masmavi gözlere takıldı. Onu selamlamak için ayağa kalktığında, onu harekete geçiren şey görgü kuralları değil, daha yakına gitme ihtiyacıydı.

Kadın elini uzatırken birbirlerini tanıdılar. Kadın ona Laurel diye hitap etmesine izin verdikten sonra, adam eğildi ve dudaklarını kadının parmaklarının arkasına bastırdı, bu koşullar altında ilginç bir şekilde resmi bir jestti.

Nabızı hızlanmaya başladı. Kirkland onu büyülüyordu ve nedenini bilmese de onun üzerinde de aynı etkiyi yaratıyor gibiydi. O sıradan bir kadındı.

Sıra dışı deneyimleri ya da yetenekleri olmayan bir kız. Yine de ona baktığında kendini eşsiz ve güzel hissediyordu.

Onun ricası üzerine kadın piyanoyu daha fazla çalarken, adam da yanındaki bankta oturup notaların sayfalarını çeviriyordu. Birbirlerine dokunmasalar da o kadar yakındılar ki, kadın vücudunun sıcaklığını sağ tarafında hissediyordu. Ondan şarkı söylemesini istediğinde, onu kendisine katılmaya ikna etti ve sesleri sanki hayatları boyunca birlikte şarkı söylemişler gibi birbirine karıştı.

İkisi de iyi geceler demek istemedi, bu yüzden gece yarısı yemeği için mutfağa inmelerini önerdi. Adam çay yapıp ekmek kızartırken Laurel yumurta, otlar ve peynir  ıııptı. Annesi evdeki her şeyden anlamamanın bir kadının görevi olduğunu düşündüğü için Laurel temel yemek pişirme yöntemlerini biliyordu ama Lord Kirkland'ın mutfaktan hiç anlamaması onu etkilemişti.

Laurel yemeğe eşlik etmesi için cesurca babasının en iyi beyaz şarabından bir şişe getirdi ve sohbetleri gece boyunca devam etti. Kirkland onu kendinden bahsetmesi için cesaretlendirdi ve babasının içten ilgisi sarhoş ediciydi.

Kirkland da ona ebeveynleri arasındaki çatışmalarla ilgili eğlenceli hikâyeler anlattı. Aristokrat İngiliz babası, güçlü fikirlere sahip İskoç bir tüccarın kızıyla serveti için evlenmişti ve yemin törenleri, çiftin herhangi bir konuda anlaştıkları son zamandı. Kirkland'ın ayakları yere basan İskoç akrabalarını tercih etmesi, anne ve babası ayrıldıktan sonra babasının onu Westerfield Akademisi'ne sonuçlanmıştı.

Anekdotları esprili olsa da Laurel onun küçüklüğünde yaşadığı acıyı ve yalnızlığı duyabiliyordu. Ancak daha sonra onun tek bir gecede, kardeşine yıllar süren arkadaşlığı boyunca gösterdiğinden daha fazla kendini gösterdiğini öğrendi.

Baş başa sohbetleri, aşçının esneye esneye mutfağa gelip günün ekmeğini pişirmeye başlamasıyla sona erdi. Kadın güldü ve ev halkının geri kalanı kalkmadan önce yataklarına dönmeleri için onları kovdu. Laurel gecenin büyüünün sabaha kadar kaybolacağından korkarak isteksizce mutfaktan ayrıldı.

Ama öyle olmadı. Kirkland ona odasına kadar eşlik etmek yerine, şafağın ilk ışıklarının odayı aydınlattığı müzik odasına gitti. Ellerini kızın omuzlarına koyarak sessiz bir inançla, "Laurel, evlenmemiz gerektiğine inanıyorum. Bu sabah babanla konuşayım mı?"

Çenesi düştü. Birlikte geçirdikleri saatlerin yoğunluğuna rağmen, evlilik fikri onu şok etmişti. Bu adam, bu parlak genç lord, onu karısı olarak mı istiyordu?

Kekeledi, "Ben Sanırım doğru cevap, 'Efendim, bu çok ani oldu! "

"Evet, öyle," dedi usulca, bakışları onunkileri tutarken. "Ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim."

Titrek bir nefes aldı, evet demek istiyordu ama bu konuşmanın ne kadar çalgınca olduğunu fark etti. "Neden ben? Eminim daha zengin, daha güzel, daha bilgili birçok kadınla tanışmışsındır."

"Belki de. Ama seni görür görmez kişinin sen olduğunu anladım," dedi açık . "Daha iyi tanışmak için istediğin kadar zaman ayırabiliriz. Sadece ... lütfen, hayır deme. Sana ihtiyacım var."

Onun kesinliğinin gücü bir yaz fırtınası gibi içinden geçti ve ruhunda eşdeğer bir kesinlik buldu. İlk görüşte aşka hiç inanmamış olmasına rağmen, şimdi inanıyordu. Birbirleri hakkında bilmedikleri çok şey vardı ama derin bir gerçeklik düzeyinde birbirlerine ait olduklarına inanıyordu.

Çıldırması gerektiğini düşünerek, ayak parmaklarının üzerinde durup ona utangaç bir öpücük vererek tereddütle inancını test etti. Dudakları sıcak ve sıkıydı. Sarhoş edici. Nefesini tuttu ve kollarını beline doladı, öpücüğe yavaş bir şefkatle ve iliklerinde hissedebileceği kadar derin bir özlemle karşılık verdi.

Tanıştıkları andan itibaren onun tutkulu bir adam olduğunu biliyordu. Şimdi de kendisinin tutkulu bir kadın olduğunu keşfetmişti. Tanıdığı genç erkekler tarafından birkaç kez öpülmüş ve bu süreci sadece biraz ilginç bulmuştu.

Ama James Kirkland ile bedeni ve ruhu alev almıştı. Ona doğru bastırdı, ağzı hevesli bir keşifle onunkinin altında açıldı. Erkeklerin ve kadınların aşk için kendilerini aptal yerine koymalarına şaşmamalı, diye düşündü baş dönmesiyle. Onun içine gömülmek, onunla bütünleşmek istiyordu. Onun da kendisinin içine girmesini istiyordu. . .

Öpüşmeyi sonlandıran Kirkland oldu, ellerini kadının üst kollarına kenetleyip bir adım geri çekilirken nefesi kesildi. "I . . . Umarım bu en azından teklifimi düşünmeye istekli olduğun anlamına gelir."

Şüpheleri yok olunca, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde ona gülümsedi. "Haklı olduğuna inanıyorum. Evlenmeliyiz, çünkü başka bir erkek için böyle hissettiğimi hayal bile edemiyorum."

Onu tekrar öperken yüzü sevinçle aydınlandı. Güçlü doğruluk hissi karşı konulmazdı ve kendini isteyerek ona verdi. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlardı, bundan emindi. . . .

Laurel hoş karşılanmayan hayalinden sıyrıldığında, odanın yarısına kadar geri çekildiğini fark etti. Titriyordu ve sanki adamın öpücükleri hâlâ orayı yakıyormuş gibi parmaklarını dudaklarına bastırmıştı.

Keşke Kirkland'dan nefret edebilseydi. Ama edemezdi. Nefret onun doğasında yoktu. Bunun yerine, kalbinde acı veren bir boşluk vardı çünkü aralarındaki uçurum kapatılamayacak kadar büyüktü.

Laurel ve Kirkland bir gecelik bir konuşmaya dayanarak evlenmeye karar verdiklerinde ailesi şaşırılmıştı ama kızlarının böylesine görkemli bir evlilik yapma ihtimaline de sevinmişlerdi. Herbert'lar soylu sınıfın saygın üyeleri olsalar da, kendi aile kollarının unvanları, büyük servetleri ya da siyasi bağlantıları yoktu. Şimdi kızları bir kontes olacaktı.

Herbert'lar Kirkland'ı Laurel'in on sekizinci doğum gününe kadar bir ay boyunca evde kalmaya davet ettiler. Bu süre zarfında ikisi tanışmalarını ilerletebilirlerdi. Doğum gününden sonra, eğer hâlâ evlenmeyi düşünüyorlarsa, kilisede evlenebilirlerdi.

Daha fazla zaman ayırmak mantıklı olsa da, sonraki haftalarda yaşanan hiçbir şey Laurel'in nişanının bir hata olduğunu düşündürmedi. Birlikte güldükçe, konuştukça ve müzik yaptıkça James'i her gün daha çok seviyordu.

Okuması için kitaplar sipariş eder, onlar hakkında tartışırken onu ciddiyetle dinlerdi. En sevdiği şeylerden biri de onun zekasına saygı duyması ve kendi fikirlerini oluşturması için onu cesaretlendirmesiydi.

Aceleyle yaptığı evlenme teklifinden pişmanlık duyduğuna dair bir işaret var mı diye onu dikkatle izledi ama hiçbir şey görmedi. Onu her gördüğünde bir mum gibi parlıyordu ve onun varlığının onu daha önce hiç olmadığı kadar mutlu ettiğini fark etti. Nedenini anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Sadece birbirlerini eşit derecede memnun ettikleri için minnettardı.

İlginçtir, sadece Kirkland'ı en iyi tanıyan Daniel'in şüpheleri vardı. Kardeşi Kirkland'ın karmaşık ve her zaman kolay olmayan bir adam olduğu konusunda onu uyardığında Laurel onun endişesine gülüp geçti. Evet, o ve kocası zaman zaman anlaşmazlıklar yaşarlardı. Bütün çiftler böyle yapardı. Ama paylaştıkları aşk görmezden gelinemeyecek kadar güçlü ve gerçektir.

O mutlak kesinlik ve neşe dolu zamana dönüp baktığında, aşklarının gücü ve gerçekliği konusunda haklı olduğunu biliyordu. Onun trajik hatası, aşkın her zaman yeterli olmadığını bilemeyecek kadar genç ve deneyimsiz olmasıydı.

Bölüm 3

Kirkland huzursuzca kıpırdandığında, yüzü terden parladığında Laurel'in hatırlaması sona erdi. Kaşlarını çattı ve ateş düşürücü çaydan bir fincan daha doldurdu. Hem ilaca hem de sıvıya ihtiyacı vardı. Ateşin ne kadar öngörülemez bir seyir izleyebileceğini bilecek kadar çok hastayı tedavi etmişti; üşüme, ateş ve en kötüsü sayıklama arasında gidip geliyordu. Hastalığının daha da kötüleşmesini önlemek için ilacı yeterince erken aldığını umuyordu.

Onu yastıkların üzerine oturttu ve biraz daha çay içmesi için yavaşça ikna etti. Koyu renk saçları terden keçeleşmişti ve kesilmesi gerekiyordu. Saçlarını her zaman modanın gerektirdiğinden biraz daha uzun kullanırdı. Gözlerinin etrafındaki ince çizgileri görebilmesine rağmen, görünüşünün ne kadar az değiştiğini fark etti.

Kaç yaşındaydı, otuz iki mi? Hayatının baharında bir adam. Tanıştıklarında yirmi bir yaşındaydı. *Gençti*. Oxford'dan yeni gelmişti ve mirasın tamamına sahip olalı bir yıldan az olmuştu.

Ona olgun bir adam gibi görünmüştü ama geriye dönüp baktığında çocuktan farksız olduklarını fark etti. Keşke bekleyecek kadar akılları olsaydı! Ama damarlarında tutku alev alev yanarken beklemek dayanılmazdı ve evlenmelerini engelleyecek hiçbir engel yoktu.

"Lanet olsun sana, bu yanına kalmayacak!" Kirkland haykırdı, sesi sertti. Kolunu savurarak Laurel'in yanağına çarptı ve neredeyse yere düşmesine neden oluyordu.

Sanki yaşam savaşı veriyormuş gibi çırpınmaya başladı. Muayene masasından düşmesinden korkarak omzunu yakaladı. "James, çırpınmayı bırak!" dedi hızlıca. "Artık güvendesin. Ben seninleyim ve sen güvendesin."

Çırpınmayı bıraktı ve başını kaldırıp kızgın, odaklanmamış gözlerle ona baktı. "Laurel? Bu gerçekten sen misin?"

Onun nemli saçlarını okşadı ve yatıştırıcı bir sesle, "Gerçekten de öyle James. Ateş krizlerinden birini geçiriyorsun ama burada güvendesin. İyi olacaksın."

"Oh, Tanrım, *Laurel!*" Onu belinden yakaladı ve ezici bir kucaklamayla masanın üzerine, yanına çekti. "Seni kaybettiğime dair korkunç rüyalar gördüm. Her yere baktım ama seni bulamadım." Boğuk bir fısıltıyla "Sen gitmiştin ve ben çok korkmuştum. Çok korktum."

Nefes nefese kalmış, adamın zar zor giydirilmiş bedenine boylu boyunca sarılmanın şokunu yaşamıştı. Kaçıp kurtulması gerektiğini biliyordu ama onun kollarında olmanın fiziksel doğruluğu onu felç etmişti.

Daha da şok edici olan, sesindeki ham duygu ve ihtiyaçtı. Kadın onu terk ettiğinde, adam soğukkanlı ve umursamaz görünüyordu, sanki artık zaman ve ilgi gerektirmediği için rahatlamış gibiydi. Hiçbir acı belirtisi göstermemişti.

Titremesini kontrol etmeye çalışarak, "Kaybolmadım; tam buradayım. Dinlenmen ve biraz daha Cizvit kabuğu çayı içmen gerek. Sabaha kadar iyi olursun."

"Artık seni yeniden bulduğuma göre" -üstünde duracak şekilde yuvarlandı- "gitmene asla izin vermeyeceğim." Onu çıplak bir açlıkla öptü, sanki ruhunu arzuluyormuş gibi.

Bilgelik bir anda buharlaştı ve onu öptü, sanki ölüyormuş ve onun tutkusu yaşam nektarıymış gibi ağzından içti. Yalnızlıktan ağladığı onca yıl ve hararetli, hüsrân dolu hayaller onu da en az onun kadar aç bırakmıştı.

Öpüşme geceyi yakıp kavururken elleri onun üzerinde gezindi, boyun eğen bedenini yoğurdu. Göğsünü avuçladığında, sıcaklık doğrudan beline vurdu. Eteklerini yukarı çekip kavurucu elini çıplak kalçasına koyduğunda yarı deliye döndü, varlığının her zerresi tepki olarak titreşti. Adam onun nemli, şişmiş etine dokunduğunda bacakları birbirinden ayrıldı ve adamdan kurtulma arzusuyla haykırdı.

Adamın donunu çıkardığını fark etmedi bile ve adam en büyük samimiyetle içine girdiğinde hazırды, hem de fazlasıyla hazırды. "Laurel, aşkım," diye soludu, "seni çok özledim. "

Bu çiftleşmeye en az onun kadar ihtiyacı vardı. Yalnız geçen yıllar boyunca, evliliklerinin kısa ve mutlu aylarının hayalini kurmuştu. Aralarındaki farklılıkların uzlaşmaz olduğu kanıtlanmış olsa da, yataklarında hiçbir çatışma olmamıştı.

"Ah, Tanrım ..." Adam inledi ve kendini onun içine bıraktı, öyle sarsıcı bir salıverme getirdi ki kadın zamanın ve mekânın izini kaybetti, sadece

Onları birbirine bağlayan tutku. Çok uzun zamandır boştu ve şimdi adam onu bütünleştirmişti.

Haykırdı ve kendini ona doğru itti, gerginlik akıp giderken vücudu yumuşadı, yerini huzur ve mutlak bir tatmin duygusuna bıraktı. Adam da gevşedi ve kadının aşk anlamına geldiğini bildiği yumuşak, anlaşılmaz sözcükler mırıldandı.

Bu derin, hain doğruluk duygusunun sonsuza dek sürmesini istiyordu ama bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Toplum, yasal olarak evlendikleri için çiftleşmelerinin günah olmadığını düşünecekti, ancak kalbinde bunun yanlış olduğunu biliyordu. Kocasından iyi bir sebepten dolayı ayrılmıştı ama bu gece, onları hâlâ birleştiren lanet olası fiziksel bağa zayıf bir şekilde boyun eğmişti. *Aklından* ne geçiyordu?

Hiç düşünmemişti, sadece onun dokunuşuna ve acil duygularına tepki vermişti.

Adamın ağırlığının altından sıyrılmaya başladı.

Hâlâ sayıklıyor olmasına rağmen, onu kurtarmak için yana kaydı ama onu yakınında tutmak için elini yakaladı. Uzaklaşmak yerine, kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Sonra onu tecrübeli gözlerle inceledi.

Hâlâ ateşi olmasına ve çevresinin farkında olmamasına rağmen huzursuzluğu azalmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Birlikte oldukları süre boyunca iki kez ateş krizi geçirmişti. İkinci seferinde, atak çok şiddetlenmeden önce sevişmişlerdi. James ateşliydi ama bilinçli ve tutkuluydu. Daha sonra derin bir uykuya dalmış ve ateşi düşmüş olarak uyanmıştı. Ona günaydın öpücüğü verirken, onun hayal edilebilecek en iyi ilaç olduğunu söylemişti.

Jesuit'in havlamasının daha güvenilir olduğundan şüpheleniyordu ama onun varlığı James'e iyi geliyor gibiydi. Hemşiresinin sezgileri James'in bir kez daha derin bir uyku çekip ateşi düşmüş olarak uyanma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyordu.

Az önce yaptıklarını geri alamazdı. Keşke olmasaydı bile diyemezdi. Ama bunu kendine saklayabilirdi. James ateşlendiğinde garip, vahşi rüyalar görürdü. Eğer sakın bir soğukkanlılıkla hareket ederse, karşılaşmalarının sadece böyle bir rüya olduğuna inanabilirdi.

İkisini de temizlemeli ve ona bir gecelik giydirmeliydi, böylece yakınlıklarına dair hiçbir iz kalmayacaktı. Uyandığında hizmetçilerine onu almaları için haber verecek ve sanki bu geceki çılgın çiftleşme hiç yaşanmamış gibi olacaktı. James karmaşık dünyasına geri dönecek, o ise hayatına anlam katan işine devam edecekti.

Ve kalbini bir kez daha gömecekti.

Laurel. Kirkland yavaş yavaş karanlıktan farkındalığa yükseliyor, bir esenlik denizinde sürükleniyordu. Rüyasında karısını görüyordu, bu alışılmadık bir şey değildi ama çoğu zaman onu kollarına aldığında kayboluyor, yalnızlık ve hayal kırıklığıyla kıvranıyordu. Bu kez nadiren gördüğü tatmin rüyalarından birini görmüştü ve bu rüyanın gerçekçiliği yakıcıydı.

Ancak bilinci inkâr edilemezdi. Zonklayan başı da dahil olmak üzere çok sayıda ağrı ve acısı vardı. Ne olmuştu? Ve o neredeydi?

Tanıdık bir yer değildi, bundan emindi ama oldukça rahattı, temiz kokulu çarşafı ve örtüleri olan sert ama iyi yastıklı bir yatakta yatıyordu. Hafızası geri geldi. , Bristol'de yürürken ateş krizi geçirmiş ve saldırganları savuşturamayacak kadar zayıf düşmüştü!

Lavanta kokusunu tanıdı, muhtemelen çarşafardan geliyordu. Laurel'le ilgili düşüncelerinin bu kadar canlı olmasının nedeni bu olmalıydı. Sık sık sürdüğü koku yüzünden ona bazen Lavanta Hanım derdi.

İsteksizce gözlerini açtığında düz, açık renkli bir tavan gördü. Bu küçük çaba bile yorucuydu.

"Bakıyorum da uyanmışsın." Yatıştırıcı kadın sesi sağından geldi ve onu iliklerine kadar sarstı.

Başını o kadar hızlı çevirdi ki bir baş dönmesi dalgası hissetti. Laurel yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, kucağı tamiratla doluydu. Onu görmek, son rüyasındaki bir dizi şehvetli anıyı yeniden canlandırdı. Tadı, kokusu, teninin ipeksi sıcaklığı, vücudunun davetkâr sıcaklığı...

Tutkulu anıları bastırırken çenesi sıkıştı ama onun varlığının gerçekliğini bastıramadı. On yıl sonra bile, acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Görkemli bronz saçları gevşekçe arkadan bağlanmıştı ve o kadar güzeldi ki kalbi acıdı.

Ama o artık evlendiği kız değildi. Ona ve dünyaya olan açıklığı kaybolmuş, yerini soğuk bir mesafeye bırakmıştı. Elbette o görkemli sıcaklığı tamamen yok olmuş olamazdı ama artık onun için değildi. Kalbi biraz öldü.

Yine de o hâlâ onun karısıydı. Ve Tanrı yardımcısı olsun, hala onu istiyordu.

"Özür dilerim Laurel." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Beni bir daha görmek istemedin ama işte buradayım."

Tamiratını sandalyesinin yanındaki sepete koydu. "Bu senin hatan sayılmaz James. Sen ateşler içinde kıvrılırken, buradan çok uzak olmayan bir yerde soyguncuların saldırısına uğradın. Kilisemize gelen iki adam seni buldu ve revire getirdi."

Uzun süredir ayrı yaşadığı karısına ne söyleyeceğini düşünürken, sol kalçasında yumuşak bir şişlik hissetti. Dikkatle başını çevirdi ve kendini, yan tarafına kıvrılmış büyük gri bir kedinin altın gözlerine bakarken buldu. Kuyruğunun güm güm atması dikkatini çekmişti.

Gözlerini kırıştırdı. "Yıllar önce bana havuzdan balık tutturduğun gri kedi yavrusu bu mu?"

"Evet, bu Gölge. Artık büyüdü. Kendini revirden kurtarıyor."

Kirkland kedinin boynunu kaşdı ve gürleyen bir mırıltıyla ödüllendirildi. "Bir gölgeye göre oldukça sağlam."

"Yemek tabağına derin bir ilgi duyuyor ama iyi bir dost. Buraya düzenli olarak gelen hastalar onu arar." Kirkland'ın alnına serin bir el koydu. "Ateşin düştü ama susamış olmalısın. Al, bunu iç. Boğazına iyi gelecektir."

Taş bir sürahidenden bir fincana içki doldurdu, sonra bir kolunu yastıklarının altına kaydırarak ve kabı dudaklarına götürece kadar başını kaldırdı. Kadının yakınlığı sarhoş ediciydi.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp sıcak ve lezzetli tavuk suyunu yudumladı. Bu kadar halsiz olmaktan nefret ediyordu ama ateş nöbetinden sonra hep böyle olurdu. Bu onu mütevazı tutmaya yardımcı oluyordu.

Et suyunu bitirdi, sonra tekrar yastıklarına gömüldü. Vücudu daha fazla dinlenmek istiyordu ama karısının mucizevi görüntüsüne gözlerini kapatmaya dayanamıyordu. "Ne zamandır buradayım?"

"Dün akşamdan beri. Sana birkaç bardak Cizvit kabuğu çayı içirmeyi başardım ve ateşini çabucak düşürmüş gibi görünüyor. Biraz daha et suyu?" Adam başını sallayınca, kadın bardağı yere bıraktı. "Sanırım yerel bir handa bekleyen endişeli hizmetkârlarınız var. Hangisi olduğunu söyleyin, haber göndereyim."

"Devekuşu." Gözleri kapandı ve onları zorla açmak zorunda kaldı. "Daniel daha sonra gelecek mi, yoksa benimle konuşmayı reddediyor mu?"

"Birkaç günlüğüne Galler'de bir ameliyat turuna çıktı."

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Cerrahi bir tur mu?"

"Yılda birkaç kez cerrah veya doktor bulunmayan bölgeleri ziyaret ediyor ve ihtiyacı olanlara bakım sağlıyor" diye açıkladı.

"Aziz Daniel," diye mırıldandı Kirkland, sesindeki kuru tınıya engel olamayarak. "Her zaman tıpla ilgilenirdi ve doktor olacağını biliyordum, ama Oxford'da klasik ve teoloji okurken oraya nasıl geldi?"

Laurel ona soğukkanlılıkla baktı. "Her zaman tıp okumak istemişti ama ailem bunun çok düşük bir meslek olduğunu düşünüyordu. Mirasa konacak olmasına rağmen bir meslek öğrenmekte ısrar kiliseye girmesi gerektiğini söylediler ve o da buna isteksiz değildi. Ben sizden ayrılana ve ailem eve dönmeme izin vermeyene kadar tıp okumaya karar vermedi. Ya sana geri döneceğimi ya da açlıktan öleceğimi söylediler."

Kirkland yüzünü buruşturdu. "Bunu bilmiyordum. Onlara suçlunun ben olduğumu söylemeliydin."

"Evet," dedi, sesi daha da soğuktu. "Ama sen bir konttun ve bu nedenle sahip olabileceğin küçük tuhaflıkları kabul etmek benim görevimdi. Seni terk ettiğim için utanmazdım, ailemin adını lekeledim."

Kirkland'ın başı daha da kötü çarpıyordu. "Bu yüzden mi Daniel'la birlikte kendi evinizi kurmayı seçtiniz?"

Başını salladı. "Ailemize karşı çok öfkeliydi. Bana cömert bir ayrılık ödeneği vermekte ısrar ettiğin için Daniel tıp eğitimi alırken rahatça yaşayabildik." Çevresindekileri de içine alan bir jest yaptı. "Eğitimi tamamladığında bu evi satın aldık ve reviri kurduk. Daha sonra, bu evin hemen arkasındaki evi satın aldık ve burayı tehlikeli derecede şiddet uygulayan erkeklerden kaçan kadınlar ve çocuklar için bir sığınak haline getirdik. Zion Evi." Gözleri kısıldı. "Ama senin gibi başarılı bir casusun bunları bildiğine eminim."

"Nerede yaşadığını takip ediyordum ama artık etmiyorum," dedi kısaca. En kötüsünü de bilebileceğini düşünerek, "Daniel benden hâlâ nefret ediyor mu?" diye sordu.

Çok uzun süre tereddüt etti. "Gerçekten nefret etmek onun doğasında yok. Ama küçük kız kardeşine sadık olduğu için, ... için seni sorumlu tutuyor." Tekrar tereddüt etti.

"Hayatını mahvettiği için mi? Bunu yapmakta haklı." Kirkland olmasaydı Laurel şimdiye kadar normal bir adamla evlenmiş, gerçek bir yuvası ve çocukları olmuş olacaktı. Onun yerine arafta kalmıştı, ne bir genç kız ne de tam bir ești, yalnız ve çocuksuz uyuyordu. En azından onun yalnız uyuduğunu varsayıyordu.

Onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesine katlanamasa da, gecelerini ısıtacak birini bulmuşsa onu suçlayamazdı.

"Sen benim hayatımı mahvetmedin," dedi sakince. "Sadece yeni bir yola soktun, daha kötü bir yola değil. Burada yaptığım iş önemli James. Eğer sadece bir eş olsaydım, hayatım daha dar ve sık olurdu."

Onunla bir hayatın sık olacağını düşünmesi canını yakmıştı ama en azından evliliklerinin enkazının ötesine acı çekmeden geçmişti. Sahip olmadığı şeylere özlem duymak yerine anın değerini bilmek konusunda her zaman bir yeteneği olmuştu.

Ama ondan nefret etmese de, görünmez bir duvar onu çevreliyor ve mesafesini koruması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Bu da kolaydı çünkü odanın öbür ucuna yürüyecek gücü yoktu.

Vücudu daha fazla dinlenmek istese de, konuşmalarının bitmesini istemiyordu. "Hâlâ piyano çalıyor musun?"

"Elbette." Kendisiyle alay edencesine gülümsedi. "Benim gibi ciddi düşünen reformcuların bile zevklere ihtiyacı vardır. Bana verdiğiniz Broadwood piyano üst kattaki müzik odasında. Onu oraya çıkarmak epey zor oldu."

Bakışları kadının çıplak sol eline değdi ve evlilik yüzüğünü ne yaptığını merak etti. "Broadwood çok güzel bir enstrüman ama sana verdiğim herhangi bir şeyi saklamana şaşırdım."

"Tonu o kadar harika ki ondan ayrılmaya dayanamadım." Başını eğdi. "Hâlâ çalıyor musun? Yoksa vaktin mi yok?"

"Ara sıra çalıyorum." Laurel onu terk ettikten sonra, tek başına yapabildiği ve çalmak onu asla rahatlatmadığı için müzik yapmak en büyük zevkiydi. Yıllar içinde kendini çok geliştirmişti ama asla gerçekten yetenekli olan Laurel kadar iyi olamayacaktı. "Piyanonuzun dinleme mesafesinin dışında olmasına üzüldüm. Tekrar çaldığınızı duymak isterim."

"Revirde küçük bir arpım var," dedi biraz tereddütle. "İstersen onu çalabilirim."

"Arp bilmiyordum. Dinlemeyi çok isterim."

Tamir işini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Sadece bir dakika sürecek. Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa?"

Sadece o. "Müzik yeterli. Ruhun gıdası, bilirsiniz."

Odadan çıkarken başıyla onayladı. Neyse ki, adam tekrar uykuya dalmadan önce geri döndü. Kollarındaki arp taşıyabileceği kadar küçüktü.

Tekrar oturduğunda kolayca kucağına yerleşti. Kadın akort ederken o da enstrümanı inceledi. "Daha önce böyle bir arp görmemiştim."

"Bristol'da yaşlı bir İrlandalı kadına aitti. Onu her hafta ziyaret ederdim. Bir sepet yiyecek götürürdüm ve Bayan Donovan bana harika hikayeler anlatırdı. Parmakları iyi arp çalamayacak kadar çarpık olduğu için, onun için çalabilmem için bana öğretti." Laurel akort ayarını kontrol ederken parmakları tellerin üzerinde dalgalanıyordu. Küçük enstrümanın şaşırtıcı derecede derin ve zengin bir sesi vardı. "Ölürken benden onun için çalmamı istedi ve sonra arpı bana bıraktı. Bu onun en değerli varlığıydı."

Kirkland bir azizle evlenmişti. Onun ne kadar büyük bir günahkâr olduğunu anladığında evliliğin bu kadar çabuk bozulmasına şaşmamalıydı.

Ama şimdilik onunla geçireceği beklenmedik bir zaman hediyesi vardı. Bir daha asla gelmeyebilirdi, bu yüzden gelecek için yeni anılar yaratmak üzere her anın tadını çıkaracaktı. Ve en tatlı hatıra, gerçekte yaşanmamış olan o yakınlık rüyası olacaktı. . .

Yumuşak, zengin kontralto sesiyle şarkı söyleyerek unutulmaz bir İrlanda ezgisi çalmaya başladı.

*Ozan çocuk savaşa gitti, Ölüm
saflarında bulacaksın onu; Babasının
kılıcını kuşandı,
Ve arkasına asılı vahşi arpı. . .*

Gözlerini kapadı ve müziğin içinden akıp gitmesine izin verdi. Sıvı notalarda, ilk tanıştıklarında Laurel'in özü olan tatlı sıcaklığı duydu. Onun soğuk, kontrollü yüzeyinin altında bu sıcaklığın hâlâ var olduğunu bilmekten memnundu. Ve bu birkaç dakika için, bir kez daha bunun tadını çıkarma ayrıcalığına sahipti. . . .

Bölüm 4

Laurel bir süre için kendini müziğe kaptırdı. Bu, kocasıyla paylaştıkları ikinci büyük tutkuydu ve onun için çalmak, hızlı ve şok edici yakınlaşmalarının yarattığı kargaşayı biraz olsun hafifletmişti. Tanrıya şükür, ne yaptıklarını fark etmemiş gibiydi!

Başını kaldırdı ve James'in uykuya daldığını, nefes alış verişinin yavaş ve düzenli olduğunu gördü. James'in hareketsiz duruşu ona Herbert'lerin köy kilisesindeki Haçlı şövalyesi büstünü hatırlattı. Bir savaşçının yontulmuş yüz hatlarına sahipti, sade ve tekinsizdi.

Onu incelerken elleri arpın telleri üzerinde durdu ve her ayrıntıyı hafızasına . Bu karşılaşma tamamen tesadüftü ve bir daha olmayacaktı.

Yine de aralarındaki şiddetli ve istenmeyen yakınlığa rağmen onu gördüğüne sevinmişti. Ayrılıkları yıllardır sızlayan bir yaraydı ama şimdi bir huzur hissediyordu. Karşılıklı çekim muhtemelen hiçbir zaman ortadan kalkmayacaktı ama çok farklı yönlerde büyümüşlerdi. Aşkın yeterli olmadığını öğrenmişti ve görünüşe göre James de aynısını yapmıştı.

Dışarıda hava tamamen aydınlanmıştı ve yakında revir personel ve tedavi arayan insanlarla dolup taşacaktı. Kirkland'ın Devekuşu Hanı'ndaki hizmetkârlarına bir mesaj göndermeliydi. Endişelenmiş olmalılar. Adamları mesajı alır almaz içeri dalacak, onu alıp götürecek ve uygun şekilde bakıldığından emin olacaktı.

Arpı yere bıraktı ve ayağa kalktı ama odadan çıkmadan önce parmaklarını hafifçe James'in siyah saçlarında gezdirdi. James her zaman olduğu adamdı, sadece daha fazlasıydı. O da her zaman olduğu kadındı, sadece daha fazlası. Onu önemsemekten asla vazgeçmeyecekti ama bu onu görmesi ya da onunla birlikte olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Tanrı ile git, James. Ama git.

Kirkland, Laurel'in kucağındaki hayallerinden hızlı, tanıdık bir Cockney sesiyle çekildi. "Uyanık mısınız, efendim, yoksa sizi

bir çuval patates mi?"

Bu ses Rhodes'a aitti, kendisi Kirkland'ın uşağıydı ama keskin zekâsı sayesinde çok daha zorlu görevleri yerine getiriyordu. Bugün bu küstah sözlerin altındaki endişe Rhodes'un sesini daha çok bir anaç tavuk gibi çıkarıyordu.

Kirkland isteksizce gözlerini açtığında Rhodes'un kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü. Herbert revirindeki bu oda ışıkla doluydu ve sabahın erken saatlerindeki sessizlik yerini yoğun bir şehrin ve aktif bir revirin gürültüsüne bırakmıştı. "Beni buradan bir patates çuvalı gibi çıkaramayacaksın," dedi kararlı bir şekilde.

Doğrulamaya çalıştı ve neredeyse baş dönmesinden bayılıyordu. Rhodes başı sabitlenene kadar onu tuttu. "Hanımefendi soyulduğunuzu ve sonra da ateş krizi geçirdiğinizi mi söyledi?"

"Önce ateş. Soygun sonra." Kirkland doğrulmayı ve bacaklarını muayene masasının kenarına doğru sallamayı başardı. Üzerinde sadece bol bir uyku tişörtü vardı. Laurel'in ellerinin onu derisine kadar soyduğunu düşünmemeye çalıştı. "Bayan Herbert'te Jesuit'in kabuğu vardı. Beni tam bir ateş krizinden kurtardı."

Rhodes hayranlıkla, "Tam bir hanımefendi," dedi. "Arabanız dışarıda. Seni giydirirsem, o kadar uzağa yürüyebilir misin?"

Kirkland düşündü. Ateş onu her zaman güçsüz bırakırdı, zar zor hareket edebilirdi ama bu maç erken bittiği için durumu normalden daha az kötüydü. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak ama o kadar uzağa gidebilirim."

"O zaman ayağa kalk da seni giydireyim. Efendim."

Kirkland derin bir nefes aldı, sonra sallanarak ayağa kalktı. Denge için bir elini muayene masasının üzerinde tuttu. Rhodes onu başka ateş nöbetleri sırasında da görmüştü ve yanında bol, rahat giysiler ve slip-on ayakkabılar getirmesi gerektiğini biliyordu. Kirkland gibi gevşek bir adama bot giydirmeye çalışmak boşuna bir çaba olurdu.

Kendini toparladığında Kirkland tekrar masanın kenarına oturdu, sanki on mil koşmuş gibi yorgundu. "Lütfen Bayan Herbert'e uygun bir zamanda gelmesini söyleyin. İlgisi için kendisine teşekkür etmek istiyorum."

Rhodes başını salladı ve isteği olduğu gibi kabul etti. Evlilikleri sona erene kadar Kirkland'ın hizmetine girmemişti, bu yüzden Laurel hakkında bir şey bilmiyordu. Balayları uzun sürdüğü için evlendiklerini çok az kişi biliyordu.

"Bayana pratik bir şekilde teşekkür etmek istersiniz diye düşündüm." Rhodes şingırdayan küçük bir çanta çıkarıp Kirkland'ın yanına koydu ve Laurel'i çağırmak üzere oradan ayrıldı.

Kirkland, hissettiği kadar zayıf görünmemeye çalışarak doğruldu. Görünüşe göre bir erkek çekici bir kadını etkileme isteğinden asla vazgeçemiyordu. Elini kirli çenesinde gezdirdi ve içini çekti. Laurel'i etkilemek zaten boş bir çabaydı.

Beklerken daha önceki tartışmalarını düşündü. Laurel onun varlığına kızmış ya da içerlemiş gibi görünmüyordu. Bir uzlaşmayı düşünmeye istekli olma ihtimali var mıydı? Belki de tamamen yıkılmış olan ilişkilerini yeniden inşa edebilirlerdi.

Kapı açılıp Laurel içeri girdiğinde kendini kandırdığını fark etti. Saçları geriye taranmıştı ve üzerinde ona rahibeleri hatırlatan sade, güvercin grisi bir elbise vardıİfadesi tamamen işle ilgiliydi, onun sadece başarması gereken bir görev daha olduğunun kanıtıydı.

Sesini aynı iş ciddiyetiyle koruyarak, "Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Bristol size, Daniel'a ve revirinize sahip olduğu için çok şanslı." Rhodes'un bıraktığı bozuk para kesesini kaldırdı ve ona uzattı. "Başkalarına yardım etmek için."

Başıyla teşekkür ederek cüzdanı kabul etti. "Ayrıldığımızda bana bıraktığın gelirle zaten revirin büyük bir kısmını geçindiriyorsun, ama bu iyi bir şekilde kullanılacak."

"Eminim." Tereddüt etti, daha önemli bir şey söylemek istiyordu. "Bir kaza olmasına rağmen buraya geldiğim için üzgün değilim. İyi olduğunuzu ve anlamlı işler yaptığınızı bilmek güzel."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ben de seni gördüğüme sevindim. İlişkimizle ilgili bir eksiklik hissi vardı içimde. Şimdi tam anlamıyla bitmiş gibi hissediyorum."

Bu bir *evlilik*ti, ilişki değil. Neyse ki acısını gizleme konusunda iyiydi. "Kardeşine burada olduğumu söyleyecek misin?"

Omuz silkti. "Personelden biri Daniel'a o yokken bir lordu tedavi ettiğimizden bahsetmedikçe ve o da bana bunu sormadıkça hayır."

"Bu onun öfkesini dindirecektir." Gitme vaktinin geldiğini anlayan Kirkland, sallanmamak için kendini zor tutarak ayağa kalktı. "Yardıma ihtiyacın olursa, istemekten çekinme."

"Buna gerek kalmayacak," dedi soğuk bir sesle.

Onun gerçek tepkisinin *cehennemde buz sarkıtları olduğunda senden yardım isteyeceğim* olduğundan şüpheleniyordu ama o bunu söyleyemeyecek kadar hanımefendiydi. Çünkü o

Eğilmeye çalışsa düşecekti, sadece başını eğdi. "Güle güle Laurel. Ve teşekkür ederim."

Son bir kez uzun uzun baktı, onun zarafetini ve ağırbaşlı zekâsını hafızasına kazıdı. Karısı çok güzel bir kızdı. Şimdi güçlü, sessiz ve güzel bir kadındı, artık onun değildi.

Bir daha asla onun olmayacak.

James gittikten sonra Laurel muayene masasının yanındaki sandalyeye çöktü ve titreyen ellerini kucağına kilitledi. Tanrıya şükür adam gitmişti ve Laurel soğukkanlılığını kaybetmemeyi başarmıştı. James'in onu hâlâ bu kadar derinden etkilemesi oldukça şaşırtıcıydı.

Tersi doğru değildi. Onu gördüğüne sevinmişti ama arkasına bakmadan gitmişti.

Tanrı'ya dua et de o lanet adam bir daha revire düşmesin.

Bölüm 5

Laurel'in ofisi Herbert Houseun arka tarafındaki zemin kattaydı ve revir ile Zion House'un paylaştığı bahçeye bakıyordu. Akşam oldukça ilerlemişti, bu yüzden Laurel'in ofisi sessizdi ve sipariş edilmesi gereken malzemeleri listelemeye konsantre olabiliyordu. Arkasından tanıdık bir ses alaycı bir şekilde, "Geç saate kadar çalışıyorsun," dediğinde gözlerini lamba ışığında kısmıştı.

Sandalyesinde döndüğünde ofisin kapısında ağabeyinin iri cüssesini gördü. Yolculuk yorgunu ve yorgun görünüyordu ama gülümsemesi sıcaktı.

"Daniel!" Ona sarılmak için hızla ayağa kalktı. Kolları onu sardığında gözlerini kapadı ve Kirkland'ın iki hafta önce gitmesinden bu yana ilk kez tamamen rahatladı. Kibar, iyi huylu ağabeyi, ailesi onu terk ettiğinde bile ona hep göz kulak olmuştu. Onun kucağında kendini güvende ve şefkatli hissediyordu.

İsteksizce geri adım atarak, "Seni gelecek haftaya kadar beklemiyordum," dedi.

"Colin Holt'un bazı hastalarla ilgilenmesi sayesinde işimi beklediğimden erken bitirdim ve eve dönmek için sabırsızlanıyordum." Ona düşünceli düşünceli baktı. "Bu alışılmadık derecede ciddi bir sarılmaydı. Burada bir sorun mu var?"

Bir an için tereddüt etti. Eğer Kirkland'ın revirdeki beklenmedik ziyaretini kardeşine anlatacaksa, bunu yapmanın tam zamanıydı. Sessiz kalmaya karar verdiğinde o an geçti. Daniel yorgun görünüyordu ve bunu bilmesini gerektirecek bir neden yoktu. "Olağandışı bir şey yok. Bebek öğretmenlerinden biri geçtiğimiz hafta hastaydı ve ben de diğer işlerimin yanı sıra onun yerine bakıyordum. Bu küçüklerin çok fazla enerjisi var!"

"Yorgun olmana şaşmamalı." Daniel kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kapıdan dışarı çıkardı. "Ama onlara bayılıyorsun. Gel ve ben yiyecek bir şeyler bulana kadar bana eşlik et."

Gülümsedi. "Başka bir deyişle, sizin için özel yumurtalarımı yapmamı istiyorsunuz."

"Benim içimi çok kolay anlıyorsun, küçük kardeşim," dedi alaycı bir alaycılıkla. Ofiste Laurel'e arkadaşlık eden ve mutfakta da etmeye devam edeceği kesin olan Gölge'nin başını kaşımak için eğildi. "Ama ne yazık ki hiçbir şeyin enerjimi daha çabuk geri getiremeyeceği doğru, bu yüzden senin o meşhur hayırsever doğandan yararlanacağım."

Gülerek onunla birlikte merdivenlerden aşağı indi. O gerçekten de dünyadaki en iyi kardeşti. Renkleri, yüz hatları ve uzun kemikleri aynıydı, bu yüzden onları birlikte gören hiç kimse ilişkilerinden şüphe etmemişti. Ama Daniel ondan çok daha dışa dönüktü. Herkesle her konuda konuşabilirdi.

Mutfağa girdiklerinde, "Bana yolculuğunuzdan bahsedin. Aberwilly'deki yeni şapel nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Yerel toprak sahibi onlara köyün hemen dışındaki eski bir evi kullanmaları için izin verdi ve cemaat burayı çoktan onardı ve orada bir okul kurdu. Yerel kilise papazı Metodistleri onaylamadığı ve onlar için nikah kıymadığı için ilk nikahı onların kilisesinde kıydım."

"Oxford'da papaz olacak kadar uzun süre kalmanız çok uygun. Kaç yumurta açsın?"

"Dört. Kendin için de birkaç tane daha ekle. Yemek yemeyi unutmuş gibi görünüyorsun."

Kaşları çatıldı. "Sanırım yaptım. Gelecek yılın bütçesi üzerinde çalışıyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Daniel bir parça peyniri açtı ve kalın dilimler halinde keserek bir tanesini Shadow'a uzattı. "Sen benden daha iyisin."

"Bu yüzden hesaplarla hep ben ilgilenirim. Cerrah olmadığım için hesap kitap konusunda becerikli olmam iyi bir şey." Kilere girdi ve yumurta, patates, soğan ve domuz pastırması topladı.

"Cerrah olmayabilirsin ama revirdeki en iyi hemşire sensin." Bir somun ekmek ve bir bıçak buldu ve dilimlemeye başladı. "Yumurtaların yanına biraz ekmek kızartacağım. Bira mı çay mı?"

"Çay." Defne pastırmayı küçük parçalara böldü ve kızartmaya başladı. "Colin'i tura çıkarmanın onun yetenekleri ve mizacı için iyi bir test olacağını düşünmüştünüz. Anladığım kadarıyla kendini kanıtlamış?"

"Gerçekten de öyle." Daniel çaydanlığa su doldurdu ve ısıtmaya başladı. "Çabuk öğreniyor, uyum sağlayabiliyor ve bir hekim olarak saygınlığının üzerinde durmak yerine gerekeni yapmaya istekli. Onun hakkında düşünüyordum."

Ona kalıcı bir pozisyon teklif ettim ama önce seninle konuşmak istedim. Sen ne düşünüyorsun?"

Laurel çırpılmış yumurtaları sotelenmiş malzemelerin üzerine döktü, sonra karışımı sessizce pişmeye bırakmadan önce birkaç kez karıştırdı. Colin Holt birkaç aydır Daniel'in asistanlığını yapıyordu. Hoş bir genç adamdı ve ağabeyinin onayını kazandığına göre çok iyi bir doktor olmalıydı. "Onu sevdim, yetenekli birine benziyor ve revirde başka bir doktorun olması senin bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağın anlamına geliyorsa, ben de bundan yanayım."

Daniel, "Daha az saat çalışmak benim için sorun olmazdı," diye itiraf etti.

Yumurtalar pişmişti, Laurel tavayı ocaktan alıp yemeği ikiye böldü ve aslan payını Daniel'in tabağına, kızartıp tereyağladığı iki dilim ekmekle birlikte koydu. Kendisi de servis yaptıktan sonra kardeşinin karşısına oturdu ve yemeğine saldırdı. Fark ettiğinden daha fazla acıkmıştı.

Tabaklarını temizlerken sessizlik oldu. Yemeğini bitirdiğinde Daniel zevkle iç çekti. "Bu çok iyiydi. Kendimi yenilenmiş hissediyorum." Onlara biraz daha çay doldurdu, sonra tostunun üzerine bal sürdü. "Colin'e iyi bir maaş ödeyebileceğimize inanıyorum?"

Laurel kediye bir parça yumurta yedirirken düşündü. "Evet, yine de size iyi ödeme yapabilecek birkaç hastayı kabul etmeniz gerekebilir."

Omuz silkti. "Zenginlerin de en az fakirler kadar tıbbi bakıma ihtiyacı vardır." "Bu kadar meşgul , belki bir eş almayı düşünecek vaktiniz olur." dedi, yarı alaycı bir tavırla. "Cerrahlık düşük bir meslek olabilir ama aynı zamanda Belmond Malikânesi'nin varisisin. Bu seni çok uygun kılıyor."

"Sanırım bir gün görevimi yerine getirecek ve aile mülküne bir varis bırakmak için evleneceğim," dedi coşkusuzca. "Ama acelem yok. İkimizin de hayatını altüst etmeye degecek biriyle tanışmadım."

Kaşlarını çattı. "Benim yüzümden mi kur yapmaktan kaçınıyorsun Daniel?"

"Pek sayılmaz." Shadow'u kucağına aldı ve kedinin kulaklarının arkasını kaşımaya başladı. Shadow mutlulukla Daniel'a doğru eğildi. "Rose eşim olarak hayal edebileceğim tek kızdı. O öldükten sonra ..." Daniel omuz silkti.

Laurel dudağını ısırdı. Gülerек, altın Rose Hiller her ikisi için de bir komşu ve sevgili bir arkadaş olmuştu. Rose ve Daniel arkadaşlıktan aşka sorunsuz bir şekilde geçmişlerdi. Resmen nişanlanmamış olsalar da, ikisi de

Aileler onayladı ve eğitimini bitirdikten sonra evlenecekleri anlaşıldı. Rose, Laurel'in düğününde baş nedimeydi.

Laurel'in evliliği paramparça olmadan kısa bir süre önce Rose hızlı bir ateş sonucu ölmüştü. Daniel Oxford'dan dönmeden önce ölmüştü. Daniel yıkılmıştı.

Laurel, Rose'un papaz olduktan sonra kiliseye girmek yerine çocukluk hayali olan tıbbın peşinden gitmeye karar vermesinin nedeninin büyük ölçüde Rose'un ölümü olduğundan şüpheleniyordu. Ayrıca Kirkland'dan ayrıldıktan sonra kız kardeşini şiddetle savunmasına da katkıda bulunmuş olabilirdi. Doğası gereği bir koruyucuydu ve Rose'u koruyamadığı için diğer kadınlara karşı daha da korumacı olmuştu.

Ancak şimdi, yıllar sonra ilk kez Rose'un adını andığında, Laurel onun ölümünden hâlâ ne kadar derinden etkilendiğini fark etti. Daniel'in çok cömert ve sevgi dolu bir kalbi vardı. Bir gün Daniel'in sevebileceği ve onu hak ettiği gibi sevecek başka bir kadın bulması için sessizce dua etti.

Ama konuşmadı. Onun yerine ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. O kim oluyordu da birilerine aşk hakkında öğüt veriyordu?

Neyse ki anaokulu öğretmeni ertesi sabah çalışabilecek kadar iyiydi, bu yüzden Laurel bütçe hesaplarını bitirmek için ofisine gitti. Colin Holt'a makul bir maaş ödeyebilmeleri için ayarlamalar yapması gerekiyordu.

Tam bitirmişti ki kapısı hafifçe çalındı. "İçeri gel," diye seslendi, başını kaldırmadan.

Arayanın çoğu sabah kendisine yardım eden asistanı Betsy Rivers olduğunu düşündü ama onun yerine heyecanlı bir erkek sesi "Bayan Herbert?" dedi.

Colin Holt. Gülümseyerek onu selamlamak için ayağa kalktı. Laurel'den bir ya da iki yaş büyüktü ama çocuksu yüzü ve coşkusu onu daha genç gösteriyordu. "Mutlu görünüyorsunuz, Dr. Holt. Kardeşim bu sabah sizinle konuştu mu?"

"Gerçekten de öyle!" Colin sırtarak söyledi. "Revirde kalmamı istemesi için dua ediyordum ve dualarım kabul oldu."

Elini uzattı. "Tebrikler! Bizim için büyük bir nimet olacaksın."

Onun elini iki elinin arasına aldı ve yüz ifadesi ciddileşti. "Siz ve kardeşiniz Hristiyan yardımseverliğinin harika örneklerisiniz. Seni seviyorum

Burada yaptığım iş ve birlikte çalıştığım insanlar."

"Çok memnun oldum." Elini çekmeye çalıştı. "İzin verirsiniz, maaşınız için para bulma sürecindeyim ve bunun değerli bir amaç olduğunu kabul edeceğinizden eminim."

Hâlâ onun elini tutarak, yoğun bir şekilde, "Bayan Herbert. Laurel. Artık güvenli bir pozisyonum ve geleceğim olduğuna göre, ben adreslerimi size ödemek için izin istiyorum."

Çenesi düştü. Ayrıldıktan sonra bilinçli olarak soğukkanlı bir hava yaratmıştı ve bu çok da etkiliydi. Doğuştan kız kurusu olduğu düşünülüyordu, bu yüzden istenmeyen yaklaşımları nasıl savuşturacağını öğrenmek zorunda kalmamıştı.

Onun şaşkınlığını gören Colin ciddiyetle, "Sana ne kadar hayran olduğumun farkında değilsin herhalde. Siz kadın zarafetinin ve iyiliğinin vücut bulmuş halisiniz. Artık bir eş alabilecek durumda olduğuma göre, tanışıklığımızı ilerletmek için sabırsızlanıyorum."

Laurel elini çekip kurtardı. Onun durumunu bilmediğini hatırlayarak derin bir nefes aldı ve sakince, "Size bir özür borçluyum, Dr. Holt. Bayan Herbert adını kullanmama rağmen, evlenme özgürlüğüne sahip değilim. Sizi istemeden de olsa yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim."

Şoke olma sırası Colin'deydi. "Çok özür dilerim," diye kekeledi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu konu hiç tartışmadığım bir konu." Darbeyi hafifletmek isteyerek, "Belki işler farklı olsaydı, birbirimize uygun olduğumuzu keşfederdik, ama bu asla olamaz," dedi. Bu doğru değildi. Özgür olsa bile Colin'in ilgisini çekmeyeceğini fark etti. Belki on sekiz yaşındayken onu memnun edebilirdi ama Kirkland onu karmaşık olmayan erkeklere karşı mahvetmişti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi beceriksizce.

"Özür dilemene gerek yok." Dudağını ısırdı. "Umarım bu revire kalıcı olarak katılma kararınızı değiştirmez."

Gözlerini kırıştırdı. "Ben ... hayır, fikrimi değiştirmeyeceğim. Kendi ideallerimi bu kadar karşılayan başka bir pozisyon bulamayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi içtenlikle. "Daniel seni kaybederse büyük hayal kırıklığına uğrar." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Eğer ciddi olarak bir eş arıyorsanız, haftada birkaç kez Zion House'da gönüllü olarak çalışan Bayan Elizabeth Ware'i fark ettiniz mi? Siz bakmadığınız zamanlarda sizi izliyor ve ona doğru döndüğünüzde kızarıyor."

"Şu güzel sarışın kız mı?" Yüz ifadesi aydınlandı. "Benimle özel olarak ilgilendiğini fark etmemiştim. Çok mütevazı ve hanımefendi birine benziyor."

"Evet, bu Elizabeth. Utangaçtır ama çok zeki ve naziktir. En küçük çocuklarla ilgilenir ve onlar da ona bayılır. Bir avukatın kızı." Başka bir deyişle, genç bir doktor için uygun bir eş olabilirdi.

"Yarın birkaç hastayı görmek için Zion House'u ziyaret etmeliyim. Belki ... belki onunla konuşma fırsatım olur." Colin daha mutlu görünerek ayrıldı.

Laurel ondan önce Zion Evi'nin becerikli başhemşiresi Anne Wilson'la konuşacaktı. Anne'in romantik bir yanı vardı ve Colin ile Elizabeth'in uygun bir şekilde tanıştırılmasını sağlayacaktı. Genç doktor da Elizabeth gibi dindar bir evanjelistti. Tatlı bir masumla Laurel'den daha mutlu olacağı kesindi.

Bütçesini hazırladıktan sonra cep defterindeki tarihi kontrol etti ve dondu kaldı. Kirkland'ın beklenmedik ziyaretinden bu yana iki hafta geçmişti ve kişisel vücut saatinin bozuk olduğunu fark etti. Aslında onun döngüleri çoğu saatten daha düzenliydi. Kadınlığa adım attığından beri, dersleri her dört pazartesi günü öğleden sonra başlardı.

Bekâr bir hayat için böyle bir düzenliliği hiç düşünmemişti, ta ki şu ana kadar. Sersemlemiş bir halde bir elini karnına, diğerini göğsüne bastırdı. James'le tutkulu bir ilişki yaşamalarına rağmen hiç hızlanmamıştı. Kısır olup olmadığını merak etmişti. Sonra evliliği yıkıldı ve bu konu tartışmalı hale geldi. Kısa süreli, çılgınca bir ilişkinin sonucu olarak hamile kalmış olabilir miydi?

Evet. Soru zihninde şekillendiği anda cevabı iliklerine kadar hissetmişti. Revirde geçirdiği yıllar boyunca çocuk doğurma konusunda çok şey öğrenmişti, buna bazı kadınların hemen bildiği gerçeği de dahildi. Artık zihnini meşgul etmeye çalışmadığı için, vücudunun ince bir şekilde farklı hissettiğini fark etti.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Bölüm 6

Laurel şoktan titreyerek ayağa kalktı ve asistanının çalıştığı bitişik odaya doğru yürüdü. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Bütçe üzerinde o kadar çalıştıktan sonra biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi.

Zion House'a istismara uğramış bir eşin en büyük kızı olarak gelen ve artık sayılamayacak kadar değerli olan Betsy Rivers başıyla onayladı. "Masa başında geçirilemeyecek kadar güzel bir gün. Çok çalışıyorsun. Nelerin sipariş edilmesi gerektiğini görmek için malzeme dolaplarını kontrol etmemi ister misin?"

"Lütfen yap." Laurel gözlerinin çok vahşi görünmemesini umarak aşağı indi, şalını ve bonesini topladıktan sonra sokağa adımını attı.

Şimdi ne olacaktı? Düşünceleri öylesine karmakarışık ki, kendini John Wesley'in kendi şapeli olan New Room'da bulana kadar uzun ve huzursuz adımlarının onu Bristol'un yarısına kadar götürdüğünü fark etmedi. Bu mütevazı bina Metodist dini hareketin beşiği idi.

Ne Laurel ne de erkek kardeşi resmi olarak Metodist kilisesine katılmamış olsalar da Bristol Metodistleri ile yakın çalışıyorlardı. Zion House yerel bir şapelle birlikte kurulmuştu, bu yüzden belki de Laurel'in her zaman huzur ve berraklık bulduğu Yeni Oda'ya çekilmesi kaçınılmazdı.

İçerisi Metodist öğretilere uygun olarak sadeydi ama mekân inancın ve duaların gücüyle doluydu. Yorgun bir şekilde uzun ahşap sıralardan birine çöktü ve yol göstermesi için dua etmek üzere başını eğdi.

Kilisenin dinginliği yavaş yavaş endişesinin düğümlerini çözdü. Hayatı sonsuza dek değişmiş olabilirdi ama her zaman çocuk özlemi çekmişken bebek sahibi olmaktan pişmanlık duyması imkânsızdı.

En büyük zorluk, hamileliğin gizlenebilecek bir şey olmadığını etrafındaki herkese anlatmak olacaktı. Kadınlık erdeminin bir örneği olması gerekirken, dünyanın evlilik dışı bir çocuk doğurduğunu düşünmesine izin veremezdi.

Daniel şok olacak ve derin bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Rahat mizacına rağmen ona ve daha çok da Kirkland'a kızabilirdi.

Asıl soru kocasının nasıl tepki vereceğiydi. Doğal olarak James bir varis olasılığından memnun olacaktı. Bir kız çocuğu onu bir erkek çocuğu kadar ilgilendirmezdi, bu yüzden bir kız çocuğunu elinden alması pek olası değildi.

Bir oğul ve varis için bile olsa, Kirkland okula gönderme zamanı gelene kadar çocuğun annesiyle izin verir miydi? Laurel kocasının makul davranacağına inanmak zorundaydı, çünkü başka türlüsüne katlanamazdı.

Laurel düşüncelerini topladıktan sonra şalını ve Yeni Oda'dan çıktı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. İç huzuru hemen gelmiyordu.

Hâlâ hareketli olan sokaklarda yürürken nasıl ilerleyeceğini düşündü. Haber verdiği ilk kişi Daniel olmalıydı. Yaşadığı şoku ve hayal kırıklığını atlattıktan sonra, onun adına mutlu olacağını düşündü. Bir yeğeni olma ihtimali kesinlikle hoşuna gidecekti. Çocuklarla arası harikaydı.

Arkadaşları ve komşuları için basit ve makul ölçüde dürüst bir açıklama en iyisi olacaktır. Uzun süredir ayrı yaşadığı kocasıyla kısa bir süre önce barıştıklarını, ancak yürümediği için tekrar ayrıldıklarını söyleyebilirdi. Hepsi doğru.

Eve dönmeye tam olarak hazır olmadığından, hiç bitmeyen bir hayranlık kaynağı olan limanda yürümeye karar verdi. Çeşit çeşit gemiler, denizciler ve dil karmaşası, kendi sorunlarını bir perspektife oturtmasına yardımcı oluyordu.

Denizle karanın buluşmasını işaret eden kokuları içine çekmek ve gıcırdayan direk ormanını incelemek için rıhtımda durakladı. Yıllar boyunca ara sıra Kirkland'ın filosunun bayrağını taşıyan bir gemi görmüştü. İlk kez kocasının Bristol'e kaptanlarından birine danışmak için ne sıklıkla geldiğini merak etti.

Şehri ziyaret ettiğinde onu düşünmüş müydü? Elbette düşünmüş olmalı. Ne de olsa adam bir casustu. Ayrıldıklarından beri onu takip ediyordu. Bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi.

Eve dönmek üzereydi ki, rıhtımda tam önünde sade bir araba durdu. İki adam aşağı indi ve ince yapılı genç bir siyah kadını araçtan dışarı sürüklemeye başladı. Kız çılgınca çırıpınıyordu. "Hayır, hayır!"

Daha iri yarı olan adam ona sert bir tokat atarak neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. "Kapa çeneni kızım. Bay Hardwick ile güzel bir deniz yolculuğuna çıkmak üzeresin."

Laurel'in dehşetini anında öfke izledi. Arabaya doğru yürüdü. "O kızı hemen serbest bırakın!"

Diğer adam, Hardwick, pahalı giyinmişti ve kibirli bir otorite havası vardı. "Bu sizi ilgilendirmez hanımefendi. Violet benim malım ve onunla istediğimi yaparım."

"Hayır, *yapamazsın!*" Laurel karşılık verdi. "Bırakın onu!"

Adamların dikkati Laurel'e çevrilince kız kendini kurtarmayı başardı. Kara gözleri dehşet içinde Laurel'e doğru fırladı. "Lütfen hanımefendi, bana yardım edin!"

Violet hafif, müzikal bir aksanla konuşuyordu ve Laurel'in melez ırktan olan diğerlerinde gördüğü o çarpıcı, egzotik güzelliğe sahipti. Yirmi yaşlarında görünüyordu ve sade, temiz gri elbisesi kaçma mücadelesi sırasında yırtılmıştı.

Laurel Violet'in elini tuttu. "Güvendesin canım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bu adamların seni götürmeye hakları yok."

Gözleri buz gibi olan Hardwick havladı: "Onun sahibi benim ve bunu kanıtlayacak belgelerim var! Yaralanmak istemiyorsan yoldan çekil."

Defne kızla onu takip edenlerin arasına girerek en otoriter sesiyle, "İngiltere'de kimse köle değildir. Buna 1772'de King's Bench'ten Lord Mansfield karar verdi. *Somerset Stewart'a karşı.*"

Hardwick kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar da akıllısın, değil mi?" diye alay etti. "Ama biz ikimiz varız ve güçlü olan haklı çıkar kanunu çok daha eski bir kanundur."

Laurel, "Bu bir yasa değil, sadece zorbalık," diye karşılık verdi. Daha alçak bir sesle Violet'e, "Buradan gitsek iyi olur," dedi.

Onlar daha kıpırdayamadan iri yarı adam Violet'e doğru hamle yaptı. Kız dönerek adamın yolundan çekildi, sonra ayağını uzatarak adama çelme taktı. Adam çirkin küfürler ederek ayağa kalkmadan önce sertçe yere düştü. Arkasından Hardwick küçük bir tabanca çıkardı.

Defne bir korku patlamasını bastıramadı ama sesini sakın tuttu. "Tabancalar çok isabetli değildir ve tek bir atış ikimizi de durdurmaz."

"Birinizi durdurabilir," diye havladı Hardwick silahını kurarken. "Hey, siz çocuklar Bayan Herbert'i rahat bırakın!" diye gürledi bir ses Arkadan.

Laurel omzunun üzerinden baktı ve liman işçilerinden oluşan bir kalabalığın tartışmadan etkilendiğini gördü. Konuşmacıyı tanıdı, Jeb Brown adında bir liman işçisiydi. Karısı tehlikeli bir şekilde ateşlendiğinde onu revire getirmişti.

Başka bir işçi öne çıktı. Daniel'in bir taverna kavgasından sonra kırık bir burnu vardı. Eğer doğru hatırlıyorsa adı Brian'dı. "Evet, bayım. Sen şimdi git. O kız burada köle değil."

Kalabalıktan bir homurtu yükseldi. Birçoğu revirde tedavi görmüş, birkaçı da Daniel'in kilisesine gitmişti. Onun tarafındaydılar ve yabancılara karşıydılar.

Hardwick patlamanın eşiğine gelmişti ama aptal değildi. Hiddetle tabancanın horozunu indirdi ve ceketinin altındaki kılıfına soktu. "Bugünlük sen kazandın," diye tersledi. "Ama siz iki kaltak da bundan sonra gözünüzü dört açsanız iyi edersiniz." İskeleden aşağıya, demirli bir sandala doğru yürüdü, haydudu da arkasındaydı.

Violet, Laurel'in önünde dizlerinin üzerine çökerken titriyordu. "Tanrı sizi korusun, Bayan Herbert!" dedi kırık bir sesle. "Kaybolduğumdan emindim!"

Laurel kızın ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Artık güvendesin, Violet. Gidecek bir yerin var mı?"

"Hayır, ama bir şeyler bulurum. Boş olduğum sürece her işi yaparım."

"Kardeşimle birlikte bir revir ve ayrıca yardıma ihtiyacı olan kadın ve çocuklar için bir sığınak olan Zion House'u işletiyoruz. Şimdilik orada kalabilirsiniz. Ama önce bizi kurtardıkları için bu adamlara teşekkür etmeliyiz." Döndü ve kendisine destek olan bir grup liman işçisine gülümsedi. "Yaptığınız iyilik için hepinize teşekkür ederim! Bay Brown, eşiniz iyi mi?"

"Evet, Bayan Herbert, gerçekten çok iyi. Şimdi bir bebek bekliyoruz." Hardwick'in sandalına baktı. "Güvende olduğunuzdan emin olmak için siz hanımlara evinize kadar eşlik edeceğiz."

"Çok nazıksınız." Violet gözlerindeki yaşları ve kurtarıcılarına gülümsedi. "Tanrı yaptıklarınız için sizi kutsayacak."

Kendilerinden memnun görünen adamlar gülümseyerek karşılık verdiler. Çoğu işine döndü ama Jeb ve Brian, Laurel ve Violet'in arkasına geçtiler. Laurel kıza sıcak bir şekilde, "Benim adım Laurel Herbert. Bana kendinden bahseder misin?"

"Benim adım Violet Smith. Jamaika'daki sahibim kölelerin en sade isimlerden başka bir şeyi hak etmediğini düşünüyordu." Laurel'e korkuyla baktı. "Sözünü ettiğiniz yasa. Doğru mu? Özgür müyüm?"

"Evet, İngiltere'de kölelik geleneği yoktur. Genelde buraya getirilen bir kölenin özgür olduğu kabul edilir." Bristol İngiltere'nin en önemli köle ticareti limanlarından biri olduğu için Laurel bu konu hakkında bilgi edinme fırsatı bulmuştu.

Violet'in gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Hallelujah!"

"Buraya nasıl geldin? O adam gerçekten senin efendin miydi?"

Violet sokağa tükürdü. "Dediğim gibi, ben Jamaikalıyım. Babamın beyaz bir adam olduğunu yüzümden anlayabilirsiniz. Karısı, ben daha doğmadan annemi başka bir plantasyon sahibine sattırmış."

Kızın ne kadar iyi konuştuğunu fark eden Laurel, "Bazı avantajlarla yetiştirilmişse benziyorsun?" diye sordu.

Violet başını salladı. "Yeni efendinin karısı Bayan Bertram'ın hizmetçisi olmak üzere eğitildim. Bana iyi davrandı ve ziyaret için İngiltere'ye geldiğinde beni de yanında getirdi. Burada sadece bir hafta kaldım. Büyüdükçe kocası beni hor görmeye başladı çünkü onunla yatmıyordum ve hanımım da beni zorlamasına izin vermiyordu. Hardwick beni gördü ve kendi zevki için satın almak istedi, Bay Bertram da beni satmaktan mutluluk duydu."

Laurel yüzünü buruşturdu. "Geçerken uğradığıma çok sevindim! Bir hanımefendinin hizmetçisi olduğun için bir iş bulman zor olmasa gerek. Bristol'dan uzakta, Hardwick tarafından görülme riskinin olmayacağı bir yer."

Violet şiddetle başını salladı. "Lütfen! Çalışabileceğim ve güvende olabileceğim herhangi bir yer."

Özgür olmanın verdiği heyecan geçtikten sonra kızın kafasının çok karışacağını tahmin eden Laurel, "Eski hayatını geride bırakmak kolay olmayacak," dedi.

Kız iç çekti. "Annem kısa bir süre önce öldü, diğer arkadaşlarım Jamaika'ya geri döndü. Bayan Bertram iyi bir hanımdı ama ne ona ne de Jamaika'ya geri dönemem, yoksa yine köle olurum. Burada yeni bir hayat kuracağım."

", Violet. Bunu biliyorum." Herbert House'a yaklaşırlarken Laurel liman işçilerinin ihtiyaç duyduklarında ne kadar çabuk yardım teklif ettiklerini düşündü. Kontes olduğunu bilseler ona aynı gözle bakarlar mıydı? Bilirlerse dehşete mi kapılırlardı, yoksa kızarlar mıydı? Her iki tepki de ona çekici gelmiyordu.

Violet'i Zion Evi'ne götürüp Anne Wilson'la tanıştıırken alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Laurel'in kıza yardım etmek için doğru yerde olması sadece bir lütuf değildi, aynı zamanda bu olay kendi sorunlarını da bir süreliğine bir kenara itmişti.

Bölüm 7

Laurel rahat bir nefes alarak kendini Herbert Evi'nin sessizliğine bıraktı. Daniel bu akşam bir ayini yönetiyordu ve Betsy Rivers yemeklerini genellikle bahçenin karşısındaki Zion Evi'nde yiyordu. Herbert'in tüm hizmetkârları orada yaşıyordu ve başka bir yerde hayatlarını kazanabilmek için ev becerileri eğitimi almak üzere her gün eve geliyorlardı.

Sonuç olarak, evdeki hizmet, mevcut hizmetçilerin eğitim düzeyine bağlı olarak düzensizdi, ancak akşamları Laurel'in mahremiyeti vardı. Bu akşam mutfakta onu akşam yemeği bekliyordu ve şu anda eğitim gören aşçı oldukça iyiydi. Yürümek Laurel'i acıktırmıştı, bu yüzden doyurucu bir yemek yedikten sonra çayı müzik odasına götürdü. Piyano çalmak Yeni Oda'daki şapelde dua etmek kadar rahatlatıcıydı.

Bildiği en güçlü, duygusal müziği seçti: Bach, Handel ve Beethoven, ilahiler ve trajik aşk ilişkilerini anlatan halk türküleri serpiştirildi.

Martin Luther'in "A Mighty Fortress Is Our God" adlı ilahisinin müthiş bir yorumunu henüz bitirmişti ki erkek kardeşinin eğlenen sesi, "Bu gece çaldıklarına bakılırsa zor bir gün geçirmişsin," dedi.

Muhtemel hamileliği hakkında konuşmaya hazır değildi ama Violet Smith'in hikâyesi müziği haklı çıkarmaya yetiyordu. "Hardwick adında korkunç bir adamla karşılaştığımda limanda yürüyordum. O ve bir uşağı yeni satın aldığı bir köle kızı zorla gemisine bindirmeye çalışıyordu. Ona yapamayacağını söyledim, Bristol'un iyi liman işçileri beni destekledi ve kız şimdi Zion House'da güvende."

Ağabeyi dehşete düşmüş bir halde bakakaldı. "Yüce Tanrım, Laurel, aklını mı kaçırdın sen? Ölebilirdin!"

"Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu," diye belirtti Laurel. "Bir ya da iki dakika içinde Violet bir sandala binmiş, gemiye doğru yola çıkmış ve kölelik hayatına başlamış olacaktı."

Daniel başını sallayarak, "Arkanızda sıraya dizilmiş koruyucu melekleriniz var," dedi.

"Stevedor'lar bu durumda daha kullanışlıydı," dedi hafifçe.

Ağabeyi hiç eğlenmemiştir. "Bir köle sahibine müdahale etmek her koşulda tehlikeli olurdu. Bunu yapanın Yüzbaşı Hardwick olması daha da kötü. Azılı bir zalim ve muhtemelen yasadışı olmasına rağmen köle ticareti yapıyor."

Laurel kaşlarını çatı. "Korkunç görünmesine şaşmamalı. Kraliyet Donanması'nın onu suçüstü yakalaması ve kötülüğüne son vermesi için dua edeceğim."

"Okyanus büyük ve dinsizlerin hızlı yelkenli gemileri var," dedi kardeşi, sesi acımasızdı. "Korkarım yasadışı ticaret yakında sona ermeyecek."

"Dünyanın tüm sorunlarını sona erdiremeyiz," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bugün genç bir kadın kölelikten kurtuldu. Violet deneyimli bir hizmetçi, bu yüzden iyi iş çıkaracaktır."

Daniel düşünceli görünüyordu. "Belki de Zion House'da bu tür işlerle uğraşmak isteyen bazı kızları eğitebilir. Bayan Smith istekli olur mu?"

"Büyük ihtimalle. Serbest bırakıldığı için minnettar."

"Ve öyle de olmalı!" Daniel ona sevgiyle gülümsedi. "Sertifikalı bir aziz olduğunuzu biliyorum ama lütfen arkanızda liman işçileri olmadığı sürece köle tacirlerine müdahale etmeyin."

Yüz ifadesindeki sıcaklık, durumunu birkaç gün daha gizleme kararlılığını parçaladı. "Daniel," diye ağzından kaçırdı. "Ben hamileyim."

Kardeşi, sanki ona bir sopayla vurmuş gibi şok olmuş halde bakakaldı. "Sen Ne?"

Onun, erdemli kız kardeşinin nasıl olup da yükseldiğini anlamakta zorlandığını görebiliyordu, bu yüzden hızlıca, "Özür dilerim, en baştan başlamalıydım. Siz Galler'deyken bir akşam, kiliseden Bay Potter ve Bay Larkin dövülmüş, soyulmuş ve bir ara sokakta baygın halde bırakılmış bir adam getirdiler. Kirkland'dı."

Ağabeyinin yüz ifadesi granite dönüştü. "Kirkland! Onu neden buraya getirmişler ki?"

"Yakınlarda bulundu ve belirleyecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden doğal olarak reviri düşündüler."

İliklerine kadar doktor olan Daniel, "Ne kadar kötü yaralanmış?" diye sordu.

"Kemik kırığı yok ama çok sayıda kesik ve çürük var. Ayrıca ateş krizi geçiriyordu, muhtemelen bu yüzden saldırganlara karşı savunmasız görünüyordu."

"Yani onu buraya getirdiniz, yaralarını tedavi ettiniz ve o da size tecavüz etti," dedi Daniel acımasızca. "Yoksa zorlama kadar baştan çıkarma da var mıydı?"

"Hiçbiri!" Düşüncelerini toparlamak için durakladı, Daniel'ın anlayıp anlamayacağından emin değildi. Rose Hiller'ı sevmiştir ama onun James'le paylaştığı çılgın, tüketen tutkuyu daha önce yaşadığını sanmıyordu. "Ateşten aklı başından gitmişti. Ona biraz Cizvit kabuğu çayı içirmeyi başardım ve bu da ateşi tam olarak yükselmeden durdurdu. Ama ateşi varken ..."

Yine tereddüt etti. "Benim hakkımda halüsinasyon görüyor gibiydi. Onu sakinleştirmeye çalıştığımda ... bir şey diğerine yol açtı."

Daniel acı çekmiş bir ifadeyle, "Ayrıntıları bilmeme gerek yok. Ruhların olmasa da bedenlerin bu kısa barışmasından sonra arkasını dönüp gitti mi? Yoksa yürüyebildiği anda onu dışarı mı attınız?"

"İkisi de değil," dedi tekrar. "Ateşi düştüğünde ve aklı başına geldiğinde neler olduğunu hatırlamıyordu." Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Uyandığında, ben en ilkel ve en erdemli halimdeydim, bu yüzden bir şey hatırladıysa bile, muhtemelen bunun bir halüsinasyon olduğunu düşündü. Bana hanının adını söyledi, ben de adamlarına onu almaları için haber gönderdim ve kibarca vedalaştık."

Daniel'ın gözleri kısıldı. "Onun burada olduğunu bana neden söylemedin?"

"Önemli görünmüyordu." Durakladı. "Ve seni üzmemek istemedim. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum."

Kardeşi bu konuda yorum yapmadan sordu: "Arttığına emin misin? Daha çok erken."

"Evet, ama eminim. Farklı hissediyorum." İç çekti. "Evliyken gebe kalmayı umuyordum. Belki de yapamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Kısa bir karşılaşmanın bir çocuk doğurabileceği hiç aklıma gelmemiştir."

"Bir kereden bir şey olmaz," dedi sertçe. "Ne yapmak istiyorsun? Kocanın varisinden haberdar olmasını engelleyemezsin, ama Kirkland'ı hayatından uzak tutmak istiyorsan, kendini göstermeye başlamadan önce uzak bir yere çekilebilir, bebeği sessizce doğurabilir ve iyi bir sütanneyle birlikte Kirkland'ın bakımına verebilirsin."

Gözlerini ona dikti. "Kendi çocuğumdan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama bağımsızlığınızı ve burada yaşadığınız hayatı korumanın tek kesin yolu bu. Eğer çocuk erkek olursa, Kirkland varisine sahip olacak ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız." Daniel başını salladı. "Zor bir seçimle karşı karşıyasın,

Laurel. Çocuğunuzdan tamamen vazgeçtiğinizi düşünemiyorum ama bebeği doğurmak ondan kaçamayacağınız anlamına geliyor."

Kardeşi haklıydı, lanet olsun ona. Çenesi gerildi. "Kendi hayatımı kolaylaştırmak için çocuğumu vermiyorum. İnsanlara ayrı yaşadığım bir kocam olduğunu ve barışma girişiminde bulunduğumuzu söylemeyi planlıyorum. Eğer kız olursa, beni görmesine gerek kalmayacak. Erkek olsa bile, çocuk kreşteyken Kirkland'ın dahil olmasına gerek kalmayacak. Okula başladığında durum değişecektir elbette."

Daniel, "Kirkland'ın çocuğuyla umduğundan daha fazla ilgilendiğini görebilirsin," diye uyardı. "Ama onu hemen bilgilendirmene gerek yok. İlk üç ay tehlikeli olabilir. Belki de hamilelik tutmayacaktır."

Laurel bir elini karnına bastırdı, keşke kardeşi doktor ve dürüstlüğüyle nam salmış biri olmasaydı diye düşündü. Revirdeki işinden birçok gebeliğin erken evrede başarısızlıkla sonuçlandığını biliyordu ama bunu düşünmek istemiyordu. "Kirkland'a haber verip uzak durmasını söyleyeceğim. Bilmesi gereken her şeyden onu haberdar ." Yutkundu. "Bu kolay yazılacak bir mektup olmayacak."

Daniel kaşlarını çatı. "Londra'ya gidip bunu ona yüz yüze söylememi ister misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Bunu yapar mısın? Kirkland'dan nefret ediyorsun!"

"Ama ben seni seviyorum," dedi sakince. "Sadece bunu senin için kolaylaştırmak değil, aynı zamanda onun nasıl bir adam olduğunu görmek istiyorum."

"Beni koruyabilesin diye mi? Buna gerek olmamalı. O her zaman mükemmel bir beyefendi olmuştur. Tecrübesiz bir köylü kıızıyla evlendiği için pişman olup olmadığını hep merak etmişimdir." Gülümsemesi kırıllandı. "Ayrıldığımda fikrimi değiştirmeye hiç çalışmadı."

Daniel'in kaşları yeniden çatıldı. "Laurel, Kirkland'ı neden terk ettin? O kadar perişan haldeydin ki hiç araştırmak istemedim ama artık açıklamanın zamanı geldi. Onun çocuğunu doğuracağın için, onunla bazı yazışmalar yapman gerekecek. Ailemiz onun sadakatsiz olduğunu düşünüyordu ama Kirkland katı bir ahlakçıdır. Onun hiçbir koşulda zina yaptığını düşünmek zor, özellikle de evlendikten hemen sonra. Ama ..." Sesi kesildi.

Yere baktı ve ellerinin kucağında kilitli olduğunu gördü, parmak eklemleri bembeyazdı. "Ama ne? Sanırım bir teoriniz var."

"Dehşet verici sessizliğiniz yatak odasında bir sorun olabileceğini düşündürdü." Sözcüklerini seçerken tereddüt etti. "Belki de altı ay sonra

. . normal evlilik ilişkilerinde, sizi gecenin karanlığında çığlık atmaya iten iğrenç bir sapkınlığı ortaya çıkardı."

Bir zamanlar onun ne ima ettiğini anlayamazdı ama revirde ve Zion Evi'nde çalıştığı yıllardan sonra neredeyse kardeşi kadar şok edilemez hale gelmişti. "Öyle bir şey yok," dedi sesi titreyerek. Yataklarında hiç sorun olmamıştı. Kelimeleri zorlukla çıkarabildi ve fısıldadı: "Ayrıldım çünkü... çünkü onun bir adamı öldürdüğünü gördüm."

Daniel nefesini tuttu. "Hangi koşullar altında? Sanırım rastgele birini öldürmedi."

"Balayımızdan yeni dönmüştük ve Londra'daki evine yerleşiyorduk," dedi duraksayarak. "Geç saatlere kadar yazışmaları üzerinde çalışıyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu, ben de ne zaman emekli olacağını öğrenmek için aşağıya indim."

Düğümlemiş ellerine baktı, kocasını yataklarına çekmek için duyduğu hınzırca arzuyu hatırladı. Evlendiklerinden beri ilk kez aynı anda emekli olmamışlardı ve onu özlemişti. "Çalışma odasının kapısını açtım ve bir adamın gizlice arkasından odayı geçtiğini gördüm. Adam iri yarı, kaslı bir adamdı, kaba saba giyinmişti ve tehditkâr görünüyordu. Onu daha önce hiç görmemişim, bu yüzden 'James, dikkat et!' gibi bir şey söyledim. "

Sanki bundan sonra olacakları beyninden silebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. "James ayağa kalktı, döndü ve tek kelime etmeden adamı yakaladı ve ... ve boynunu kırdı. Kemiklerin kırılma sesini duyabiliyordum." Doğu halısının üzerine yığılan cesedin *cansızlığını* hatırlayınca ürperdi. "Saniyeler içinde her şey bitti."

Daniel'in yüzü onun şokunu yansıtıyordu. "Hayatı tehlikede miydi?"

"Öyle görünmüyordu. Adam konuşmadı ve ben de bir silah görmedim." Sarsılarak yutkundu. "Ama cinayetin işlendiğini görmek ne kadar korkunçsa, James'in yüz ifadesini görmek daha da kötüydü. Bana baktı ve o bir yabancıydı. Bir *canavardı*. Ne pişmanlık ne de şok gördüm. Şeytani görünüyordu. Yatağımı ruhsuz bir katille paylaşıyordum." Yatağını ve bedenini. Bu iğrenç düşünce onu hasta etmişti. "Kocam tanımadığım ya da tanımak istemediğim bir adamdı."

"Şimdi neden gittiğini ve neden kimseye söylemek istemediğini anlıyorum." Daniel ayağa kalktı, yüz ifadesi . "Sabah Londra'ya gideceğim. "Sabah Londra'ya gideceğim.

senin arttığını öğrendiğinde yüzündeki ifade. Ve eğer onun hakkında aklımda herhangi bir şüphe varsa, şeytanın sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Bölüm 8

Bir gün Fransa ile savaşlar sona erecekti ama henüz değil. Kirkland ajanlarından gelen son raporlar üzerinde çalışıyor, Kraliyet Donanması'yla ilgili hissettiği huzursuzluğun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Kâhyası Soames, muhtemelen yemek yemesini hatırlatmak için içeri girdiğinde konsantrasyonu bozuldu. Ama başını kaldırıp baktığında, uşağı Daniel Herbert'in asık suratının takip ettiğini gördü.

Soames özür dileyerek, "Beyefendi sizi görmek konusunda çok ısrarcıydı, lordum," dedi.

Kirkland'ın ilk tepkisi memnuniyet oldu. Arkadaşları o büyürken onun ailesi olmuştu ve Daniel'la çok yakındılar. Laurel'i kaybettiği sırada onu da kaybetmek, bu darbeyi daha da sarsıcı hale getirmişti.

Ama Daniel cinayet işlemeye hazır görünüyordu, bu yüzden zevk hemen korku tarafından bastırıldı. Damarlarında buz hissederek ayağa kalktı. "Sorun değil, Soames. Bay Herbert ve ben eski okul arkadaşınız."

Uşak başıyla onayladı ve geri çekildi. Kapı kapanır kapanmaz Kirkland sert bir sesle, "Laurel'e bir şey mi oldu?" diye sordu.

Daniel'in kaşları kalktı. "Umurunda mı?"

"Tabii ki umurumda," diye tersledi Kirkland, Daniel'in bir Tanrı adamına göre ne kadar kibirli olabileceğini düşünerek. "Hasta mı yoksa yaralı mı?" *Yüce Tanrım, ölmesine izin verme!*

"Bir ." Diğer adamın gözleri kısıldı. "Bana revire yaralı ve ateşler içinde getirildiğini ve şimdi de hamile olduğunu söyledi."

Bu darbe Daniel'i görmekten bile daha büyüktü. Kirkland sanki bir araba onu duvara çarpmış gibi hissetti.

"Eğer kimin olduğunu sorarsan, şahsen kemiklerini kırmaya başlayacağım," diye ekledi Daniel alaycı bir şekilde. "Onu zorlamadığını iddia etti ama belki de sana zarar vermemi engellemeye çalışıyordu."

"Aptal olma," diye karşılık verdi Kirkland, uyuşukluğundan sıyrılarak. "Revirdeyken ateşli bir rüya gördüm."

bir rüyaydı." Fikir kafasına dank etmeye başlayınca gözlerini kapadı. Laurel hamileydi. *Birlikte bir çocuk yapmışlardı.* Bu her şeyi değiştirmişti.

İçinden sıcaklık ve merak akmaya başladı. "Kendime geldiğimde, kız kardeşin bandaj uygulamaktan ve Jesuit'in ağaç kabuğu çayını boğazımdan aşağı dökmekten başka bir şey yapmamış gibi davranarak muhteşem bir iş çıkardı. Aramızda daha fazla bir şey olduğu hiç aklıma gelmedi."

"Belli ki vardı. Size sağlığının iyi olduğunu ve çocuk doğduğunda size haber vereceğini söyledi. Çocuğu kendisi büyötmek istiyormuş ama eğer erkek olursa, kendi seviyesindeki diğerk erkek çocuklarla birlikte eğitim görmesi için onu okula göndermek isteyeceğinizi de anlıyormuş."

"Ne kadar cömert." Zihni uğıuldayan Kirkland kapıya doğru yöneldi. "Soames'a akşam yemeğı göndermesini ve sizin için bir oda hazırlamasını söyleyeceğim. Birkaç gün kalıp Londra'nın tadını çıkarabilirsiniz."

Daniel onun kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

Kirkland sarsılarak gevşedi. "Nereye gittiğimi sanıyorsun? Karıma."

"Laurel seni görmek istemiyor," diye tersledi Daniel. "Bu konuda oldukça açıktı. Bristol'e gitmene hiç gerek yok."

Kirkland öfkesini bastırdı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Daha da ötesi, denemeye hakkınız var mı?"

Daniel ters ters baktı. "Ben onun kardeşiyim ve onun incindiğini görmeyeceğim."

Kirkland ters ters baktı. "Ben onun kocasıyım ve Laurel'e asla el kaldırmadım."

Daniel'in sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüştü. "Belki de değil, ama ayrıldığınızda Laurel'in kalbi parçalandı."

Kirkland'ın ağızı kasvetli bir şekilde buruştu. "Hatırlarsanız *beni* terk etti. Sence zarar gören sadece onun kalbi miydi?"

Daniel onu inceledi. "Hiç emin değildim. Şimdi anlıyorum."

"O zaman yolumdan çekil." Kirkland kapıyı arkasından çarparak çalışma odasından . Laurel onun karısıydı ve konuşmalarının vakti gelmişti de geçiyordu bile.

Zion Evi'nde ve revirde geçen yoğun bir günün ardından Laurel hesaplarla uğraşmayı oldukça rahatlatıcı buluyordu. Rakam sütunlarını toplamak için konsantrasyon gerekiyordu -İngilizler neden böyle saçma bir para sistemine sahipti?

Bir şilinde on peni ve bir poundda on şilin olsaydı elbette daha kolay olurdu - ve bu görev düşüncelerini Kirkland'ın kardeşinin haberine nasıl tepki verdiğini merak etmekten uzaklaştırdı. İkisinin tekme tokat kavga edeceğini sanmıyordu ama erkekler çok tuhaf olabiliyordu.

Daniel'ın Londra'ya ulaşmasının, Kirkland'la buluşmasının ve eve dönmesinin ne kadar süreceğini hesaplamıştı. Mümkün olan en erken zaman yarın gibi görünüyordu.

Ofisine yaklaşan erkek ayak seslerini duydu. Kardeşinin son derece iyi zaman geçirdiğini umarak kalemini bir kenara bıraktı ve onu karşılamak için döndü.

Kirkland! Donakaldı, iliklerine kadar şok olmuştu. Esmer, geniş omuzlu ve canlı bir şekilde karşısındaydı, yaralarından ve ateşinden kurtulmuştu ve onunla ilk tanıştığı zamanki kadar etkileyiciydi.

Hayır, daha çok. Tanıştıklarında onu yetişkin bir adam olarak düşünmüş olsa da, o sadece yirmi bir yaşındaydı. Onun ayaklarını yerden kesecek kadar dünyevi, ama yine de umutsuzca gençti, tıpkı onun olduğu gibi.

Artık ne yirmi bir yaşında ne de hasta olduğuna göre, aradan geçen yılların onu nasıl sertleştirdiğini ve olgunlaştırdığını görebiliyordu. Her zaman içine kapanık bir havası vardı, ama şimdi gerçekten zorlu biriydi. Ağabeyinin evlilik konusunda şüpheleri vardı çünkü Kirkland karmaşık bir adamdı ve yıllar geçtikçe daha da karmaşılaşmıştı.

Ayrıca ondan çok daha sofistike biriydi. Bu evlendiklerinde de böyleydi ve şimdi daha da doğrudu. Onun gördüğü, düşündüğü ve yaptığı şeyleri tahmin bile edemezdi.

Yine de bakışları yoğun olduğu kadar dolaysızdı ve ruhu hâlâ ona karşılık veriyordu çünkü derin bir düzeyde birbirlerine bağlıydılar. Damarlarındaki buz bir sıcaklık dalgasıyla yok oldu. Onun geleceğini bilmeliydi. Belki de farkına varmadığı bir yanı onun gelmesini ummuştu.

Adam onun tepkisini okumuş olmalıydı, çünkü kapı aralığında durdu. "Seni öldürmeye gelmedim Laurel," dedi, sesi yumuşaktı.

Ayağa kalktı, ona ne kadar bakması gerektiğini azaltmak istiyordu. Onu göndermek kolay olmayacaktı ama yapmalıydı. Zaten hayatını beklenmedik, acı verici şekillerde değiştirmişti. Bunu bir daha yapmayacağından emin olmak onun göreviydi.

Kirkland revirdeki ateşten uyandığında Laurel'i halüsinasyon gibi görüyordu, tam olarak gerçek değildi. Şimdi onu tüm duyuları keskin bir şekilde uyanırken görüyordu. Kadın ilk tanıştıkları zamanki kadar çekiciydi, vücudu zarif ve bakışları dolaysızdı. Ama değişken mavi-gri gözleri ihtiyatlıydı ve etrafına, odanın her yerinde hissedebileceği bir çekingenlik duvarı örmüştü. Bu da teklif edeceği şeyi daha da zorlaştıracaktı.

İlk tanıma şokundan sonra gözleri buz grisine dönüştü. "Ne beklenmedik bir zevk Lord Kirkland. Çok iyi hız yaptınız."

"Gelmemi beklemiyor muydun?"

"Şimdiye kadar isteklerime saygı gösterdin. Daniel seni görmek söyledi. Yoksa o kadar ileri gidmeden boynunu mu kırdın?"

"Hiç de değil," dedi Kirkland kuru bir sesle. "Kirkland House'u ona bıraktım ve birkaç gün Londra'nın tadını çıkarmasını söyledim."

"Bu cömert davetinizi kabul etti mi?" "Bilmiyorum.

Cevap veremedim ayrıldım."

Gözleri kısıldı. "Bebeğimi benden alacağını söylemeye mi geldin? Kanun senin tarafında olabilir ama senden daha iyisini beklerdim." "O *senin* bebeğin değil Laurel," dedi nazıkçe. "O *bizim* bebeğimiz. İşte bu yüzden Ben buradayım. Konuşmamız gerek."

"Ya bebeğin senden olmadığını söylersem?" diye sordu aniden.

Duygusuzca, "Sen yasal olarak benim karımsın ve onun iyiliği için bu çocuğu benim olarak kabul ediyorum," demeden önce vücudunun her zerresi donmuş gibiydi. Gayrimeşru bir çocuğa sahip olmanın damgasını taşımanı da istemem."

"Unvanınızın varisi başka bir adamın oğlu olsa bile mi?"

Ağzı buruştu. "Baba tarafından akrabalarım baktığımda, soyun devam etmesi için pek bir neden göremiyorum. Çocuğunuzun babası gerçekten de başka bir adam mıydı?"

"Hayır," dedi kel bir sesle. "Siz hiç piç doğurdunuz mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Ağzı kıvrıldı. "Konuşana kadar beni kovmayacaksın Laurel."

"Denemeye değer diye düşündüm," dedi alaycı bir tavırla. "En iyisi müzik odasına gidelim. Orada mahremiyetimiz olur."

"Nasıl isterseniz." Adam geri çekildi, böylece kadın onu geçebildi. Kadın da öyle yaptı, başı dikti ve lavanta kokusu arkasından kışkırtıcı bir şekilde yayılıyordu.

Kolu istemsizce gerildi ve uzanıp onu kucaklamamak için tüm iradesini kullandı. Üç hafta önce onun hastasıyken,

Onun üzerindeki etkisinin kısmen zayıf ve savunmasız olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmişti, ama şimdi tamamen formundaydı ve onu görmek zor kazandığı kontrolünü zayıflattı.

Defne küçük bir masa ve büyük bir kitaplığın bulunduğu antreye doğru ilerlerken diğer kapıdan genç bir kadın girdi. Elinde bir tomar kâğıt vardı. "İçeri girip bu faturaları sizinle görüşebilir miyim?" Kirkland'ı görünce durdu. "Belki de hâlâ meşgulsünüzdür."

"Faturaların üzerinden sabah geçebiliriz, Betsy." Laurel, Kirkland'ı tanıştırmadan, merakla onu izleyen kızın önünden geçti.

Dar arka merdivenlerden müzik odasına çıkılıyordu. Zarif mobilyalar ve yakışıklı piyano büyük bir lordun evine yakışırdı. Kirkland bunları evlendikten kısa bir süre sonra gelininin müzik yeteneklerini onurlandırmak için hediye olarak almıştı.

Karısı gittikten sonra, enstrümanı ve ona verdiği diğer her şeyi özenle paketleyip ailesine göndermişti. O günlerde yarı deliydi ve ölen karısının eşyalarıyla ilgilenmek, onunla iletişimde kalmanın çarpık bir yoluydu.

"Lütfen oturun," dedi Laurel. "İçecekler için zili çalayım mı?"

"Sözümün kesilmemesini tercih ederim." Kirkland mizahla gülümsedi. "Ve muhtemelen ayakta dursam daha iyi olur. Sonunda volta atmaya başlayabilirim."

"İstersen hızlan." Laurel de ayakta kalmayı tercih ederek pencerenin yanındaki berjer koltuğa doğru kaydı. Kedisi koltuğun arkasına uzanmıştı, o da zarif gri tüylerini okşadı. "Yasalar bir babaya tüm çocuklar üzerinde kontrol hakkı verse de, bir bebekle uğraşmana gerek yok. Çocuk odasının sorumluluğunu ben alacağım."

"Kendimi garip bir şekilde çocuğumla ilgilenirken buluyorum," dedi, sesi kurumuştı. "Seni ve çocuğumuzu önümüzdeki sekiz ya da on yıl boyunca yalnız bırakmaya hiç niyetim yok."

"Bebęimi benden alamayacaksın!" Gözleri parladı. "Eğer denersen, beni asla bulamayacağın bir yere kaybolurum."

"Seni bulma yeteneğimi hafife alma." Onun bakışlarını yakaladı, samimiyetiyle onu etkilemek istiyordu. "Çocuğu senden almayacağım ve ailem arasında olduğu gibi bir savaş başlatmak istemiyorum. Karı koca olmamızı istiyorum."

Bölüm 9

"Şaka yapıyorsun herhalde!" Laurel hayretler içinde bakakaldı. "Sahip olduğumuz şeye geri dönemeyiz. Bu imkânsız."

Kirkland'ın gözlerinde okunması imkânsız bir titreşim vardı. "Hayır, geri dönemeyiz ama on yıllık ayrılık yeterli değil mi? "Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmaz. Tanrı'nın ve insanların önünde yemin ettik Laurel. Evliliğimizi hepimize fayda sağlayacak bir biçimde yeniden inşa etmeyi kendimize ve çocuğumuza borçluyuz."

Boğazı kurumuş bir halde, "Bebek bir kazaydı," dedi.

"Öyle miydi? Yoksa kader olabilir mi?" Kirkland ona bilenmiş bir bıçak kadar tehlikeli, yanan gözlerle baktı. "Ateşim düştükten sonra uyandığımda, rüyamda seninle yakınlaştığımı gördüm sandım. Belli ki rüya değil, hatırlıyordum ama bu hatıraların ne kadar doğru olduğundan emin değilim. Seni zorlamadım, değil mi? Ateşim varken bile bunu yapabileceğime inanamıyorum."

"Beni zorlamadın. Ama bir kabusu karşı saldırdın ve ben de yoluna çıktım."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Sana vurdum mu?"

"Sadece hafif bir darbe." Eğer halüsinasyon görmeseydi, gece çok farklı geçebilirdi. "Seni sakinleştirmeye çalıştığımda beni karın olarak tanıdın ve beni öptün. İsteseydim geri çekilebilirdim." "Birkaç çılgın an için bunu istemediğimi itiraf ederken sesi fısıltıya dönüştü."

"Biz hala evliyiz," diye belirtti. "Tutku bizi birbirimize çekti, bu yüzden hala yanıyor olması şaşırtıcı değil." Adam kılını bile kıpırdatmasa da odadaki tensel gerilim artmış, kadın onun yakınlığının sıcak ve rahatsız edici bir şekilde farkına varmıştı.

Dudakları büküldü. "Bunu inkâr etmeye çalışmayacağım ama tutku yeterli değil."

"Çok genç evlendik Laurel ve evliliğimizin parçalanmasının büyük bir nedeni de buydu." Gözlerinde hüznü vardı. "Artık daha yaşlı ve akıllıyız. Eminim aynı yatağı paylaşmadan da rahatça evlenmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Ne demek istediğinizi açıklığa kavuşturabilir misiniz?" diye sordu.

"Bazı modaya uygun çiftler artık birlikte yaşamasalar bile sadık, sevecen arkadaşlar olarak devam ederler." Gülümsemesi alaycıydı. "Aynı yatağı paylaşmazsak arkadaş olmak muhtemelen daha kolay olacaktır."

"Tek sorunumuz gençlik değildi lordum," dedi ölümcül bir hassasiyetle. "O zamandan beri kaç adam öldürdünüz?"

Yüz ifadesi donuklaştı. "Çok azı ve öldürülmesi gerekmeyen hiçbiri," dedi aynı hassasiyetle. "İstihbarat toplamanın karanlık alanlarında çalışan bir işçi yerine bir asker olsaydım bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?"

Adil bir soruydu, bu yüzden cevap vermeden önce düşündü. "Elleri kanlı bir asker olduğunu bilmek beni rahatsız ederdi," dedi yavaşça. "Ama en azından anlardım. Gözümün önünde o adamı öldürmek çok farklıydı."

Gözlerini kapattı, o korkunç görüntüyü engelleyebilmeyi diledi. "Kafanı kaldırıp beni gördüğünde yüz ifaden korkunçtu. *Şeytani*. Kocam olduğunu düşünmek beni iğrendirdi. Bir katilin çocuğumun yanına yaklaşmasına nasıl izin verebilirim?"

İrkildi, koyu mavi gözleri kötülüğü değil acıyı gösteriyordu. "Hafifletici sebepler vardı."

"Cinayetin nasıl bir hafifletici sebebi olabilir ki?" Kocasının evinden kaçışını ve onu durdurmak için tek bir kelime bile etmediğini hatırlayınca midesi düğümlendi. "Madem iyi sebepler vardı, neden o zaman bana söylemedin?"

"Ben de senin kadar dehşete düştüm çünkü o adamı öldürmek istememiştim." Yüzü mermerden oyulmuş gibiydi. "Benim kana susamış doğama olan inancına rağmen, ben hiç kimseyi öldürmedim. O zaman da öldürmemiştim."

"O zaman bunu neden yaptın? Hayatın tehlikede gibi görünmüyordu." Keskin bir şiddetle onun görüldüğünden daha az acımasız olduğuna inanmak istediğini fark etti. "Benim görmediğim bir silah mı taşıyordu?"

"Adı Harry Moran'dı ve kiralık bir haydut ve suikastçi olarak biliniyordu. Uzun ve çok keskin bir bıçak taşıyordu. Ama onu öldürmemin nedeni bu değildi." Kirkland tekrar volta atmaya başladı. "O zamanı hatırlıyor musunuz, Mayıs 1803? Amiens Barışı yeni sona ermişti ve Fransa ile bir kez daha savaş halindeydik."

"Elbette hatırlıyorum. Uzun balayımızdan döndük çünkü sen savaşın yaklaştığına inanıyordun." Düşünmemeye çalıştı

balaylarının neşeli günleri. Severn kıyısındaki güzel bir evde başlamış, ardından Kirkland'ın annesinin doğduğu İskoç sahil malikanesinde devam etmişti. Huzur, kahkaha, yalnızlık ve Kirkland'ın tüm dünyada var olduğunu hayal ettiğinden çok daha fazla mutluluk yaşamışlardı.

Kış yaklaşırken, onu gemilerinden biriyle bir yolculuğa çıkardı. Karayipler'in turkuaz denizlerine yelken açtılar, o kadar büyümlü bir yerdi ki gerçek dışı görünüyordu. Sevişmişler ve denizde sallanarak uyumuşlardı. "Londra'ya döndüğüm için çok üzgündüm," dedi Laurel, "ama senin evde sorumlulukların vardı ve yeni hayatımızı kurmaya başlamanın zamanı gelmişti. İnsan sonsuza kadar balayında kalamaz."

"Ben de öyle öğrendim. O gece" -sertçe yutkundu- "Moran içeri girdiğinde, arkadaşım Wyndham'ın Paris'te kaybolduğu ve savaş yeniden patlak verdiğiğinde öldüğü tahmin edilen bir rapor okumuştum. Ve bu benim lanet olası hatamdı!"

Şaşkınlıkla, "Bu saçmalık! Arkadaşınız reşitti. Akli başında İngilizler o zamana kadar Paris'i terk etmişti. Ne yapabilirdin ki? Oraya gidip onu geri mi getirecektin?"

"Benim de yapabileceğim ve yapmam gereken tam olarak buydu," dedi açıkça. "Wyndham'a barışın daha fazla süremeyeceği konusunda onu uyarmak için mektup yazmıştım, ama o konuşarak içinden çıkamayacağı bir sorunla hiç karşılaşmamış, kaygısız biriydi. O zamana kadar."

"Yani üzgün olduğun için, aksi takdirde verebileceğinden daha şiddetli tepki verdin." Anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Bir adamı çıplak ellerinle kazara öldürmek nasıl mümkün olabilir?"

"Eminim Daniel sana Ashton'dan öğrendiğimiz Hindu dövüş tekniği Kalarippayattu'dan bahsetmiştir?" Kız başını sallayınca devam etti: "Çok ölümcül olabilir. Okuldayken, gerçek hasar vermekten kaçınmaya dikkat ederek sadece idman yapardık. Kontrolünü kaybeden herkes hemen antrenmandan çekilirdi. Ama Moran'ı gördüğümde ve onun ne olduğunu anladığımda, Wyndham'ı kaybettiğim için duyduğum tüm öfke ve suçluluk duygusu serbest kaldı. Ona saldırdım ve ne yaptığımı anlayamadan ölmüştü."

O korkunç geceyi yeni bir şekilde yorumlarken adamın kasvetli yüz ifadesini inceledi. "Belki de o zaman görüldüğün gibi bir canavar değilsin. Ama aşık olduğumu sandığım adam da değilsin. Böyle bir karanlık barındırdığını bilmiyordum."

"Karanlık belki de beni sana bu kadar çeken şeydi," dedi sessizce. "Sen tamamen aydınlıktın. İyi, doğru ve güzel olan her şey."

"Ben azize değilim," dedi rahatsız bir şekilde. "Kör bir arzu seli içinde evlendik. Hiç tanışmamış olsaydık daha iyi olurdu."

"Belki, ama evlendik. Birbirimize söz verdik Laurel. Çocuğumuza bir aile olma şansını borçluyuz." Onun bakışlarını tuttu, sesi yumuşadı. "Hayatımın geri kalanını senden uzakta yaşamak istemiyorum."

İçini çekti. "Bu evliliğin nasıl bir şekil almasını öneriyorsunuz? Artık daha yaşlı ve bilge olabilirim, ama aynı zamanda yolumda daha kararlıyım. On sekiz yaşındayken her şey mümkün görünüyordu. Şimdi daha iyi biliyorum.

Buradaki hayatımı seviyorum, yaptığım işi seviyorum ve değerli. On sekiz yaşındayken yumuşak başlıydım, ailemi ve arkadaşlarımı hiç düşünmeden terk edebilirdim. Şimdi kaybedecek çok şeyim var."

"Yaptığınız iş her yerde önemli," diye . "Zamanının bir kısmını benimle Londra'da geçirirsen, daha

fazla klinik, daha fazla Zion Evi açabilirsin. Zenginlik pek çok şeyi kolaylaştırır. İki eviniz olabilir ve ruh göre bunlar arasında özgürce hareket

edebilirsiniz. Çocuğumuz

kalıcı bir ayrılık değil, her iki ebeveynle birlikte büyüyebilecektir."

Dudağını ısırdı. "Sadece biz olsaydık bu riski almaya değer olabilirdi. Ama kazara öldürebilecek bir adamın yanında çocuğumu nasıl büyütebilirim?"

Yüzü bembeyaz kesildi. "Bu bir daha asla olmadı. Asla da olmayacak."

Derin bir nefes alarak göğsündeki düğümlenmiş acıyı yatıştırmaya çalıştı. "Emin misin? O egzotik Hindu dövüş becerileri sana refleks haline gelene kadar öğretildi, yoksa Moran'ı öldüremezdin."

"Belki de Westerfield Akademisi'ndeki öğrenciler hala Kalarippayattu öğrendiği ve başka hiç kimsenin böyle bir şey yaptığını duymadığım için benzersiz bir kötüyüm. Ama bence bu asla tekrarlanmayacak nadir bir durumdu. Özellikle de bir çocukla." Ağzı mizahsızca kalktı. "Papaz, doktor ve cerrah olan öz kardeşiniz Kalarippayattu'da çok iyiydi. Hiç kazara birini öldürdü mü?"

Daniel'ın da Kirkland gibi hızlı bir ölüm gerçekleştirebileceğini düşünmek ürkütücüydü. Sonra Daniel'ın sokakta bir çift hırsız tarafından saldırıya uğradığından bahsettiği bir olayı hatırladı. Hırsızların çabucak kaçtıklarını söyleyerek olayı geçiştirmişti ama şimdi Kirkland'ın sahip olduğu becerilerden bazılarını kullanıp kullanmadığını merak ediyordu.

Ama konu Daniel değildi. "O yapmadı ama konumuz bu değil. Sen ve ben evlendiğimizde, sana her yönden tamamen güvenmiştim. Cinayet işlediğin gece bu güven yıkıldı. Güvenemediğim bir adamın karısı olmayı hayal bile edemiyorum ve güvenin nasıl yeniden inşa edilebileceğini, hatta edilip edilemeyeceğini bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi kararlılıkla. "Ama ayrı yaşamaya devam edersek yeniden inşa etme şansımızın olmadığını biliyorum. Belki de güven, sadece yarı zamanlı olsa bile, birlikte yaşamının sıradan işlerinden büyüyebilir."

Piyanoya doğru ilerledi ve onun teklifine karşı panikle gösterdiği direnci anlamaya çalışırken yumuşak bir nota dalgası çaldı. Kadınlar çok eski zamanlardan beri kocalarıyla birlikte olmak için evlerini terk ediyorlardı. İlk evlendiklerinde bunu seve seve yapmıştı ve yine yapabiliirdi, özellikle de onunla sadece yarı zamanlı yaşıyorsa. Ve adam haklıydı, onun servetiyle çok iyi şeyler yapabiliirdi.

Direnmesinin gerçek nedenleri daha derindi. Bu sadece güven eksikliği değildi; dönüştüğü kadını seviyordu. Onun gücü ve yoğunluğu içinde kendini kaybetmeyi hayal etmek çok kolaydı. "Belki de on sekiz yaşındayken şimdikinden daha cesurdum. Ya da belki de o kadar aşkıttım ki o zaman sağlıklı düşünemiyordum, ama şimdi düşünüyorum."

"Çok fazla açık düşünmek evliliğe kesinlikle zarar verir," dedi alaycı bir mizahla. "Aramızda bir köprü kurmaya çalışmanın, benimle biraz zaman geçirmekten başka bir şey vaat etmediğini unutma. Eğer işe yaramazsa, istediğin zaman Bristol'a dönebilirsin. Ama bunu bebek doğmadan önce denememiz gerektiğine inanıyorum, böylece bebek doğduğunda yeniden bir çift olabiliriz. Arkadaş canlısı. Nazik. koca. Bu üçümüz için de daha iyi olur."

Onun yakışıklı, heybetli yüzünü inceledi. Onu derinden seven tutkulu genç adam hâlâ orada mıydı? Onları bu noktaya getiren hararetli karşılaşma sırasında öyle düşünmüştü ama belki de bu sadece aşksız bir tutkuydu. Belki de sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için uzlaşma teklif ediyordu.

Ve lanet olsun ki haklıydı: uzlaşmaya çalışmak yapılacak en doğru şeydi. Ettikleri kutsal yemine yaptığı çağrıyı görmezden gelmek imkânsızdı. Her zaman sözünün eri bir kadın olmuştu ama en önemli yemin olan evlilik konusunda başarısız olmuştu. İyi ya da kötü, kendini ona adamıştı. Yeminleri ve çocukları, bir zamanlar sahip olduklarının sadece bir gölgesi olsa bile evliliklerini yeniden inşa etmeye çalışmalarını gerektiriyordu.

"Eğer bir umut olacaksa birlikte zaman geçirmemiz gerektiği konusunda haklısın," dedi yavaşça. "Ve ben de samimiyyetin insanın aklını karıştırdığı konusunda haklıyım."

"Nasıl ilerleyeceğimize dair bir öneriniz var mı?"

"Bir ay boyunca birlikte yaşıyacağımızı mı? Karı koca olarak değil, arkadaş olarak. Bu bize yeniden tanışmak için zaman verir. Belki bundan güven doğar."

"Üç ay hedefleyelim," diye önerdi. "Bir çatıyı dostça paylaşarak paylaşamayacağımızı anlamaya yetecek kadar uzun bir süre."

"Bir ay," dedi kararlı bir şekilde. "Eğer iyi gidiyorsa denemeyi uzatabiliriz. Eğer birbirimizi delirteceksek, ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Onun rütbesindeki pek çok erkek gibi bir metresi olduğunu varsaydı. Kadını kovmasını istemeli miydi?

Hayır, bu konuyu açmamak daha iyiydi. Başvurabileceği başka bir kadın olması Laurel'in durumunu kolaylaştırırdı ve Laurel onun hayatındaki diğer kadınları bilmek istemeyecek kadar korkaktı.

"Pekala, bir ay. Bir pazarlığımız var." Elini uzattı ve yıkıcı bir gülümseme takındı. "Çok sevindim, Lavanta Leydim. Sizi çok özledim."

Bu lakabı kullanması kaybettiklerini acı bir şekilde hatırlattı ama yine de gülümsemeyi başardı. "Ben de seni özledim."

Sonra onun uzattığı eli tutma hatasını yaptı ve duygusal ve fiziksel bağın yarattığı heyecan tüm lakaplardan daha kötüydü.

Ama tepkisini bastırdı. Ne de olsa artık daha yaşlı ve akıllıydı.

Bölüm 10

Kirkland bütün gece Laurel'in elini tutabilirdi. Temkinli olmasına ve aralarındaki mesafeye rağmen ona dokunmak doğru geliyordu.

Kız uzaklaştığında, arkasında bir boşluk bıraktı. Onu tekrar kucaklamak istiyordu ama eğer bir umut varsa, sabırsızlığını kontrol etmeli ve kendi hızında hareket etmesine izin vermeliydi.

Laurel piyanonun diğer tarafına geçti. "Sanırım işinizde yalan söylemekte çok iyisiniz. Bana asla yalan söyleme."

"Yapmayacağım. Hiç . Umarım aynı şey senin için de geçerlidir?" "İhmal edilen yalanlar sayılır mı?" diye sordu.

Gülümsedi. "Revirinizde uyandığım zamanki son derece ilkel ve uygun davranışınızı kastediyorsanız, hayır, bu sayılmaz. Benden kurtulmak istiyordun, bu yüzden aramızda bir şey geçtiğini belli etmemek en iyisiydi. Eğer gebe kalmasaydın işe yarardı."

Sertçe yutkundu. "Sana bu kadar erken söylememeliydim. Pek çok hamilelik ilk aylarda başarısız oluyor."

"Bu büyük bir üzüntü olurdu," dedi sessizce. "Ama düşük yapsan bile, yeniden denemek için bir araya geldik. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Şimdi ise gerekli görünüyor."

"Denemek yapılacak en doğru şey," diye kabul etti. "Ama bu, ızgaradaki bir cırcır böceği kadar gergin olmadığım anlamına gelmiyor!"

Adam güldü ve kadın da onunla birlikte güldü. Ortak kahkaha iyiye alamet olmalıydı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Daniel Londra'dan döndüğünde ona bu haberi vermeliyiz. Bu fikrin onu büyüleyeceğini sanmıyorum." Az bile söylemişti ama Daniel mantıklı bir adamdı ve Laurel'i mutlu görmek istiyordu.

"Değişiklik onun için iyi olacak," dedi düşünceli bir ifadeyle. "O ve ben çok rahat ettik. Evi idare etmek için her zaman burada olmazsam, belki de bir eş bulma zamanının geldiğini fark eder."

Kardeşlerin birlikte yaşaması alışılmadık bir durum değildi ve Laurel ile Daniel her zaman yakın olmuşlardı. Ama o Kirkland'ın karısıydı, lanet olsun, ve Daniel kesinlikle iyi bir koca adayydı, eğer aramaya zahmet ederse

kendi gelini. "Daniel'in çok çalışmasını kolaylaştırdığınızı tahmin ediyorum. Londra'ya gelebilmek için buradaki işleri organize ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?"

"Uzun sürmez. Asistanım Betsy Rivers çok yetenekli ve faturaları, malzeme alımını ve diğer işleri halledebilir. Anne Wilson Zion House'un başhemşiresi ve bensiz de gayet iyi idare eder." Laurel biraz hüzünle gülümsedi. "Yine de birbirimizi özleyeceğiz. İyi arkadaş olduk."

"Londra'ya gittiğinizde onu sizi ziyaret etmesi için davet edin. Bir araba gönderebilirim. Hayatının küçülmesini değil, genişlemesini istiyorum." Ne yapılması gerektiğini düşündü. "Uzun zamandır görmediğin kocanın yanına gitmek üzere Bristol'den ayrılıyor olmanı desteklemek için beni buradaki arkadaşlarından bazılarıyla tanıştırmak ister misin? Muhtemelen aileni aramalı ve hatanın her zaman bende olduğunu tekrar etmeliyim."

"Senden ayrıldığım zamanki davranışları için gerektiği kadar affedici değilim, ama sanırım arayı düzeltmek en iyisi olacak." Yüzünü buruşturdu. "Burada, revirde sizi Bay Kirkland olarak tanıtmamın bir sakıncası var mı? Kontes olarak tanınmazsam daha kolay olur."

Aklı uzlaşmaya çalışmaları gerektiğine inanıyor olabilirdi ama kalbi hâlâ mesafesini koruyordu. Düşüncesini gizleyerek, "Soyadı ve unvanı aynı olan nadir kontlardan biri olduğum için ne kadar şanslıyım. Bay Kirkland olsun."

Shadow'u kucağına aldı ve onunla birlikte bir sandalyeye yerleşti. Tüylü bir refakatçi. "Anladığım kadarıyla bugünlerde zamanınızın çoğunu Londra'da geçiriyorsunuz?"

Kendini ona dik açılı bir kanepeye oturttu. Baştan çıkarıcılığı azaltmak için dokunma mesafesinin dışında. "İşim bunu gerektiriyor."

"Cinayet işlemekten vazgeçeceğini sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

Bunun onun zihninde ne kadar aleyhine olduğunu bildiği için iç çekti. "Yapamam leydim. Yaptığım işlerin çoğu sıradan ama bazı konular hayati önem taşıyor."

"Ne tür ilişkiler?" Bir eliyle işaret etti. "Sizin dünyanız benimkinden çok farklı. Hayati olduğunu düşündüğünüz ne yaptınız?"

Bir an düşündü. "Malum nedenlerden dolayı gizli tutuldu ama birkaç ay önce adamlarım Prens Naibi ve kardeşlerine suikast düzenleyip Prenses Charlotte'u kaçırmaya yönelik bir komployu engelledi. Bir noktada, prensesi kurtarmak için hayatını tehlikeye atan bir kadını vurmak üzere olan bir fidyeciyi öldürdüm. Moran'ı öldürme şeklimden pişmanlık duyabilirim ama bu özel caniyi durdurmak konusunda hiçbir tereddütüm yoktu."

Laurel'in gözleri büyüdü. "Anlıyorum. Böyle bir iş gerçekten hayati önem taşıyor ve sanırım sen bu işte herkesten daha iyisin. Bu iş sizi neredeyse tam zamanlı olarak Londra'da mı tutuyor? Peki ya İskoçya'daki malikaneniz? Orayı sık sık ziyaret ediyor musunuz? Çok güzel bir yer."

"Sık olmasa da ziyaret ediyorum." Malikâne ona Laurel'le orada yaşadığı mutluluğu çok fazla hatırlatıyordu. Edinburgh'daki evinde kalmak daha kolaydı. "Ayrıca sessizliğe ihtiyacım olduğunda kaçabilmek için Londra'nın hemen dışında küçük bir arazi satın aldım. Adı Milton Malikânesi. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Seveceğimi umuyorum. Hoşlanmayacağım şey sosyal ortamlar." Ağzı buruştu. "Asla adınızı parlatan büyük bir ev sahibesi olamayacağım."

"Büyük bir ev sahibesine ihtiyacım yok ve size hitap etmeyen hiçbir sosyal etkinliğe katılmanıza gerek yok. Ben sadece karımla medeni ilişkiler içinde olmak istiyorum." Onu rahatlatmak isteyen adam sözlerini şöyle sürdürdü: "Londra'yla tek başına yüzleşmek zorunda da kalmayacaksın. Seni arkadaş olabilecek kadınlarla tanıştıracam. Daha az şanslı olanları modadan daha çok önemseyen kadınlarla. Yalnız olmayacaksın."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Taşralı fare şehre gider. Seni utandırmamaya çalışacağım."

"Yapmayacaksın." Onun için ne kadar özel olduğunu, sıcaklığının ve soğukkanlılığının varlığını nasıl bir merhem haline getirdiğini hiç fark etmemişti. Şimdi, nihayet, sadece yarı zamanlı olsa ve tam olarak bir eş olmasa bile, ona tekrar yakın olacaktı.

Görevini yerine getirdiği için aniden bitkin düşerek esnemesini gizledi. "Üzgünüm, Londra'dan buraya uzun bir yolculuk oldu. Şimdi Ostrich Inn'e gideceğim. Eminim bana bir oda bulabilirler."

Pencereden dışarı, gece gökyüzüne baktı. "Geç oldu. En azından zamanın bir kısmında aynı çatıyı paylaşmaya karar verdiğimizize göre, şimdi başlayabiliriz. Misafir odasında kalabilir ve ahırlarımızı kullanabilirsin."

Teklifinden memnun olan adam, "Çok memnun olurum," dedi. "İşlerini hallettikten sonra mutfakta buluş ve sana Odan."

Başını salladı ve yanında getirdiği tek hizmetkâr olan Rhodes'la konuşmak için aşağıya indi. Karısıyla aynı çatı altında olacağını bilmek hem harika hem de dehşet vericiydi. *Yüce Tanrım, bunu yine mahvetmeme izin verme.*

Laurel ona sınırlı ve koşullu da olsa ikinci bir şans verdiği için inanılmaz derecede şanslıydı. Belki de eskisi gibi olamazlardı.

onlar vardı, ama o yapmadı ortalama o yapamadım
umut onlarınsa etmek Yalnızlığımın bir kısmını ortadan kaldıracak
bir ilişki.

Kirkland mutfağa girdiğinde Laurel başını kaldırıp baktı. "Londra'dan yaptığınız hızlı yolculuktan sonra acıktığınızı sanıyorum?"

Çoğunlukla gözlerinde bir parıltı olan bir gülümseme verdi. Şeytani bir çekicilik. "Evet ama beni beslemeni beklemiyorum. Bir mutfak hizmetçisinin işini yapmamalısın."

"Bu hayatlarımız arasındaki mesafenin bir işareti." Dumanları tüten patates ve peynir çorbasını iki kâseye doldurup masaya koydu. "Zion Evi'nden sürekli değişen bir hizmetli kadromuz var ve burada eğitim görüyorlar, bu yüzden sık sık bir kontes için fazla önemsiz işler yapıyorum."

Masanın diğer tarafındaki Windsor koltuğuna yerleşti. "Bir kontes olduğunuza göre, bu iş tanım gereği önemsiz değil."

"Etkileyici bir gerekçe." Masanın ortasına dilimlenmiş jambon, peynir ve ekmekten oluşan bir tabak koydu, iki bardak West Country elma şarabı doldurdu ve karşısındaki koltuğa oturdu. Yemek yemeyi unutmuştu ve ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. "Resmi olarak bir kontes olabilirim ama ben çalışan bir kadını, bir leydi değil. Ve bunu kanıtlayacak sert ellerim var."

Göstermek için sağ elini kaldırdı, ki bu bir hataydı. İki elinin arasına aldı.

"Çok güzel eller. Güçlü ve yetenekli." Bileğinden parmaklarına doğru okşadı. Dokunuşu kadının içini ürpertti. Tüm hislerini bu kadar *çabuk* kaybediyor olamazdı!

Elini geri çekti. "Bence gereksiz dokunuşlardan kaçınmalıyız."

Derin bir nefes aldı ve ellerini indirdi. "Bu akıllıca olurdu."

Bir kaşık çorbayı yudumlarırken neredeyse dili haşlanacaktı. "Bu iyi oldu. Elimde çok güzel peynirler vardı."

Çorbayı beğeniyle tattı. "Mutfak becerileriniz gelişmiş. Kontes olmayı sevmiyorsan, kesinlikle aşçı olabilirsin."

Gülümsedi ama başını salladı. "Mutfakta çalışmak rahatlatıcı olsa da, her zaman yemek yapmak zorunda olmadığım için memnunum. O zaman iş olurdu."

"Pek çok şey ." Bir kaşık dolusu daha yuttu. "Yapılması gereken her şeyi yapmaya istekli olman senin bir parçan-

Daha iyi bir kelime bulamadığım için içtenlik." Bakışları onunkileri yakaladı. "Çok fazla gölgede çalıştığım için, senin açıklığın gecenin içindeki bir fener gibi."

Adam sadece kelimelerle bile tüylerini ürpertirken aynı çatı altında yaşamayı kabul etmek delilikti. Kendi kendine, onun varlığının dengesini bozmaması için alışacağını söyleyerek, "Sen şiiirselsin, ben ise pratik. Çorbanı soğumadan iç, James."

Güldü ve itaat etti. "Emredersiniz leydim."

Bir parça ekmeğe tereyağı sürdü. "Sabah Londra'ya dönecek misiniz?"

"Güncel bir kriz yok, bu yüzden birkaç gün kalıp arkadaşlarınız ve iş arkadaşlarınızla tanışabilirim." Tabağına bir parça jambon koydu. "Yarın sabah aileni arayarak başlayalım mı?"

Laurel'in midesi sıkıştı. "Sanırım yapmalıyız."

"mı tercih edersin?" Kirkland onu yakından izliyordu.

Ailesini tekrar görme düşüncesinin onu ne kadar üzdüğünü görünce irkildi. Sesini nötr tutarak, "Beni kovduklarından beri onları hiç özlemediğimi itiraf etmek üzücü. Görgülü olmamı ve bir evlilik yapmamı istemenin ötesinde benimle pek ilgilenmediler. Onlarla uğraşmak bana çok iyi bir Hristiyan olmadığımı hatırlatıyor."

"Affetmek zordur," dedi sessizce.

"Kendime onların kötü olmadığını söylüyorum. Sadece çok dar görüşlüler. Yaptığım ve gerçekten onayladıkları tek şey seninle evlenmek oldu. Başka bir oğulları olmasını umuyorlardı ama onun yerine bana sahip oldular. Büyük bir hayal kırıklığıydı. Senden ayrılmamın hayatlarındaki en büyük felaket olduğundan şüpheleniyorum. Sonra burada, Bristol'da yoksullarla çalışmak. !" Başını iki yana salladı. "Utanç verici!"

Kirkland kaşlarını çattı. "Daniell'in bize eşlik edebilmesi için dönmesini beklememizin bir yararı olur mu?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Onun varlığı işleri daha da karmaşık hale getirir. Daniel her zaman onların gururu ve neşesi olmuştur. Onlarla olan ilişkisi son yıllarda biraz gerginleşti çünkü yaptığı işi ya da beni evlatlıktan reddetmemesini onaylamıyorlar ama yine de onları düzenli olarak görüyor."

"İnsanın aile üyelerine bağlı olmadığını kabul etmesi zor." Kirkland jambonunu düzgün parçalar halinde kesti. "Ama gerçek gerçektir."

Adamın, onun evlilik dışı düşüncelerini bu kadar sakin bir şekilde kabul etmesi onu rahatlatmıştı. Kendini umutlandırmaya izin vererek, "Artık olamayacağımı kabul ettiğime göre

Onlar istedikleri gibi bir kız, benim istediğim gibi bir ebeveyn olamazlar ama en azından medeni olabiliriz. Bir ilişkiyi yeniden kurmak için daha iyi bir zaman olamaz."

Elindeki şarabı kadeh kaldırarak kaldırdı. "O zaman yarın hepimiz nezaketimizi göstereceğiz."

O kadehini kaldırdı ve sessizce ertesi gün her şeyin sıkıcı bir şekilde medeni için dua etti.

Aceleyle evlen, boş vaktinde tövbe et. Ne bilge bir söz. Ne yazık ki Laurel buna inanmamıştı. On sekiz yaşındaki hiçbir genç inanmazdı. Yuvarlandı ve yastığını daha rahat bir şekle soktu. Kirkland onun çatısı altındayken rahatlamak zordu.

Bayan Herbert'ten Leydi Kirkland'a geçmiş, sonra tekrar Bayan Herbert olmaya geri çekilmişti. Şimdi Bayan Kirkland olacaktı, en azından Bristol'da. Ama Londra'da Leydi Kirkland olacaktı ve bu asla kabullenemeyeceği bir kimlikti.

Kendine, evlendiği zamana kıyasla dünyayı çok daha iyi tanıdığını hatırlattı. Doğal çekingenliğine rağmen herkesle sohbet edebiliyordu. Kirkland'ın, onu perişan ettiği için muhtemelen kendisinden nefret edecek olan arkadaşlarıyla bile.

Peki ya onu potansiyel arkadaş olarak tanıştıracaklarını söylediği kadınlar? Eski metresleri olabilirler miydi? Ya da daha kötüsü, şimdiki metresleri?

Düşünmeye bile değmezdi. O ve kadın *medeni* olacaklardı. Amaç buydu. Medeni olabilirdi.

Kendine Londra'da sadece bir ay kalacağını hatırlattı. Sonra tekrar eve dönebilirdi. Gelecekte, kocasını yılda bir iki kez ziyaret edebilirdi ama hayatının merkezi Bristol'de kalacaktı.

Aklına yeni bir düşünce gelince sırt üstü yuvarlandı. Yeni bir gardıroba ihtiyacı olacaktı. Kirkland cömert bir adamdı ve onu elbiseler içinde boğmak isteyecekti. Terziler dürtüp iğnelerken hareketsiz durmaktan *nefret* ediyordu.

Bir iniltiyle yuvarlandı ve yastığını tekrar hırpaladı. Bunu yapabilirdi.

Bunu yapmak zorundaydı.

Bölüm 11

Laurel sabahları sadece hafif bir mide bulantısı yaşadığı için kendini şanslı sayıyordu ama o gün tam teşekküllü bir sabah bulantısıyla uyandı. Çaresizce lavabosuna doğru ögürdükten sonra ıslak bir havluyla yüzünü sildi ve hastalığının artmasının ailesini ziyaret etmekle ilgisi olup olmadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu çünkü bu, ertesi sabah bu kadar hasta olmayacağı anlamına geliyordu.

Karnı doyduktan sonra biraz su yudumladı. Aşçısına evde kahvaltı isteyen bir koca olduğunu söylemeliydi. Ama önce giyinmesi gerekiyordu. Bir kadın, uzun süredir ayrı olduğu zor durumdaki anne babasını, modaya uygun ve yeni tanıştığı kocasıyla birlikte ziyarete giderken ne giymeliydi? Ağırbaşlı ama rüküş olmayan bir kıyafet, işte çözüm buydu.

Laurel Pazar günleri kiliseye giderken giydiği yüksek yakalı, sade bir sabahlık seçmişti. Modaya uygun olmasa da bu tarz ona yakışıyordu ve gök mavisi kumaş gözlerini aynı derecede mavi gösterirken tenini de parlatıyordu. Saçlarını düzgün bir şekilde arkaya topladıktan sonra, pişmekte olan ekmeğin kışkırtıcı kokusunu takip ederek mutfağa gitti.

Kapıya yaklaşırken aşçısı, müstehcen bir dul olan Bayan Wicker'ın şamatalı kahkahalarını duydu. Şaşırان Laurel mutfağa girdiğinde Kirkland'ın kendisinden önce geldiğini gördü. Kusursuz giyinmişti, belli ki modayı takip eden bir adamdı ve yürek hoplatacak kadar yakışıklıydı ama yine de sade ahşap masada evindeymiş gibi görünmeyi başarıyordu.

Kısa boylu, tombul aşçıya tüm dikkatini veriyordu. Onun çekiciliğinin bir parçası da buydu, bunu fark etti. Laurel onun yanındayken kendini onun dünyasındaki en önemli kişi gibi hissediyordu. Bu da onun bu yoğun ilgisini o kadar da ciddiye almaması gerektiği anlamına geliyordu. İyi dinlemek onun doğasında vardı ve bir casus için kesinlikle iyi bir özellikti.

Aşçı Laurel'i görünce sırtıttı. "İşte buradasınız, Bayan Laurel. Daha doğrusu Bayan Kirkland. Ne büyük bir sır saklıyorsun!" Laurel'e vurdu.

Kirkland'ın kolunu neşeyle tuttu ve zarif lacivert kolunda bir un lekesi bıraktı. "Eğer benim de böyle bir kocam olsaydı, onu yatağında tutardım!"

Laurel'in bakışları, gözleri bastırılmış bir eğlenceyle dolup taşan Kirkland'a kaydı. Kendi kendine utanmayacağını söyleyerek sakince, "Duyduğuma göre kocalarınızla tam olarak bunu yapmışsınız ve söylentiye göre yan sokaktaki fırıncı dördüncü koca olmaya hazırmış," dedi.

"Uzun kulaklarınız var, bayan! Daha doğrusu bayan. Belki onunla evlenirim, belki de evlenmem." Bayan Wicker çay doldurdu ve masanın üzerine koydu. "Aileni görmeye gitmeden önce iyi bir kahvaltıya ihtiyacın var. Yumurta? Fasulye? Jambon?"

Bu düşünce Laurel'in midesini bulandırdı. Sertçe yutkundu. "Sadece çay ve tost lütfen."

Kirkland belli ki onun gerginliğini fark etmişti ama yorum yapmadı. Doyurucu bir kahvaltının hakkını verirken Bayan Wicker'ı esprileriyle güldürmeye devam etti.

Ailesi hayatta olsaydı, onları ziyaret ettiğinde gergin olur muydu? Öyle olsa bile, sadece o kontrollü, aşılmaz nezaketi gösterirdi. O da aynısını yapmak için çabalamalı.

Kahvaltıdan sonra kaputunu taktı ve Kirkland'ın yolculuk için kiraladığı şık arabaya doğru dışarı çıktı. Yüksek koltuğa çıkmasına yardım etmek için elini tutarken, "Parmakların eldivenle bile buz gibi. İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz."

Bir an için, güçlü bir şekilde baştan çıkarıldı. *Bu kadar korkak olma, Laurel!* Eğer yeni bir hayata başlıyorsa, daha cesur olmalıydı. Koltuğuna ve adamın elini çabucak bıraktı. "Onları gerçekten görmek istemiyorum ama aramızdaki kırgınlığı gidermeye çalışmalıyım. Ne de olsa anne ve babamızı onurlandırmamız gerekiyor."

"Her anne baba onuru hak etmez," dedi kuru bir sesle, ata binip dizginleri eline alırken. "Yine de, oraya vardığımızda, inandırıcı bir şekilde uzlaşmış görünmek istiyorsak birbirimize karşı rahat görünmeliyiz."

Bunu kolayca deşifre etti. "Yani sen bana yaklaştığında kendimi geri çekmemeli miyim?"

"Kesinlikle." Arabayı harekete geçirirken ona bir bakış fırlattı. "Benden her zamanki centilmen nezaketini görebilir misin?"

"Kendimi ürkmemek için eğitmeliyim." Bu hiç de kolay olmayacaktı. Araba hareket etmeye başladığında, "Sanırım bebekten bahsetmek için çok erken," diye ekledi.

"Bu haber onları kesinlikle çok memnun edecektir."

Bunu onlara yüz yüze söylemek istemiyordu. Annesinin eleştirisi ve tavsiyeleriyle hemen hırpalanmayacağı bir mektupla anlatmak daha iyiydi. "Evet, ama bu bir karmaşa olur. Korkunç değiller, sadece ... çok darlar. Basit durumlarda en iyisini yaparlar."

Kirkland, caddenin ortasında durmuş olan fiçı yüklü bir arabanın etrafından düzgünce dolaştı. Herbert House limana yakın olduğu için trafik yoğunluğunda ve arabaların arasından manevra yapmak sohbeti sona erdiriyordu. Bu Laurel'in işine geliyordu.

Sessizlik konusunda da aynı derecede rahat görünüyordu. Arabayı çeken bir çift doru at hareketliydi ama Kirkland arabayı kontrol etmeyi kolaymış gibi gösteren yetenekli bir sürücüydü. Şehirden ayrıldıklarında Laurel rahatladı ve güzel günün tadını çıkarmaya başladı. Bugünlerde şehirden nadiren çıkıyordu ve inişli çıkışlı tepeleri ve temiz havayı özlemişti.

Belmond'a doğru giderken aklına bir soru geldi. "Onun ortadan kaybolması hayatımızın akışını değiştirdiğine göre, arkadaşınız Wyndham'a ne olduğunu hiç öğrendiniz mi? Yoksa onun ölümü savaşın çözölememiş gizemlerinden biri miydi?"

Kirkland ender rastlanan, karşılıksız bir gülümsemeyle ona baktı. "Şaşırtıcı bir şekilde Wyndham hayatta kaldı. Tam ateşkes bozulduğu sırada bir Fransız yetkiliye hakaret etti ve özel bir zindana atıldı. Yıllar boyunca Fransa'daki adamların onun akıbetine dair kanıt aradılar. Bu yılın başlarında, en iyi ajanlarımdan biri bir ipucunu takip etti ve şans ve beceri sayesinde Wyndham'ı kurtararak güvenli bir şekilde İngiltere'ye getirdi."

"Aman Tanrım!" Laurel şok olmuş bir halde haykırdı. "On yıl hücre hapsinde kaldıktan sonra aklı başında mıydı?"

Kirkland'ın gülümsemesi kayboldu. "Kendi ifadesiyle, Wyndham Fransa'dan çıktığında 'neredeyse vahşileşmek üzereydi'. Ama iyileşme süreci iyi gidiyor. Her zaman mutlu bir mizacı vardı ve şimdi mutlu olacağı çok şey var."

"Sevindim," dedi içtenlikle. "Sanırım bu tür hikâyelerin pek azı iyi biter."

Kirkland içini çekti. "Elimizden geleni yapıyoruz. Asla yeterli olmuyor."

Onun aşırı gelişmiş sorumluluk duygusunu nasıl unutmuş olabilirdi? "Neden hiçbir zaman özellikle dindar olmadığını şimdi anlıyorum. Bir adam kendini Tanrı sanıyorsa, Pazar ayinlerine katılması için hiçbir neden yoktur."

"Anlayamadım?" dedi, gerçekten irkilmişti.

"Herkesi kurtaramazsın James. Kimse kurtaramaz," dedi revirde ve Zion House'da baktığı insanları düşünüp hayıflanarak. "İnan bana, biliyorum."

Bir düzine ineğin dar yoldan geçebilmesi için arabayı durdurduğunda sessizliğe gömüldü. "Herkesi kurtaramayacağımı biliyorum. Ama denemek zorunda hissediyorum."

"İnsan denemeli ama biz kusurlu insanlarız," dedi. "İskoç atalarınızdan gelen Presbiteryen suçluluk duygusu, mükemmel olmadığınız için kendinize işkence etmenize neden oluyor mu?"

"Bu kesinlikle işin bir parçası." Sesi karardı. "Ama ... daha çok hatalarımın ve yaptığım karanlık işlerin kefaretinin ödeme meselesi."

"Yapabileceğimizin en fazlası elimizden gelenin en iyisidir," dedi sessizce. "Endişe henüz yaşamadığımız sorunlara ödenen faiz ise, suçluluk da değiştirilemeyecek şeylere harcanan acıdır."

"Lütfen bunu bana düzenli olarak hatırlatın. Bunu duymaya ihtiyacım var." Adamın ona bakışı alaycıydı. "Zayıflıklarımı ve iddialarımı deşme yeteneğini kaybetmemişsin."

Güldü. "Birinin buna ihtiyacı var." Sonra gözlerini hızla kaçırdı, aralarındaki yakınlaşmadan rahatsız olmuştu.

Kirkland, Belmond Malikânesi'nin hiç değişmemiş olduğunu görünce şaşırmadı. Yaşlı uşak onları Laurel'in anne ve babasının yanına götürürken Kirkland, Laurel'e içinden, "Senin için onları korkutayım mı?" diye sordu.

Sert ifadesi hafifledi. "Cezbedici ama en iyisi bunu yapmamak." Onun koluna girdi. "Bu biraz tuhaf olacak."

"Tahmin edebiliyorum." Kolunun ön kısmında duran elini okşadı. "Ama kalmamıza gerek yok. Yenilenen nezaketimizi duyurmak için kısa bir resmi ziyaret ve sonra yola çıkacağız."

Kâhya sabah odasının kapısını açıp "Lord ve Leydi Kirkland" diye anons ederken gülümsemesi donuktu ama sakın görünüyordu.

Girişleri, şöminenin karşı tarafında oturan çiftte hissedilir bir şok yarattı. Kirkland, Herbert'lerin nasıl yaşlandığına şaşırmıştı. Sadece yıllar ve ağaran saçlar değil, yüzlerindeki onaylamama çizgileri de derinleşmişti.

George Herbert ayağa fırladı ve "Kirkland!" diye bağırdı, karısı ise nefesini tuttu ve şaşkınlık içinde yumruğunu ağzına bastırdı.

"Bay Herbert. Bayan Herbert." Kirkland kibarca eğildi. Kayınvalidesinin şaşkınlığını kısa sürede memnuniyet takip etti, ama sadece bakışları Kirkland'kilitlendiğinde. Yanında dimdik duran, uzun zamandır görmedikleri kızlarını neredeyse hiç fark etmemişlerdi.

Elini kasıtlı olarak samimi ve sahiplenici bir hareketle Laurel'in sırtının alt kısmına koydu. Küçük ırkılması başka hiç kimse tarafından fark edilemezdi. Sesini yumuşatarak, "Laurel ve ben barıştık ve elbette bu mutlu haberi size hemen bildirmek istedik," dedi.

"Vay, vay, gerçekten de mutlu haber!" Herbert haykırdı. "Davranışlarından sonra onu geri götürmeniz çok iyi oldu."

"Tam tersine, hatalarımı affetmesi iyi bir şeydi," diye cevap verdi Kirkland, sesinde keskin bir tonla. "Ayrılığımızın tüm suçu bana aittir."

"Saçmalık!" dedi Herbert ışıldayarak. "Bir kadının görevi kocasına itaat etmek ve onun ihtiyaçlarını karşılamaktır, aptalca bir hevesle onu terk etmek değil."

Laurel'in yüzü sertleşince Kirkland kararlı bir ifadeyle, "Gitmesinin tuhaf bir yanı yoktu. Tamamen haklıydı."

Elizabeth Herbert kızına kaşlarını çatarak baktı. Çok güzeldi ve güzelliğini çocuklarına da geçirmişti ama yüzü . "Kocasını yargılamak asla bir kadının haddi değildir! Seni bundan daha iyi yetiştirmeye çalıştım Laurel. Sonunda aklın başına geldiği ve Kirkland senin bu çirkin davranışını affetmeye razı olduğu için şükrediyorum!"

Kirkland öfkesinin yükseldiğini hissetti. On yıl önce Laurel'e öylesine vurulmuştu ki, kızın ailesini, soylu sınıfın saygın üyeleri oldukları ve kızlarının evlenmesine izin vermekten mutlu oldukları gerçeğinin ötesinde pek düşünmemişti. Şimdi fark ediyordu ki, çiçek hastalığına yakalanmış bir çapkın da olabilirdi ve müstakbel damatlarının bir unvanı ve serveti olduğu sürece bu evliliği teşvik ederlerdi.

"Dediğim gibi, affedilmeye ihtiyacı olan bendim. Laurel'in davranışları her türlü ayıbın üzerindeydi." Bugünkü ziyaretinin amacının uzlaşmak olduğunu hatırlatarak devam etti: "Tanışmamıza yeniden başlamayı dört gözle bekliyorum. Oturabilir miyiz?"

"Elbette, elbette, nerede benim terbiyem!" Bayan Herbert ayağa fırladı ve zili çekti. "Bizim için çay söyleyeceğim." Devam ederken

Oturduğu yerden Laurel'e tısladı, "Kocanın yanında böyle utanç verici bir elbiseyle görünmeye nasıl cüret edersin!"

Özel bir yorum olması amaçlansa da Kirkland, Laurel'in elini sıkıca kavrayıp onu kanepede yanına çekerken bu soruya cevap verdi. "Hata benim, Bayan Herbert. Laurel'den bu elbiseyi giymesini istedim çünkü rengi onu özellikle güzel gösteriyor."

Bayan Herbert dudağını ısırды, büyük damadını aşağılamak istemiyordu ama huysuz dilini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Kirkland öfkesini bastırarak, "Tabii ki Londra'ya gittiğimizde Laurel en iyi modacılarдан faydalanabilir, umarım bu gök mavisi tonunda elbiseler de vardır," dedi.

Kayınvalidesinin yüz ifadesi, Laurel'in en son moda ya erişebilecek olmasına duyduğu kıskançlıkla ve kızının sahip olduğu fırsatları tam olarak değerlendiremeyecek olmasına duyduğu öfkeyle parlıyordu. Keskin bir sesle, "Kendine iyi bir hizmetçi tutman gerekecek kızım, çünkü iyi giyinme konusunda hiç yetenek göstermedin," dedi.

Laurel geldiklerinden beri tek kelime etmemişti ama şimdi başını kaldırdı ve açıkça, "Benim zaten bir hizmetçim var. Violet, ben onu sahibinden kurtarana kadar Batı Hintli bir köleydi."

Bayan Herbert dehşete düşmüş görünüyordu. Konuşmanın gidişatından tedirgin olan Bay Herbert, "Sanırım öncelikle Londra'da yaşayacaksınız? Lordlar Kamarası falan."

Laurel Kirkland'ın elini sıkıca kavradı ama tatlı bir sesle, "İşim orada olduğu için zamanımı Londra ve Bristol arasında bölüştüreceğim," dedi.

Herbert'ların ikisi de dehşete düşmüş görünüyordu. "Senin yerin kocanın yanındır!" diye haykırdı annesi. "Artık pis hırsızlar ve düşmüş kadınlarla takılmayacaksın!"

Laurel dindar bir tavırla, "Hepsi Tanrı'nın çocukları, anne," dedi. "Ben sadece bir Hristiyan olarak görevimi yapıyorum."

"Bah, kardeşinin aklını zehirleyen sensin!" diye tersledi babası. "Eğer onu kendi seviyene çekmeseydin şu anda tam bir beyefendi gibi yaşıyor olacaktı. Kirkland, karını kontrol etmeyi öğrenmelisin!"

Kirkland, Laurel'in son on yıldır anne babasını neden hiç özlemediğini anlamaya başlamıştı. Ona sevecen bir sıcaklıkla baktı. "Onu bu kadar özel yapan özellikleri neden ortadan kaldırmak isteyeyim? Sevilmeye değer kılan?"

Tam o sırada kapı açılmasa ve iki uşak ağır gümüş tepsilerle içeri girmese sohbetin nereye varacağı belli olmazdı. Uşak, evde bir lordun bulunmasının en iyi ikramlar anlamına geldiğini anlamıştı. Sohbet çay, kek ve hava durumuna kaydı.

Çok, çok medeniydi.

Bölüm 12

Kirkland Bristol'e dönmek üzere onu arabaya bindirirken Laurel kendini kırılgan hissediyordu. Kirkland tek bir kelime bile ederse kırılacağından korkuyordu.

Her zamanki gibi sezgileri kuvvetli olan adam arabayı harekete geçirirken sessizdi. Uzun araba yolundan Bristol ana yoluna çıkan şeride döndüklerinde, sohbet eder gibi bir ses tonuyla, "Babam beni döverdi. Elbette çoğu baba oğlunu döver ama benim babam özellikle coşkuluymuş."

Kendi acı dolu düşüncelerinden sıyrılıp onun sakin ve düzenli profiline baktı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Hangi genç adam sevdiği kıza çaresiz bir kurban gibi görünmek ister?" At arabası derin çukurların olduğu bir bölüme yaklaşırken güçlü elleriyle atları geri çekti. "İnsanın en çok önemsemesi gereken kişiler tarafından nasıl hor görüldüğünden bahsetmek de eğlenceli değil."

Sertçe yutkundu, onun ne demek istediğini anlamıştı. "Komik değil ve neredeyse imkânsız. Dürüst olmak gerekirse, kendimi hor görülmüş hissetmedim, sadece ... önemsiz hissettim. Saygılı ve terbiyeliydim ve asla sorun çıkarmadım. Bu beni görünmez yaptı, ki bu da güvenliydin."

"Ailenizin eleştirel ilgisini çekmekten daha mı güvenli?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi, gözleri yolu çevreleyen çitlerde geziniyordu. "Eskiden bu kadar eleştirel değillerdi. Sanırım çocukları onları hayal kırıklığına uğrattı."

"O zaman aptallar." Yolun düz bir bölümüne ulaşmışlardı, bu yüzden Kirkland atların yumuşak bir yürüyüşe geçmesine izin verdi. "Böylesine geleneksel bir çiftin nasıl bu kadar ilginç ve sıra dışı iki çocuk dünyaya getirdiğini merak ediyorum."

Onun yorumu karşısında şaşırmıştı. Daniel ilginç ve sıradışıydı ama kendisini hiç böyle düşünmemişti. "Annemin babası ünlü bir eksantrikti. Annemle babam onu utanç verici bulurlardı, sanırım bu yüzden çok ama çok düzgün oldular." Ve başkalarına karşı eleştirel.

"Bana eksantrik büyükbabandan hiç bahsetmedin."

"Hiç konuşulmadı çünkü utanç vericiydi." Laurel kaşlarını çatı. "Bu kadar utanç verici ne yaptığından bile emin değilim. Onunla sadece küçükken bir iki kez karşılaştım ama neşeli biri olduğunu hatırlıyorum. Keşke onu daha iyi tanısaydım."

"Ailenin neşeyi takdir ettiğini sanmıyorum."

Ağzı mizahsızca kıvrıldı. " bile söyledin. Neşe kötü yetiştirilmiş. Kadınlara yakışmaz."

"Belki soy eksantrik bir dedenin olması senin ve kardeşinin bağımsız ve özgün olmanıza yardımcı olmuştur ama soğuk bir evde sıcak olmak zordur." Hızlı bakışları insanın içine işliyordu. "İnanılmaz sıcaklığının kaynağı ne Laurel? Belli ki ailen değil."

Parmakları kürsünün kenarında sıkıştı. Çocukluğunun tartışmayı tercih etmediği yönlerini tespit etmekte son derece başarılıydı. Ama sorusu ona kötü şeylerin yanı sıra bildiği iyi şeyleri de hatırlattı.

"Harika bir hemşiremiz vardı," diye yanıtladı. "Nan, bir kız okulunda eğitim görmüş ve kendisi de öğretmen olmak isteyen yerel bir kızdı, bu yüzden bizim üzerimizde pratik yaptı. Her şeyle ilgilenirdi, biz de öyle. Biz kreşten ayrılınca Belmont Malikanesi'nden ayrıldı, konformist olmayan bir papazla evlendi ve bir çocuk okulu kurdu."

"Şanslı bebekler. Sanki size iyi bir temel vermiş gibi görünüyor. Başka sıcak, yıkıcı etkiler var mıydı?"

"Mercers'lerden hiç bahsetmedim mi? Ben küçükken papaz ve karısı. Neredeyse onların evinde yaşırdım. Nazik ve hoşgörülüydüler ve beş çocukları olduğundan, küçüklere yardım ettiğim için her zaman hoş karşılanırdım. Bana en büyük kızları derlerdi." Anımsayarak gülümsedi. "Kitap ödünç almama da izin verirlerdi."

"Hâlâ Belmont'da değiller, değil mi? Hatırladığım kadarıyla bizi evlendiren papazın adı Bay Browne'du."

"Ben on beş yaşındayken Bay Mercer'a Yorkshire'da güzel bir malikane miras kaldı ve taşındılar." İç çekti. "Onları çok özledim."

"Sen on yedi yaşındayken ortaya çıktığında yalnızdın." Küçük bir dereden geçerken sürüşüne konsantre oldu.

Yalnızdı ve aşık olmaya hazırdı. Ama nerede ve ne zaman tanışılırsa tanışsınlar Kirkland'a sırlıslıkla aşık olacaktı. O güne kadar karşılaştığı en büyüleyici adamdı. Hâlâ da öyleydi. "On yedi yaşına geldiğimde, bazı büyük akrabalarımınla birlikte bir sezonluğuna Londra'ya gönderilmem belli belirsiz konuşmalar oldu, ama hiçbir şey çıkmadı. Böyle şeyler

Pahalıydı ve annem başarılı olamayacağımdan emindi, bu yüzden param boşa gitmiş olacaktı."

"Çok başarılı olurdun," dedi soğukkanlılıkla. "Ve ben Belmond'u ziyaret ettiğimde Londra'da olsaydın ikimiz için de daha iyi olurdu." Sözleri, kaburgalarının arasından kayan soğuk, pürüzsüz bir bıçak gibiydi, ama gerçekliğini inkâr edemezdi. *Aceleyle evlen, boş vaktinde pişman ol.*

Sesi de aynı derecede soğukkanlıydı: "Buluşmamızın Tanrı'nın mizah duygusu olduğunu mu yoksa birbirimizin çarmıhı olduğumuzu mu kanıtladığından emin değilim."

Kızmak yerine güldü. "Bu evliliğimize bakmanın ilginç bir yolu leydim. Birbirimizin haçları olduğumuzu sanıyorum, ama eminim ki bunlara arkadaş olarak katlanabiliriz. Artık yaşlandık ve akıllandık."

Ve birlikte sevecekleri bir çocukları olacaktı. Aniden, "Beni aileme karşı savunduğun için teşekkür ederim. Seni gördüklerine çok sevindiler, bu yüzden onların yorumlarını görmezden gelmek senin için daha kolay olurdu."

"Sen benim karımsın. Seni korumak benim görevim, gerekirse kendi ailene karşı bile." Şöyle bir baktı. "Daniel seni savunmadı mı?"

"Onun yanında beni eleştirmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. On yaşına geldiğinde de çoğu zaman okula gitmiyordu."

"Bu benim kazancım ve senin kaybın oldu. O benim için iyi bir dosttu."

"İşte o zaman Mercer'lerle daha fazla zaman geçirmeye başladım." İç çekti. "Ailemi gerçekten çok az gördüm. Neden hâlâ onların ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorum?"

Kadın bir cevap beklemiyordu ama adam düşünceli bir şekilde, "Belki de doğanın, ilişkinin imkânsız olduğu ortaya çıktığında çocukların ebeveynlerini öldürmelerini engelleme yöntemi olabilir," dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Şaka yaptığını düşünürdüm, ama şaka yapmadığından eminim."

"Daha büyük ve güçlü olsaydım, kendi ailemle ne olurdu emin değilim. Annem öldükten sonra babama İskoç büyükannem ve büyükbabamla yaşamak istediğimi söyledim. Bana hayatımın en kötü dayacağını attı." Kirkland, küçük bir mezradan geçerken atları yavaşlattı ve yola koşan bir tavuktan özenle kaçındı.

"Ve sen onu öldürmek istedin."

"Aslında denedim-katil eğilimlerim konusunda haklıydın. Ama masasındaki mektup açacağı kördü, bu yüzden fazla zarar vermedim. Bir tane bile

en güzel anlarım." Bu kez, kırılma noktasına kadar kırılgan görünen oydu.

Sağ elini, dizginleri tuttuğu sol elinin üzerine koydu. "Kendini iyice kaybettiğin için mi, yoksa fazla zarar veremediğin için mi?"

"Pek emin değilim. Neyse ki öfkeli saldırım onu beni Westerfield Akademisi'ne göndermeye ikna etti. Beni İskoç akrabalarımın uzak tuttuğu için bunu bir ceza olarak görüyordu. Ben de beni ondan uzak tuttuğu için bunu bir hediye olarak gördüm." Esprili bir bakış attı. "Tanrı gerçekten de gizemli yollarla çalışıyor."

"Leydi Agnes Westerfield, erkek çocuklarının başına gelen en iyi şey gibi görünüyor. Umarım bir gün onunla tanışma şansım olur."

"Geleceksin. Kent'ten düzenli olarak buraya gelir." Bristol'un dış mahallelerine giriyorlardı ve trafik artıyordu, bu yüzden arabayı yavaşlattı. "Gerçekten de kölelikten kurtardığınız bir kadın hizmetçiniz var mı?"

Onun sorusu karşısında biraz rahatladı. "Violet Jamaika'da köle olarak çalıştırılmış eğitilmiş bir hizmetçi ve Kaptan Hardwick adında isyankâr bir adamın onu gemisine götürmesine engel oldum. Onu satın aldığını söyledi, ben de yasal bir emsalden alıntı yaptım ve yerel liman işçilerinin desteğiyle onu güvenli bir şekilde uzaklaştırmayı başardım. Şu anda Zion House'da."

Kirkland kaşlarını çatı. "Bu Yüzbaşı Hardwick'i duymuştum. Pisliğin teki ve muhtemelen yasadışı köle kaçakçısı. Aldığınız riski düşünmek için durduğunuzu sanmıyorum?"

"Pek sayılmaz. Zaman yoktu." Kaşlarını kaldırdı. "Aptallığım konusunda bana ders vermene gerek yok. Daniel zaten verdi."

"Çok kötü sonuçlanabilecek tüyler ürpertici bir hikâye ama öyle olmadı. Aferin leydim." Başını saygıyla eğdi. "Yani onu Londra'ya mı götürüyorsun?"

"Henüz ona sormadım. Annem bana bir hizmetçi tutmam gerektiğini söyleyene kadar bunu düşünmemiştim. Violet Londra'ya gitmek istemeyebilir."

"Sanırım size eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

Öğleden sonra trafiği yoğun, bu yüzden Herbert House'a geri dönene kadar sohbet sona erdi. Kirkland aşağı indi ve Laurel'in çıkmasına yardım etmek için döndü. Laurel yere düştükten sonra bile elini bir süre daha tuttu, gözleri niyetliydi.

Onun gücünün ve yakınlığının son derece farkındaydı ve kendisini öpmek istediği gibi saçma bir düşünceye kapıldı. Elini serbest bıraktı.

Onun kabalığına tepki vermedi, sadece "Yorgun görüldüğünü ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söylesem gücenir misin?" dedi.

Yani öpüşmekle ilgilenmiyordu, sadece onun sağlığı için endişeleniyordu. "Haklısın, yorucu bir keşif gezisiydi. Şimdi biraz dinleneceğim."

Başıyla onayladı. "Curricule'ı geri götürmeliyim. Kasabaya gitmek için ne zaman hazır olursun?"

Düşündü ve ne kadar erken hareket ederse o kadar iyi olacağını fark etti. "Yarın sabah hazır olabilirim. Gidip Violet'le konuşacağım."

"Eğer reddederse, Londra'da iyi bir kadın hizmetçi tutmak zor olmayacaktır."

"Doğru, ama Violet çok iyi ve bilinen biri." Londra'ya en azından bir dost yüzle gitmeyi tercih ederdi. Onun tarafında olan biriyle.

Neden böyle düşünmüştü ki? Kirkland onun düşmanı değildi.

Ama bu, onun kendi tarafında olduğunu söylemekle aynı şey değildi, adam kibarca eğilip tekrar at arabasına bindiğinde fark etti.

Arabayla uzaklaşırken, sadece yorgun değil aynı zamanda aç olduğunu da fark etti, bu yüzden hemen mutfığa gitti ve Bayan Wicker'ın ona çorba, ekmek ve peynir yedirmesine izin verdi. Bu ona odasına tırmanmak için güç verdi. Oraya vardığında, retikülünü bir sandalyeye bıraktı, terliklerini tekmeledi ve uyumak için yerleşti. Hamilelik zor bir işti.

Shadow her zamanki kedi büyüsunü yaparak onunla birlikte uyuyormuş gibi göründü. Tüylü bedeni ona doğru kıvrılmış halde uykuya daldı ve ailesini görmeye değip değmediğini merak etti. Öyle olduğunu sanıyordu ama gelecekte Kirkland onu savunmak için yanında olmadan onları görmek istemiyordu.

* * *

Kirkland at arabasını kiraladığı ahıra geri götürmek için acele etmedi, sonra Laurel'in evine doğru yürüdü. Kıdemli Herbert'leri ziyaret etmek huzursuz edici olmuştu. Laurel'e ne kadar kötü davrandıklarını görmekten nefret etmekle kalmıyor, Laurel'in evliliklerini sürdürme konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Anne babasını örnek alarak evlenmeye bu kadar istekli olması bile şaşırtıcıydı.

Ama o ve Laurel, tecrübenin ve olma iddialarının önüne geçen kör, gençlik tutkularıyla doymuşlardı. Şimdi ikisi de

daha iyi biliyordu, ama yine de onu umutsuzca istiyordu.
Zor olan, onu da aynı şeyi hissetmeye ikna etmektir.

Bölüm 13

Laurel tam iki saat uyudu ama dinlenmiş olarak uyandı. Violet'i bulma zamanı gelmişti, o yüzden bahçeyi geçip Zion Evi'ne gitti. Kızı ortak salonun bir köşesinde dört öğrencisinden birine özenle hazırlanmış resmi bir saç modeli gösterirken buldu.

Laurel'in yaklaştığını gören Violet, "Şimdi birbiriniz üzerinde çalışın. Kraliçeye sunulacakmışsınız gibi davranın!" Sonra Laurel'e döndü, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. Koyu tenini ve saçlarını tamamlayan krem rengi zarif bir elbise giymişti. Laurel bu giysiyi onun için bir eskiciden almıştı ve Violet'in bu giysiyi yeniden dikerken gösterdiği beceri onun bir leydi hizmetçisi olarak ne kadar yetenekli olduğunun kanıtıydı.

Laurel "Öğrencileriniz nasıl?" diye sordu.

"Çok iyi. Hepsi kendilerini geliştirmeye hevesli." Violet kızlara sevgiyle baktı. Hepsi de öğretmenlerini anımsatırcasına özenle giyinmişti. "Birbirlerini giydirme alıştırmaları yapabilmeleri için paçavra dükkânından o eski kıyafetleri alman çok akıllıcaydı."

"Bu giysiler aynı zamanda tamir pratiği yapmak için sayısız fırsat sunuyor!" Laurel Violet'in yüz ifadesini inceledi. Kız Zion Evi'ne kolayca uyum sağlamıştı ve çok seviliyordu. Geleceğin leydi hizmetçilerini yetiştirmek konusunda da gayretliydi ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. "Sanırım yeni gelen kocamın haberi her iki evde de çoktan yayılmıştır?"

"Evet, Bayan Laurel. Daha doğrusu Bayan Kirkland." Violet gülümsedi. "Hepimiz meraktan ölüyoruz tabii ki."

"Elbette," dedi Laurel, herhangi bir açıklama yapmadan. "Yarın sabah Kirkland'la birlikte bir ay kadar geçirmek üzere Londra'ya gideceğim. Leydimin hizmetçisi olarak gelmek ister misin?"

Kızın kara gözleri büyüdü. "Oh evet, bayan! Hanımefendi. Bristol'den ayrılıp size hizmet etmeyi çok isterim."

Laurel başını eğdi. "Bristol'u sevmiyor musun?"

Violet dudağını ısırды. "O değil, ama dışarı çıktığımda birkaç kez izlendim, bundan eminim."

"Çok güzelsiniz ve aynı zamanda egzotik görünüyorsunuz. Eminim erkekler sizi her zaman fark ediyordur?"

Violet başını salladı. "Ne yazık ki öyle, ama bu farklı. Dün pazardan çıkarken bir adamın peşimden geldiğini gördüm. Pazara geri döndüm ve farklı bir yoldan ayrılmadan önce kendimi kalabalığın içinde kaybettim. Bir denizci gibi giyinmişti ve yüzünün sol tarafında uzun, kıvrımlı bir yara izi vardı." Kadın ürperdi. "Korkarım Kaptan Hardwick fırsatını bulurlarsa beni tekrar köleleştirmek için adam tutmuş."

Hardwick'i ve zalim gözlerini gören Laurel, onun kendisinden kaçan kızı yeniden ele geçirmek için tam da bunu yapmış olabileceğinden şüphe duymuyordu. "Bana söylemen gerekirdi! Yarın sabah gitmeye hazır olabilir misin?"

Violet basitçe, "Güvende olacağımı bilsem hemen giderdim," dedi. "Şimdi gidip giysilerinizi toplayacağım. Tamire ihtiyaç var mı? Ya da tadilat? Onları bu gece yapabilirim."

Laurel yüzünü buruşturdu. "Tamirat konusunda endişelenme. Sanırım kocam beni yeni bir gardırop için Londra'daki bir modacıya gönderecek."

Violet güldü. "İfadene bakılırsa, sanırım bundan senden çok keyif alacağım."

"Haklısınız. Benim için en iyisini seçmeme yardımcı olman konusunda sana güveneceğim, sadece moda uymakla yetinmeyeceğim."

"Sizi giydirmek kolay olacak hanımefendi. Boyunuz, endamınız ve renginizle bana çok şey katacaksınız."

Laurel kuşkuyla, "Umarım haklısındır," dedi. Asıl soru kocasının hakkını verip veremeyeceğiydi. Kendi kendine modistlerle yüzleşmenin ailesiyle yüzleşmekten daha kolay olacağını söyleyerek Violet'ten ayrıldı ve Zion Evi'nin başhemşiresi Anne Wilson'ı aramaya koyuldu.

Arkadaşını çamaşır dolabında bulduğunda, Anne selam vermesini bile beklemedi. Sırtarak döndü ve şöyle dedi: "Evet, kızım! Artık yakışıklı kocanla birlikte olacak mısın?"

"Buradaki herkes benim işimi biliyor mu?" Laurel bıkkınlıkla sordu.

"Büyük olasılıkla." Yuvarlak, nazik ve becerikli Anne, kendisini neredeyse öldüresiye döven sarhoş kocasından kaçtıktan sonra Zion House'a sığınmıştı. Kısa bir süre sonra bardan eve dönerken köprüden düşüp boğulduğunda hiç utanmadan sevinmişti. Şimdi Zion'u yönetiyordu.

Kadınların ve çocuklarının yeni hayatlar kurmalarına yardımcı olmak için güçlü ve şefkatli bir ev.

Laurel, "Sabah ayrılıyorum ama geri döneceğim," dedi. "Bristol her zaman benim evim olacak."

Anne ikna olmamış bir şekilde başını salladı. "Bekle ve gör canım. Sen Zion Evi'nin ruhu ve temeliydin, ama sanırım artık sensiz de hayatta kalabileceğimiz bir noktaya geldik. Artık kendi hayatınla ilgilenmenin zamanı geldi." Yaramazca gülümsedi. "Bayan Wicker kocanızdan çok etkilendi ve iyi bir erkek yargıcıdır."

"Öyle olmalı," dedi Laurel sert bir sesle. "Onları yeterince tanıyor. Ayrıca dili de çok hızlıdır."

"Kıvrak bir dil ve Bristol'daki en hafif hamur işi eli. Ondan Herbert House'un daimi aşçısı ve tüm mutfak sanatları öğretmeni olmasını isteyebilirsiniz. Böylece omuzlarınızdan büyük bir yük kalkmış olur."

Anne'in önerisi hiç düşünmeye gerek bırakmadı. "Bu mükemmel bir fikir. Ona pozisyonu isteyip istemediğini soracağım."

Anne sırtarak, "Bunu bana öneren oydu," dedi.

Laurel güldü ve arkadaşına sarıldı. "Herkesi özleyeceğim ama en çok seni özleyeceğim."

Anne de ona sıkıca sarıldı ve ayrıldıklarında gözleri yaşlarla parlıyordu. "Burası senin evin olarak kalsa da kalmasa da, ziyarete gelmelisin."

Kirkland'ın önerisini hatırlayan Laurel, "Belki beni Londra'da ziyaret edebilirsin. Hoşuna gider mi?"

"Londra!" Anne nefes aldı, gözleri yuvarlandı. "Bu güzel bir sürpriz olur! Her zaman şehri görmek istemişimdir. Ama şimdi size eşlik edeceğim. Eminim yapacak çok işiniz vardır."

İkisi merdivenlerin dibindeki fuayeye vardıklarında, kızıl saçlarıyla küçük bir kız kapıdan fırlayıp doğruca Laurel'in yanına koştu ve kollarını Laurel'in dizlerine doladı. "Gitmeyin, Bayan Laurel!"

Haber gerçekten de çok hızlı yayılıyordu. Laurel küçük kızı kucağına aldı. "Sonsuza kadar gitmeyeceğim, Missy. Bir ay içinde döneceğim ve eminim sen de bir santim büyümüş olacaksın."

Missy sıska kollarını Laurel'in boynuna doladı. "Gitme!" Laurel alaycı bir tavırla bir usta tarafından manipüle edildiğini fark etti.

"Üzgünüm tatlım, ama gitmeliyim. Bir söz verdim."

"Sözünü tut," dedi Missy sertçe.

Laurel evlilik yeminini bozduğunu düşündü ve yüzündeki irkilmeyi bastırdı. "Verdiğimiz sözleri tutmamalıyız, Missy."

"Geri döneceğine söz ver!" Küçük kız neredeyse beş yaşındaydı ama annesi kızını alıp ayyaş kocasından kaçana kadar çektiği açlık ve kötü muamele nedeniyle daha çok üç yaşında gibi görünüyordu.

Laurel bunun tutulması kolay bir söz olacağını düşünerek, "Söz veriyorum," dedi.

Missy'nin annesi Eileen Bailey fuayeye girdi. Saçları kızının kızılının daha koyu bir versiyonuydu ve çenesinde kaçtığı kocasını hatırlatan bir yara izi vardı ama şimdi gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Seni özleyeceğiz ama yeni hayatında mutlu olmanı dilerim."

"Teşekkür ederim." Laurel isteksizce Missy'nin sıcak, hareketli ağırlığını annesine aktardı. Kendi küçük kızı olacak mıydı? Kirkland'ın varisi olması için bir erkek çocuk istemeliydi ama küçük bir kızı kucağına alıp büyütme de çok hoş olurdu.

Anne, "Bence bu akşam senin için küçük bir veda partisi düzenlemeliyiz. Veda etmek isteyen daha pek çok kişi var."

"Sonsuza kadar gitmeyeceğim!" Laurel yine itiraz etti.

"Belki de değil," dedi Anne, "ama eminim bir şeyler değişecektir."

Laurel arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. "O zaman çok ayrıntılı olmayan bir parti. Organizasyonu sana bırakıyorum ama bol bol pasta görmek isterim!"

Missy onayladığını haykırırken Laurel ona bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldı. Daniel uzakta olduğu için akşam yemeğinden önce revire uğradı. Yerinin doldurulamayacağını biliyordu ama reviri ve Zion Evi'ni başka ellere bırakmakta zorlanıyordu.

Bir ay sonra geri döneceğini kendine tekrar hatırlatarak bahçeyi geçip Herbert House'a gitti. Kardeşini muayene odalarının dışındaki küçük ofisinde görünce şaşırdı.

"Daniel!" Onun ofisine adım attı. "Yeni mi döndün?"

Dağınık masasından başını kaldırdı, yüzü granit gibiydi. "Yarım saat önce döndüm ve hemen yarın Londra'ya gideceğinizi ve Kirkland'ın benim çatım altında kalacağını öğrendim."

Birden öfkelenen Laurel kapıyı arkasından çekerek kapattı. "Hatırlarsanız *bu benim* çatım. İki evi de satın alan bendim. Aslında sanırım ikisi de Kirkland'ın, çünkü bir koca karısının tüm mülkünü kontrol eder. Burada inşa ettiğimiz her şey onun parasıyla yapıldı."

Daniel ayağa fırladı, gözleri öfkeliydi. "Reviri başka bir yere taşıyacağım! Zion Evi senin sorumluluğunda. İkimiz de gittiğimizde bu binayı genişletebilirsiniz."

Laurel aralarında açılan uçurum karşısında dehşete kapılarak soluk soluğa kaldı. "Daniel, bu konuda kavga etmeyelim! Biz her zaman meseleleri konuşarak halledebildik. Kirkland bir zamanlar senin arkadaşındı. Neden uzlaşmaya çalışarak şeytanın cehennem ateşine çekiliyormuşum gibi davranıyorsun?"

Daniel ona baktı ve onun ne kadar yorgun ve seyahat yorgunu görüldüğünü fark etti. Sesini yumuşatarak, "Oturalım ve her zaman olduğumuz gibi sevgi dolu kardeşler gibi konuşalım. Lütfen?"

Daniel sertçe nefesini verdi ve sandalyesine geri çöktü. "Haklısın. Üzgünüm Laurel. Kocanla barışmaya hakkın ve belki de görevin var, ama onun hayatını yeniden mahvedeceğinden endişelenmemi engelleyemezsin." Masanın sol alt çekmecesini açtı, bir şişe konyak ve küçük bir bardak çıkardı, sert bir kadeh doldurdu ve hemen yarısını içti.

Yutkunduktan sonra ifadesi hafifledi. "İşte bu yüzden hiçbir zaman resmi olarak Metodist olmadım. Tüm günahkâr davranışlarımdan vazgeçmeye hazır değilim."

"Ayda bir ya da iki kadeh konyak içmek büyük günah sayılmaz." Defne için bir yığın kâğıdı diğer sandalyeden yere taşıdı. "Dans etmeyi unutma. Gençken ikimizin de dans etmekten ne kadar hoşlandığımızı hatırlıyor musun? Bugünlerde pek fırsatımız olmasa da ikimiz de bundan vazgeçmek istemedik."

Daniel kıpırdamadan durdu ve Laurel geç de olsa Rose Hiller'ın onun en sevdiği partneri olduğunu hatırladı. İkisi de dans etmeyi severdi ve birlikte çok güzel görünüyorlardı, sanki aynı düşünceleri paylaşan iki insan gibi hareket ediyorlardı. Daniel'in Rose'la dans ettiği zamanki kadar mutlu görüldüğünü hiç görmemişti.

O da benzer şeyler düşünmüş olmalı ki kadehi ona doğru eğdi ve "Gelecekte ikimizin de dans ettiği günler olsun" dedi.

Konyağı bitirdi ve kadehini bir kenara koydu. "Bana Kirkland'la işlerin nasıl gittiğini anlatarak başlayalım mı?"

"Hayal ettiğiniz kadar dramatik bir şey değil." Karmaşık bir ilişkiyi hızlıca özetleyebilmek için bir an düşündü. "İkimiz de çok genç yaşta evlendiğimizi ve artık geleneksel bir evli çift olamayacak kadar farklı olduğumuzu kabul ediyoruz, ama çocuğumuzun iyiliği için dostça davranmamız gerektiğine beni ikna etti."

"Ne kadar dostça, yoksa bu beni ilgilendirmez mi?" Daniel kuru bir sesle.

"Çocuğumuz ve benim özgürce geri dönebileceğimiz kadar dostça.

Kirkland'ın dünyası ile buradaki hayatım arasında gidip , " dedi, onun sözlerindeki imayı görmezden gelerek. "Başlangıç olarak, bir aylığına Londra'ya gideceğim. Bazı arkadaşlarıyla tanışacak ve onun dünyasında küçük bir yer edinecek kadar uzun bir süre. Sonra buradaki gerçek hayatıma döneceğim. Onu yılda bir ya da iki kez ziyaret edeceğimi düşünüyorum. Muhtemelen o da ara sıra beni Bristol'de ziyaret eder ama eminim ki bu ziyaretler kısa sürer çünkü onu meşgul edecek pek bir şey olmaz."

Daniel, "Onu boş bir hayat yaşarken hayal etmek zor," diye onayladı. "Seni Londralı şık bir hanımefendi olarak hayal etmek ne kadar zorsa o kadar zor."

"Bu konuda haklısın," diye kabul etti Laurel. "Ama ben onun dünyasına nasıl uyum sağlayacağımı bilmek istiyorum ki arkadaşları bu feci birliktelik için ona acımasınlar."

Homurdandı. "Bunu düşünen herkes aptaldır."

"Arkadaşları benimle hiç tanışmadıysa, nasıl başka bir şey düşünebilirler ki? Mütevazı ve değerli bir kontes olmak için elimden geleni yapacağım." Sırıttı. "Sanırım bunu birkaç hafta idare edebilirim. Sonra Bristol'a döneceğim ve yine kendim olacağım. Bir çocuğum olması dışında, hayatım o kadar da farklı olmayacak."

"Bence ne kadar çok şeyin değişeceğini hafife alıyorsun," dedi Daniel hiddetle. "Ama bunu yapmak istediğinden eminsen, seni durduramam."

"İstediğimden emin değilim," dedi tereddütle. "Ama bu konuda dua ettim ve uzlaşma girişiminde bulunmanın yapılacak en doğru şey olduğuna gerçekten inanıyorum."

"O halde söylenecek başka bir şey yok." Ona o sıcak, büyüleyici gülümsemesini verdi. "Senin için sadece en iyisini istediğimi biliyorsun. Ve eğer bu Kirkland ise, ikiniz için de mutlu olacağım."

Laurel içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. Daniel'la yıllardır o kadar yakın olmuşlardı ki, aynı hedefleri paylaşıyor, yan yana çalışıyorlardı ve Kirkland'la ilgili onaylamaması onu incitmişti. "O ve ben bu konuda çok yetişkin davranıyorduk. Bence birlikte arkadaş ve ebeveyn olabiliriz."

"Umarım öyledir." Daniel'in kaşları birbirine çatıldı. "Neredeyse unutuyordum. Söylentiye göre bu sabah Kirkland'la birlikte Belmond'u ziyaret etmişsiniz. Nasıl geçti?"

Gerginliği geri döndü. "Ailemiz Kirkland'ı hoş karşıladı ve beni kınadı; Kirkland tüm suçun kendisinde olduğu konusunda ısrar etti ve beni savundu, çay içtik ve eve döndük."

Kaşlarını çattı. "Seni nasıl kınadılar?"

İç çekti. "İtaatsiz bir eşim, seni yaşaman gereken centilmen hayattan uzaklaştırdım ve nasıl giyineceğimi bilmiyorum. Tam da beklediğim gibi."

Daniel nefesinin altında pek de anlamlı olmayan bir kelime mırıldandı. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama seni savunduğu için Kirkland'a hak veriyorum. Eminim şoku atlattıklarında daha misafirperver olacaklardır."

Laurel kuru bir sesle, "İnsan umut edebilir," dedi.

"En kolay ebeveynler değiller," diye itiraf etti. "Ama onları aramana sevindim. Aileden uzak kalmak iyi bir şey değil."

"Buna kocalar da dahil. Umarım yakında hayatımdaki herkesle iyi ilişkiler içinde olurum." Kendini yeniden yorgun hisseden Laurel ayağa kalktı. "Anne Wilson bu akşam Zion House'da bir tür veda partisi vermek istiyor. Umarım sen de gelirsin? Sanırım küçük topluluğumuz senin ve benim aramızın bozuk olduğunu düşünürse endişelenecektir."

"Tıbbi bir acil durum olmadığı sürece orada olacağım," diye söz verdi. "Kirkland katılacak mı?"

"Emin değilim. Henüz duymadı ama yakında buraya dönecektir. Arkadaşlarım ve iş arkadaşlarımla tanışmak istediğini ifade etti."

Daniel başıyla onayladı. "O ve ben birbirimize karşı medeni olma pratiği yapabiliriz." "Amacımız nezaket." Laurel, kardeşinin ve kendisinin tekrar arkadaş olabilirlerdi. Arkadaşlık ziyan edilemeyecek kadar değerliydi.

Bölüm 14

Kirkland usulca piyano çalıyor ve Laurel'in ortaya çıkıp çıkmayacağını, böylece birlikte yemek yiyip yiyemeyeceklerini merak ediyordu ki, Laurel yüzü kızarmış ve saçları oldukça bağımsız görünerek müzik odasına daldı. O kadar çekici görünüyordu ki, Kirkland odayı geçip onu kucaklamamak için kendini zor tutmak zorunda kaldı.

Ayağa kalktı, piyanoyu güvenli bir şekilde aralarında tuttu. "Çok meşgulmüşsün gibi görünüyorsun. Eğer yapacak çok işiniz varsa, başka bir güne erteleyebiliriz." İkisinden "biz" diye bahsetmeyi seviyordu.

Başını iki yana salladı. "Herkes vedalaşırken daha fazla kalmak bir hayal kırıklığı olur. Bu arada, bu akşam Zion House'da gayri resmi bir veda partisi olacak. Katılmak ister misiniz?"

"Elbette." Biraz gülümsedi. "Arkadaşlarının benim boynuzlarım, toynaklarım ve sivri bir kuyruğum olmadığını görmeleri gerekiyor. Bu arada, Daniel'in döndüğünü duydum."

"Az önce onunla konuştum ve o da nezaketi seçiyor. Acil bir durum için çağrılmazsa bu gece orada olacak." Acı acı gülümsedi. "Akıl sağlığım konusunda hâlâ bazı şüpheleri var ama bizim için iyi dileklerde bulunuyor."

"Sevindim." Duygularını göstermeye alışık olmadığı için tereddütle ekledi: "Umarım bir gün onunla tekrar arkadaş olabiliriz."

"Ben de öyle umuyorum." Bronz saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Zarif, nefis kulağı ... "Violet beni Londra'da modaya uygun hale getirip getiremeyeceğini görmek istiyor."

Başını salladı. "Modadan bile daha iyi olan bir yüzünüz var, ama yanınızda tanıdık bir yüz olması iyi olacak."

"Ben de aynı şeyi düşündüm." Laurel'in ifadesi ciddileşti. "Yüzbaşı Hardwick'in onu kaçırmak amacıyla izleyen adamları olduğunu düşünüyor."

Kirkland kaşlarını çattı. "O bunu yapabilir. Londra'da daha güvende olacaktır."

"O ve ben şehri birlikte keşfedebiliriz," diye gözlemledi Laurel. "Akşam yemeğine inelim mi lordum? Parti nedeniyle hafif bir yemek olacak. Mrs.

Wicker mutfağa girmeme izin vermedi, o yüzden özel bir şeyler yapıyor olmalı."

"Toplantıyı dört gözle bekliyorum." Laurel'e kolunu uzattı. Bir anlık tereddütten sonra kabul etti, eli hafifçe paltosunun koluna kıvrıldı. Parmaklarının dokunuşunu zar zor hissedebiliyordu ama bu hafif dokunuş bile içini ısıtmıştı. İlerleme kaydediyorlardı; izleyici olmadan da ona dokunabiliyordu.

Aynı çatı altında bir ay geçirdikten sonra nerede olurlardı?

* * *

Yemeklerini yedikten sonra Kirkland, Laurel üstünü değiştirip saçını düzeltirken onu bekledi. Laurel ailesini ziyarete gelirken giydiği gök mavisi elbiseyle gelmişti ama biri, muhtemelen yeni hizmetçisi Violet, elbisenin korsajını dramatik bir şekilde kesmişti. Laurel için çok fazlaydı, o da yakasına ağırbaşlı beyaz bir fichu sıkıştırmıştı. Üstü kapalı olsa bile çok güzeldi.

Ve evlilik yüzüğünü takıyordu. Bakışları altın yüzüğe kilitlendi. "Görüyorum ki yüzüğünü bulmuşsun," dedi boğazı düğümlenerek.

"Asla kaybolmadı," dedi sessizce.

Sol elini kaldırdı ve yüzük parmağındaki altın bandı öptü, sonra kendini çok fazla açığa çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Eğer gerçekten nasıl hissettiğini bilseydi, kaçardı. Elini bırakarak hafifçe, "Onu tekrar görmek güzel," dedi.

"Bu gece eldiven takmıyorum ki herkes yüzüğü görsün ve gerçekten evli olduğumuzu anlasın," diye açıkladı onu evleri birleştiren duvarlarla çevrili geniş bahçeye çıkarırken.

Hava hâlâ aydınlıktı, bu yüzden diğer eve giden geniş, kıvrımlı kaldırım taşı patikayı takip ederken etrafına takdirle baktı. Çiçekler ve çalıların yanı sıra sebze ve bitki bahçeleri ile taş duvarlara yaslanmış meyve ağaçları vardı.

"Gördüğüm kadarıyla bahçe hem güzel hem de kullanışlı. Sizin eseriniz mi?"

"Bu, Zion House'un başhemşiresi Anne Wilson'ın kişisel projesidir. O sakinlerini burada çalışmaya yönlendiriyor. Tacize uğrayan kadınlar bitkiler ve çiçeklerle çalışmayı rahatlatıcı buluyor." Laurel sebze tarhlarını işaret etti. "Kendi yiyeceğimizin bir kısmını üretebilmek de faydalı."

Çiçekli sarmaşıklarla kaplı bir kemerin altına yerleştirilmiş güzel bir ahşap bankın yanında durdular. "Gördüğüm kadarıyla dinlenmek ve sessizliğin tadını çıkarmak için yerler var.

iyi. Sığınma ihtiyacı olanlar için başka bir fayda mı?"

Laurel başıyla onayladı. "Violet her gün en az birkaç dakika burada oturuyor. Meşgul olmadığı için cezalandırılma endişesi olmadan sadece oturma özgürlüğünü sevdiğini söylüyor."

Parmak uçlarını bankın sırtının ve kollarının güzelce oyulmuş ahşabının üzerinde gezdirdi. "Banklar yerel olarak mı yapıldı? Daha önce böylesini görmemiştim."

"Zion House'un az sayıdaki erkek sakinlerinden biri oymayı yaptı. Uzun yolculuklarda kendini eğlendirmek için oyma yapan bir denizci," diye açıkladı. "Çok güzel işler çıkarıyor."

"Burada yaşamaya nasıl gelmiş? Zion House sakinlerinin hepsinin kadın ve çocuk olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Donanmadaydı ve Fransızlarla yapılan bir deniz savaşında bir bacağını kaybetti. Çoğu eski asker ve denizci olan yarım düzine adamdan biri, hepsi de bir şekilde engelli. Şu duvarın yanından geçen sokaktaki yeniden düzenlenmiş konaklarda yaşıyorlar."

"Erkeklerle güvenilemeyeceği için mi kadınlardan ayrıldınız?" Kirkland kuru bir sesle sordu.

"Diyelim ki her iki tarafta da ayartmayı azaltmak akıllıca olur," diye yanıtladı. "Erkek sakinlerin olması faydalı. Engellerine rağmen ağır işlerin çoğunu yapabiliyorlar ve aynı zamanda gardiyan olarak da hizmet veriyorlar."

"Muhafızlar mı?" diye sordu, sonra cevabı tahmin etti. "Kadınları tacizci kocalara karşı korumak için."

"Aynen öyle. Bir keresinde burada neredeyse bir cinayet işleniyordu, ta ki eski askerlerimizden biri araya girene kadar. Bir kolu eksik ama hâlâ nasıl asker olunacağını biliyor." Kaşlarını çattı. "Buradan ayrılan kadınların çoğu hizmet sektöründe iyi pozisyonlar bulabiliyor ama erkekler için iş bulmak daha zor."

"Anahtar iş, değil mi?" dedi düşünceli bir şekilde. "Zion House'un istihdam sağlamak için kendi işlerini kurması gerekiyor gibi görünüyor. Bir ahşap atölyesi ile başlayabiliriz."

"Bunu yapmayı düşündüm ama nasıl iş kuracağımı bilmiyorum ve öğrenecek zamanım da olmadı." Kırpiklerinin arasından yukarı baktı. "Başlangıç için para da gerekecek."

"Ve şimdiden her kuruşu gıcırdayana kadar harcıyorsunuz öyle mi?" dedi eğlenerek. "Size daha fazla fon sağlayabilirim ve Birmingham'da birkaç küçük imalathane kurmuş bir adam tanıyorum. Sanırım aynısını yapmanıza yardımcı olmak için Bristol'a gelmeye ikna edilebilir."

"Bu harika olurdu!" Laurel'in gözleri parladı.

"Londra'dayken, belki Bristol'de neyin uygun ve başarılı olacağını araştırmak için zamanın olur," diye önerdi. "Sonra bir teklif yazabilirsin ve biz de işe koyulabiliriz."

"Bunu yapacağım." Tereddüt etti. "Ya uzlaşmamız başarısız olursa?"

Böyle bir ihtimali düşünmesinden bile nefret ediyordu. "Yine de gereken finansmanı ve yardımı sağlayacağım," diye söz verdi. "Paramı iyilik yapmak için kullanmayı seviyorum Laurel. Sadece uygun kullanımları bulmak için zamanım yok. Bunu sana bırakıyorum."

İbadethaneye yaklaştıklarında Kirkland müzik sesi duydu. "Bu gece dans mı var? Yeterince erkek partner olacak mı?"

"Hayır, ama bu kimsenin dans etmesine engel değil! En son ne zaman dans ettiğimi hatırlamıyorum," dedi hüzünle.

"Size eşlik etmek benim için bir zevk olacak," dedi. "Bu aynı zamanda arkadaşlarınızı birlikte mutlu olduğumuza ikna etmemize de yardımcı olacaktır."

"Boynuzların ve toynakların olmadığı için," dedi gülümseyerek, sahiplenici bir eş edasıyla onun koluna girerken.

Kapıyı açtı ve küçük fuayeye adım attıklarında etraflarından sesler ve müzik akmaya başladı. Sol tarafta, bitişik resepsiyon odaları iyi büyüklükte bir balo salonuna açılmıştı. En uçta yaşlı bir piyano ve yaşlı ama yetenekli bir kadın piyanist vardı. Onun yanına oturmuş, tahta bacaklı, kıvrık saçlı bir adam kemanını keyifle çalıyordu. Sandalyeler tüm duvarlara dizilmişti, çoğu yaşlı kadınlar ve birkaç erkek tarafından işgal edilmişti, alanın ortası ise çocuklar ve kadınlarla doluydu.

"Bütün bu insanlar burada mı yaşıyor?" diye sordu hayretle.

Laurel odayı taradı. "Birçoğu, hepsi değil. Bazıları bir zamanlar burada yaşıyordu ama şimdi başka yerlerde işleri ve evleri var ama parti için geldiler. Bazıları buraya düzenli olarak yardım eden gönüllüler. Dr. Holt'un yanındaki şu güzel sarışın Elizabeth Ware bunlardan biri." Sol tarafa doğru başını salladı. "Violet orada."

Kirkland karısının bakışlarını, egzotik görünüşünü sergilemek yerine hanımefendice bir itidalle giyinen esmer, çarpıcı derecede çekici bir kıza doğru takip etti. Erkeklerin dikkatini çekmemenin akıllıca olduğunu erkenden öğrenmiş olmalıydı. Ne yazık ki bu konuda başarılı olamamıştı.

Birisi seslendi, "İşte oradalar!"

Müzik ve sohbet durdu ve piyanistin ve kemancının de dahil olmak üzere odadaki tüm kafalar onlara doğru döndü. Kirkland

Casuslar, hainler ve zor ruh halindeki Prens Naip ile karşı karşıya gelmişti ama hiç bu kadar derinlemesine incelendiğini hissetmemişti. Ya da yargılandığını. Her boydan çocuk, her yaştan kadın ve az sayıda yıpranmış görünümlü adam vardı. Daniel yoktu, en azından şimdilik.

Laurel'in eli onun kolunda sıkılaştı. Sesini yükselterek, "İyi akşamlar dostlarım. Sizi kocam James Kirkland ile tanıştırmama izin verin."

Kirkland en iyi gülümsemesini sundu. "Eşimin geniş ailesi haline gelen dostlarımla tanışmak büyük bir zevk."

Kalabalık bir tür rahatlama soluğu verip yeniden hareketlenmeye başladığında, hoş ve otoriter bir kadın yaklaştı. "Bay Kirkland, Zion House'a hoş geldiniz. Ben Anne Wilson, bu kurumun başhemşiresiyim."

Derin bir şekilde eğildi. "Ve Laurel'in en yakın arkadaşlarından biri. Londra'daki evimizde bizi ziyaret etme olasılığınızı . Umarım bunu düşünürsünüz. Çok hoş karşılanırsınız."

Gözleri parladı ve adam bir müttefik edindiğini düşündü. "Umarım bu olur," dedi. "Laurel herkesle kucaklaşmakla meşgulken sana etrafi gezdireyim."

Karısına baktı ve yüz hatları harap olmuş, huzurlu gözlere sahip yaşlı bir kadının Laurel'i kucakladığını gördü. Onu vedalaşması için yalnız bırakarak Anne Wilson'ı balo salonundan dışarı kadar takip etti. Daha sessiz bir fuayeye geldiklerinde Anne, "Aslında turu yapmak zorunda değilsin ama biraz uzaklaşmak isteyebileceğini düşündüm," dedi.

"Ayrıca, Laurel için yeterince iyi olup olmadığımı değerlendirme fırsatı buluyorsun," dedi eğlenerek. "Cevabım, olmadığım."

"Mesele yeterince iyi olmak değil," dedi Anne düşünceli bir ifadeyle. "Daha çok ne kadar ilgili bir mesele. Onun kocasından beklediğim gibi biri değilsin."

"Bu yüzden ayrıldık," dedi pişmanlıkla. "Ama artık daha yaşlı ve akıllıyız. En azından umudumuz bu. Ben de gezmek istiyorum. Zion Evi eşim için çok önemli ve orası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Onaylarcasına başını salladı. "Bunu yapman akıllıca. Eğer ondan seninle buradaki işi arasında bir seçim yapmasını isteseydin, sonuçları hoşuna gitmeyebilirdi."

Kadının kendisine üstü kapalı bir tavsiye verdiğinden şüphelenmişti. "Bunu aklımda tutacağım. Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Genellikle otuz ila elli arasında, ancak gerçekten soğuk havalarda bazen daha fazla. Kimseyi geri çevirmeyi sevmiyoruz."

Hafifçe ıslık çaldı. "Ev büyük ama yine de nasıl idare ediyorsunuz?"

"Elimizden geldiğince. Amaç herkesi güvende tutmak ve hem kendilerini hem de çocuklarını destekleyecek becerileri geliştirmelerine yardımcı olmak." Onu kısa bir koridordan geçirdi. "Küçük çocuklar için bir kreşimiz ve kendi sakinlerimiz tarafından işletilen bir revirimiz var."

"Laurel bahçeyi geliştiren kişinin siz olduğunuzu söyledi?"

"Evet, insanlar orada çalışmaktan hoşlanıyor ve kendi yiyeceğimizi kendimiz temin etmek de iyi oluyor." Dar bir servis merdiveninden yukarı doğru ilerledi. "Yukarıdaki katlar çoğunlukla uyuma alanları, ancak bazı odalar gün boyunca dersler için kullanılıyor."

"Ne tür dersler?"

"Her şey!" Kıkırdadı. "Hiç öğretilmemiş olanlar için okuma ve yazma. İğne işi, yemek pişirme, temizlik, çamaşır. Bazen müzik ve çizim. Neredeyse herkesin öğretebileceği bir beceri var ve herkes daha fazlasını öğrendiği için daha iyi. Laurel tüm bu programları hazırladı. O doğuştan bir öğretmen, ancak zamanının çoğunu reviri ve Zion Evi'ni yöneterek geçiriyor."

"O olmadan çökecekler mi?" diye sordu.

Anne ciddiyle, "Umarım öyle değildir," dedi. "Laurel ihtiyaç duyulan çeşitli beceriler konusunda başkalarını eğitti ama o buranın kalbi ve ruhu. Onun yeri gerçekten doldurulamaz. Üstesinden geleceğimize inanıyorum ama onun yokluğuna alışmak kolay olmayacak."

Kirkland başhemşirenin sorun çıkmayacağını düşünmesini diledi. Laurel'e ihtiyaçları olabilirdi ama onun da vardı. "Yakında dönecek," dedi. "En azından planımız bu."

Anne kaşlarını çattı. "Keşke Laurel'in gerçekten bir ay içinde döneceğinden emin olsaydım."

Kirkland onun bunu yapmayacağından emin olmak istiyordu.

Bölüm 15

Balo salonuna döndüklerinde Kirkland'ın Laurel'e ve onun burada yarattığı şeye saygısı daha da artmıştı. Anne uzaklaşırken Kirkland geniş kapı aralığında durakladı, bakışları karısının üzerindeydi. Laurel, tanıştıklarında onu büyüleyen sıcaklıkla parlıyordu.

Bu niteliği yok ettiğinden korkmuştu, çünkü tekrar karşılaştıklarından beri ondan çok az şey görmüştü. Ama bu gece Laurel'in özündeki nezaket ve kabullenme, balo salonundaki herkesi kendisine çeken bir güçle parladı. Arkadaşlık konusunda bir yeteneği vardı ve bu yeteneğini karşısına çıkan herkesi alıyordu.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Onun düzenli olarak huzura ve yalnızlığa ihtiyacı olduğunu biliyordu ama şimdi aynı zamanda hoşlandığı ve kendisinden hoşlanan insanlarla birlikte olmaya da ihtiyacı olduğunu çok iyi anlıyordu. Burada sahip olduğu güçlü arkadaşlıkları dengelemek için Londra'da yeni arkadaşlar bulmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapmalıydı.

Etrafındaki grupla gülüşürken küçük bir çocuğu kucasına aldı ve onun gerçekten de yarattığı topluluğun kalbi ve ruhu olduğu çok açıktı. Dişlerini sıktı ve onu götürdüğü için suçluluk hissetmeyi reddetti. Onu ilk o bulmuştu.

Yemek salonunun çift kapısı açıldı ve Laurel'in asistanı Betsy Rivers çıktı. "Bay ve Bayan Kirkland, pastayı kesme vakti geldi." Sırıttı. "Bunu yapmadan kimse yemek yiyemez, o yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi!"

"Tanrım, insanları akşam yemeklerinden alıkoyamayız." Laurel gülümseyerek küçük çocuğu annesine teslim etti ve Kirkland'ın yanına gitti. Birlikte yemek odasına girdiler, diğer konuklar da arkalarından geliyordu.

Yemek odasındaki üç uzun masa U şeklinde düzenlenmiş ve bahçeden getirilmiş çiçek ve yeşillik vazolarıyla süslenmişti. Beyaz masa örtüleri, özenle yerleştirilmiş yemek tabakları nedeniyle neredeyse hiç görünmüyordu. Sergilenen hızlıca hazırlanmış yiyecekler Londra'daki gibi özenle hazırlanmış ya da pahalı malzemelerle yapılmış değildi, ancak Kirkland patatesli keklerin, sarılı yumurtaların ve diğer yemeklerin lezzetli olacağından emindi. Açıkça

Her şey sevgiyle yapılmıştı, bu da paranın ötesinde bir bileşendi.

Orta masanın en önemli parçası, Bayan Wicker ve arkasında duran yuvarlak, iyi huylu görünümlü bir adamla birlikte muhteşem bir gelin pastasıydı. Neredeyse iki metre genişliğindeki pastanın üzeri pahalı beyaz şekerli krema ve aynı tatlı malzemeden özenle yapılmış dekoratif halkalarla kaplanmıştı.

"Ne güzel bir pasta!" Laurel haykırdı.

Kirkland karmaşık süslemeleri incelerken, "Gerçekten de öyle," diye onayladı. "Böylesine görkemli bir gelin pastasını bu kadar çabuk üretebilmenize hayret ediyorum."

"Bu benim Harold'ımın işi," dedi Bayan Wicker gururla. Kolunu okşadı, sonra Laurel'e uzun bir bıçak uzattı. "Ben tuzluların sorumluluğunu aldım ama kimse Harold gibi pasta yapamaz! Dört küçük pastayı bir araya getirdi ve kendi özel süsleme yöntemini icat etti. Bristol'da ondan daha iyi bir fırıncı yok!"

Konuklar etrafta dolanırken Laurel pastayı kesti ve koyu renkli, meyveli iç kısmı ortaya çıktı. Bereket için meyveli kek. Kirkland kokuya bakarak tarifte iyi bir konyak olduğunu tahmin etti.

Laurel küçük bir tabağa bir dilim pasta koydu ve ona ikram etti. Gözleri elbisesinin gök mavisıyla uyumluydu. "Bu şerefe nail olur musun canım?"

Tabağı gülümseyerek aldı ve herkes onun kararını beklerken bir ısırik aldı. Tadı talaş gibi olsa bile pastayı övmeye tamamen hazırdı ama yalan söylemeye gerek yoktu. Zengin, baharatlı tatlar lezzetli lezzet katmanlarıyla ağzında patladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç bu kadar iyisini tatmamıştım! Buyurun leydim."

Kocalık duygusuyla Laurel'e pastanın geri kalanını ikram etti. Laurel pastanın tadına baktıktan sonra şöyle haykırdı: "Bu bizim orijinal gelin pastamızdan bile daha güzel! İkinize de çok teşekkür ederim."

İnsanlar alkışlarken Kirkland mırıldandı: "Daha sonra belki de Harold'a fırınını Zion House ile ortak olarak genişletmek isteyip istemediğini sormalıyız."

Gözleri parlayan Laurel, "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi. Zihinlerinin uyum içinde olması hoşuna gitmişti.

Bayan Wicker pastanın geri kalanını dilimlemeye başladığında, Kirkland ve Laurel tüm yemeklerden ve limonata bardaklarından örnekler toplayıp ikinci bir akşam yemeği yediler. Haklıydı, yemekler basit malzemelerden yapılmış olabilirdi ama çok lezzetliydi.

Laurel'le konuşmak için sürekli bir insan akışı olduğu için yemek yerken özel olarak konuşma fırsatı bulamadılar. Kirkland'a karşı kibar ama temkinliydiler, bu da yeterince makuldü. Laurel'i izlemekle yetinerek çok az şey söyledi.

Yemeklerini bitirdiklerinde iki tabağı da topladı ve "Biraz temiz hava almak için bahçenin kapısını açacağım" dedi.

Laurel ona hızlı bir gülümseme verdi. "Eğer dans edeceksek buna ihtiyacımız olacak."

Gece çökmüştü ama ay dolunaydı ve bahçeyi gümüşü bir ışıkla yıkıyordu. Güzel bir etkinlik için güzel bir geceydi. Kirkland bu kısa süre içinde Laurel ve Daniel'ın yarattığı topluluğu takdir etmeye başlamıştı. Kendi yeteneklerini hayatın karanlık tarafında kullanıyordu. Karısı ve kardeşi en çok ihtiyacı olanlar için ışık ve umut yaratıyordu.

Balo salonuna döndüğünde, kızıl saçlı küçük bir kız çocuğu tarafından fark edildi. Çenesi sertleşti ve hışımla odanın içinde ilerleyerek tam önünde durdu. "Bayan Laurel'i mi götürüyorsunuz?"

Aynı seviyeye gelebilmek için diz çöktü. "Evet, o ve ben evliyiz, biliyorsun. Karı kocanın aynı çatı altında yaşaması olağan bir şey."

"Ona vuracak mısın?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Yüce Tanrım, hayır! Bu çok yanlış olur."

Daha da hırçın görünüyordu. "Erkekler kadınlara her zaman vurur."

Evinin de böyle bir yer olması gerektiğini fark etti ve kalbi çocuk ve annesi için acıdı. "Ve bu her zaman yanlıştır. Erkeklerin kadınları ve çocukları koruması ve onlara değer vermesi gerekir."

İkna olmamış görünerek, "Bayan Laurel buraya, bize ait!" dedi. "İşte bu yüzden geri dönecek," dedi adam ciddiyetle. "Kalbinin büyük bir kısmı burada." "O zaman neden gidiyor?"

"Çünkü umarım kalbinin bir kısmı benimle birlikte." "

Arkasından tanıdık bir erkek sesi, "Missy'yi ikna etmeye çalışmak boşa enerji harcamak olur. O kendi fikrini biliyor ve bunu değiştirecek de değil."

Daniel. Kendini dezavantajlı hisseden Kirkland ayağa kalktı ve yorgun ve buruşuk görünen, gömleğinde kan izleri olan kayınbiraderine dikkatle baktı. Doğruca revirden gelmiş olmalıydı. "Ben de bunu fark etmeye başlamıştım."

Dikkati başka yöne kayan Missy kollarını Daniel'ın dizlerine doladı. "Dr. Daniel!"

Gülümseyerek eğildi ve kızın kızıl saçlarını karıştırdı. Tıpkı kız kardeşi gibi Daniel'ın da çekici bir doğal sıcaklığı ve rahatlığı vardı. Kirkland'a baktı ve sıcaklığı kayboldu ama en azından aktif olarak düşmanca davranmıyordu.

Bir teklifte bulunması gerektiğini düşünen Kirkland, "Anne Wilson bana Zion House'u gezdirdi. Hizmetlerinizin ne kadar çeşitli olduğunu fark etmemiştim."

"Laurel övgüyü hak ediyor. Ben insanların bedenleri ve ruhlarıyla ilgileniyorum. O ise daha iyi hayatlar kurmalarına yardımcı oluyor."

"Bayan Laurel'in gitmesine izin vermeyin, Dr. Daniel!" Missy araya girdi.

"Ona kocasıyla gidemeyeceğini söylemek bana düşmez." Daniel küçük kızın kollarını nazikçe çözdü. "Yatağa girme vaktin gelmedi mi Missy?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. Sonra benzer şekilde küçük bir arkadaşı odanın öbür ucundan seslendi. Missy ciyakladı ve yüksek hızda dönerek uzaklaştı.

Kirkland şaşkınlık içinde başını salladı. "Ne kadar korkunç bir enerji miktarı."

"Missy buraya geldiğinde o kadar korkmuştu ki konuşamıyordu. Annesi de aynı derecede korkmuştu ve onun da kolu kırılmıştı." Daniel çocuğun elini tutan kumral saçlı kadına doğru başıyla işaret etti. "Laurel onları korkularından kurtaran kişi, böylece hayattan yeniden zevk alabilecekler. Onun gibisi yok."

Kirkland kuru bir sesle, "Sanırım sizin dile getirmediğiniz mesajınız, azizlerin günahkârlarla evlenmemesi gerektiği yönünde," dedi. "Günahkârı iyileştirmeden azizi lekeleme eğilimindedir."

"Doğru." Daniel ona bir bakış fırlattı. "Ama Aranızdaki şeyi neden yeniden yakalamak istediğini anlıyorum."

Kirkland, bakışlarını odanın diğer ucundaki Laurel'e dikerek, "Böylesi bir gençlik iyimserliğini yeniden kazanmak imkânsız," dedi. "Bu, şimdi değerli bir şeyler inşa etmeye çalışmamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Daniel sert bir sesle, "Sadece denemenizi değil, başarmanızı da öneririm," dedi.

Kirkland kaşlarını kaldırdı. "Yoksa? Boynumu kırabileceğini sanmıyorum, Daniel. Bir günahkâr olarak, Kalarippayattu'yu uygulamak için daha çok fırsatım oldu."

"İşimde hangi becerilere ihtiyaç duyduğumu bilsen şaşarsın," diye karşılık verdi Daniel. "Ama boynunu kırmak onursuzluk olur. Günahkâr kafana ilahi gazabın ateşini indirmek çok daha iyi olur."

Kirkland bir an için diğer adamın ciddi olduğunu düşündü. Sonra onun gözlerindeki mizah parıltısını gördü. Mizah her zaman en kötü şey olmuştur.

Daniel hakkında. Daniel'in azizliğine karşılık Kirkland'ın bir günahkâr olduğuna dair bir şaka yapmışlardı.

Kirkland Oxford'da, zengin ve doğuştan genç bir adam için mevcut olan çeşitli zevklerin tadına bakmıştı, ancak kontrolünü kaybetmekten hoşlanmaması onu aşırı düşkünlükten alıkoymuştu. Ama Daniel'a kıyasla gerçekten de bir günahkârdı. Arkadaşı, dürüstlüğünü alenen göstermeden, çevrelerinde yaygın olan sarhoşluktan, zamparalıktan ve ağır kumardan sessizce kaçınmıştı. Muhtemelen hâlâ da öyleydi.

"Laurel dans olacağını söylemişti," dedi Kirkland. "Hâlâ kendini kaptıracağın bir ahlaksızlık mı bu?"

"O ve arada bir konyak. Dans başlamak üzere gibi görünüyor." Daniel başıyla bir veda işareti yaptı ve müzisyenlerin yanına gitti. Piyanist ve kemancı, Daniel onlarla konuştuğunda coşkuyla gülümsediler ve bir kır dansı için müziği başlattılar.

Kadınların bir kısmı neşeyle piyanonun yanında duran büyük bir sepete yöneldi. Sepette, dansın amaçları doğrultusunda erkek olduklarını belirtmek için boyunlarına asabilecekleri ya da bağlayabilecekleri uzun koyu renkli kumaş şeritleri vardı. Güzel Violet daha az kadınsı görünmek için nafile bir çabayla bir tane seçti.

Almack'ın toplantı salonundan çok uzaktaydı. Kirkland gülümseyerek, kızarmış, gülmekte olan ve karşı konulmaz Laurel'i aradı.

Karısına sahip çıkma vakti gelmişti.

Bölüm 16

Zion House'da dans edilen diğer zamanlarda Laurel çok meşgul olmuş ya da bu kadar ciddiyetsiz olmaması gerektiğini düşünmüştü. Bu kez dansçılar bir makara için iki set oluşturdıklarında heyecanla ayağını yere vurdu. Genç Dr. Holt gelmişti ve güzel sarışın gönüllü Elizabeth Ware'i dışarı çıkarıyordu. Birbirlerine bakışlarından, mutlu bir duyuruya giden yolu yarıladıkları anlaşılıyordu. Şimdi neredeydi . . . ?

Kirkland yandan yaklaşp derin bir selam verdiğinde yerinden sıçradı. "Benimle dans eder misiniz leydim?"

İşte oradaydı. Kocasından ayrı olduğu bir dönemde başka bir erkekle dans etmekten zevk almanın yanlış olduğunu düşündüğünü fark etti. Ama şimdi kocası buradaydı ve kendini mahrum bıraktığı şeyin tadını çıkarmaya niyetliydi. Elini uzattı. "Benim için zevktir, efendim."

Elini tuttu ve onu bitişikteki sete götürdü. Laurel ve Kirkland onur konukları olarak baş çift pozisyonuna geçtiler. Daniel diğer sette partneri Anne Wilson'la birlikteydi ve memnuniyet verici bir rahatlık içinde görünüyordu. Her biri altışar çiftten oluşan iki set oluşturacak kadar dansçı vardı, ancak sayıları eşitlemek için kıkırdayan bir kızın sandalyeden çekilmesi gerekti.

Herkes yerini aldıktan sonra kolu olmayan yaşlı bir adam müzisyenlere katıldı ve adımları söylemeye başladı. Bu en basit haliyle country dansıydı ve katılımcılar çok eğlendikleri için muazzam eğlenceliydi.

Kirkland Laurel'le kollarını birleştirip etraflarında dönerken, dans etmenin neden bu kadar popüler olduğunu hatırladı - bir erkekle bir kadının toplum içinde olabileceği en yakın şeydi. Kirkland'ın güçlü kolunun Laurel'inkine kilitlendiğini hissetmek ve ona bakarken yüzünde beliren alaycı gülümsemeye karşılık vermek hoşuna gitmişti. Ama aynı zamanda, dans etmek için erkek olduğunu gösteren koyu renk kumaş şeridi giyen on altı yaşındaki Lolly ile birlikte sallanmaktan da keyif alıyordu. Lolly'den sonra Colin Holt geldi ve artık Laurel'e arzuladığı bir kadın gibi değil, bir arkadaş gibi davranıyordu. Neden bunca yıl kendini bu zevkten mahrum bırakmıştı?

Makaranın deseni onu ve Kirkland'ı tekrar tekrar bir araya getirdi. Kirkland'ın olayın havasına girmesini, gülümsemesini ve

diğer dansçılarla konuşuyordu. Dans sona erdiğinde onun önünde saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim," dedi onu iliklerine kadar ısıtan gizli bir gülümsemeyle. "Sizinle her dansı yapmak isterdim leydim ama bu kabalık . Gece bitmeden bir tane daha?"

Her dansta onun partneri olma arzusunu paylaşıyordu ama bu akşam onun arkadaşlarıyla tanışması ve onlara veda etmesi içindi. "Bir kez daha. Görüşmek üzere lordum." Kirkland yaşlı gönüllülerden birinden kendisiyle birlikte ayağa kalkmasını isterken o da emekli askerlerden birini kendisiyle dans etmesi için ikna etmek üzere duvarın etrafındaki sandalyelere yöneldi.

Laurel ilk kez Londra'nın sosyal dünyasına girmeyi dört gözle bekliyordu çünkü orada daha fazla dans edilecekti. Violet'in fahri erkek rolünü üstlendiği bir dans da dahil olmak üzere tüm danslarda ayağa kalktı. Bir kır dansı boyunca gülüşüler, ama Violet azarlayarak, "Güzel vücudunu gösterebilmen için elbiseni değiştirdim, şimdi de bir fichu ile kendini gizliyorsun!" dedi.

Laurel gözlerini devirdi. "Eğer kendimi göstereceksem, bunu arkadaşlarımla yanında değil, yabancıların önünde yaparım."

Violet tekrar dönüp uzaklaşmadan önce, "Modacınız ve ben Londra'da size en iyi halinizi göstermek için birlikte plan yapacağız," diye uyardı. Laurel bu tehdidin boş olmadığından kuşkulanıyordu. O ve hizmetçisi Violet için çok yüksek, Laurel içinse çok alçak bir yaka üzerinde uzlaşmak zorunda kalacaklardı. Hayat çoğu zaman bir uzlaşma sanatıydı.

Bir başka makara olan beşinci dans sona erdiğinde, çocukların çoğu ve anneleri yatmaya gitmişti. Yorulmak bilmeyen Missy, sabırlı annesini ayı seyretmesi için bahçeye çıkarmıştı ve gelin pastasından geriye neredeyse tek bir kırıntı bile kalmamıştı.

Laurel kalan dansçılara bakarak, "Son bir dans için zaman var mı?" diye sordu.

Yorgun ama mutlu görünen Daniel, "Laurel, Kirkland, ikiniz eskiden çok güzel minuet yapardınız. Bize göstermek ister misiniz?"

"Tanrım, hayır!" Laurel haykırdı. "Bu dansı yapmayalı yıllar oldu. Ve doğru müziğe sahip değiliz."

"Ezberden bir minuet çalabilirim," dedi piyanist Bayan Burton neşeyle. Hastalık onu yoksul bırakmadan önce mürebbiyelik ve müzik öğretmenliği yapmıştı ve müzik repertuarı dipsiz görünüyordu.

"Lütfen, göster bize!" diye yalvardı Lolly. "Hep bir tane görmek istemişimdir!"

Diğer sesler de cesaretlendirici sözler söylerken Kirkland elini uzattı, gözleri cesaret vericiydi. "Gidelim mi? Yeterince iyi idare edeceğimizi umuyorum."

Bir an daha tereddüt etti. Neşeli kır danslarının aksine, minuet bir beceri ve zarafet sınavıydı ve çiftler ne kadar iyi performans gösterdiklerine göre değerlendirilirdi. Kirkland'dan ayrıldığından beri bu dansı yapmamıştı.

Ama bunlar onun arkadaşlarıydı ve buraya kutlamaya gelmişlerdi, yargılamaya değil. Kirkland'ın sol elini sıktı. "Pekâlâ, ama ne yazık ki pratik yapmadığımı unutmayın!"

Bayan Burton klavyesine döndü, becerikli parmakları Handel'den bu dans için sık sık kullanılan bir seçkinin dalgalanan notalarına kaydı. Laurel'in kalbi sıkıştı; Kirkland'la ilk kez bir minuet çaldığı zamanki müzikle aynıydı bu.

O da hatırlıyordu, bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Diğer herkes duvarlara doğru çekilirken etraflarındaki boşluk boşaldı ve odanın ortası açık kaldı. Kirkland yumuşak bir sesle, "Üç kadar sayınca başlayalım mı? Bir, iki, üç.
."

Ritimle birlikte yan yana ilerlediler, kadının sol eli adamın sağ elini kavradı ve bakışları kilitlenmiş bir şekilde odanın enine doğru süzülürken dış kollarını zarifçe uzattılar. Minuet, zıplayan makaralardan daha samimi bir dansı çünkü partnerler birbirlerine odaklanmak zorundaydı.

Ayakları küçük hızlı adımları hatırladı ve müziğin ritmi onu sürükledi. Kirkland mükemmel bir dansçıydı ve kız yoğun bir şekilde, fiziksel olarak onun farkındaydı. Balo salonunun sonuna ulaştıklarında, sanki tek bir kişi gibi hareket ettiklerini hissetti. İlk dans ettiklerinde de aynı şeyi hissetmişti.

Bazı yanlış adımlar atsa da bunlar önemli değildi. Kirkland telafi etti ve dans devam etti. Sıkı tutuşu, hareketlerinin gücü ve hassasiyeti balo salonundaki tüm kadınların dikkatini çekti.

Adam kadının elini bıraktı ve kadın çapraz bir şekilde döndü, sonra tekrar birleştiler ve ellerini kavuşturarak tekrar daire çizdiler. Minuet'in, bu barışmada birbirlerinin etrafında dönme biçimlerini yansıttığını düşündü. Dikkatli. İzliyordu. *İsteyerek.*

Bahçeye açılan açık kapıya yaklaştıklarında müzik sona erdi ve o, ısınan vücudundaki yumuşak gece esintisine minnettar oldu. Kirkland, saraydaki herhangi bir beyefendi kadar zarif bir şekilde eğildi. Derin bir reverans yaptı, daha önceki günlerin daha dolgun, daha geniş eteklerini diledi.

Ayağa kalktığıında biri "Öp onu, Bayan Laurel!" diye .

Başka bir ses de, "Evet, kocanızı öpün!" diye seslendi.

Dondu kaldı, bakışları Kirkland'inkilerle buluştu. Kirkland önce kuşkuyla baktı, sonra alaycı bir tavırla vazgeçti. "Noel'de ökseotunun altında buluşmaktan bir farkı yok leydim." Başını eğdi ve dudaklarını Kirkland'ın dudaklarına değdirdi.

Ökseotundan farkı yoktu... ama birlikte geçirdikleri ilk Noel'de ökseotunun altında tanıştıklarında onun içinde erimişti. Şimdi, lanet olsun ki, gerçekten de farklı değildi. Adamın ağzı sıcak ve sertti, onu yakınlaşmaya çağırıyordu. Onun dokunuşunu nerede olsa tanırdı, en karanlık gecelerde bile.

Adamın elleri kadının beline gitti ve göğüsleri adamın geniş göğsüne değene kadar onu kendine çekti. Akılsızca ona doğru eğildi, dilinin ucu onunine dokunduğunda gözleri kapandı. Bu öpücük çok *doğru* hissettiriyordu. Adamın kalp atışları hızlandı ve kadın danslarının bir sonraki adımını arzuladı.

Neden ona bu kadar direniyordu? Evet, adam karanlık işler yapabilirdi ama kesinlikle sebepsiz değildi. O onun kocasıydı, doğmamış çocuğunun babasıydı ve aralarında sıcak ve tatlı bir arzu vardı. James, kocası, sevgilisi, düşmanı.

Alkışlar ve neşeli yorum ve önerilerle kendinden geçti. Zion House'un müşterileri pek de ağırbaşlı insanlar değildi. Yüzü kızararak Kirkland'dan uzaklaştı.

"Ökseotunun bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı alkışlar arasında. Gözleri sapsarıydı. Savunmasız mı?

"Zehirli, biliyorsun," diye başardı. Bir an için gözlerini kapadı, düşüncelerini ve duygularını herkesin tanıdığı Bayan Laurel olacak şekilde merkezileştirdi.

Kirkland'la yalnız kaldıklarında ne olacaktı? Dans ettikten ve öpüştükten sonra, Kirkland onu baştan çıkarmaya çalışır mıydı? Ve eğer yaparsa kız nasıl karşılık verecekti?

Son kez veda etmek üzereydi ki dışarıdan bir kadının çılgınca çığlığı yükseldi. Bir an sonra bu çığlığa bir çocuğun dehşet dolu tiz çığlığı eklendi. Laurel şok içinde soluk soluğa kalırken Kirkland harekete geçmiş, açık kapıdan inanılmaz bir hızla bahçeye fırlamıştı.

Kalbi hızla çarpan Laurel eteklerini kaldırıp onun peşinden fırladı ve neredeyse merdivenlerden bahçeye düşüyordu. Serin ve parlak ay ışığı, Eileen Bailey'nin bir an önce kurtulmaya çalıştığı korkutucu tabloyu aydınlatıyordu.

iri yarı bir adam. İnciklerine tekme attı. "Hayır! *Hayır!* Seni piç kurusu, Bailey, sana asla geri dönmeyeceğim!"

Hırladı, "Kapa çeneni, sürtük! Sen benim karımsın ve benimle geliyorsun!"

Daha ufak tefek bir adam Missy'nin küçük, öfkeli figürüyle boğuşuyordu. Bailey arkadaşına bağırdı, "O veledin gitmesine izin verme, Sal! Onun için elli sterlin alabilirim!"

Kirkland ikinci adamın üzerine atladı. Bir koluyla Missy'yi onu yakalayanın elinden kurtardı. Sonra Sal'in kasığına bir diz vurdu ve adamın boynunun arkasını keserek acı çığlıklarını aniden kesti.

Laurel'i gören Kirkland, yüzü asık bir şekilde çocuğu onun kollarına attı. "Al onu!" Sonra Bailey'e saldırdı.

Diğerleri Zion House'dan bahçeye akın ederken Laurel, Missy'nin çılgınca tutuşuyla yarı boğulmuş bir halde çocuğun sırtını okşadı ve yatıştırıcı sözler mırıldandı. Bailey'deki ucuz cin kokusunu yirmi metre öteden bile alabiliyordu. Sarhoşların sağı solu belli olmazdı ama Kirkland'ın onunla başa çıkabileceği kesindi.

Bailey'nin gözleri bu kadar çok insanı görünce panikle açıldı. Geri çekilerek, parıldayan bir bıçak çıkardı ve ucunu karısının boğazına dayadı. "Geri çekil yoksa onu öldürürüm!"

Eileen boğuk bir ses çıkardı ve çırpınmayı bıraktı, korkudan nefesi kesilirken gözlerinin akları görünüyordu. Kirkland olduğu yerde durdu ve kısık bir sesle, "Bu iyi bir fikir değil. Karını serbest bırak ve bu konuyu mantıklı insanlar gibi konuşalım."

"Hayır! O sürtük ve velet benim! Onları bulmam aylarımı aldı ve gitmelerine izin vermeyeceğim." Bıçağın saplandığı yerden Eileen'in boynuna ince bir kan damladı.

Çıkmaz. Laurel, Kirkland'ın Eileen'i çılgın kocasından nasıl güvenli bir şekilde uzaklaştıracağını düşünürken beyninin döndüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Laurel'in dehşeti soğuk bir öfkeye dönüştü. Erkekler çok basit yaratıklar olabiliyordu, belki de bunu kullanabilirdi. Anne Wilson Laurel'in yanında donmuş bir duruyordu, Laurel de Missy'yi diğer kadının kollarına verdi. Çocuğun histerisi azalmıştı ama hâlâ titriyordu ve çaresiz annesine umutsuzca bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Bay Bailey." Sesi sıcak ve yatıştırıcıydı, Laurel öne doğru bir adım attı, aynı zamanda dekoltesinin içine sıkıştırdığı fichu'yu gevşetti. Her zaman utanç verici derecede iyi bir vücuda sahip olmuştu ve erkeklerin bakışlarını göğüslerinden çok yüzünde tutmak istiyorsa bunu gizlemeyi erkenden öğrenmişti.

Şimdi Violet'in gök mavisi elbisede yaptığı değişiklikler, kıvrımların genişliğini gözler önüne seriyordu.

"Zion House'da şiddete izin vermiyorum," diye mırıldandı, limanda gördüğü fahişelerin kışkırtıcı hareketlerini taklit etmeye çalışarak ona doğru ilerlerken. "Lütfen bıçağını indir de konuşalım."

Adamın ürkek bakışları kıza kaydı ve kız tüllü fichu'yu sıyrıp yeni, dramatik bir şekilde dalgalanan yakasını ortaya çıkarınca gözleri büyüdü. Derin bir nefes aldı ve uzun beyaz tülbentin esintide duygusal bir şekilde dalgalanmasına izin verdi.

Bay Bailey gerçekten de basit bir yaratıktı. Kendisine yaklaşan kadının göğüslerine baktı ve zorlukla yutkundü. Neredeyse dokunma mesafesine geldiğinde, bıçağı tutan eli karısının boğazından uzaklaştı.

Kirkland'ın yarattığı dikkat dağınıklığından yararlanabileceğini hesaplamıştı. Bir an için başarısız olduğundan korktu çünkü kocasının bakışları da ona çevrilmişti.

Ama sadece bir anlığına. Bir sonraki anda ileri atıldı, bir eliyle bıçağı uzaklaştırmak için Bailey'nin bileğini kavrarken, diğer eliyle adamın Eileen'i tutuşunu kırdı.

Bıçak aşağı doğru inerek karısını ve Kirkland'ı kesmiş, Eileen nefes nefese kalmış ve elini boğazına bastırarak bir halde sendeleyerek kavgadan uzaklaşmıştır. Kirkland, bıçağına sahip olmak için Bailey ile hızlı ve şiddetli bir mücadeleye girişti.

Parlak, serin ay ışığında bile neler olduğunu görmek zordu ama Bailey boğazına gömülü bıçağı pençeleyerek geriye doğru savrulduğunda son hızla geldi. Kan fişkırdı, bir kısmı Laurel'in üzerine sıçradı. Laurel geriye doğru tökezledi, bu hızlı ve ölümcül şiddet karşısında öfkesi dehşete dönüştü. Kirkland, "Ben dışarıda başka biri var mı diye bakarken sen burada diğerlerinin yanında kal," diye emretti. Sonra da gölgelerin içinde kayboldu.

Daniel Laurel'in yanından hızla geçerken, hırpalanmış Sal pis pis küfrederek ayağına kalktı. "Bu velet Bailey'nin!" Sal öfkeyle hırladı. "Ben sadece onun olanı almasına yardım ediyordum."

Daniel, adamın beynine giden kanı durdurmak için tasarlanmış öfkeli bir boğma hareketiyle Sal'in boynunu kavrarken, "Bunu yargıca anlat," diye homurdandı.

Sal gevşedikten sonra Daniel Eileen Bailey'ye doğru ilerledi ve bir koluyla onu sabitledi. "Şu kesiğe bir bakayım." Dokunarak hızlı bir muayene yaptı. "Biraz dağınık ama derin değil. Laurel, bana atkını ver."

Daniel'ın Sal'ı Kirkland'ın sergilediği türden acımasız bir beceriyle hareketsiz hale getirdiğini fark ederek güçsüzce uzattı. Ama şimdi yine onun nazik, uygar ağabeyiydi. Atkayı ikiye böldü ve bir ucuyla Eileen'in yaralı boğazından sızan kanı nazikçe temizledi. Diğer ucu hafif bir bandaj oldu.

"Missy!" Eileen izleyenleri tararken boğuk bir sesle "Missy" dedi. "O iyi mi?"

"O iyi." Anne, Missy ve annesinin birbirlerini görebilmeleri için küçük kızı kollarının arasında çevirdi. "Üzgün ama yaralanmamış."

Eileen kızına doğru uzandı ama Anne elini kaldırarak onu durdurdu. "Elbisen kanlı. Bunu üzücü bulabilir."

Eileen zorlukla yutkundu, sonra başını salladı. "Onu yere bırak. Revire kadar birlikte yürüeyebiliriz."

Anne itaat etti ve Missy kollarını Eileen'in bacaklarına dolamak için öne atıldı. "Anne," diye inledi. "*Anne!*"

"Her şey yolunda, tatlım," dedi annesi, kızının vahşi kırmızı buklelerini okşayarak. "Artık güvendedeyiz." Bakışları kocasının bedenine gitti. "Gerçekten güvendedeyiz."

Daniel Bailey'i inceledikten sonra ayağa kalktı. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek, Eileen."

Kirkland yeniden ortaya çıktı. "Dış duvara dayalı bir merdiven ve bu tarafa düşen bir ip vardı. Görünüşe göre sadece bu ikisi içeri girmiş."

"Elin kanıyor," dedi Daniel. "Revire gel de bir bakayım."

Kirkland kanla kararmış olan sol eline baktı. "Önemli bir şey değil. Sadece topuğumda bir kesik var." Mendilini beceriksizce etrafına sardı.

"Yine de." Daniel kaşlarını çatarak Bailey'nin cesedine baktı. Sal, Zion House'un düğüm atmayı unutmamış engelli denizcilerinden Ned tarafından düzgünce bağlanmıştı. Eski bir asker elinde yırtık pırtık bir battaniyeyle topallayarak dışarı çıktı ve onu Bailey'nin cesedinin üzerine attı.

Laurel, Eileen'e revire kadar eşlik etmeyi teklif etmesi gerektiğini biliyordu ama mide bulantısı artıyordu. Tökezleyerek bahçe duvarının gölgesine girdi ve denge için bir elini duvara dayadı.

Bayan Wicker, "Geri kalanınız da gelip ortalığı toparlamama yardım etsin. Sarsılan sınırları yatıştırmak için hâlâ biraz zencefilli kek var." Harold onun yanında, insanları içeri sokmaya başladı.

Colin Holt, yanına sokulmuş olan Elizabeth'e, "Şimdi seni eve bırakayım, sonra da dönüşte sulh yargıcına uğrayıp bunu rapor edeyim," dedi.

Denizci Ned, "Yargıç ve adamları gelene kadar buna göz kulak olacağım," dedi. Elleri bağlı adamın kaburgalarına hiç de nazik olmayan bir tekme attı.

Kritik meselelerin çözülmesiyle birlikte kalabalık dağıldı. Elizabeth Ware, Colin'in kolunu sıkıca tuttu ve diğerlerini Zion House'a kadar takip ettiler.

Bahçe temizlendiğinde, Laurel mide bulantısıyla olan savaşını kaybetti, nemli toprağa katlandı ve şiddetli bir şekilde hastalandı. Biri yanına diz çöktüğünde titriyor ve gelin pastasının son kalanını kusuyordu.

Kirkland. Hasta ve gözleri kapalı olsa bile onu tanıyordu. Sıcak bir giysi hafifçe omuzlarına örtüldü. Onun paltosu, onun kokusu. Titreyerek paltoyu omuzlarına iyice doladı.

"Eve dönmeyi başarabilecek misin?" diye sordu sessizce. "Seni taşıyabilirim."

Ona sarılacaktı. Sıcak ve samimi... Tekrar kustu ama midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Adam elini dirseğinin altına koydu ama kadın sarsılarak uzaklaştı. Bileğiyle ağzını sildikten sonra, destek için duvarı kullanarak dengesizce ayağa kalktı.

"Ağzınızı çalkalamak için su ister misiniz?" Sesinde endişeli bir ton vardı.

Su. Bu düşünce son derece çekiciydi. "Lütfen."

Adam Zion House'a doğru ilerlerken o da revire doğru yola koyulmuş, paltosunu sıkı sıkıya üzerine geçirmişti. Bailey'nin ve ölümünün dehşetinin ötesini düşünemiyordu. Sırada ne vardı?

James Kirkland. *Koca. Sevgili. Düşman.*

Katil.

Bölüm 17

Kirkland, Laurel'i Herbert House'a dönerken yarı yolda yakaladı. Laurel su bardağını minnetle kabul etti ve içmeden önce ağzını iyice çalkaladı. Soluk bir sesle, "Teşekkür ederim." diyerek geri verdiği bardak neredeyse boşalmıştı. Şimdi elinle ilgilenmemiz gerekiyor."

Bahçedeki yürüyüşün geri kalanında Laurel'e kolunu uzatabilirdi ama kadının gergin yüzünden davulun tokmağı kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Dans ederken kazandıkları rahatlığı tekrar kaybettiklerini düşünerek sessizce küfretti. Baş başa kaldıklarında bir öpücük daha ve belki de daha fazlası olacağını ummaya cesaret etmişti. Şimdi ona dokunsa paramparça olacakmış gibi görünüyordu.

Laurel, "Elini daha net görebilmem için bir muayene odasına gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Ciddi bir şey değil. Parmaklarım hâlâ çalışıyor." Kanıt olarak parmaklarını oynattığında, şiddetli bir acıyla ödüllendirildi. Yaranın etrafına sardığı mendilden kan sızıyordu.

"Daniel'in dediği gibi, 'Yine de'. Tedavi edilmelidir."

Nasıl olduğunu sormayı düşündü ama endişesinin ne kadar iyi karşılanacağından emin değildi. Bunun yerine, "Bailey'nin dikkatini dağıtmak hem zekice hem de inanılmaz derecede cesurcaydı. Eileen hayatını sana borçlu."

"Şiddet uygulayan bir koca karısının peşinden buraya ilk kez gelmiyor," dedi kadın, sesi sıkıntılıydı. "Ama hiç bu kadar şiddetle gelmemişti. Belki askerlerimiz daha resmi bir koruma hizmeti organize edebilirler."

"Bekçilerin yanı sıra her iki ev de daha güvenli hale getirilebilir," dedi. "Zemin kat pencerelerine demir parmaklıklar. Bahçe duvarlarının tepesine çiviler. Bu tür önlemler konusunda uzman bir adamım var. Onu evlere bakması ve sakinleri daha güvende tutmak için neler yapılabileceğini görmesi için buraya göndereceğim." Kadının kaşlarını çatıldığını görünce ekledi: "Masrafları ben karşılayacağım."

Ona soran gözlerle baktı. "Zion House'u bu kadar mı önemsiyorsun?"

"Elbette, sadece senin için önemli olduğu için değil." Sol elini esnetti elimi tekrar. Hâlâ acıyordu. "Zorbalardan hoşlanmam. Eileen Bailey kendini ve kızını o zalimden kurtardığı için cesur ve becerikli bir kadın.

evlendi. Onun gibi pek çok kişinin Zion House'dan geçtiğini tahmin ediyorum."

"Evet ve hepsi adına size teşekkür ederim." Herbert House'a varmışlardı, kapıyı açtı ve onu revirdeki muayene odalarından birine götürdü. Daniel'ın yatıştırıcı ses tonu yan odadan duyulabiliyordu.

Laurel lambaları yakarken Kirkland odaya göz gezdirdi. Tedavi gördüğü ve karısıyla aşk yaşadığı yer burası mıydı? Emin değildi. O sırada zihni oldukça bulanıktı.

"Oturun lütfen." Laurel onu en iyi ışık alan lambaların yanındaki bir sandalyeye oturttu, sonra da içinde bir leğen, temiz bezler ve çeşitli tıbbi malzemeler bulunan bir tepsi çıkardı. Laurel'in ona bakmadığını fark etti. Elinin topuğunu düzgünce kesen uzun, sıg yarığı incelerken başını eğmişti. Parmakları buz gibi olsa da, bu onun ustalığını etkilememişti.

Ceketini hâlâ omuzlarına atmıştı ama önünde oturuş şekli, muhteşem dekoltesinin tehlikeli bir şekilde görünmesine izin veriyordu. Her zaman muhteşem bir vücuda sahip olmuştu. Onu sevmesinin nedeni bu olmasa da, büyüleyici bir bonus olmuştu. Şu an büyülenmek için iyi bir zaman olmadığından, gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

Defne bir şişedeki sıvıyı bir beze döktü ve bıçak yarasını temizlemeye başladı. Eli sarsıldı; sıvı şeytan gibi acıtıyordu. Kendine özgü kokuyu tanıyınca şaşkınlıkla, "Yaraları cinle mi temizliyorsun?" dedi.

"Daniel bir keresinde limandaki bir çırçır fabrikasında çıkan bıçaklı kavgadan sonra bir grup denizcinin yarasını sarmak zorunda kalmıştı." Yeni bir bez parçasını cinle ıslattı ve kuruyan son kanı da sildi. "Daha sonra nasıl olduklarını kontrol ettiğinde, o gün açılan birçok yaradan hiçbirinde iltihaplanma olmadığını fark etti. Cin ucuzdur, bu yüzden düzenli olarak kullanırız."

Kadın hâlâ ona bakmıyordu. Sorunun ne olduğunu tahmin ederek sessizce, "Bir kez daha senin önünde bir adam öldürdüğüm için özür dilerim," dedi.

"Eileen ve Missy'yi kurtardığın için çok minnettarım," dedi, hâlâ onun yaralı eline odaklanmıştı. "Ama . . . Bailey'i öldürmenin gerekli olup olmadığını merak ediyorum."

Bana asla yalan söyleme. Ona bu konuda söz vermişti, bu da ona tüm gerçeği söylemesi gerektiği anlamına geliyordu, zor kısımları atlayan kısmi bir gerçeği değil.

"Belki de gerekli değildi," dedi yavaşça. "Ama o anda doğru gibi görünüyordu."

Sonra ona baktı, gözleri kasvetli bir grilikteydi. "Kimse ölmeden Eileen'i kurtarabilir miydin?"

"Ölümcül bir silahla silahlanmış vahşi bir hayvanla savaşıırken, olasılıkları değerlendirmek için çok az zaman vardır," dedi kuru bir sesle. "Belki de bıçağın boğazına saplanması gerekmiyordu. Ama iri yarı, tehlikeli ve içki ve öfkeyle delirmiş biriydi. Başkalarına tekrar zarar verme şansına sahip olmaması herkes için daha güvenliydi."

Onun bakışlarını yakaladı, anlamasını istiyordu. "Bailey hayatta kalsaydı bile, sonra ne olacaktı? Asılacak mıydı? Botany Körfezi'ne götürülüp orada başka kadın ve çocuklara vahşet mi uygulayacaktı? Ya kaçmayı başardıysa? Karısının ve çocuğunun peşinden tekrar gelebilecek türden bir adam ve bir dahaki sefere korumasız olabilirler."

"Yani tehdidi kalıcı olarak ortadan kaldırmaya karar verdiniz." Sesi yansımazdı.

"Karar verdim demek çok kasıtlı gibi geliyor. Onun katil bir ayyaş ve masumlar için bir tehlike olduğunu biliyordum." İçini çekti. "Başka bir canlıyı öldürmek oldukça zordur, Laurel. Ama . . . Ben pragmatik biriyim."

"Acımasızca öyle," dedi sesi keskinleşerek.

Dudakları gerildi. "Bailey'nin kızı için elli pound alabileceğine dair yorumunu duydun mu? Muhtemelen onu küçük çocuklar konusunda uzmanlaşmış genelevlerden birine satmayı planlıyordu. Missy güzel bir çocuk ve parlak kızıl saçlarıyla sıra dışı görünüyor. Onun için iyi bir fiyat alabilirdi."

Laurel'in nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Demek istediği bu muydu? Ne kadar *alçakça*!" "Ama canavarı öldürdüğüm için hâlâ derin bir rahatsızlık duyuyorsun."

Sertçe yutkundu. "Korkarım öyle. Yanıldığınızdan değil. Sorun benim içimde. Böyle bir şiddet beni hasta ediyor."

"Fark ettim," diye mırıldandı, ironik ve eğlenceli görünmeye çalışarak. "Benimle Londra'ya gelmeyi yeniden düşündün mü?"

Kadın tereddüt etti ve adamın içine derin bir ürperti yayıldı. Onun korkusuz olduğunu düşünmesi garipti.

"Uzlaşma girişiminde bulunmak için hiçbir neden değişmedi," dedi ciddiyetle. "Bu evliliği yeniden inşa etmek için elimizden gelenin en iyisini yapmayı kendimize ve çocuğumuza borçluyuz." Belli belirsiz, kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Bundan bahsetmiyorum bile

megrimlerim artıyor olmamın bir sonucu olabilir. Benim durumumdaki kadınlar çok garip davranabilir."

Rahatlaması neredeyse dayanılmaz derecede yoğundu. "O halde planladığımız gibi devam edeceğiz ve bir daha asla seni hasta edecek şekilde davranmak zorunda kalmamayı umacağım."

"Ben de öyle umuyorum!" Elini hafif bir bandajla sardıktan sonra ayağa kalktı. "Burada uykuya dalmadan önce yatma vakti."

Bakışları istemsizce, ilk ziyaretinde güzel bir yatak olan geniş muayene masasına kayd. Bakışlarını kaçırdığında Laurel'in kaşlarının alaycı bir eğlenceyle çatıldığını gördü ama Laurel sadece, "Planladığımızdan bir saat daha geç çıkabilir miyiz?" dedi.

"Elbette." Ayağa . "Fazladan uyumak benim için de sorun olmaz."

Onun için kapıyı açtı ve Gölge içeri dalıp Laurel'in ayak bileklerini okşamaya başladı. Laurel kediye kucığına aldı ve çenesinin altını kaşdı, bu da gürleyen bir mırıltıya neden oldu. "Seni özleyeceğim Gölge kedi."

"Onu getirmiyor musun?" Kirkland sordu.

"Bunu düşündüm ama o genç bir kedi değil ve sadece bir ay kalmak için uzun bir yolculuk." Dikkatini kedinin kulaklarına verdi. "Onu, üzerine titreyen Bayan Wicker'ın şefkatli merhametine bırakacağım. Ben dönene kadar bunun iki katı olacak."

Karısına merdivenlerden çıkarken eşlik eden Kirkland, onu Londra'da tutmak için kaç kedi gerektiğini merak ediyordu.

Kirkland Laurel'i yatak odasının kapısında bırakırken, onun kendisine iyi geceler öpücüğü vermeye çalışıp çalışmayacağını merak etti. Onun kendisine dokunmasına dayanabileceğinden emin değildi. Neyse ki kocası sadece eğildi, ona iyi geceler diledi ve kendi yatak odasında kayboldu.

Defne odasına girdi, Gölge omzuna memnuniyetle asılmıştı. Violet'in köşede oturmuş, elinde lambayla sessizce çorap tamir ettiğini görünce şaşırdı. Laurel, Gölge'yi yatağına yatırırken, "Bunların bu çabaya değeceğini sanmıyorum," dedi. "Biraz dinlenmelisin. Yarın uzun bir gün olacak."

"İyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi Violet, tamirat işlerini yanındaki sepete koyarken. "Belki midenizi rahatlatmak için biraz et suyu istersiniz?"

Başka bir deyişle, Violet yeni metresinin şiddetli bir şekilde hasta olduğunu görmüştü ama bunu açıkça söyleyemeyecek kadar ketumdu. Laurel bir sandalyeye çökerken, "Çok acıktığımı fark ettim," dedi. "Et suyu mu dediniz?"

Violet tuvalet masasının üzerindeki tepsiye doğru ilerledi, bir sürahinin tıpasını açtı ve hafifçe buharlaşan sıvıyı bir bardağa boşalttı. "Tavuk suyu ve kızarmış ekmek. Zor bir gecenin ardından lezzetli bir yemek." Tepsiyi Laurel'in yanındaki masaya koydu.

Laurel soğuk ellerini sıcak kupaya sardı ve et suyunun zengin kokusunu içine çekti. Sıcaklık yudumlamak için tam uygundu. sıcaklık hafiflerken zevkle iç çekti. "İnsanlarla ilgilenme konusunda çok ama çok iyisin, Violet." Gevrek, ince kesilmiş kızarmış ekmekten bir parça kemirdi. "Maaşını konuştuk mu? Söyleyebileceğim her şeyi iki katına çıkaracağım."

Violet güldü ama memnun görünüyordu. "Sana olan borcumu asla ödeyemem ama maaşını da reddetmeyeceğim. Ailesi ya da parası olmayan bir kadının durumu iyi olmayacaktır."

Laurel lezzetli et suyundan biraz daha yudumladı. Bayan Wicker en basit şeyleri bile iyi yapardı. "Gelecekte kendin için ne istiyorsun Violet? Bunu düşünecek zamanın oldu mu?"

Kız çalışma sepetinin yanına yerleşti, kaşları çatılmıştı. "Çok uzun süre hayal kurmaya cesaret edemedim. Ama şimdi . . . Özgürce yaşamak ve ölmek istiyorum. Belki bir gün zengin olmayan kadınların gelebileceği küçük bir elbise dükkânım olur ve onlara kendilerini güzel ve mutlu hissettirecek giysiler dikerim. Ve belki zaman içinde bana Bay Kirkland'ın size baktığı gibi bakan, nazik bir adam bulurum."

Laurel kaşlarını çattı. "Kirkland bana nasıl bakıyor?" Violet basitçe, "Sanki onun cennetteki tek umudu senmişsin gibi," dedi.

"Ben ... fark etmedim." Laurel rahatsız olmuş bir halde çorbasını bitirdi ve ayağa kalktı. "Şu elbiseyi çıkarmama yardım eder misin? Yakılmasını istiyorum."

Violet şok olmuş görünüyordu. "Ama kan lekelerini çıkarabilirim! Kumaş hâlâ sağlam ve rengi üzerinizde çok güzel duruyor."

Laurel kendine baktı. Gök mavisi kumaş ve kan lekeleri. Katil bir sarhoşun dikkatini dağıtabilecek kadar düşük kesilmiş bir yakadan bahsetmiyorum bile. "Bu geceyi düşünmeden bu elbiseyi bir daha asla giyemem. Ama haklısın, onu yakmak günah olur. İstedğin gibi kullanabilirsin. Sadece ... eğer bunu kendin için bir elbise yaparsan, lütfen benim yanımda giyme."

"Çok cömertsiniz hanımefendi." Violet, Laurel'in arkasına geçti ve sırtını açmaya başladı. "Bu renk bana uymaz ama başka biri için mükemmel olur."
Laurel tekrar görmek zorunda kalmadığı sürece

Bölüm 18

Laurel ve Kirkland'ın ayrılış saatinin erken olmasına rağmen, arkadaşları onları uğurlamaya geldiler. Daniel da oradaydı elbette. Laurel'e uzun uzun sarıldı ve mırıldandı, "Ne zaman istersen eve gelebilirsin, küçük kardeşim. Benim refakatime ihtiyacın olursa haber ver, ertesi gün Londra'da olacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onu bırakmadan önce. "Bunca yıllık evimden ayrılmak içimi burkuyor."

Kirkland onlara katılırken, "Başka bir ev sizi bekliyor," dedi. "Zamanla onu da aynı derecede sevmeye başlayabilirsiniz."

"Londra'da değil!" diye karşılık verdi. "Burası benim evim ve her zaman da öyle kalacak." "Ona iyi bak Kirkland." Daniel elini uzattı, ama elindeki sesi, sözlerini rutin iyi dileklerden daha fazlası haline getirdi.

"Yapacağım." Kirkland Daniel'in elini sıktı, bakışları düzdü.

İki adamın birbirlerine bakışlarından hoşlanmayan Laurel, "Yola çıkma vaktimiz gelmişti," dedi.

Kirkland başıyla onayladı. "Şoförlerle konuşacağım."

İki araba vardı, ikisi de Kirkland'ın armasını taşımıyordu. Birinde Laurel ve Kirkland, diğerinde Violet, Kirkland'ın adamı Rhodes ve bavulların çoğu taşınacaktı. Laurel çok büyük bir şey getirecek değildi. Londra'da giysilerinden başka bir şeye ihtiyacı olmayacaktı ve orada yeni bir gardırop edinecekti.

Anne Wilson, Betsy Rivers ve Eileen Bailey de onları uğurlamak için toplanmıştı. Laurel Eileen'e sarıldığında, "Böyle korkutucu bir geceden sonra nasılsın?" diye sordu.

Eileen gülümsedi, Laurel'in onu hiç görmediği kadar rahatlamış görünüyordu. "Kendimi çok özgür hissediyorum, Bayan Laurel. Tanrı beni affetsin, Bailey öldüğü için üzgün olamam."

Laurel, Kirkland'ın sert adaletinin Eileen'e kesinlikle yaradığını düşünerek, "Bence Tanrı seninki gibi durumlarda çok bağışlayıcıdır," dedi. "Missy'ye sevgilerimi ilet."

Birbirlerine veda ettikten sonra Laurel döndü ve Violet'in öndeki arabanın arkasına atladığını, sonra yan tarafa yaslandığını görünce şaşırdı, yüzü

rengi solmuş ve elleri yumruk şeklinde düğümlenmişti. Kirkland da fark etmişti ve Laurel'den önce kıza ulaştı. "Neyin var?" diye sordu.

Violet zorlukla yutkundu. "Bir adam beni izliyordu, sanırım Kaptan Hardwick için. Yaralı bir denizci. Onu sokakta gördüm."

Laurel sokağa baktı ama adam gitmişti. Kirkland'ın gözleri kısıldı. "Bristol'den ayrılmanız iyi oldu Bayan Smith. Londra'da daha uzun konuşmalıyız. Adamın sizi şehre kadar takip etmesi zor olsa da, evimden yanınızda bir refakatçi olmadan ayrılmamanızı öneririm."

"Teşekkür ederim, efendim." Violet'in elleri çözüldü. "Ve ... ve artık Bayan Smith olmamaya karar verdim. Bu isim bana sıradan ve değersiz olduğu için verildi. Ben asla bir Smith olmadım ve bu ismi bir daha kullanmayacağım."

"Başka bir soyadı seçtin mi?" Laurel sordu.

"Herbert adını almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu kız utangaç bir tavırla. "Eğer almamı istemiyorsan almam. Ama sana çok şey borçluyum. Bu seni onurlandırmanın bir yolu."

"Bu, birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri," dedi Laurel içtenlikle. "Sizinle tanışmak bir zevk, Violet Herbert!"

"Çok teşekkür ederim, hanımefendi!" Violet ışıltılı bir gülümseme verdi. "Köle kız Violet Smith artık yok."

Kirkland, "Londra'da daha güvende olmalısınız ama bir kadının ilk koruyucusu kendisidir," dedi. "Sık sık tehlikeli yerlerde bulunan bir kadın tanıyorum ve nasıl mücadele edeceğini iyi öğrenmiş. Çoğu kadının kolay kurban olduğunu çünkü nasıl karşılık vereceklerini bilmediklerini söylüyor. Ondan size kendinizi savunmanız için faydalı numaralar öğretmesini isteyebilirim."

"Bunu çok isterim." Violet reverans yaptı. "Ve şimdi Londra'ya!"

Laurel arabasına doğru giderken, kadınların bile öldürmeyi bildiği bir hayat yaşamasının Kirkland hakkında çok şey söylediğini düşündü.

Yaralı adamın görüntüsüyle hâlâ sarsılmış olan Violet, kendisini, Bay Kirkland'ın uşağını ve bavulları Londra'ya götürecek olan arabaya doğru hızla yürüdü. Bristol'dan ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi.

Arabadan bir adam çıktı ve ona kapıyı tuttu. Genç, kahverengi saçlı ve zayıf yapılı adam ona neşeli bir gülümseme sundu. "Ben Rhodes, Londra'ya giden yolda yol arkadaşı olacağız." Sonra bakışları

Violet'in çok aşına olduğu bir ifadeyle ona kilitlendi. Yutkundu. "Siz Bayan Smith misiniz?"

Violet en sert ifadesini takındı. "Bayan Herbert. Soyadımı değiştirmeye yeni karar verdim." Elini reddederek, yardım almadan arabaya tırmandı ve Rhodes'tan olabildiğince uzakta, koltuğın en ucuna kaydđ.

Yanına gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Mesafesini koruyarak koltuğa yerleşirken, "Sana aval aval baktığım için özür dilerim, ama dürüst olmak gerekirse, Bristol'daki en güzel kıızı görünce kendinden geçen bir adamı suçlayamazsın," dedi.

"Çok sık bakmak dokunmaya yol açıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Artık özgürüm ve eğer istemezsem bir daha hiçbir erkek bana elini süremeyecek."

Adam şok olmuş bir halde ona baktı. "Bu sana olmayacak, Lord Kirkland'ın evinde olmaz. Bir kadını rahatsız eden her hizmetçiye bizzat döver. Öfkelendiğinde çok korkutucu olur. Ben olsam yapmazdım zaten. Annem bana hep kızlara iyi davranmamı öğretti çünkü onlar daha zayıf cins. Gerçi konu kız kardeşime geldiğinde yanıldığımı düşünüyorum." Geçici bir gülümseme sundu.

Violet rahatlamaya başladı. "Seni yanlış değerlendirdiysem özür dilerim. Ama . . . Bana sık sık hakaret teklif edildi." Ve daha kötüsü.

"Seninki gibi bakışlarla nedenini anlıyorum ama yanlış yanlıştır," dedi kararlı bir şekilde. "Ama şimdi özgür olduğunu söyledin? Daha önce değil miydin?"

"Ben Jamaika'da kölelik içinde doğdum ve büyüdüm," dedi meydan okurcasına. "Bayan Laurel beni kendisi için büyük bir risk olarak serbest bıraktı."

"Öyle mi?" diye sordu, büyülenmiş bir halde. "Çok tatlı, yumuşak bir kadına benziyor."

"Öyle. Ama bir dişi aslanın da yumuşak kürkü vardır." Daha önce söylediklerini hatırlayarak sordu: "Efendinize Lord Kirkland mı dediniz? Bay olduğunu sanıyordum."

Rhodes başını salladı. "O bir kont. Leydisi arkadaşlarının kontes olduğunu bilmesinden çekindiği için lord hazretlerinden bu unvanı kullanmamasını rica etti. Ama madem Londra'ya gidiyorsunuz, bilmeniz gerekir."

Violet yutkundu. Kirkland'ın bir lord olduğuna inanmak zor değildi. Nezaketine ve kusursuz kibarlığına rağmen otorite saçıyordu. "Evinin bu kadar büyük olacağını bilmiyordum."

"Endişelenmenize gerek yok," dedi güven verici bir şekilde. "Hizmetçi Bayan Stratton her şeyin doğru ve düzgün olmasını sağlar, ama adil ve iyidir

öfkeli. Leydi Kirkland'ın özel hizmetçisi olarak onun hemen yanında yer alacaksın."

"Diğer hizmetkarlar benim olmama aldırılmazlar. ?" Eliyle café au-lait tenini işaret etti.

Uşak başını salladı. "Kirkland House'da değil. Biz oldukça karışık bir aileyiz. Lord Kirkland insanlara ikinci bir şans vermeye inanır."

"Buna sen de dahil misin?" Violet merakla sordu.

"Evet." Rhodes ne kadarını söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Babam öldükten sonra annem, kız kardeşim ve benim için zor zamanlar oldu. Kirkland Evi'nin aşçısı bir gün beni mutfaktan yiyecek çalmaya çalışırken yakaladı ve lord hazretlerine götürdü, lord hazretleri de suç işlemeye devam edersem Botany Körfezi'ne nakledilebileceğimi söyledi." Uşak anımsayarak gülümsedi. "koparmıştı."

"Kaç yaşındaydın?"

"On iki. Hırsızlık yüzünden başı büyük belaya girecek kadar büyük. Lord hazretlerine biri bana iş verirse seve seve dürüst bir iş yapacağımı söyledim, o da verdi. Koridor çocuğu olarak başladım ama uşak olmak istiyordum, bu yüzden lord hazretleri eski uşağına beni eğittirdi."

"İyi bir ustaya benziyor."

Rhodes ona, "Daha iyisi olamaz," diye güvence verdi. "Mutlu bir ev ve Londra büyük bir şehir. Orada yaşamaktan hoşlanacaksın."

Adamın haklı olduğunu umuyordu. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim Bay Rhodes." "Adım Jasper, ama genellikle Rhodes demeyi tercih ederim." Utanarak gülümsedi, ve onun düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. "Boş öğleden sonraları seni bazı turistik yerleri gezmeye götürebilirim."

O da gülümsedi ve belki de Londra'yı sevebileceğini düşündü.

Moody, arabaların Herbert House'dan gürültüyle uzaklaşmasını izlerken küfretti. Onun gibi yaralı bir serseri arabaların nereye gittiğini sorsa pek cevap alamazdı ama bir iki şey duyacak kadar yaklaşmayı başarmıştı.

Hardwick'in evi çok uzakta değildi. Moody onun ikinci kaptanı olmasına rağmen, kaptan onu sabahın yarısına kadar oyalamıştı. Sonunda Hardwick'in ofisine girdiğinde, kaptan sabırsızlıkla başını kaldırdı. "Burada ne işin var, Moody? Violet'ımın hâlâ Herbert House'da saklandığını bildirmeye mi geldin?"

Moody bu küstahlığı iğnelemekten çarpık bir memnuniyet duydu. "Senin mort az önce bir arabayla gitti. Görünüşe göre bir hanımefendiye hizmetçi olarak gidecek."

Hardwick küfrederek ayağa fırladı. "Neden onu takip etmedin?"

"At ya da araba olmadan mı? Ben lanet olası bir değilim," diye karşılık verdi Moody. "Ama bir isim duyacak kadar yaklaştım. Kirkland."

Hardwick geri çekildi. "Lord Kirkland?"

Moody omuz silkti. "Tek duyduğum Kirkland'dı. Islak bir yılan balığı kadar kaygan görünen siyah saçlı bir adam."

"Lord Kirkland. *Lanet olsun!*" Hardwick sandalyesine geri çöktü, yüz ifadesi öfkeliydi. "Ama en azından artık Violet'imi nerede bulacağımı biliyorum."

Bölüm 19

Violet ve Rhodes'un arabası ayrıldıktan sonra Kirkland Laurel'e döndü ve kolunu uzattı. "Gidelim mi leydim?"

Adamın yüz ifadesinden bunun, kumaş kaplı koluna dokunmaya cesaret edip edemeyeceğine dair bir test olduğunu tahmin etti. Yapabilirdi; önceki geceki yoğun tiksinti geçmişti ve bu tür sıradan dokunuşlar uzlaşma çabalarının bir parçasıydı. Onun kolunu tuttu. "Vakit geldi."

Kirkland ona arabalarına kadar eşlik ederken Laurel, "Nasıl dövüşüleceğini bilen kadın. Bana öğretebilir mi? Belki Zion House'da da ders verir?"

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Eminim istekli olacaktır. Bu tür becerileri kendiniz öğrenmek ister miydiniz?"

"İyi dövüşebileceğimden şüpheliyim," diye itiraf etti. "Ama dün gece bana kadınların ne kadar savunmasız olduğunu hatırlattı. En azından karşılık vermeyi öğrenmeye çalışmalıyım."

Kirkland arabaya binmesine yardım etti. İş çantasını daha önce içeride bırakmıştı ama şimdilik onu bir kenara itti ve kocasına yer açmak için koltuğa doğru kayd. Kocas. yanına yerleşti, araba etmeye başladı ve yeni hayatı başladı.

Bristol sokaklarında gürültüyle ilerlerken, "Dövüşmeyi öğreten kadın ajanlarınızdan biri mi?" diye sordu.

"Evet, Hazel şehrin en tehlikeli mahallelerinden birinde büyümüş bir Londralı. Hayatta kalmak için savaşmak zorundaydı ve kendini geliştirmek için zeka ve disipline sahipti. Başkalarına yardım etmeyi ve bir fark yaratmayı seviyor." Kirkland gülümsedi. "Sizin gibi, farklı şekillerde de olsa."

Hazel'in onun metreslerinden biri olup olmadığını merak etti, sonra bu düşünceyi aklından atmak için kendini zorladı. Ayrıldıkları yıllar boyunca ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu.

Uzun bir yolculuk olacağı için çalışma çantasını aldı ve kancasını ve yumuşak, fildişi renkli bir iplik yumağını çıkardı. Bir kareye başladığında Kirkland sordu, "Bu ne tür bir el işi? Örgü iki şişle örülür, değil mi?"

Defne ucunda bir kanca olan tek iğneyi gösterdi. "Zion House'da kalan Belçikalı bir kadın birkaçımıza bunun nasıl yapılacağını öğretti. Buna 'rahibe danteli' ya da 'havada tığ işi' dendiğini söyledi. Anne Wilson buna 'kancalama' dedi ve şimdi hepimiz öyle yapıyoruz." Çantasından yaklaşık beş santim karelik bitmiş bir parça çıkardı ve ona uzattı. "Bunu arabada giderken yapmak kolaydır ve yolculuğu daha az sıkıcı hale getirir."

Kareyi başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu. "Çok yumuşak. Nasıl kullanacaksınız?"

"Zion House'daki bir bebek için bebek battaniyesi. Çocukların çoğu oraya geldiklerinde çok az şeye sahip oluyorlar." İplik yumağını sıktı. "Boyanmamış yünün yumuşaklığını seviyorum. Koyunlar biraz farklı tonlarda olduğu için, sonuç ince ve oldukça güzel."

"Bebeğimiz için de bir tane yapar mısınız?" diye sordu usulca.

Kareyi geri verirken parmakları onunkilere değdi. Hafif bir dokunuş kadının içinde karıncalanmalara yol açtı. Kareyi bir kenara koydu, bu da ona kocasına bakmamak için bir bahane verdi. "Elbette bir kontun çocuğu en iyisinden başka bir şeye sahip olmamalı."

"Sevgiyle yapılmış bir battaniyeden daha iyi ne olabilir?"

Sertçe yutkundu, açıklanamaz bir şekilde ağlamak üzereydi. "Belki de bir tane yapmalıyım."

Londra'da beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olacak."

"İstediğin kadar meşgul ya da sessiz olabilirsin Laurel. Daha önce de söylediğim gibi, bazı arkadaşlarımla eşleriyle tanışmaktan hoşlanacağını düşünüyorum." Kirkland duvarda bir cebe sıkıştırılmış olan deri çantayı açtı. İçinde pirinç köşeleri ve deri kaplı yazı yüzeyi yoğun kullanım izleri gösteren küçük bir çalışma masası vardı.

"Zıplayan bir arabada gerçekten çalışabilir misin?" diye sordu.

"Gazeteler beni takip etme eğiliminde, bu yüzden seyahat ederken zamanı iyi kullanabilirim. Özellikle de Bristol yolu ülkenin en iyi yollarından biri olduğu için." Masanın eğimli kapağını kaldırdı ve bir tomar belge çıkardı. "Okuma ve yazma notları sadece kurşun kalemle. Mürekkep ve tüy kalemin felaket getirebileceğini öğrendim."

"Sizin gibi genellikle siyah giymek için iyi bir neden," diye belirtti. Kıkırdadı, sonra dikkatini kâğıtlara verdi.

"İş mi yoksa casusluk mu?" diye sordu.

"İş." En üstteki belgeye dokundu. "İngiliz akrabalarımın beni hor görmesine neden olan tüm düşük ticaret biçimleri. Nakliye şirketinin yanı sıra, mülklerden imalathanelere kadar bir dizi mülkün sahibi ve yöneticisiyim."

Pek çok insan geçimi için onlara bağımlı. İyi yöneticilerim var ama yine de dikkat etmem gerekiyor."

Onun sorumluluk sahibi bir adam olması her zaman hoşuna gitmişti. Karelerini kancalamaya geri döndüğünde, bunun aynı zamanda paylaştıkları değerlerden biri olduğunu fark etti. İkisi de farklı şekillerde de olsa insanlarla ilgileniyordu. Onun iyi yönlerine odaklanırsa, daha tehlikeli özellikleri onu o kadar üzmeyebilirdi.

Hava kuruydu, araba iyi yaylanmıştı ve yol da bakımlıydı, bu yüzden iyi zaman geçirdiler. Laurel onların sessiz dostluklarını tuhaf bir şekilde evcil buluyordu, tıpkı bir zamanlar ateşin yanında birlikte oturarak geçirdikleri akşamlar gibi, her biri ayrı projelerle ama yakın olmaktan memnundu.

İki at değiştirdikten ve öğle yemeğinden sonra Laurel'in uykusu geldi. Bir eliyle esnemesini kapatarak özür dilercesine, "Kusura bakmayın, bugünlerde uyukluyorum. Bana söylenene göre çocuk sahibi olmanın bir etkisi."

Kirkland diz üstü masasını kapatıp yere bıraktıktan sonra öne doğru eğildi ve karşısındaki bankın yastıklı koltuğunu kaldırarak özenle katlanmış battaniye ve yastıkları ortaya çıkardı. "İzin verin sizi rahat ettireyim."

Kendisini yatırmasını istemediği için öne doğru eğildi ve bir yastıkla battaniye çıkardı. "Kendime bir yuva yapacağım."

Koltuk iyice dolguluydu ve koltuk ile vagon duvarı arasındaki açıda duran yastık ve üzerindeki battaniye sayesinde, sallanmasına rağmen şaşırtıcı derecede rahattı. Yerine yerleşti ve rahatsız edici kocasından uzaklaşarak uykuya daldı.

* * *

Düğünleri ilk tanışmalarından sadece birkaç hafta sonra olmasına rağmen, her hafta bir yıl gibi gelmişti. James'in en hafif dokunuşu ya da gülümsemesi onu hayata döndürüyordu. Tutkunun bu kadar güçlü, bu kadar acil olduğunu bilmiyordu. Başkalarıyla birlikteyken ellerini birbirlerinden uzak tutmakta zorlanıyorlardı. Özel hayatlarında ise bunu denemediler bile, ama son derece yakınlaşmaktan da geri durmadılar.

Sonunda düğün geceleri gelmişti. Kıdemli Herbert'lar, kızlarının bir kont yakaladığını görmek için ülkenin yarısının davet edildiği büyük bir düğünü tercih ederlerdi ama Laurel ve James bunu istememişti. Daniel'in sağdıç olarak görev yaptığı tören sade ve güzeldi.

Düğün kahvaltısından sonra yeni evliler iyi dilek bulutları içinde sadece James'in bildiği bir yere doğru yola çıkmışlardı. Laurel, yeni kocası Severn Nehri'ne bakan güzel ve küçük bir malikâne kiraladığı için balayına arabayla bir saatten daha kısa mesafede olduklarını öğrenince çok sevinmişti. Bahçeler ve bir parkla çevrili River House, evliliklerinin ilk günlerinde onlara mahremiyet ve huzur sağlamıştı.

Çoğu erkeğin bir handa bir oda kiralayabileceği kadar kolay bir şekilde bir mülk kiralayabilecek kadar zengin olma fikri gözlerini kamaştırmış ve biraz da korkutmuştu. Ama adam, aralarındaki eşitsizliği hissetmesine asla izin vermemişti. Ona tapıldığını hissettirdi.

River House'da, düğün gecesine hazırlanmak üzere bitişik yatak odalarına çekilmeden önce hafif bir akşam yemeği yediler. Laurel'in odası mis kokulu çiçeklerle doluydu. Tuvalet masasının yanına oturdu ve saçlarını tarayarak omuzlarına dökülen parlak bronz bir örtü haline getirdi. Aynadaki görüntüsünü incelerken neredeyse güzel görünüyordu çünkü aşkla ışıldıyordu. Evliliğinden ve hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adamdan kesinlikle emindi.

Ayağa kalktı ve sabırsızca pencereye doğru yürüdü. Yılın bu zamanında günler çok uzundu ve güneş daha yeni batıyor, nehir denize doğru akarken Severn'in uçsuz bucaksız genişliği boyunca bir yol açıyordu. O da bu güneş gibi yanıyordu, evlilik yatağını özlüyordu, böylece James'le gerçekten karı koca olacaklardı, sonsuza dek, amin.

Kapısı açıldığında sırtını pencereye döndü. Geceliği annesi tarafından ısmarlanmıştı ve uzun kolları ve yüksek yakasıyla ağırbaşlı bir kız masumiyetini yansıtmayı amaçlanmıştı. Laurel itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu ama ince beyaz çimen kumaşı kendisi seçmişti ve arkasındaki nehrin içinden süzülen güneş ışığının vücudunu hiç de ağırbaşlı olmayan ayrıntılarıyla ortaya çıkaracağını biliyordu.

James kapıyı arkasından kapattı, sonra durdu, bakışları onu yutuyordu. Üzerinde koyu mavi kumaşı omuzlarının genişliğini vurgulayan uzun bir bornoz vardı. "Çok güzelsin," diye nefes aldı. "İnanılmaz, mükemmel derecede güzelsin."

Güldü ve odayı geçerek ona doğru ilerledi. Görünüşünün özel bir şey olmadığını biliyordu ama ona böyle baktığında kendini çok güzel hissediyordu. Onun yoğun mavi gözleri sadece sevdiği gücü ve nezaketi değil, aynı zamanda daha önce fark etmediği bir kırılganlığı da gösteriyordu. Onun ona ihtiyacı olduğu gibi, onun da ona ihtiyacı vardı.

"Bu gece mükemmel olmak zorunda değil. Birlikte olmak yeterli. Yeterden de fazlası." Güneş ışığından uzaklaştı ve odanın içinden geçerek adamın gölgeler arasında durduğu yere doğru ilerledi. "Güzel olan sizsiniz lordum ve efendim. Eğer burada olsaydı, Michelangelo ona modellik yapman için sana yalvarırdı."

James'in gözleri dans etti. "Michelangelo burada olsaydı, ondan gitmesini isterdim, böylece yalnız kalabilirdik." Odanın ortasında, geniş sayvanlı yatağın ayakucunda buluştular.

Kadın uzundu ama adam daha uzundu. Ellerini tuttu, sonra sadece parmakları ve ağızları birbirine değecek şekilde bir öpücüğe doğru eğildi. Ah, onun sıcak, şehvetli ağzı ... Dudaklarının tatlı nektarının tadını çıkararak gözlerini kapadı. Dilinin lezzetli dokunuşunu.

Onun zayıf, güçlü bedenine bastırılana kadar yaklaştı. Haftalar süren bekleyişin ardından, onları sadece hafif kumaş katmanları ayırıyordu ve her ikisi de yanıyordu.

"Bunu bekliyordum," diye mırıldandı. "Seni hayal ediyordum."

Adam uzaklaştı, yüz ifadesi gergindi. Şaşkınlıkla başını eğdi ve onun esrarengiz ifadesini okumaya çalıştı. "Gergin olması gereken bakire gelin değil mi?"

İki eliyle kadının yüzünü kavradı. "Bunun mükemmel olmasını istiyorum," dedi, sesi yoğundu. "O kadar doğru, o kadar harika ki beni asla terk etmeyeceksin."

"Elbette seni terk etmeyeceğim, benim biricik aşkım. Bu sabah diğer herkesi terk edeceğime dair kutsal bir yemin ettim." Sol yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Senden başka bir erkeği isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum." Diğer yanağına da aynı yumuşaklıkta bir öpücük kondurdu.

"Mükemmel soğuk, cansız bir kavramdır. Sevgi ve tutkunun sıcaklığı varken mükemmelliğe kimin ihtiyacı var ki?"

Ağzını öptü, dudaklarını açtı, dilini onunkinin üzerinde dans ettirdi. Bir anlık dürtüyle adamın kuşağını çekti ve cübbesi açıldı.

Ne kadar endişesi varsa yok oldu. İki eliyle onun ağırbaşlı sabahlığının yakasını yakaladı ve hafif kumaşı neredeyse dizlerine kadar yırtacak şekilde yırttı. Sonra onu kucakladı, böylece ten tene, sıcak sıcak birbirlerine bastırdılar.

Ağzına tekrar sahip oldu, baş döndürücü bir şekilde tırnaklarını sırtına geçirdi ve nihai birleşme için çaresizce onun içinde eridi. . .

Laurel sarsılarak uyandığında nefesi kesildi. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde başını kaldırdı.

Nerede . . . ? Ne zaman . . . ?

James'in omzunda uyuyordu. Kolu ona sarılmıştı, yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı. Onun yakınlığından duyduğu içgüdüsel hazzı anında şok takip etti. Uyurken onu kendine mi çekmişti? Hayır, o hareket etmemişti, kız etmişti. Uykusunda bile ona çekilmişti.

Şimdi yan tarafı ona bastırılmıştı, kalçaları birbirine değiyordu ve hava şehvetli bir gerilimle doluydu. Göğsü o kadar sıkıydı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Onun yüzünde, kendisini tüketen arzunun aynısını gördü. Elini kaldırdı ve yüzünün yan tarafında gezdirdi, parmak uçları sıcaktı ve pek sabit değildi. "Laurel," diye fısıldadı. "Benim Lavanta Leydim..."

Güzel eller, yazı yazmada, piyano çalmada ya da onu deliliğe sürüklemeye yetenekli.

Bir bıçağın etrafına kilitlenip onu bir adamın boğazına saplamak.

Arabanın duvarına yaslanana kadar şiddetle itti, geçmiş ve bugünün acı verici çarpışmasıyla sarsıldı. Yıllar boyunca, evliliklerinin o ilk günlerindeki mutluluk ve kesinlik hakkındaki tüm düşüncelerini bastırmıştı. Şimdi anılar neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Acı çeken tek kişi de o değildi. Kirkland kılını bile kıpırdatmamıştı ama Kirkland'ın kendisini tokatlamış gibi hissettiğini biliyordu. Verdiği hasarı onarmak için çabalayarak, "Özür dilerim, biraz zaman aldı.

Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamıyorum. Genelde vagonlarda bu kadar rahat uyumam. Uykumda hareket etmiş olmalıyım? İşinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Yapmadın. Ben de biraz uyukladım." Adam ona sinir bozucu bir kararlılıkla baktı. "Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi davranmamalısın. Bana sanki ... gibi baktın. . boynuzlarım, toynaklarım ve kuyruğum varmış gibi baktın."

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Özür dilerim. Rüyamda. . . düğün gecemizi. Sonra uyandım ve ... ne kadar çok şey hatırladım."

"Beni bir adam öldürürken yakından görelî bir günden az oldu," dedi soğukkanlılıkla. "Benimle Londra'ya gelmek isteyeceğinden emin değildim."

Bir elini karnına bastırdı, orada küçük bir olasılık kıvılcımı hayatıyla neşeli Hades'i oynuyordu. "Evliliğimizi yeniden inşa etme nedenlerimiz değişmedi. O korkunç, tehlikeli adamı öldürdüğün için seni kınayamam bile." Kanı üzerine sıçrayan adamı. "Ama aklım ve duygularım savaş halinde."

Ciddiyetle başını salladı. "Aklın ve kalbin kendi doğruları vardır ve çoğu zaman birbirlerine zıttırlar. Tıpkı bizim olduğumuz gibi."

"Olduğumuz gibi." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mıknatısın zıt kutupları gibi birbirimizi çekip duruyoruz."

"Erkek ve kadın, mıknatısları çağırmadan da yeterince zıttır," dedi kuru bir sesle.

"Cinsiyetlerin bazı ortak noktaları var," diye . "Ev ve konfor arzusu ve ... şefkat."

"Konfor iyi olurdu. Başka bir şey beklenmedik bir bonus olur." Çalışmaya devam etmek için diz üstü masasını yerden kaldırdı, bu konuşmanın bittiğinin açık bir işaretiydi.

İç çekişini bastırarak pencereden dışarı, geçip giden kırlara baktı. Birlikte rahat olmayı başarabileceklerinden bile emin değildi. Ama Tanrım, daha fazlasını istiyordu! Ve bu düşünce onları tehlikeli bir bölgeye sürükledi.

Bölüm 20

Kirkland, Laurel'in hamileliğini öğrendiğinde Londra'dan Bristol'e akıl almaz bir hızla gitmişti ama şehre dönüş yolculukları daha normal bir iki gün sürmüştü ve Laurel bunun için minnettardı. Geceyi geçirdikleri handa ayrı odalar olduğu için daha da minnettardı.

Artık drama yoktu. Omzunda uyuyakaldıktan ve uyandığında panikledikten sonra, Kirkland yüz üstü koltuğa geçti, bu da uyuklaması ve ona sarılması riskini ortadan kaldırdı. Sık sık uyuyordu ve uyandığında, yünü bitmeden önce iki bebek battanisi için yeterli kareyi bağladı. Konuştukları zaman çok ama çok kibardılar.

Vagonun darlığı düşünüldüğünde, Londra'ya varmak rahatlatıcıydı. En azından bazı açılardan. Taşradan kalabalık ve gürültülü sokaklara girdiklerinde Laurel gerilmeye başladı. Bristol oldukça büyük bir şehir ve işlek bir limandı ama Londra bambaşka bir sınıftaydı. Tüm yaşamların ve çekişmelerin ağırlığını hissedebiliyordu.

Kirkland, "Eve varmak üzereyken kaşlarını çatıyorsun," dedi.

"Şehrin ne kadar gürültülü, kokulu ve kalabalık olduğunu unutmuşum." Arabanın penceresinden dışarı baktı. "Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim ve alışacak kadar uzun kalmamışım." O ziyaret Kirkland'la evliliği bozulmadan önce geçirdiği birkaç gün olduğu için Londra'ya dair pek iyi anısı yoktu.

Kirkland, "Şehir yeni gelenler için çok zorlayıcı ama Samuel Johnson, Londra'dan bıkan bir adamın hayattan bıktığını söylemişti," diye gözlemde bulundu. "Daha iyi alıştıktan sonra, normal yaşam işlerinin ötesinde ne yapmak istersiniz?"

Kaşları çatıldı. "Modistlere zorunlu ziyaretler dışında mı?"

Gülümsedi. "Bunun dışında. Yine de isterseniz modisteler size gelebilir. Kontes olmanın avantajlarından biri de bu."

"Bu uygun olabilir," diye gözlemledi. "Ama benim asıl istediğim müzik. Opera, oda konserleri, suareler. İngiltere'nin en iyi müzisyenlerini dinlemek istiyorum."

"Sizden daha iyi bir piyanist duymayacaksınız ama her tür müzik var, sanat ve edebiyattan ve konferans gruplarından bahsetmiyorum bile. Zihin ve duyular için ziyafetler."

Şimdiye kadar bu ziyareti bir görev olarak görmüştü ama ilk kez bir beklenti hissediyordu. Balayından beri hiç tatil yapmamıştı! İşini sevmesine ve kardeşiyle birlikte başardıklarıyla gurur duymasına rağmen, belki de büyük bir şehrin lezzetlerini tatmaya hazırdı. "Tüm bunları yapmak istiyorum! Ve ayrıca ..." Dudağını ısırıldı. "Biraz çocukça olacak ama her zaman Astley's Amphitheatre'ı ziyaret etmek istemişimdir.

dublörler."

"Astley's'i her zaman sevmişimdir ve tekrar gitmek için bir bahaneyi memnuniyetle karşılarım," dedi hemen. "Başka ne var?"

Mayfair'in şık caddelerine baktı. Hayatının bir bölümünü Londra'da geçirecekse, yakışıklı bir evden daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Arkadaş edinmek istiyorum, çünkü arkadaşlar olmadan Londra üzücü bir yer olur. Bazı arkadaşlarının eşlerinin seninle benzer ruhlara sahip olabileceğini düşündün mü?"

"Birkaç gün sonra bir akşam yemeği partisi düzenleyeceğim, böylece kendiniz karar verebilirsiniz," diye yanıtladı. "Yeni bir ya da iki elbise diktirir diktirmez."

"Güven için mi? Haklısın, beni onaylamamaya meyilli insanlarla tanışırken zırha ihtiyacım olacak," dedi alaycı tavırla. "Arkadaşlarınıza ayrılığımızda benim suçsuz olduğumu ne kadar söylerseniz söyleyin, size sadık olacaklar ve hayatınızı zorlaştırdığım için benden şüphelenecekler."

Kaşları çatıldı. "Haklı olabilirsiniz ama onlar adil düşünen insanlar. Sizinle tanıştıklarında tüm şüpheleri ortadan kalkacak. Seni kim sevmez ki?"

Başını iki yana salladı. "Benim özel olduğuma inanman senin en çekici özelliklerinden biri ama herkes seninle aynı fikirde olmayabilir."

"Yakında öğreneceğiz, ama gerçekten endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Pencereden dışarı baktı. "Neredeyse eve geldik. Berkeley Meydanı'na giriyoruz."

Penceresinin dışında, uzun bir şehir meydanının ortasında oval bir park olduğunu görünce şaşırdı. "Burası daha önce sahip olduğun ev değil."

"Orası rutubetliydi ve güzel anıları yoktu, ben de sattım," diye açıkladı. "Bu ev daha büyük ve daha konforlu, ayrıca meydan da yürümek için hoş bir yer."

"Çok şık görünüyor," dedi kuşkuyla.

"Meydanın bu tarafı. Almack's'in patroniçelerinden biri olan Lady Jersey hemen şurada yaşıyor. Diğer tarafta çok güzel dükkanlar var.

nl Gunter'in çay dükkanı." Gülümsedi. "Kolay yürüme mesafesinde."

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı. "Bu Almack's'a gitmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor, değil mi? Beni içeri alacaklarından değil, çünkü kesinlikle modaya uygun değilim!"

"ok gözde sayılırım," dedi sakın bir Şekilde, "ve karım olarak hoş karşılanırsınız. Yine de bu, toplantılara katılmanız gerektiği anlamına gelmiyor."

İten ie bir sancı hissetti ve bir elini karnına bastırdı. "Ben daha çok iyi bir ebe bulmakla ilgileniyorum. Belki arkadaşlarınızın eşlerinden biri bir ebe tanıyorur."

"Arkadaşım Binbaşı Randall'ın karısı çok yetenekli bir ebedir. Eğer Randall'lar Londra'daysa, akşam yemeğinde onunla tanışabilirsiniz."

İyi doğum yapan arkadaşlarından biri bir ebeyle mi evlenmişti? Bu, kayda değer olacak kadar olağandışı bir durumdu ama o daha fazla soru soramadan, araba kasabadaki evlerden birinin önünde gümbürdeyerek durdu. Görevli arabanın kapısını aıp basamakları indirdikten sonra Kirkland dışarı çıktı ve elini uzatmak için döndü. "Londra'daki evinize hoş geldiniz, Leydi Kirkland."

Yeni bir ev, yeni bir başlangıç. Londra'da sadece bir ay kalacağı için Laurel evliliklerinin paramparça olduğu eski eve katlanabilirdi. Ama buna gerek kalmadığına memnundu. Kendini buruşuk ve bir kontese pek benzemeyen bir halde hissederek onun elini tuttu ve aşağı indi. Eve girdiklerinde Violet ve Rhodes'u taşıyan bagaj arabası ilk arabanın arkasında durdu.

Kirkland ejderha baŐlı tokmağı sertçe vurdu, sonra bir anahtar çıkardı ve ön kapısını açtı. Laurel'in Şaşkınlığını görünce, "Sık sık tuhaf saatlerde gelip gidiyorum, bu yüzden hizmetçileri uyandırmak zorunda kalmamayı tercih ediyorum," diye açıkladı.

"Düşünceli," diye yorumladı. "Faaliyetlerinizi gizli tutmanın yanı sıra."

"O da var," diye kabul etti kapıyı açıp onu içeri buyur ederken.

Kapı kapanmadan önce, evin derinliklerinden kel bir uşak ıktı. "Lordum!" Hızlı bir selam verdi. "Ne zaman döneceğinizi bilmiyorduk."

"Bristol'dan ayrılana kadar ben de bilmiyordum. Soames, Leydi Kirkland'ı takdim edeyim.

Laurel, Soames benim olağanüstü becerikli uŐaėımdır."

Soames askeri bir duruşa ve büyük bir vakara sahip bir adamdı ama tekrar eğilmeden önce gözleri neredeyse patlayacaktı. "Hanımefendinin görüşmesi için personeli toplayayım mı?"

Kirkland Laurel'e baktı, sonra başını salladı. "Karım yorgun. Dinlenebilmesi için onu odasına götüreceğim. Daha sonrası için hafif bir akşam yemeği lütfen. Sabah Bayan Stratton ve diğer çalışanlarla tanışabilir. Personel demişken, Rhodes ve eşimin hizmetçisi Bayan Violet Herbert bagajlarla birlikte hemen arkamızdalar."

"Çok iyi, lordum."

Laurel, Kirkland'la birlikte merdivenlere yönelirken, "Kirkland Evi'nde hiç sıkıcı bir an olmaz, değil mi Soames?" demekten kendini alamadı.

Gözleri parlıyordu. "Hayır leydim. Başka türlü olmasını da istemezdim."

Bölüm 21

Kirkland, Laurel'le barışacaklarına hiç inanmamıştı ama yine de Berkeley Meydanı'ndaki evi satın almayı düşündüğünde Laurel'i düşünmüştü. Bu, özellikle evin arkasındaki büyük bahçeye bakan hanımefendinin süitinde yürürken doğruydu. Onu pencereden bahçedeki çiçeklere ve çınar ağaçlarına bakarken hayal etmek acı tatlı bir zevkti, güzel yüzü dalgındı.

Ve şimdi o buradaydı. Buna hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Gülümseyerek döndü. "Yakışıklı bir ev. Eskisinden çok daha güzel."

"İstediğiniz değişikliği yapmakta özgürsünüz. Boya, duvar kağıdı, yeni mobilyalar."

Bakışları dingin krem rengi duvarları ve pervazları, gül ve yeşil vurguları taradı. "Buna gerek kalmayacak. Sanki odaları benim zevkime göre dekore etmişsiniz gibi görünüyor." Bakışları tekrar ona döndü. "Sen mi yaptın?"

Bir kez daha dürüstlük gerekiyordu. "Evet," diye itiraf etti. "Bu odalar sıkıcıydı ve bir şeyler yapılması gerekiyordu, bu yüzden onları görmeni hiç beklesem de begeneceğini düşündüğüm renkleri ve mobilyaları seçtim."

"Hayat gizemlidir." Pencereden döndü. "Odalarınız bitişik mi?"

Başını salladı. "Yerleşim planı çok benzer. Yatak odaları ve iki oturma odası arasında bağlantı kapıları var." Bir süre sonra ekledi: "İsterseniz sizin tarafınıza kilit taktırabilirim."

Etkileyici kaşları kalktı. "Bu gerekli mi?"

Onun zarif vücudunu inceledi, incelik ve kadınsı kıvrımlar arasında mükemmel bir denge vardı. "Umarım olmaz," dedi dürüstçe. "Ama bunun garantisini veremem. Sen hâlâ tanıdığım en çekici kadınsın."

Başka tarafa baktı. "Müzik odası var mı?"

"Evin önünde. Bu tarafta."

Adam onu müzik odasına götürdüğünde Laurel'in yüzü aydınlandı. "Piyano tıpkı benim Broadwood'uma benziyor!"

"Enstrümanınız duyduğum en iyi piyano sesine sahipti, bu yüzden Broadwood'a onun gibi bir tane daha yaptırdım."

Yüzü ıslıl ıslıl, bankın üzerine oturdu ve parmaklarını tuşların üzerinde gezdirerek net, parlak notalardan oluşan bir dalgalanma üretti. "Günlerdir çalmadım." Ona baktı, yüzü rahatlamıştı. "Kapımda belirdiğinden beri. Çalmamak kesinlikle sinirlerime iyi gelmiyor."

"O zaman benim için oynat. Bu ikimizin de sinirlerini düzeltecektir."

Teşvike ihtiyacı yoktu. Enstrümana dönerek Mozart'ın Si bemol Majör Sonat'ının Rondeau allegro bölümüne başladı ve odayı hızlı, eğlenceli notalarla doldurdu. Onun ruh hali için iyi bir alamet, diye düşündü. Kanepeye yerleşti ve gözlerini kapattı, gerginliği onun çaldığı zengin akıntılarda çözülüyordu.

Hareketi bitirdiğinde gözlerini açtı ve alkışladı. "Eskisinden bile daha iyisin Laurel. Sadece teknik olarak değil, his olarak da."

Sol elinin parmaklarını açtı ve alçak, kasvetli bir akor çaldı. "İnsanın duygu deposunu genişletmek için başı dertte olan insanlarla çalışmak gibisi yoktur."

"Sanırım bu daha yaşlı ve bilge olmanın bir parçası. Beni bir bis ile onurlandırır mısınız leydim?"

Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Hâlâ çaldığını söylemiştin." Piyanonun başından kalktı ve eliyle görkemli bir işaret yaptı. "Sıra sizde, maestro."

"Sizin standartlarınıza uygun değilim," dedi rahatsız bir şekilde. Asla başkaları için çalmazdı, sadece kendisi için çalardı.

"Bu bir yarışma değil." Gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi. "Eski öğretmeniniz olarak, pratik yapıp yapmadığınızı öğrenmek istiyorum."

Bunun adil olduğunu düşünüyordu. Müziğe olan sevgisi, onu damarlarında müzik akan Laurel'e çeken şeyin bir parçasıydı. Çocukken, etrafta duyacak kimse olmadığında, pek kullanılmayan Kirkland piyanosunda melodiler seçerdi.

Laurel'e müzik tutkusunu açıkladığında, Laurel ona ders vermeyi teklif etmişti. Adam öğrenme fırsatına balıklama atlamıştı. Laurel harika ve sabırlı bir öğretmendi ve o dersler balaylarının en parlak anıları arasındaydı.

Yer değiştirdiklerinde ne çalacağını merak etti. Laurel'in çok iyi icra ettiği Mozart eserlerinden birini değil. Şunlardan birini seçmeliydi

onun favorileri. Ah, Carl Philipp Emanuel Bach. Sol Majör Sonat'tan Andante. İyi bilirdi ve iyi çalardı. Genellikle.

Ellerini uzunca bir süre klavyenin üzerinde dinlendirdi ve zihnini hazırlamaya koyuldu. Piyanist olarak asla Laurel'in dengi olamayacaktı ama onun önünde kendini küçük düşürmek de istemiyordu. O karmaşık nota şelalelerini örmeye başladığında Laurel dik oturdu ve bütün vücuduyla onu dinledi.

Başkaları için çalmamıştı çünkü müzik, yıllarca günlük hayatında bastırıldığı duyguların en gerçek çıkış noktası olmuştu. Ama bu duyguları duymaya karısından daha çok kimin hakkı vardı? Öfke, umutsuzluk, özlem, umut; her şey zihninden ellerine ve müziğe akıyordu.

Parçayı bitirdiğinde, sessizlik o kadar uzundu ki neredeyse Laurel'e bakmaya korkuyordu, ta ki Laurel sessizce, "Bu olağanüstüydü. Kendinizi oldukça geliştirmişsiniz lordum."

Onun övgüsü karşısında gülünç bir şekilde rahatlamıştı. Onu görebilmek için bankta dönerek, "Gördüğünüz gibi pratik yapıyorum. Ayrıca yeni düzenlemeler yapma hobime de devam ettim. Birden fazla enstrüman için yazılmış konçertoları kendim için sonatlara dönüştürmekten keyif alıyorum."

"Neredeyse unutuyordum, ama ilk düzenlemeleriniz birlikte çalabileceğimiz dört elli parçalar yaratıyordu." Kanepeden kalktı. "Bunu tekrar yapalım mı?"

O ilk düzenlemeleri zorlayıcı oldukları ve Laurel'le klavyeyi paylaşma fikrini sevdiği için yapmıştı. Birlikte çalmak çok eğlenceliydi ve çoğu zaman farklı türde bir oyunla sonuçlanıyordu. Şimdi onun isteğini reddetmek akıllıca olurdu ama bilgeliğinin de bir sınırı vardı. "Bu hoşuma gider."

Bankta ona yer açmak için sola doğru hareket etti. O kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissetti. Geçmişte birlikte çalmalarının nasıl sona erdiğini hatırlamamaya çalışarak bakışlarını klavyeye çevirdi.

İkisinin de sevdiği bir Beethoven sonatına başlamıştı, bu yüzden dört elli bir versiyonunu yaratmıştı. Laurel'in sonuçtan aldığı zevk, daha dünyevi başarılarının asla tatmin etmediği bir şekilde tatmin edici olmuştu.

İnce parmakları tuşların üzerinde dans ederken ona alaycı bir bakış attı. Hâlâ sezgisel olarak tempo değişikliklerini tahmin ettiğini fark etti, böylece çalması onunkini tamamlıyordu. Bu neredeyse onu öpmekle eşdeğer bir zevkti.

Neredeyse, tam olarak değil.

Bitirdiklerinde, "Harikaydı. Londra'da kendimi evimde hissetmemi sağlamanın en iyi yolunun burada müzik dinlemek olduğunu tahmin etmiş olmalısınız."

"Bunu bilinçli olarak düşünmedim ama bunun sizin için soluduğunuz hava kadar önemli olduğunu biliyordum," diye itiraf etti.

"Ve senin için de aynı derecede önemli." Sertçe nefes verirken parmaklarını sessizce tuşların üzerine koydu. "Çocuğumuzun iyiliği için rahat bir arkadaş olmaktan fazlasını istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi usulca, onun açık sözlülüğüne uyarak. "Nasıl olmaz ki? Geçmişini yeniden canlandıramayız ama en büyük umudum yeniden gerçekten evli olmanın yolunu bulabilmemiz. Sen benim istediğim tek eşsin Laurel."

Başını kaldırdı, mükemmel profili pencereye karşı siluet halindeydi. "Beni başka bir koca için mahvettin James, ama istediğin şey olabileceğimi sanmıyorum. Hak ettiğin şey. Aklım yaptıklarını anlıyor ama duygularım - doğru ve yanlış duygularım- şiddetle başa çıkamıyor. Haklı olsa bile."

"Siz olduğunuz gibisiniz leydim, tıpkı benim olduğum gibi," dedi derin bir pişmanlıkla. "Belki birlikte zaman geçirmek bizi tekrar bir araya getirir. Ama ben buna güvenmiyorum."

"Belki de hamilelik artık duygularım üzerinde çalışmadığında, daha az zor olacağı," dedi iç çekerek.

"Tekrar söylüyorum, buna güvenmiyorum," dedi kuru bir sesle. "İnsanın doğru ve yanlış duygusu karakterinin önemli bir parçasıdır. Ama burada olduğun için çok minnettarım. Eğer en fazla bu kadar yakın olabiliyorsak, bu hiç yoktan çok daha iyidir."

"James ..." Elini onun elinin üzerine koymak için uzandı.

Sarsılarak uzaklaştı. "Bu hiç akıllıca değil Laurel. O müzikten sonra güvende olduğumdan emin değilim."

Elini geri çekti. "Özür dilerim. Bunu olduğundan daha da zorlaştırmak istemiyorum."

"Biliyorum." Ayağa kalktı, birbirlerini bu kadar iyi anlayabildikleri halde yine de temel doğaları gereği ayrı olmalarının ironik olduğunu düşündü. "Sizi müziğinizle baş başa bırakayım. Çalışma odamda ilgilenmem gereken işler var. Yemeğe kadar, leydim?"

Ayağa kalktı, sonra da geniş bir reverans yaptı. "Yemeğe kadar, lordum." Ayağa kalkarken gözleri derin bir hüznle doluydu.

Aynı nezaketle selam verdi ve sonra odadan çıktı. Şu anda, onun yeniden her yönüyle karısı olabileceğine dair zayıf umuda tutunmak çok zordu.

Umut olmadan hayatta kalmak mümkün müydü?

* * *

Laurel, yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için Kirkland gittikten sonra Mozart'ın bir sonatının tamamını çaldı. Müziği paylaşabilmeleri ve birbirleriyle dürüstçe konuşabilmeleri hoşuna gidiyordu.

Zor olan kısım, aralarında uzanan uçurumdur. Nezaket ve daha yaşlı ve bilge olmak iletişim kurmalarını mümkün kılıyordu ama o lanet uçurumun üzerine bir köprü inşa etmelerini mümkün kılmıyordu.

Sonatin son notaları da bitince, yorgun düştüğünü fark etti. Yorgun bir şekilde görkemli yatak odasına döndü. Müzik odasında geçirdiği süre boyunca, kontesi karşılamak için yatak odasında sihirli bir şekilde parlak, hoş kokulu çiçeklerden oluşan vazolar belirmişti. Kirkland'ın personeli çok becerikliyd.

Soyunma odasının açık kapısından Violet'in Laurel'in bavulunu etkin bir şekilde boşalttığı görüldü. Laurel, "Odanız rahat mı?" diye sordu.

Kız başını kaldırıp baktı. "Ah, evet leydim. Tavan arasında kendime ait güzel bir odam ve yakınımda olmamı istediğinizde kullanmak üzere bu soyunma odasının dışında bir odam var. Hizmetçiniz olduğum için kâhya ve diğer personel beni çok iyi karşıladı." Violet giysi dolabına katlanmış kısa bir vardiya yığını yerleştirdi.

Laurel bir sandalyeye çöktü ve ayakkabılarını çıkardı. "Gardırobum oldukça acınası, değil mi?"

Violet nazikçe, "Kıyafetiniz bir taşra kentinde revir ve sığınak işleten bir kadın için uygun," dedi. "Ama dünya bir kontesten daha fazlasını bekliyor."

Laurel burnunu kırıttı. "Kirkland'ın gençliğinin trajik bir hatası gibi görünmek istemiyorum, bu yüzden giyim ilk önceliğim. Bir modacı çağırabileceğimi ya da özel bir mağazaya gidebileceğimi söylüyor. Bir yöntem diğerine tercih edilir mi? Siz benim uzmanımsınız."

Violet eşyalarını yerleştirmeye devam ederken düşündü. "Bence dışarı çıkmalısın. Londra'ya alışman gerekiyor ve kısmen yapılmış giysilerin bulunduğu bir mağazaya gidersen, yeni bir elbiseyle çıkabilirsin. Ayrıca, daha fazla kumaş ve süsleme örneği olacaktır."

"Öyle yapalım o zaman. Sen de benimle geleceksin elbette. Senin küçük parmağında benim bütün vücudumda olduğundan daha fazla stil var." Laurel buruşuk elbisesini çıkarma zahmetine katlanmadan yatağa tırmandı ve yatağın altındaki katlanmış yorganı yukarı çekti.

"Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım ama Lord Kirkland da gelmeli."

Laurel rahatlarırken zevkle nefes verdi. Bir yolcu otobüsünde geçirdiği iki gün, rahat bile olsa, iyi bir yatağın değerini bilmesine neden olmuştu. "Kirkland'a neden ihtiyacımız var? Eminim yapacak daha iyi işleri vardır."

"Tarzdan anlarım ama ben her zaman moda merkezlerinden uzakta yaşadım." Violet kıkırdadı. "Ne kadar iyi giyindiğine bakılırsa, lord hazretleri modadan anlıyor olmalı."

Laurel esnemesini gizledi. "Modaya uygun olmak istiyor muyum?"

Violet'in evet diyeceğini düşünmüştü ama kız onu şaşırttı. "Belki de değil, ama neyi kucaklamak ya da neyden kaçınmak istediğini bilecek kadar iyi anlayan gerekiyor."

Bu mantıklıydı. "O zaman Londra'yı ve modayı birlikte öğreneceğiz. Ama şimdi dinlenmeliyim. Lütfen akşam yemeği için giyinmek üzere beni zamanında uyandır."

"Yapacağım." Violet tereddüt etti. "Küstahlığımı bağışlayın ama artıyor musunuz?"

Laurel başıyla onayladı. "Evet ve çok yorucu bir iş!"

"Tebrikler! Bu elbette gardırobunuzu da etkileyecek."

"Öyle olacak. Bir başka konuyu da senin yetenekli ellerine bırakıyorum." Laurel yorganı başının üzerine çekti. Yatak son derece rahattı ve iki kişinin rahatça yatabileceği kadar genişti. Muhtemelen evde kalmış bir kız olarak doğmuş ve bunu zamanında fark edip bir erkeğin hayatını mahvetmekten kendini alıkoyamamış bir kadın için bu yatağı ziyan etmek yazık olurdu.

Bölüm 22

Laurel akşam yemeği için Kirkland'a katıldığında, müzik odasında gösterdiği gerginlik yerini her zamanki sakin kontrolüne bırakmıştı. Yakışıklı, esrarengiz ve cilalı dış görünüşünün altında gizemler saklıyordu. Bu kontrol onunla birlikte olmayı kolaylaştırıyordu ama müzik eşliğinde paylaştıkları o rahat samimiyeti özlüyordu.

Sandalyesini çekerken, "Bu oda ana yemek salonundan çok daha hoş. Burada bir kriket maçı bile düzenlenebilir."

"Haklı olduğunuzdan şüpheleniyorum." Kirkland masanın karşı tarafına oturdu ve iki uşak yiyecek ve içecek tepsileriyle içeri girdi. "Burası kahvaltı salonu. Resmi yemek odası sadece misafirler için kullanılır, o da her zaman değil."

Uşaklardan biri önüne nefis kokulu bir kase çorba koyarken Defne, "Burada tek başınıza ihtişam içinde mi yemek yiyorsunuz?" diye sordu.

Omuz silkti. "Eğer bir sosyal etkinliğe katılmıyorsam, genellikle çalışma odamdaki masamda yemek yerim."

Başka bir deyişle, çok çalışıyordu. Otlar, pirinç ve tavuk parçalarıyla zengin bir tavuk suyu olan çorbanın tadına baktı. Kirkland aşçısına, aileden gelen bir kadına hitap edecek yemekler hazırlaması için talimat verilip verilmediğini merak etti. Bir kaşık dolusunun daha tadını çıkardı. "Violet bana modiste giderken bana eşlik etmen gerektiğini söyledi çünkü sen modadan anlıyorsun ve onun sadece tarzı var."

Gülümsedi. "Eminim neyin moda olduğunu çabucak öğrenecektir ama size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Sanırım Violet da gelecek?" Laurel başını sallayınca devam etti, "O zaman Rhodes'u ben alırım. Yüzbaşı Hardwick tarafından tehlikeye atılabileceği sürece korumasız dışarı çıkmamalı. Rhodes savaşta çok yararlı bir adamdır. Ona zarar gelmemesini sağlayacaktır."

Laurel çorbasını bitirdi. "Sıradan bir uşaktan daha fazlası mı?"

Bir anlık tereddütten sonra Kirkland, "İşimde bana çeşitli şekillerde yardımcı oluyor. Geçmişe ona bazı faydalı beceriler kazandırdı."

Laurel bu mülayim szn neyi kapsadığını merak etti. Muhtemelen çeşitli türden casusluklar. Rhodes'un aynı zamanda etkili bir koruma olacağını umuyordu. "Sanırım Londra'daki en iyi modacıyı tanıyorsunuz ve Leydi Kirkland için en iyisinden daha azı yeterli olmaz?"

"En iyisi bir tartışma konusudur," dedi dostça. "Eğer denemek istediğiniz bir modacı varsa, elbette seçim sizin. Ama eğer bir tercihiniz yoksa, Madam Hlier bazı arkadaşlarımla eşleri tarafından himaye ediliyor ve her zaman çok iyi görünüyorlar. Kendi fikirlerini empoze etmek yerine müşterilerinin istedikleri görünümü elde etmelerine yardımcı olduğunu duydum."

Defne haşlanmış dil balığını beğeniyle tattı. "O zaman Madam Hlier olsun. Onu görmek için randevu almama gerek var mı?"

"Bu tavsiye edilir. Bir not göndereceğim. Yarın ev halkıyla tanışmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum, bu yüzden belki yarından sonraki gün?"

Laurel içini çekti. "Bu bana zihinsel olarak çileye hazırlanmak için zaman kazandıracak."

Kirkland güldü. "Annenin kıskançlıktan çıldıracağını hatırlarsan yeni bir gardırop konusunda kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Bu düşük ama tatmin edici bir düşünce." Peynir soslu karnabaharın tadına baktı. Bir parça hindistan cevizi ile çok güzeldi. "Eğer geçici olarak evin hanımı olursam, şefinizle tanışmam ve Bristol'e götürmek üzere bazı tarifler çalmam gerekecek."

Kalmayacağı gerçeğine yaptığı gönderme hoşuna gitmediyse de tepkisini gizledi. "Bayan Simond bunları paylaşmak istemeyebilir ama içten bir hayranlık onun kalbine giden en kestirme yoldur."

"Hayranlığım *çok* içten olacak!" Balığını bitirdi. "Kadın aşçınız mı var? Mayfair'de sadece huysuz erkek aşçılara izin verildiğini sanıyordum, tercihen de Fransızlara."

"Bayan Simond İngiliz ama Fransız bir şefle evliydi. Siyasi bir başarısızlık iddiasıyla idam edilene kadar Paris'te birlikte yaşamış ve çalışmışlar."

Laurel kaşlarını çatı. "Bayan Simond için ne kadar korkunç! İyi bir şefin ziyan olmasından bahsetmiyorum bile. Onu bir ajans aracılığıyla mı buldunuz?"

"Ajanlarımdan biri ona ve iki çocuğuna İngiltere'ye kaçmaları için yardım etti," diye açıkladı. "Hiç parası ya da referansı olmadan geldi ama Simond'ları Fransa'dan getiren ajan bir aşçıya ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"Bayan Simond'a yardım etmekle çok iyi ettiniz." İnce dilimlenmiş biftek, Laurel'in yediği diğer her şey kadar lezzetliydi. "Senin *için* iyi olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Nadiren cömert bir dürtüm bu kadar iyi ödüllendirilmiştir. Burada yemek yiyen insanlardan düzenli olarak teklifler alıyor ama şimdiye kadar sadık kaldı." Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bunu sağlamak için genellikle maaşını artırıyorum."

"Ona ne kadar ödüyorsanız, buna değer. Akşam yemeği partileriniz çok popüler olmalı." Son yemekte kekler, kuruyemişler ve meyveler vardı ama Laurel'in tek yapabildiği tek bir kekti. Tek, nefis, kakule aromalı bademli kek.

Laurel, "Yine yorulдум. Daniel'a iyi olduğumu bildiren bir mektup yazacağım, sonra da sabah ev çalışanlarınızla tanışmaya hazır olmak için geceyi burada geçireceğim. Varlığım onları büyülemeyecektir."

"Seni tanıdıkları anda öyle olacaklar." Kadın ayağa kalkınca Kirkland da ayağa kalktı. "İyi uykular, canım."

Uyuyacağını umuyordu ama kocası kendisinden sadece bir ara kapıyla ayrıldığı için uyuması mümkün olmayabilirdi.

Kirkland ertesi sabah onu ev halkıyla tanıştıırken, Laurel'in hizmetkârlarının büyülenmeyeceğini söylemekte haklı olduğunu fark etti. Onu tekrar hayatına soktuğu için o kadar mutluydu ki, etrafındaki insanların ne kadarının onun adına korumacı davrandığını fark etmemişti. Laurel'i hizmetçisi Bayan Stratton'la tanıştırır tanıştırmaz bu tarafgirlik kendini gösterdi.

Bayan Stratton genellikle canlı ama hoş biriydi, gülümserdi. Bu sabah öyle değildi. Yeni sahibesini selamlarken yüz ifadesi sertti. "İyi günler Leydi Kirkland. Personeli çağırayım mı, böylece aynı anda tanışabilirsiniz, yoksa evi oda oda gezip çalıştıkları yerde mi tanışmayı tercih edersiniz?" Elinde küçük bir günlük defteri tutuyordu. "Yapmak istediğiniz değişiklikleri not alacağım."

Laurel gülümsedi ve elini uzattı. Sade günlük kıyafeti içinde bile sessiz ama kusursuz bir otoritesi vardı. "İyi günler Bayan Stratton. Doğal olarak hizmetkârlarla tanışmak istiyorum ama bunu siz bana evin içinde rehberlik ederken yapabilirim. Not almaya gerek yok. Zamanımın büyük bir bölümünü

Londra ve Bristol arasındaki Kirkland House'un yönetimini sizin deneyimli ellerinize bırakmak niyetindeyim."

Hizmetçinin yüz ifadesi biraz yumuşadı. Evin yarısını geçtiklerinde, normal dost canlısı haline geri dönmüştü. Kirkland karısının çekiciliğinin hizmetkârlarını etkisiz hale getirmesini izlemekten zevk alıyordu. Laurel'in büyük bir Londra eviyle nasıl başa çıkacağı konusunda endişelenmekle aptallık ettiğini fark etti. Yıllarca daha büyük ve daha karmaşık bir işletmeyi yönetmişti ve insanları ve sorunları değerlendirme konusunda uzmandı. Sadece sorulacak doğru soruları bilmekle kalmamış, birçok yerde öyle zarif önerilerde bulunmuştu ki, Bayan Stratton yeni ev sahibesinin değişiklik yaptığını fark etmeden kabul etmişti.

Kirkland Evi'ndeki turu tamamladıklarında Laurel tüm personelin saygısını ve geçici de olsa kabulünü kazanmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bayan Simond en büyük mücadeleyi veren kişiydi. Kendisinin ve iki çocuğunun hayatını Kirkland'a borçlu olduğunu düşünüyordu ve onu tehdit eden herkese seve seve bıçağını çekerti.

Kirkland ve Laurel mutfğa girdiklerinde aşçı, her zamanki neşeli yuvarlak yüzüne tuhaf bir şekilde oturan bir kaş çatmayla başını kaldırdı. Kirkland Laurel'i tanıştırdıktan sonra aşçı sertçe başını salladı. "Leydim" deyişi bir küfür gibiydi.

Laurel yılmadan, "Bayan Simond, yemekleriniz mükemmel! Dün geceki çorbadan bu sabahki yumurtaya kadar her şey ustaca yapılmış. Kirkland bana misafirlerinin sık sık sizi ayartmaya çalıştığını söyledi, umarım burada mutlusunuzdur. O en iyisini hak ediyor."

Bayan Simond biraz yumuşayarak, "Lord Hazretleri bana karşı çok iyi davrandı. Ömür boyu sadakatimi kazanmıştır." Laurel'in sadakat konusunda başarısız olduğu iması açıktı.

Laurel bu imayı sakince görmezden gelerek, "Kirkland menüleri genellikle sizin becerikli ellerinize bıraktığını söyledi. Bu çok iyi işlediğine göre, kesinlikle karışmayacağım, ama sizin alanınızda bir tur atmak istiyorum." Genç bulaşıkçıya gülümsedi. "Yardımcılarınızla da tanışmak isterim. Güzel bir yemek yapmak için birçok el gerekir."

Bayan Simond kendisine bağlı olarak çalışan üç genç kadını tanıttıktan sonra Laurel ve Kirkland'a kilerleri ve natürmort odasını gezdirdi. Laurel'in soruları bir kez daha burada yapılan iş hakkındaki bilgisini ve takdirini ortaya koydu.

Bayan Simond bulaşıkhanenin kapısını açtığında tur neredeyse bitmek üzereydi ve siyah beyaz tüylü bir yaratık hızla dışarı fırladı, Laurel ve aşçının yanından pençelerini çılgınca çırparak geçti. Bu iri, tıknaz bir erkek kedi idi. Mutfakta sekerek dolaştı ama kaçabileceği bir kapı olmadığı için bir köşeye, tahta bir sandalyenin altına sığınmakla yetinmek zorunda kaldı.

"Bu kim şimdi?" Defne kedinin saklandığı yere doğru sürüklendi.

Bayan Simond, Kirkland'a savunmacı bir bakış atarak, "Mutfak kedisi," dedi. "Yarı vahşi ve insanlardan korkuyor ama haşarattan kurtulmakta çok iyi."

"Her mutfağın en az bir kediye ihtiyacı vardır. Onun bir adı var mı?" Laurel diz çöktü, etekleri üzerine düştü ve bir elini uzatarak mırıldandı: "Ne kadar iyi bir adamsın, değil mi? Bayan Simond seni yanına aldığı için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

"Ona Porsuk diyorum çünkü siyah beyaz." Bayan Simond kediye sevgiyle baktı. "Ve bir şeylerin altına girmeyi sevdiği için. Cüssesine rağmen ürkek bir adamdır. Kimsenin ona dokunmasına izin vermez. Yarı aç bir halde mutfak bahçesine geldi. Onu beslemeye başladım ve hava soğuyunca içeri geldi."

"Eminim seni bulmadan önce zor bir hayatı olmuştur." Laurel parmaklarını birbirine sürttü ve kedi biraz daha yaklaştı. Çoğunlukla siyahtı, ayakları ve ağzı beyazdı ve kocaman, trajik yeşil gözleri. "Sizi sevmeme izin verir misiniz Bay Porsuk?"

Utangaç ama Laurel'in nazik sesine kapılan kedi sandalyenin altından çıktı ve ağır bir şekilde Laurel'in eline yaslandı. Geniş bir erkek kedi kafası vardı ve sol kulağı yırtıktı. Laurel boynunu kaşımaya başladığında gözlerini kapadı ve hışırtılı bir şekilde mırıldandı.

"Bunu benim için hiç yapmadı!" Bayan Simond öfkeyle konuştu.

"Artık kendini güvende hissettiği için sarılmak istiyor ama utangaç olduğu için ilk hamleyi sizin yapmanızı bekliyordu," dedi Laurel. "Sizi alabilir miyim Bay Porsuk?"

Ellerini dikkatlice onun etrafında kaydırды. İtiraz etmediği için onu kollarının arasına aldı. Çenesini onun omzuna yasladı ve durmadan mırıldandı.

Laurel'in yüzü siyah beyaz kürkünün üzerinde parlıyordu. "Ne kadar güzel bir kedi, Bayan Simond!" Kedinin aşçının okşama menziline girmesi için hareket etti.

Bayan Simond Porsuk'un tüylü başını okşadı ve Porsuk daha da coşkulu bir şekilde mırıldandı. Kirkland bu aşk şölenini izlerken, kendisinin ve Porsuk'un ne kadar

ortak noktaları vardı. İkisi de Laurel'in kollarına sarılmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Kedi asistanınızı iyi seçmişsiniz Bayan Simond." Laurel Porsuk'u nazikçe yere bıraktı. "İşinize engel olmayacağıma söz veririm gelip onu ziyaret edebilir miyim? Kedim Gölge'yi özleyorum ama iyi seyahat edemeyecek kadar yaşlı."

Umutlu görünen Porsuk, Bayan Simond'un bileğine yaslandı. Aşçı onu kucağına aldı ve Laurel'e yaptığı gibi onun kollarında rahatladı. Sevecen bir ifadeyle Bayan Simond, "Elbette ziyaret edebilirsiniz leydim," dedi.

Laurel ve Kirkland ayrıldılar ve üst kata çıktılar. Mutfaktan uzaklaştıklarında, "Aşçıyı etkilemek her zaman iyidir, ama bu amaçla bir kedinin kullanıldığını ilk kez görüyorum," dedi.

Laurel güldü. "Aşçılar, kediler ve mutfaklar her zaman bir arada olur. Porsuk burada kendine iyi bir yer bulduğunu biliyor ve minnettarlığını ifade etmek istiyor."

"Ev halkımın ve arkadaşlarımın kazanılması gerektiği konusunda haklıydın ve bunu takdire şayan bir şekilde başardın," dedi ciddi bir şekilde. "Burada mutlu olabilecekmisin gibi görünüyorsun." Sonra onu zorladığı için kendini tekmeleyebilirdi.

Gülümsemesi kayboldu. "Güzel bir eviniz ve sizin için çalışan iyi insanların var, ama aynı şey iyi bir otel için de söylenebilir."

Ona bir kapı açtı. "Çoğu otelde gerçekten iyi piyanolar yoktur." Yüz ifadesi yumuşadı. "İşte bu var."

Ama onu burada tutmak için bir kedi ve bir piyanodan daha fazlası gerekecekti. Sadece neyin işe yarayacağını bilmeyi diliyordu.

Bölüm 23

Kirkland'ın beş farklı ofisi vardı, çeşitli malikânelerindekileri ve İskoçya'daki işyerlerini saymıyorum. Bodrum katında iki hücreli olan küçük, isimsiz bir binada hükümet ofisi vardı. Londra'nın tersaneleri arasındaki Kirkland deposunda nakliye şirketinin ofisi vardı. Arkadaşı Damian Mackenzie ile ortak sahibi oldukları kumar kulübünde bir ofisi , ancak Kirkland, Mac'in resmen öldüğü zaman hariç, gerçek işlerin çoğunu yapmıyordu.

Kirkland Houseun zemin katında, çalışmalarının çoğunu yaptığı çalışma odası da vardı. Son olarak, yatak odasının bir köşesinde, yorgunluktan yatağa düşene kadar çalışmak istediğinde kullandığı bir çalışma masası vardı. Laurel emekli olduktan sonra da burayı seçmişti çünkü ceketini, kravatını ve çizmelerini çıkarıp rahatlayabiliyordu.

Uyuyamayacak kadar huzursuzdu, bu yüzden bir yandan Fransa'dan gelen raporları incelemeye çalışırken bir yandan da Laurel'in bağlantı kapısının hemen diğer tarafında olduğu gerçeğinin tadını çıkarmaya çalıştı. Laurel'in kollarında uyuduğu -ya da kollarında uyuyamadığı- görüntüler konsantrasyonunu bozduğundan, birkaç mektup yazmaya ve daha sonra da kızartma yapmaya karar verdi.

Bir düzine mektup yazmıştı ve Laurel'in süitinin bağlantı kapısı çalındığında kadeh kaldırma işi neredeyse bitmişti. Şaşkınlıkla içeri girmek için izin istedi ve Laurel utangaç bir tavırla yatak odasına girdi. Üzerinde koyu renk sade bir bornoz vardı ve bronz saçları parlak bir örgüyle bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Adam onun bir tanrıçanın gür ve son derece kadınsı güzelliğine sahip olduğunu düşünerek nefesini tuttu ve ona tapmaktan başka bir şey istemedi.

Kirkland bir anlık hezeyan dolu spekülasyondan sonra onun tavırlarında baştan çıkarıcı hiçbir şey olmadığını kabul etti. Onu yumuşak ayaklı kedi Porsuk takip ettiği için ayağa kalktı ve hafifçe, "Sen ve Porsuk uykuya dalmakta zorlanıyor musunuz?" diye sordu.

Gülümsedi ve örgüsünü omzunun üzerinden geriye itti. "Öyleyim ama Porsuk'un uyku sorunu yok. Başını benimkinin üzerine koymuş horluyordu.

omuz. Arkadaşlık etmesi için onu yatak odama çektim. Umarım Bayan Simond onun dönekliği yüzünden bana kızmaz."

Kirkland, "Hepimiz erkek kedilerin farklı yatakları ziyaret etme konusundaki ününü biliyoruz," diye gözlemledi.

"Çok erkeksi," diye mırıldandı. "Aslında buraya geldim çünkü uyanmıştım ve acıkmaya başlamıştım. Mutfağa gitmek üzereydim ki odanızdan gelen nefis kokuları fark ettim."

"İpte kızartma eski bir okul geleneğidir." Ateşin önündeki iplerden sarkan birkaç elma ve küçük, sığ tavaların bulunduğu şömineyi işaret etti. "Bu gece oldukça soğuk ve sisli, bu yüzden kendim için küçük bir akşam yemeği kızartmaya karar verdim. Elma geleneksel bir ikramdır. Birkaç küçük peynir eritme tavası da ekledim."

Kıkırdarak şömineye doğru ilerledi ve adamın kadeh kaldırdığı şeyi incelemek için diz çöktü. "Leydi Agnes Westerfield öğrencilerinin şöminelerine çivi çakmasına hiç itiraz etmedi mi?"

"Erkeklerin ne kadar aç olduğunu bilirdi, bu yüzden akşam yemeği ile kahvaltı arasında açlıktan ölmememiz için bol miktarda elma ve peynir bulundurdu." Anımsayarak gülümsedi. "Westerfield Akademisi'ndeki yıllarımı çok sevdim ve en güzel anılarımdan bazıları ateşin başında oturup elma kızartmak ve dostluklar kurmaktı."

"Daniel seninle gece geç saatlere kadar teoloji ve felsefe tartışacağınızı söyledi." Laurel ayağa kalktı ve şömineye bakan berjer koltuğa kıvrılıp bacaklarını altına aldı. "Kadeh tokuşturmaktan hiç söz etmedi."

"Onursuz bir şey olduğu için, bir tür okul çocuğu sırrıydı." Kirkland başka bir berjer koltuğu şömineye bakacak şekilde çevirdi, Laurel'in sandalyesinden ona dokunmak istemeyeceği kadar uzakta tuttu. "Ama hâlâ şımartılan tek yetişkin ben değilim. Elmalar henüz tam olarak pişmedi ama size pilot ekmek üzerinde kızarmış kaşar ve yanında da bordo şarap ikram edebilirim."

"Pilot ekmek nedir?"

"Çok uzun süre dayanabilen basit, kuru bir bisküvi." Şöminenin yanında içinde mutfak eşyaları, şarap, peynir ve teneke bir kutu pilot ekmek bulunan kare bir sepet vardı. Bir parça alıp Laurel'e uzattı. "Adını gemi pilotlarından alıyor. Pek lezzetli değildir ama bozulmadığı için denizde çok yaygındır. Peynir onu belirgin bir şekilde geliştirir."

Pişmiş bisküvinin basit karesini inceledi. "Pilot ekmekle peynir lütfen. Sanırım Porsuk da biraz isteyecektir." Kedi kucağına sığırdı

ve kuyruğu seğirerek peynire özlemle bakıyordu.

Kirkland kaşar bloğundan ince dilimler kesti ve kedinin yemesi için ocağın üzerine koydu. Sonra erimiş kaşarı ekmeğin üzerine döktü ve küçük tabağı Laurel'e uzattı. "Bayan Simond'un standartlarına göre değil ama gayri resmi yemeklerin kendine has bir cazibesi var."

"Çok güzel bir çedar," dedi bir ısırıktan sonra. "Bordo şarap onunla iyi gider."

İkisine de küçük birer kadeh şarap doldurdu, sonra da kendi sıcak peynirli bisküvileri için sandalyesine yerleşti. Laurel'le ateşi ve yemeği paylaşmanın sessiz evcimenliğini seviyordu. Böyle küçük anlar ona gelecekleri için umut veriyordu.

Birkaç peynirli bisküvi daha yedi ve şarabını yudumladıktan sonra alçak sesle, "Hizmetkârlarınızın beni kabul etmek için pratik sebepleri var ama arkadaşlarınızla yiyeceğiniz akşam yemeği konusunda endişeliyim. Onları benimle tanışmaları için ne zaman davet etmeyi planlıyorsunuz ve parti ne kadar büyük olacak?"

"İki ya da üç gün içinde. Uygun giysiler edinmen için yeterince uzun bir süre." Zihninden bir sayım yaptı. "Beş çift, eğer hepsi şehirde ve müsaitse."

"Davetli listesinin sadece benim eşime yakışmayan davranışlarıma hayırsever bir gözle bakacak kişilerden oluşacak şekilde özenle seçildiğine inanıyorum?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Erkeklerin hepsi Westerfield Akademisi'nden arkadaşlar, bu da hiçbir zaman geleneksel olmadıklarını kanıtlıyor," dedi güven verici bir şekilde. "Ve hiçbiri kolayca kınanacak türden bir kadınla evlenmemiş."

Bordosundan bir yudum aldı. "Arkadaşların başından beri senin evli ve terk edilmiş olduğunu biliyorlar mıydı? Eğer öyleyse, benim hakkımda kötü fikirler geliştirmek için bolca zamanları oldu. Seni terk eden ben olduğum için de haklılar."

"Ashton biliyor çünkü o insanın hayatı darmadağın olduğunda konuşabileceği türden bir adam." Ve Kirkland olanları arkadaşına anlattığında iyice dağılmıştı. Ashton'da sempati ve acıyı açığa vurmayı mümkün kılan ciddi bir kabullenme vardı. "Mackenzie ve Carmichael da biliyor çünkü yıllardır benimle yakın çalışıyorlar."

"Diğerleri evli olduğunu bilmiyor mu?" Sinirli bir şekilde bir parça pilot ekmeğini kırıntılara ayırmaya başladı.

"Randall'dan emin değilim, çünkü zamanının çoğunu çeşitli rahatsız yerlerde Fransız kurşunlarından kaçarak geçirdi. Wyndham bilemezdi çünkü o Fransız zindanındaydı. Karısı Cassie, bu olaydan haberdar.

Evlilik, ama ayrıntıların hiçbiri." Kirkland Laurel'in hareketsiz profilini inceledi. Öncekinden daha az rahatlamış görünüyordu. "Seninle tanıştıktan sonra ön bilgilerinin bir önemi kalmayacak."

"Cazibemi abartıyorsun," dedi Laurel sert bir sesle. "Erkek arkadaşların muhtemelen eşlerinden daha kabullenici olacaklardır. Kadınlar, bu genellemeye kendimi de dahil ediyorum, arkadaşlar söz konusu olduğunda genellikle şiddetle partizan olurlar."

Onun haklı olabileceğini tedirginlikle fark etti - davet edeceği eşler gerçekten de değer verdikleri kişiler adına sert davranıyorlardı ve Kirkland'ı önemsiyorlardı. Kendileri de sadık ve sevgi dolu olsalar da Laurel'in evlilik yeminini nasıl terk edebildiğini anlamakta zorlanabilirlerdi.

Onunla tanıştıktan sonra mutlaka zamanla yola geleceklerdi; sadık arkadaşları bile onun iyi bir koca olduğunu iddia edemezdi. Ama kısa vadede bu durum Laurel için garip olabilirdi. "Söz veriyorum hiçbiri gözlerini oymaya çalışmayacak."

Kucağına geri dönen Porsuk'u okşadı. Ateş ışığı altın alyansının üzerinde parlıyordu. "En azından beni koruyacak bir kedim var."

Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşünerek, "Elmalar şimdi güzelce kızarmış görünüyor. Genelde üzerine şeker ve tarçın serperim ama eritilmiş peynir de iyi olur."

"Şeker ve tarçın, lütfen."

Sıcak, sulu ve kabuğu çıtır çıtır bir elmayı bir kâseye koydu, üzerine şeker ve tarçın serpti ve Laurel'e uzattı. Bir ısırık aldıktan sonra, "Mmmmm," dedi. "Okul çocuklarının kızarmış elmaya bu kadar düşkün olmalarına şaşmamalı. Üstünde kaymakla daha da güzel olur."

"Ara sıra krema da bulunurdu." Sevgiyle gülümsedi. "Tanrılara layık yiyecekler."

Kendi kızarmış elmasını yedi, tanıdık tatlar okul günlerini hatırlatıyordu. Biraz daha şarap içmeyi düşünürken Laurel, "Ben geldiğimde masandaydın. Çalışmayı hiç bırakmaz mısın?"

İç çekti. "Yeterince sık değil. Yine de azaltmaya çalışıyorum. Çocuğuma zaman ayırmak istiyorum. İşletmelerim ve mülklerim için yöneticiler yetiştiriyorum ve Fransızlara karşı savaşın iyi gitmesiyle, hükümet işlerim eskisi kadar zorlu değil."

"Balayımızdan beri tatil yapmadığınızdan şüpheleniyorum."

Adam kadının haklı olduğunu fark etti. "Sen gittikten sonra ciddiyetsizliğin hiçbir zevki kalmadı," dedi kuru bir sesle. "Sen de kendini işe verdin."

"Bu doğru," diye itiraf etti. "Önümüzdeki bir ay boyunca nasıl bir hanımefendi olacağımdan pek emin değilim." Porsuk'u yere bıraktı, sonra ayağa kalkarak esnemesini gizledi. "Ama zamanın çoğunda uyuyabilirim. Gebelik şaşırtıcı miktarda enerji gerektiriyor."

Ayağa kalktı. "Eminim diğer her şeyi yaptığınız gibi bunu da iyi yapıyorsunuzdur."

Laurel "Umarım" demeden önce tereddüt etti. Ona doğru yaklaştı ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "İyi geceler James."

Bilinçli bir irade olmaksızın kollarını ona doladı ve tatlı bedenini kendisine doğru çekerek onu kendine yaklaştırdı. Geceliği ve bornozunun içinde, hafif bir lavanta kokusuyla yumuşacık ve sıcacıktı. Sıcak, çok sıcak

...

Bir düzine kalp atışı boyunca, zevkle iç çekerek ona doğru eğildi. Kolları adamın beline dolandı.

Şefkati keskin, asi bir sıcaklığa dönüştü. Öpmek için başını eğdi, eli göğsünü avuçlamak için hareket etti.

Kadın kaskatı kesildi, sonra kendini iterek boğuk bir sesle, "Bu gece buraya bunun için gelmedim Kirkland," dedi.

Sertçe yutkundu ve onu geri getirmek için uzanmadı. "Biliyorum. Ama krema ile kaplanmış lezzetli bir kızarmış elma gibi karşı konulmazsın."

Kahkahası ortamı neşelendirdi. "Sıradan bir elma, Bayan Simond'un zarif ikramlarından biri değil. Evet, o benim." Döndü ve bağlantı kapısına yöneldi. "Sanırım artık uyuyabilirim. Yarın uzun ve yorucu bir gün olacağına benziyor."

Porsuk onu dışarı kadar takip ediyordu. Kirkland kediye baktı. "Sana peynir veren bendim, seni nankör kedi."

Kedi dönüp onu düşündü, sonra tırıs la odasına geri döndü. Laurel gülümsedi. "Dolap aşkı. Porsuk'un nerede uyuduğunu öğrenirse Bayan Simond'un kıskançlığının yükünü senin taşımana izin vereceğim."

"Mutfağım bu canavarın hatırı sayılır iştahını destekliyor, o yüzden ben de biraz faydalanabilirim." Kirkland kediye kucağına aldı ve tüylü boynunu kaşımaya başladı. Porsuk, Kirkland'ın göğsünü mutlulukla yoğurmaya başladı.

Laurel odasında kaybolurken, kediye yatağının üzerine bıraktı ve soyundu. Kediye yatağına çekmeyi başarmış olmasının iyiye işaret olduğunu umuyordu.

Keşke aynı şeyi karısı için de yapabilseydi. . .

Bölüm 24

Madam Hélier'in çok özel salonu Oxford Caddesi'nin arkasına gizlenmişti ve binaya açılan kapının üzerinde sadece HÉLIER'S yazan pirinç bir plaket vardı. Laurel kapalı merdiveni tırmanırken, sahibinin cadde seviyesinden bir kat yukarıda olmayı nasıl seçtiğine alaycı bir şekilde gülümsedi. Bayağı insanların pencerelerden içeri bakmasına izin vermemek gerekirdi.

Kirkland, Laurel'i son derece zevkli showroom'a soktuğunda, mekanın geniş pencerelerden içeri büyük miktarda güneş ışığı girmesine izin verdiğini gördü. Bu, renk seçimi için faydalı olmalıydı.

Ve bol miktarda renk vardı. Halıların ve mobilyaların yumuşak, nötr tonları, iki duvar boyunca uzanan parlak kumaşları tamamlıyordu. Violet alçak sesle, "Teşhir kumaşlarını ne kadar özenle seçtiklerini görüyor musun? Buraya giren her kadın üzerinde muhteşem duracak en az bir renk görecektir."

"Haklısın. Sanki bu kırmızısı kahverengi ipek sana dönüşecekmiş gibi." Laurel kumaşı iki parmağının arasında ovuşturarak görkemli ağırlığını ve dokusunu hissetti.

"Devonshire kahverengisi." Violet kumaşa hızlı ve özlem dolu bir bakış attıktan sonra dikkatini sergilenen diğer malzemelere çevirdi. "Ama bugün sizin için buradayız leydim. Şu mavi ipek çok hoş olurdu. Ya da şu puslu yeşil. Altın brokar." Farklı uzunluklardaki zengin malzemeleri işaret etti.

Violet'in renk anlayışı kusursuzdu; bunu Laurel bile görebiliyordu. Laurel'in bakışları bir taraftaki geniş sandığa takıldı. Devasa mobilyanın düzinelerce küçük çekmecesine vardı ve her birinin üzerinde içinde ne olduğuna dair örnekler vardı. Ahşap düğmeler, parıldayan deniz kabukları ya da zarif Wedgwood porselenleri. Uzun kurdeleler, danteller ve diğer süslemeler. Laurel hayatında ilk kez süslenmenin saf estetik zevkini gerçekten anlamıştı.

Laurel ve Violet renklerin ve dokuların tadını çıkarırken Kirkland ve Madam Hélier birbirlerini dostça selamladılar. Laurel, Kirkland'ın metreslerini Hélier'de pahalı bir şekilde giydirdiğine dair bir işaret aramamaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Belki de metresler farklı mekânlara gidiyorlardı.

Kirkland Laurel'i Madam H  lier ile tanıştırdıktan sonra, modacı, "Leydi Kirkland, mütevazı evime hoş geldiniz," dedi. Madam H  lier orta yaşlarda, hafif Fransız aksanı olan ince bir kadındı ve yeteneklerini sergileyen zarif, güvercin grisi bir elbise giymişti. Laurel'i incelerken gözleri kurnaz ama düşünceliydi.

Kirkland, "Eşimin her duruma hazırlıklı olması için eksiksiz bir gardıroba ihtiya ı var ve bunun insani olarak mümkün olandan biraz daha hızlı yapılması gerekiyor" dedi.

Madam H  lier gülerken Laurel kararlı bir tavırla, "  ok geniş bir sosyal hayatım olmasını planlamıyorum. Sadece bir sabahlık ve belki bir yürüyüş elbisesine, ayrıca arkadaşlarla akşam yemeği için uygun daha resmi bir elbiseye ihtiya ım var."

Kirkland bakışlarını Laurel'e çevirerek, "Daha fazlasına ihtiya ı olacak," dedi. "Operaya ve tiyatroya gitme planlarımız var. Astley's Amphitheatre'dan bahsetmiyorum bile."

"Aynı elbiseyi tekrar tekrar giyemez miyim?" Laurel cevabı bildiği için sordu.

"Leydi Kirkland'ın sadece bir gece elbisesi olsaydı, bu çok dikkat   ekerdi," dedi ciddiyle. "  hmalk  r ve cimri bir koca olarak g  r  l  rd  m."

Burnunu kırıştırdı. "Bu sana haksızlık olur ama çok büyük bir gardırop da israf gibi görünüyor."

"Hemen sabahlık, yürüyüş ve akşam yemeği için birer elbise hazırlayarak işe başlayacağız. Gerektiğinde daha sonra başka giysiler de eklenebilir," dedi Madam H  lier nazikçe. "Leydi Kirkland, kişisel tarzınız nedir? Kendinizi kibar dünyaya nasıl sunmak istersiniz?"

Laurel gard  robunu hiç böyle düşünmemişti. Kişisel bir tarzı yoktu, sadece rahatlık ve pratiklik için seçtiği giysiler vardı, bu yüzden üzerinde fazla düşünmesi gerekmiyordu. "Benim kişisel tarzım son derece rahat. Violet, kibar dünya için nasıl görünmek istiyorum?"

"Klasik sadelik," dedi hizmetçisi tereddüt etmeden. "Zamansız, gurur verici ve asil."

Kirkland, "Madam H  lier'inkine benzemeyen bir tarz," dedi. "Ama daha renkli."

Fransız kadının kaşları çatıldı. "Hiçbir zaman müşterilerim için bir model olarak se ilmedim." Elini yumuşak gri elbisesine götürdü. "Salonumun mobilyaları gibi ben de sessizce arka planda kalmak istiyorum."

Laurel, Madam H  lier'in elbisesinin kesimine hayranlıkla bakarken, "Ama abartısız bir zarafetiniz var," dedi. Tam oturuyordu ve kumaşı kadının vücudunu sarıyordu.

modistin düzgün fiziği. "Ben de benzer bir görünüm istiyorum." Kocasına baktı. "Daha renkli."

Kirkland ona gülümsedi. "Binicilik alışkanlığı da gerekecek. Ayakkabılar, pelerinler ve tüm altlıklar. Ayrıca Violet, saç şekillendirme konusunda yeteneklisin. Usta bir stilistten bir iki seans özel ders almak ister misin?"

"Oh evet!" Violet'in gözleri heyecanla doldu.

Laurel uygun bir kontes olarak kandırılmanın kendisi için sıkıcı olabileceğini eğlenerek düşündü ama Violet bu süreçten keyif alıyordu. Bir leydinin ıskartaya çıkardığı giysileri yeniden satması için hizmetçisine vermesi geleneksel olduğu için kız için başka yararları da vardı. Kirkland karısını şık bir şekilde giydirmekte ısrar edince, Violet sonunda hanımının ıskartalarından kendi dükkânını açmaya yetecek kadar para kazanacaktı.

Madam Héliet, "Lord Kirkland, hanımefendinizin ölçülerini almamızın ve belki de ona özel bir elbise dikmemizin zamanı geldi," dedi. "Beyefendinin salonunda beklemek misiniz, yoksa şimdi mi gideceksiniz?"

"Yanımda biraz iş getirdim, o yüzden bekleyeceğim." Yanında çalışma masasını getirmişti, bu yüzden bir asistan ona rahat bir yan odaya kadar eşlik ederken masayı yanında taşıdı. Gözden kaybolurken kendisine çay, şeri ya da başka bir içecek tercihi soruldu.

"En azından kocamın canı sıkılmayacak," diye ekledi Laurel Violet'e, showroom'un arkasındaki soyunma odasına girdiklerinde.

"Eğer oyalanmaya ihtiyacınız olursa size okumak için bir şiir kitabı getirdim leydim. Lord Byron," dedi Violet. Ama bakışları açlıkla zengin, renkli kumaşların bulunduğu raflarda geziniyordu. Burada ana sergi salonundakinden çok daha fazlası vardı.

"Ölçülerinizi alabilmemiz için dış giysilerinizi çıkarma zamanı geldi, Leydi Kirkland." Madam Héliet alçak bir kürsüyü işaret etti. "Eğer ayağa kalkarsanız ... ?"

Laurel hafif şalını bir asistana verip ayağa kalktı ama "Büyüyorum, bu yüzden yeni elbiselerimin genişleyecek yeri olmalı" dedi.

"Sizi ve lord hazretlerini tebrik ederim!" Modacı onlar adına gerçekten sevinmiş görünüyordu. "Yeni giysilerinizin şu andan itibaren hapis zamanınıza kadar iyi görüneceğinden emin olacağım."

Laurel, etrafındaki herkes bu kadar yardımsever ve hevesliyen uyum sürecine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu sürdürmenin zor olduğunu fark etti. Violet hiçbir zaman şiir okumaya fırsat bulamadı. Salonun her santimini keşfetmekle çok meşguldü.

Laurel'in çok sıradan elbisesi çıkarılırken, modacıya sessizce, "Showroom'daki Devonshire kahverengi ipeği. Hizmetçime yakışacağını düşünüyor musunuz?"

"Ah evet. Bu renk onun altın rengi ten tonlarını ortaya çıkaracaktır."

"Siparişime bir elbise boyu kumaş ekleyin. Eminim Violet bundan çok güzel bir elbise yapacaktır." Kız yeni bir şeyi hak ediyordu, yeniden yapılmış bir döküntü değil.

Madam H  lier başıyla onayladı. "Yapılacak." Laurel'in kalçalarını ve vardiyasını düşünceli bir şekilde inceledi. "Asistanlarımdan biri yetenekli bir korsecidir, bu yüzden elimizde farklı boy ve şekillerde korseler var. İyi bir elbise iyi bir temel gerektirir. Betty'nin kalçalarından bir set denemenizi istiyorum."

"Rahat oldukları sürece," dedi Laurel temkinli bir şekilde.

"Olaclkalar.   l    lerinizi aldıktan sonra, Betty   zel kalışlar yapabilir, ancak şu anda mevcut olanlar oldukça iyi i   görecektir."

Laurel i  ini çekerek Betty'nin eski, iyice kırılmış kalçalarını çıkarıp yerine oldukça iyi oturan ve rahatsız etmeyen yeni bir takım takmasına izin verdi. Yararlı olduklarına ikna edilebilirse bunlara alı  abileceğine karar verdi.

Laurel'in bağcıkları ba  landığında Madam başıyla onayladı. "Kumaşları seçmelisiniz ve daha geniş bir seçenek yelpazesi isterseniz caddenin karşısında bir manifaturacı var. Ama bugün için size uygun bir y  r  y     elbisem var."

Bitişikteki odada kaybolan ve elinde koyu turuncu bir elbiseyle geri dönen bir asistana işaret etti. "Burada, bir hanımefendinin hemen yeni bir elbiseye ihtiyaç duyması halinde hızlıca tamamlanabilecek, kısmen dikilmiş birkaç giysi bulunduruyorum."

Laurel merakla, "Londra'daki tüm modacıların bu kadar çok kumaşı, süslemesi ve kendi korseleri var mı?" diye sordu.

"Hayır, Madame H  lier's benzersizdir. Tek bir çatı altında mümkün olduğunca çok hizmet sunmanın müşterilerime fayda sağlayacağına karar verdim," diye açıkladı Fransız kadın. "Ayrıca kaliteden ödün vermeden hızlı hizmet sunuyorum." Elbiseyi havaya kaldırdı. "Bu renge 'capucine' deniyor ve üzerinizde muhteşem duracak. Kollarınızı kaldırın da giymenize yardım edeyim."

Laurel razı oldu ve Madam H  lier elbiseyi onun başına geçirdi. Sırtındaki ba  cığı sıktıktan sonra hızlıca i  neledi.

"Bunu size tam olarak oturtmak için çok az çalışma gerekecek. Dönün ve aynaya bakın."

Laurel yaptı ve çenesi düştü. Daha önce hiç bu zengin, koyu turuncu tonunda bir şey giymemişti ve bu renk saçlarına ve tenine çok yakışmıştı. Elbise her zaman giydiğinden daha alçak kesilmişti ama bir fichu'ya uzanma ihtiyacı hissedecek kadar da alçak değildi. Narin şeftali rengi kurdele süslemesi vardı ve giysi vücudunun üzerinden zarifçe akarak onu aynı anda ağırbaşlı, vakur ve biraz da kıskırtıcı gösteriyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Uygun konaklamalar konusunda haklıydın. Bu giyebilmem için bitirmeniz ne kadar sürer?"

"Bir saatten az." Memnun görünen modacı elbiseyi çıkardı ve eteklerini düzeltmeleri için bir çift asistana verdi. "Beklerken bir fincan çay ve belki biraz kek ister misiniz? Diğer giysiler için kumaşlara ve stillere karar verebiliriz. Hoşunuza gidebilecek aksesuarlarım da var."

"Çay çok makbule geçer." Laurel sesini yükseltti. "Violet, malzeme ve stil seçiminde yardımına ihtiyacım var."

"Biz örneklerle bakarken, o da saçınızı yeniden şekillendirebilir." Violet'le konuşan modacı, "Benimki gibi yukarı doğru kalkık bir stil, değil mi?" dedi.

Violet başıyla onayladı. "Bu leydime çok yakışacak."

Çok geçmeden odanın bir tarafındaki yuvarlak masa çay fincanları, kumaş örnekleri, moda tabakları ve en son stilleri gösteren özenle giydirilmiş moda bebeklerle kaplandı. Laurel sürpriz bir şekilde iki uzmanla seçimlerini tartışmaktan keyif aldı.

Kapuçin elbise giyilmeye hazır olduğunda Laurel yarım düzine giysi ve çok sayıda aksesuar sipariş etmişti ve Kirkland'ın parasını düşünmek bile istemeyeceği kadar çok harcamıştı. Vicdanı sızlıyordu.

-Ama beklediği kadar değil.

Madam Hélier elbiseyi giymesine yardım ettikten sonra Laurel'in boğazına uygun bir kapuçin kurdele bağladı. Son dokunuş ise Laurel'in omuzlarına muhteşem desenli bir Hint şalı örtmek oldu. Şalın zengin renkleri elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. "İşte leydim! Şu aynada kendine hayran ol, sonra da git ve kocana ne kadar güzel olabileceğini göster."

Laurel uzun aynada kendini inceledi. Bir hanımefendi gibi görünüyordu. Sofistike ve sessizce kendinden emin ve hatta şaşırtıcı bir şekilde modaya uygun. "Sen

harikalar yaratıyorsunuz, madam." Başı dik bir şekilde soyunma odasından çıktı, sergi salonunu geçti ve beyefendinin salonunun kapısını açtı.

Kirkland kaşlarını çatmış bir belgeyi inceliyordu ama kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı ve donakaldı. Gözlerinde şaşkınlık, onay ve arzu vardı. Kadın yavaşça dönerek adamın tüm kıyafetini görmesini sağladı. "Madam Hélier'in eserine bakın."

Ayağa kalktı, bakışları ona kilitlendi. "Tam da olman gerektiği gibi görünüyorsun. Bir hanımefendi gibi. Bir kontes gibi. Önemli işler başarmış ve her türlü saygıyı hak eden bir kadın gibi." Gülümsedi. "Ayrıca krema kabındaki bir kedi gibi görünüyorsun. Beklediğinizden daha mı çok eğlendiniz?"

"Gerçekten de öyle." Ayrıca isteksiz bir eşten kocasını memnun etmek isteyen bir kadına dönüştüğünü de tedirginlikle fark etti. Bu düşünceyi ileride düşünmek üzere bir kenara bıraktı. "Madam Hélier işimi çok kolaylaştırdı ve prova sayısını minimumda tutacak. Yarın için bir sabahlık ve bir akşam yemeği elbisesi sözü verdi, böylece davet ettiğinizde arkadaşlarınız için hazır olacağım."

Gözlerinde eğlence gizleniyordu. "Bundan beklediğinizden daha fazla keyif aldığınız gibi, umarım arkadaşlarımdan da düşündüğünüzden daha fazla keyif alırsınız."

Canlılığı azalmıştı. Memnun etmeye hevesli bir modacı, Kirkland'ın uzun süredir ortalarda olmayan karısı hakkında şüpheleri olan sadık arkadaşlarından çok farklıydı. Ama en azından sorgulama için iyi giyinmiş olacaktı.

Moody yolcuların Kirkland Evi'nin önünde inişini memnuniyetle izledi. Yüzbaşı Hardwick, Kirkland'ın lanet bir lord olduğu konusunda haklıydı. Köle kız ikinci vagondan çıktı. Şimdiye kadar gördükleri kadar ateşli bir fahişeydi. Moody'nin sade biri olarak hatırladığı Kirkland'ın karısı bile bir dürtmeye değer görünüyordu.

Kaptanın gemisini Londra'ya getirmesi uzun sürmezdi. O zaman iş sadece sürtüğü yakalayıp onunla birlikte denize açılmaya kalacaktı. Moody dudaklarını yaladı. Kaptan onunla işini bitirdikten sonra belki paylaşırdı.

Bölüm 25

Jasper Rhodes yaklaştığında Violet kahvaltısını bitirmek üzereydi. Onu Kirkland Evi'ndeki tüm hizmetlilerle tanıştırma konusunda çok nazik davranmıştı ve Violet onun yolunu kolaylaştırmak için perde arkasında çalışmış olabileceğinden şüpheleniyordu.

Ama Londra yolculuğuna çıktıklarından beri pek konuşmamışlardı. Lord Kirkland'ın uşağı olarak Rhodes ev halkının en önemli üyelerinden biriydi ve nadiren hizmetkârların salonunda yemek yiyordu. Yemek yediği zaman da iki genç hizmetçinin ilgisine mazhar oluyordu. Genç, güzel, sarışın hizmetçiler. Violet hizmetçilerle arasında çok az yaş farkı olduğunu biliyordu ama deneyim olarak kendini yaşça büyük hissediyordu ve ne yazık ki hiçbir zaman sarışın olamayacaktı.

Önemli değildi. Rhodes'a sormak istediği şeyler ya da eğlenceli bulabileceği hikâyeler vardı ama buraya dedikodu yapmaya değil çalışmaya gelmişti ve böyle güzel bir işi olduğu için şanslıydı. Yine de Rhodes kahvaltı masasında yanındaki boş sandalyeye oturduğunda gülümsedi.

"Seni çok az gördüm Violet, ikimiz de çok meşguldük," dedi bulaşıcı bir gülümsemeyle. "Ama çok iyi görünüyorsun. Kirkland House'da olmak hoşuna gidiyor mu?"

Masanın karşısında temiz bir fincan vardı, bu yüzden ona en yakın demlikten çay doldurdu. "Herkes çok nazik davrandı. Sanırım bunda senin de parmağın var, bu yüzden teşekkür ederim."

Omuz silkti ve çayından bir yudum aldı. "Sadece iyi uyum sağlayacağını düşündüğümü söyledim ve duyduğuma göre sağlamışsın."

"Hanımefendileri şimdiye kadar sahip olduğum en iyi hanımefendi. Onun için her şeyi yaparım." Bu doğrudu ama belki de fazla açıklayıcıydı, bu yüzden Violet devam etti, "Yine de seni pek görmedim. Yemeklerini başka yerde mi yiyorsun?"

"Bazen. Lord Hazretleri bana kendisi için bazı özel işler yaptırıyor." Rhodes ayrıntıya girmeden, "Bu sabah balo salonunda kadınlara yönelik bir savunma dersi verileceğini duydum, ne diyorsun?" diye sordu.

"Bu Lord Kirkland'ın fikriydi. İyi dövüşen bir kadın tanıyor ve bize bazı temel dersler vermeyi kabul etti," diye açıkladı. "Her kadın

Kontesten aşağıya kadar tüm ev halkı davetlidir."

Rhodes kaşlarını kaldırdı. "ğleden sonra yarım günün olduğu için benimle yürüyüşe ıkmanı istemekten korkmalı mıyım? Dersini değersiz bir erkek üzerinde uygulamak istiyor olabilirsin!"

Violet'in nabzı biraz daha hızlı attı. "Bir centilmen gibi davrandığın sürece benden kurtulabilirsin. Ama birlikte dışarı çıkmamıza izin var mı?"

Rhodes, "İşimizi iyi yaptığımız ve sorumlu davrandığımız sürece sorun yok," diye yanıtladı. "Kirkland hizmetlilerine ocuk gibi değil yetişkin gibi davranıyor ve öğrenmek ve daha fazla sorumluluk almak isteyenlere şans veriliyor."

"Umarım bu fikir popüler olur. Çoğu evde hizmetçilere çocuklarla hırsızlar arasında bir şeymiş gibi davranılıyor." Kölelere ise daha da kötü davranılırdı. "Ama Kirkland'ın tüm sorumluluklarını yerine getirmediği kesin. O zaman ne olacak?"

"Bir uyarı alırlar ve daha iyisini yapmazlarsa giderler." Rhodes ayını bitirdi. "Yine de bu nadirdir. Burada işe alınan çoğu kişi şansının kıymetini bilir."

Violet'in yaptığı gibi. "O zaman eğer taburcu edilmeme neden olmayacaksa, dışarı çıkmayı çok isterim. Bazı mağazaları ziyaret ettik ve her gün evin önündeki parkta yürürken hanımefendiye eşlik ediyorum ama kendi başıma hiç keşfe çıkmadım. Zamanım olmadı." İini ekti. "Ve dürüst olmak gerekirse, tek başıma dışarı çıkmaya korkuyorum."

"Bu akıllıca." Rhodes kaşlarını çattı. "şu Yüzbaşı Hardwick hakkında daha çok şey öğrendim. Kötü bir adam ve hata yapmıyor. Ama benimle güvende olacaksın."

Kirkland'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini gördükten sonra, adamının da aynı yeteneklere sahip olabileceğine inanmak kolaydı. Violet beklentiyle gülümsedi. "Umalım da o zamana kadar güneş doğsun."

Rhodes sandalyesinden kalkarken, "Daha fazla güneş ışığı için özel bir sipariş vereceğim," diye söz verdi. "Sonra görüşürüz o zaman. Adam dövmeyi öğrenmenin tadını çıkarın."

Bundan zevk alıp almayacağını bilmese de öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye niyetliydi. Ama her erkeğin dayak yemeye ihtiyaı yoktu ve Jasper Rhodes'un iyilerden biri olduğuna giderek daha fazla emin oluyordu.

"Kendini savunma dersi nasıl geçti?" Rhodes yürüyüşe çıkmak için hizmetkârların salonunda buluştuklarında sordu.

Violet, hizmetkârların salonuna akın eden ve heyecanla konuşan kadın hizmetkârları işaret etti. "Harikaydı! Bakın herkes dersten ne kadar keyif aldı."

"Yürürken bana her şeyi anlatabilirsin."

"Önce yemek yemek istiyorum." Büfenin üzerinde duran ve servis edilmeye hazır olan bir sepet taze pişmiş ekmeği inceledi. "Saldırganları nasıl defedeceğini öğrenmek insana iştah verir."

İki ekmeği aldı ve birini ona verdi. "Shepherd Market'e varana kadar bu seni idare eder. Yakınlarda ve güzel yiyecek tezgâhları var. Gördüğünüz gibi, sizin için güneş ışığı tedarik etmeyi başardım ama ne kadar süreceğini garanti edemem."

Violet Jamaika'nın güneşini özlemişti ama oraya dönüp kölelik yapmaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi. Violet şapkasını ve şalını aldı ve Kirkland House'un arka kapısından çıktılar; bu kapı Berkeley Meydanı'nın görkemli evlerinin arkasından geçen sokaklara açılıyordu. Aynı derecede görkemli arabalar ve atlar mews'in zemin katında tutulurken, seyisler ve arabacılar yukarıdaki dairelerde yaşıyordu. Burası hareketli bir yerdi, ancak bir kızın adım attığı yere dikkat etmesi gerekiyordu.

O taze ekmeğini yerken Rhodes, "Bana dersten bahset," dedi. Kendi ekmeğinden bir ısırık aldı. "Nelerden sakınmam gerektiğini bilmek istiyorum."

"Öğretmenimiz Hazel Wilson. Sanırım Lord Hazretleri için çalışıyor, ama burada değil?"

Rhodes başını salladı. "Hazel'ı tanıyorum. Sokakta görseniz yüzüne iki kere bakmazsınız ama çok yetenekli bir kadındır."

"Kesinlikle öyle! O ve Bayan Stratton tavan arasında birkaç eski kuş tüyü yatak buldular ve düşmeleri engellemek için onları balo salonuna serdiler."

"Hanedeki kadınlardan kaç katıldı?"

"*Hepsi!*" Violet haykırdı. "Bayan Stratton ve leydisi de dahil."

Rhodes'un kaşları çatıldı. "Bu kadar çok kadının kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenme ihtiyacı hissetmesi rahatsız edici."

"Sen hiç kadın olmadın, yoksa anlardın," dedi Violet alaycı bir tavırla.

"Suçluyum," dedi Rhodes uysalca. "Hazel'in bir yılda öğretebildiği şey neydi?"

Sabah mı?"

Violet en iyi nasıl açıklayacağını düşündü. "Kendini savunmanın zihinde başladığını söyledi. Eğer dışarıdaysanız, etrafınızda ne olduğunun farkında olun. Eğer bir adam sizi tedirgin ediyorsa, bu duyguya dikkat edin ve uzaklaşın ya da uzaklaşmak mümkün değilse kendinizi hazırlayın. Eğer saldırıya uğrarsanız, hemen tepki verin. Büyük kötü kurdun size zarar vermeyeceğini umarak orada bir tavşan gibi pasif durmayın. Bağırın, tekmeleyin, ısırın, itin. Karşılık vermek bazı saldırganları uzaklaştırmak için yeterli olacaktır."

"Hazel haklı. Sana başka ne öğretti?" Rhodes sordu.

"Yaralanmaktan korkma dedi, çünkü saldırgan tarafından daha kötü yaralanabilirsin. Kadınlar doğum acısına dayanabildiklerine göre, kendilerini kurtarmak için savaşırken yaralanmaya da dayanabilirler."

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Rhodes. "Saldırıya uğrarsanız, elinizden geldiğince sert mücadele edin çünkü dehşet ve heyecan içinde muhtemelen fazla acı hissetmeyeceksiniz."

"Peki ya sonra?"

Kıkırdadı. "O zaman morlukları hissedeceksin ama dövüş bittiğine ve tekrar güvende olduğuna göre sorun yok. Sana hangi dövüş numaralarını gösterdi?"

"Gerçekten iyi dövüşmeyi öğrenmenin uzun zaman aldığını, ancak her kadının yapabileceği basit şeyler olduğunu söyledi. Parmaklarınızı adamın gözlerine, boğazına ya da diğer yumuşak, savunmasız noktalarına sokun." Violet işaret ve orta parmağıyla bir V işareti yaptı ve havaya sertçe vurdu. "Ya da parmaklarınızı geriye doğru bükün."

Rhodes'un elini tuttu ve küçük parmağını geriye bükte, Rhodes elini telaşla çekip, "Zekice ve bunları yapmak için güçlü olmana gerek yok. Hanımefendinin dersleri nasıldı?"

"Kötü bir şekilde," diye itiraf etti Violet. "Cesaretten yoksun değil, beni bir köle sahibinden nasıl kurtardığını sana. Ama başka birine vurmayı imkânsız buluyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten nazik, kibar insanlar iyi dövüşçü değildir. Sen nasıl yaptın?"

Violet dişlerini gösteren bir gülümseme takındı. "Çok iyi. Ve bunu kanıtlayacak çürüklerim var."

"Güzel. Kendine dikkat etmelisin." Rhodes sol taraftaki dar bir sokağı işaret etti. "Burası Shepherd Market'e çıkıyor. Ne yemek istersiniz? Etlı börekçi şehrin en iyilerinden biridir."

Rhodes haklıydı; etli turtalar çok lezzetliydi. Eritilmiş tereyağı ve taze otlar damlayan fırında patates de öyleydi ve yiyecekleri başka bir tezgahtan aldıkları keskin limonata ile yıkadılar. Çoban Pazarı

Yiyecek, ürün, mutfak eşyaları ve kullanılmış giysiler satan tezgahların arasına serpiştirilmiş müzik ve sokak sanatçıları ile bir panayır gibiydi.

Violet ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Hoşlandığı ve kendisini rahatsız etmeden ondan hoşlanan bir adamla dışarı çıkmak çok güzeldi.

Rhodes, "Gitme zamanı. Eve dönerken seni götürmek istediğim bir yer daha var. Berkeley Meydanı'nın Kirkland House'un karşı tarafında Gunter's adında bir şekerlemeci . Harika süslü pastalar yapıyorlar ama en çok buzlarıyla ünlüler."

Güneşin tadını çıkararak geri dönerlerken, kız utangaç bir şekilde adamın koluna girdi. İlk kez bir erkeğe karşı böyle bir girişimde bulunuyordu. Adam gülümsedi ve kızın elini okşadı; kızın bu hareketinden pişmanlık duymasını sağlayacak hiçbir şey yapmadı.

Varış noktalarına yaklaştıklarında Rhodes, "Burası çok şık bir çay dükkânı. Caddenin karşısındaki parka çekilmiş arabaları görüyor musunuz? Hanımlar buzlarını arabaların içinde yiyor, refakatçileri parmaklıklara yaslanıp kendilerininkini yiyor ve garsonlar siparişlerle cadde boyunca bir ileri bir geri koşuşturuyor."

Rhodes az önce bir arabaya sipariş götüren ve dükkâna geri dönmekte olan bir garsona el salladı. Violet ne söylendiğini duyamadı ama garson başını salladı ve içeri girdi.

"Garsonlar çok hızlı," diye yorumladı Violet, bir diğeri caddenin geçerken.

"Çünkü buzlar çabuk eriyor. Bu yüzden herkes onları burada yiyor. Kirkland House'a götürmeye kalkarsak içecek olurlar."

Birkaç dakika bekledikten sonra garson siparişleriyle birlikte döndü ve Rhodes Violet'ın fahiş bir miktar olduğundan şüphelendiği parayı ödedi. Rhodes ona küçük tabaklardan birini verdi ve Violet buzun narin pembe bir çiçek şeklinde kalıplanmış olduğunu görünce nefesini tuttu. "Ne kadar güzel! Şu ağaçların arkasındaki banka oturalım. Oldukça özel görünüyor."

Rhodes kabul etti ve bankın yanına vardıklarında buzlar erimeye başlamıştı. Violet eteklerini kabartarak oturdu ve küçük kaşıkla buzunun tadına baktı. Ağzı soğuk bir lezzetle doldu. "Bu harika! Tadı nasıl? Tanıdığım bir şey değil."

Rhodes gözlerinin derinliklerinde başlayan bir gülümsemeye ona baktı. "Bu menekşe. Birkaç farklı çiçek aroması yapıyorlar ve ben de bugün menekşe olmasını umuyordum."

Violet dudağını ısırdı, gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

Endişelenen Rhodes, "Adaşını yememeyi mi tercih edersin?" diye sordu.

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Sadece... daha önce hiçbir erkek beni bu şekilde memnun etmeye çalışmamıştı."

"İlk olduğuma sevindim." Buzundan bir kaşık aldı ve ona ikram etti.

Öne doğru eğildi ve kaşığındaki soğuk tatlıyı yaladı, ardından bir kaşık dolusu buzu ona sundu. Adam zevkle kabul etti.

Birbirleriyle değiştirdiklerinde buzların tadı daha da güzelleşti. Miktarlar az olmasına ve kısa sürede tükenmesine rağmen Violet bu öğleden sonrayı asla ama asla unutmayacağını biliyordu.

İşlerini bitirdiklerinde Rhodes tabakları ve kaşıkları düzgünce üst üste koyup bankın altındaki yere bıraktı. Bakışlarını onunkilerden ayırmadan ciddiyetle şöyle dedi: "Başka bir kız olsa, sadece bir öpücük yakalamaya çalışırdım. Ama sen sen olduğun için, seni öpmemin bir sakıncası olup olmadığını soracağım."

Nefesini tuttu. "Ben iyi bir İngiliz kızı değilim."

"Biliyorum," dedi usulca. "İşte bu yüzden seni bu kadar ilgi çekici buluyorum."

İlk tanıştıklarında çok sıradan bulduğu yüzünü inceledi. Ama onu daha iyi tanıdıkça, zeki gri gözlerini, gülme çizgilerini, yaydığı sessiz yetkinliği daha çekici buluyordu.

Çınar ağaçlarının altındaki gölgeli köşeleri kendilerini çok özel hissettiriyordu. Bir öpücük için yeterince özel. Sözsüzce öne eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Adamın tadı menekşe rengi buz, nezaket ve sıkıca kontrol edilen bir arzuydu.

Adam nefesini tuttu, sonra onu tekrar öptü ve kadın hayatının hiç hayal etmediği şekilde açıldığını biliyordu.

Buzları severdi ve bu adamı sevmesi de mümkündü.

Kaptan Hardwick'in yelkenlisi *Jamaica Queen*, Londra Havuzu'na demirlemiş diğer hızlı kargo gemilerine benziyordu. Gemiyle ilgili hiçbir şey onun bir köle tüccarı olduğunu göstermiyordu ama Moody gemiye çıktığında, taşınan kölelerin soluk, yok edilemez kokusunu aldığını düşündü.

Kaptan bu kez Moody'yi fazla bekletmedi. Sandalyesinde döndü ve "Onu buldunuz mu?" diye bağırdı.

Moody başını salladı. "Berkeley Meydanı'ndaki Kirkland Evi'nde yaşıyor. Onu hiç yalnız başına dışarı çıkarken görmedim ama çoğu gün Kirkland'ın karısıyla birlikte parkta yürürler, genellikle de öğleden sonra. Her zaman bir uşak olur ama orası lüks Mayfair olduğu için kimse bela beklemez. Kızı yakalayıp buraya getirmek zor olmasa gerek."

Hardwick dudaklarını büzdü. "Gelgit zamanına göre ayarlanmalı ki hemen yelken . açtığı onca dertten sonra, o kaltağın metresini de istiyorum, bu yüzden büyük bir arabaya ihtiyacım olacak." Pis bir yemin mırıldandı. "Violet şimdiye kadar aldığım en pahalı köleye dönüşüyor." "Çok güzel bir mort, ama onu bir yıl boyunca elinde tuttuğunda

Birkaç ay sonra Hint Adaları'na döndüğünde onu satacak kadar sıkılmış olacaksınız. Eğer hasar görmemişse, paranızın çoğunu geri alırsınız."

Kaptan homurdandı, "Ama ona zarar vermek isteyebilirim!"

Moody omuz silkti. Hardwick'in köleleriyle ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İzlemeye devam edin. Programları hakkında ne kadar çok şey bilirim, bu o kadar kolay olur. Kargom hazır olduğunda ve gelgitler uygun olduğunda, hazır olacağız." Dili dudağına dokundu. "Yeterince uzun süre bekledim!"

Bölüm 26

Laurel'i Kirkland gibi koruyucu bir adama yakın durması gerektiğine ikna eden kendini savunma dersinin bir parçası olarak, Laurel Madam Hélier'i ziyaret ettikten sonra iki gün tembel tembel dinlendi. Kirkland günlerin çoğunda dışarıdaydı, muhtemelen uzun süredir ayrı yaşadığı karısının peşinde koşarken ihmal ettiği işleri tamamlıyordu.

Böylece Laurel geç saatlere kadar uyuyabiliyor, kitap okuyabiliyor, evin önündeki parkta yürüyebiliyor, müzik yapabiliyor ve kestirebiliyordu. Kirkland yemeklerde ona katılıyor, bazen birbirleri için piyano çalıyorlardı ama bir daha birlikte çılmadılar. Bu, sayamayacağı kadar çok yıldır geçirdiği en huzurlu aralıktı.

Ama tatili sona ermişti ve neredeyse o korkunç akşam yemeği partisinin zamanı gelmişti. Laurel aynadaki görüntüsüne bakarken Violet, "Bu dalgalı stil size çok yakışıyor leydim," dedi. Bir tutam saçı tam Laurel'in omzuna düşecek şekilde büküdü.

Laurel başıyla onayladı ama "Yatak odamdan çıkar çıkmaz mükemmellik yok olacak" dedi.

Violet gülümsedi. "Yine de çok güzel görüneceksin ve seni merak edenleri etkileyeceksin. Şimdi kıpırdamadan dur, ben de yanaklarına biraz boya süreyim."

"Boyalı bir kadın oldum," dedi Laurel alaycı bir ifadeyle. Ama bir parça allığın onu daha iyi gösterdiğini kabul etmek zorundaydı, özellikle de sinirden solgun olduğu zamanlarda.

Violet geri çekilince Laurel ayağa kalktı ve tuvalet masasının aynasında kendini inceledi. Madam Hélier'in akşam yemeği elbisesi Kirkland'ın sevdiği gök mavisiydi ama kesimi ve tarzı Zion House'un bahçesindeki kanlı ölümden sonra verdiği elbiseden çok daha üstündü. Sessizce ağırbaşlı bir şekilde zarif görünüyordu ve güzelliğe olabildiğince yakındı.

"Sana bir hediyem var Violet. Beni düzgün bir kontes gibi göstermek için gösterdiğin tüm çabalara bir teşekkür." Laurel Devonshire kahverengi ipeğini elbise dolabına yerleştirmişti, o da paketi alıp hizmetçisine uzattı. "Umarım hoşunuza gider."

Violet ambalajı dikkatle açtı ve zengin renkli kumaşa baktı. "Oh, Bayan Laurel! Hiç böyle bir hediyem olmamıştı." İpeği okşadı, gözleri yaşardı. "Sadece hediye değil, ... ama bunu bana vermeyi düşünmüş olmanız."

Laurel, "Malzemeyi gerçekten muhteşem bir şeye dönüştüreceğinizden eminim," dedi.

Violet yumuşak bir sesle, "Muhteşem ve çok çok özel," dedi.

Bağlantı kapısı çalındı. Violet bileğiyle gözlerini sildi, sonra Kirkland'ın Laurel'in odasına girebilmesi için kapıyı açtı.

"Mavi giyeceğini söylediğine göre Laurel, sana küçük bir hediyem var." Laurel yüzünü ona dönünce olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Her zaman çok güzelsin ama bu gece göz kamaştırıyorsun."

Kızardı. Evet, onu memnun etmek hoşuna gidiyordu. "Siz de oldukça görkemli görünüyorsunuz lordum."

"Şehirde şık bir adam gibi görünmek faydalı bir kılık değiştirmedir." Şaşırtıcı derecede utangaç görünerek ona küçük bir mücevher kutusu uzattı.

Kutuyu açtığında nefesi kesildi. İçinde safir taşlarla süslenmiş zarif bir altın haç vardı. Ona daha fazla safir taşlı sade halka küpeler eşlik ediyordu. Ama güzelliğinden daha da önemlisi bunun bir haç olmasıydı. Violet'in de söylediği gibi, böyle bir hediye verme düşüncesi her şeyden daha değerliydi çünkü bu durumda, kocasının inancın hayatının önemli bir parçası olduğunu kabul etmesiydi.

"Ne kadar güzel." Haçı kutudan çıkardı. Zincir altın halkalardan oluşan karmaşık bir örgüydü ve safirler mavi ateşle parlıyordu. "Tam bu elbiseye göre. Violet, lütfen incilerimi çıkar." Çift dizili inciler on altıncı yaş gününde ailesinin hediyesiydi ve çekiciydiler ama pek de ilginç değillerdi. Bu gece ilginç görünmek istiyordu.

"Ben yaparım." Kirkland incileri çıkardı, parmak uçlarının ensesindeki sıcak fırçası doğrudan hassas yerlere karıncalanmalar gönderdi.

Sertçe yutkunarak inci küpelerini çıkardı ve safir halkaların tellerini taktı. Sonra Kirkland haçı boğazına takarken hiç kıpırdamadan durdu. Kanını ısıtan sıcak parmakları düşünmemeliydi. . .

Zincir tam doğru uzunluktaydı, çünkü haç elbisenin yakasının üzerine düşüyordu. "Mükemmel." Kocasına döndü. "Sen her zaman yapılacak en doğru şeyi bilirsin."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı alaycı bir ifadeyle. "Aşağı inelim mi?"

Misafirler yakında gelecek."

Onun uzattığı kolu tuttu. "Savaşa doğru, lordum."

"Savaş değil," diye itiraz etti. "Sadece henüz tanışmadığınız arkadaşlarınızla sakın bir akşam yemeği."

"Umarım haklısındır!" Odadan çıktıklarında Violet'i bu akşamlik kovdu. Kızın hemen ipek için tasarımlar çizmeye başlayacağını tahmin ediyordu.

Laurel'in yatak odasından üst kattaki koridora adım attıklarında, alt kattan neşeli seslerin yükseldiği duyuluyordu.

Merdivenlere doğru ilerlerken Kirkland, "Misafirlerimizden birkaçı çoktan gelmiş gibi görünüyor," diye gözlemledi. "Randall'lar Londra'ya geldiklerinde Ashton House'da kaldıkları için Ashton'lar ve Randall'lar bir arabayı paylaşacaklar."

Laurel, Ashton'ın bir dük olduğunu hatırladı. "Ashton ve Randall bu kadar iyi arkadaş mı?"

"Öyle. Ashton House çok büyük ve Randall ordudayken nadiren Londra'da bulunuyordu ve burada tam zamanlı bir ikamete ihtiyacı yoktu. Ashton ona istediği zaman kullanması için kendi oda süitini verdi."

Dükün sesi cömert geliyordu. "İki adam da evli olduğu halde mi?" "Eşleri Mariah ve Julia çok iyi arkadaşlar." Kirkland gülümsedi. ona. "Yakında her şeyi yoluna ."

Laurel'e göre onun sözleri bu insanların birbirlerini çok iyi tanıdıkları ve kendisinin bir yabancı olduğu gerçeğinin altını çiziyordu. Çenesini kaldırdı. Bunun kolay olmasını beklemiyordu ama Kirkland'ın eviyle kendi evi arasında gidip gelecekse bu gerekliydi. Bu insanların hiçbiriyle en iyi arkadaş olmak zorunda değildi. Nezaket yeterliydi.

Merdivenlerin tepesine yaklaştıklarında Kirkland, "Şimdi arkadaşlarıma söz verdiğim sürprizi sunacağım," dedi.

Laurel olduğu yerde durdu ve onu da durmaya zorladı. "Onları neden davet ettiğini açıklamadın mı?"

"Sizin hakkınızda yargıya varmalarını istemediniz, bu yüzden sürpriz bir tanışma en iyisi gibi göründü."

Laurel'in gözleri kısıldı. "Bu, şiddet dürtüsünü anladığım nadir durumlardan biri. Merdivenlerden aşağı biraz itmek ..."

Sırıttı. "Bunun gerçekten daha iyi olacağını düşünüyorum çünkü seninle tanıştıklarında sana neden sırılsıklam aşık olduğumu anlayacaklar."

Gözlerini devirdi ama merdivenlere adımını attı. "Teorini test etme zamanı geldi."

Laurel ve Kirkland aşağı inerken, Kirkland onun kolunu kavrayan elini okşadı. Aralarındaki tüm gerginliğe rağmen, onun dokunuşunu hâlâ rahatlatıcı buluyordu.

Fuayede çalkalanan insanların görüş alanına girdiler. Davet edilen beş çiftten dördü gelmişti. Hepsi de yakışıklı ve göz korkutucu derecede iyi giyimli, Londra'nın yakışıklılarıyla.

Konuşmalar kesildi ve Laurel sekiz çift meraklı gözün üzerinde olduğunu hissetti. "İyi akşamlar," dedi Kirkland, sesi aşağıdakilere kolayca ulaşıyordu. "Bu gece karım Laurel'le tanışmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bir soluk sesi duyuldu ve bakışlar yoğunlaştı. Erkeklerin birçoğunun yüz ifadesi granite dönerken, zarif bir kızıl saçlı olan bir kadının yüzü de öyle oldu. Diğer konuklar çoğunlukla şaşkın görünüyordu.

Laurel ve Kirkland merdivenlerin dibine vardıklarında çarpıcı derecede yakışıklı sarışın bir adam gülümseyerek öne çıktı. Granit gibi görünmeyen tek erkek oydu, bu yüzden muhtemelen geçmişini bilmiyordu. "Tebrikler Kirkland! Bu beklenmedik bir şeydi. Gretna Green'den güzel birlikte yeni mi döndünüz?" Derince eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Kirkland."

Bunlar Kirkland'ın en yakın dostlarıydı ve bazıları hikâyenin bir kısmını zaten biliyordu, bu yüzden Laurel onlara pekâlâ gerçeği anlatabilirdi. "Bu zevk karşılıklı ve sizin kim olduğunuzu öğrendiğimde daha da artacak, efendim. Ama biz yeni evli değiliz." Tatlı tatlı gülümsedi. "Kirkland ve ben on bir yıldır evliyiz, on yıldır ayırız ve daha yeni barıştık."

Sarışın adamın dengesi kısa süreliğine bozuldu ama hemen toparlandı. "Kirkland ile yaşamının imkânsız olduğunu anlamam tam bir yılını mı aldı? Çok dirençli !" dedi gülerek. "Ben Wyndham, bu arada."

Bu, Laurel'in kocasını terk etmesine dolaylı olarak neden olan adam mıydı? Wyndham'ın ruhu on yıl boyunca hapiste kalamayacak kadar hafif görünüyordu. "Seni sapsağlam ve iyi gördüğüme çok sevindim," dedi içtenlikle. "Bu bir mucize sayılır."

"Bunun için inanılmaz sabırlı karıma teşekkür borçluyum." Bir kolunu uzattı ve kızıl saçlı kadını yanına çekti. "Leydi Kirkland, eşim Cassie ile tanışın. Leydi Wyndham."

Kızıl saçlı kibar bir selam mırıldandı. Tam olarak düşmanca görünmüyordu ama bakışları çeliği kesecek kadar keskindi.

Kirkland'ın eli samimi bir güvenle Laurel'in sırtının küçük kısmına geldi. "Misafir odasına gitme vakti geldi. Orada tanışmak için daha fazla yer var, şeri, bordo şarap ve diğer zevklerden bahsetmiyorum bile."

Yer değiştirme ve içki servisi Laurel'e kendini toparlaması ve konukları incelemesi için birkaç dakika verdi. Tanrıya şükür Madam Hélier'i ziyaret etmişti. Eğer eski elbiselerinden birini giymiş olsaydı, kendini bir hizmetçi gibi, hem de oldukça pejmürde bir hizmetçi gibi hissedecekti.

Laurel'in alkolden pek hoşlandığı söylenemezdi ama kıpırdanacak bir şey olsun diye küçük bir şeri istedi. Kirkland ona bir kadeh getirdi. "Tanışma zamanı." Randall'larla başladı, çekingen sarışın binbaşı ve minyon esmer karısı Leydi Julia. Leydi Julia ebeydi, bu yüzden Laurel daha sonra daha fazla konuşabileceklerini umuyordu.

Sonra Kirkland, Laurel'i orta boylu, yumuşak tavırlı ve çarpıcı yeşil gözlü, zayıf, esmer bir adamın yanına götürdü. "Laurel, Ashton'dan bahsettiğimi duymuşsundur."

Kirkland, Dük'ün hayat darmadağın olduğunda konuşulacak türden bir dost olduğunu söylemişti ve Ashton'ın ifadesinden Kirkland'ın acısını unutmadığı anlaşılıyordu. Şimdilik yargılamaktan kaçınıyordu ama Laurel, Ashton'ın Laurel'in bu işin kötü adamı olmadığına kolay kolay ikna olmayacağından kuşkulanıyordu.

Hafızasını yoklayarak, "Westerfield Akademisi'nde geçirdiğiniz yılların yanı sıra Kirkland ile birlikte Balliol Koleji'ndeysiniz, değil mi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyleydik." Ashton onun yüzünü inceledi. "Kardeşin Daniel'a çok benziyorsun."

Kardeşinin adını duymak onu sakinleştirdi. Ne de olsa o da Westerfield Akademisi öğrencilerinden biriydi. Kendini daha az yabancı hissediyordu. "Bize hep öyle söylendi."

"Karımla tanışmalısın." Ashton minyon altın sarısı bir kadını işaret etti. Kadın ona katıldı ve elini Ashton'ın koluna bir eş yakınlığıyla doladı. Kadın çarpıcı bir güzelliğe sahipti ve Laurel doğal bir sıcaklık hissetmişti ama kocası gibi düşesin de Kirkland'ın karısı hakkında şüpheleri vardı.

Kirkland, "Bu Mariah, bazen altın düşes olarak da bilinir." dedi.

Mariah'ya tıpatıp benzeyen bir başka altın saçlı kadın da onlara katıldı. "Ben de zavallı akrabam Sarah," dedi gülümseyerek. "Sadece bir

altın kontes."

Tek yumurta ikizleri. Laurel'in bakışları düşesten kontese ve tekrar kontese kaydı. "İkiniz sık sık birbirinizle karıştırılır mısınız? Ve bu olduğunda eğleniyor musunuz yoksa sinirleniyor musunuz?"

İkizler birbirlerine bakıp gülüştüler. Düşes, "Duruma göre değişir. Çoğunlukla eğleniyorum."

"Kimse beni Rob'dan ayırmaya çalışmadığı sürece sorun değil." Sarah yanındaki uzun boylu, kahverengi saçlı adama göz kamaştırıcı bir gülümseme yöneltti.

Kocasının yakışıklı yüz hatları, karısına ve ifadesi yumuşadığı zamanlar dışında sert görünüyordu. "Biri bizi ayırmaya kalkarsa başarısız olur," dedi. Bakışları tekrar Laurel'e kaydı. "Ben Kellington, Leydi Kirkland. Gerçi o kadar uzun süredir Rob Carmichael'ım ki buna daha iyi cevap veriyorum. "

Yüz ifadesi değerlendirciydi. Laurel, Kirkland'ın uzun süredir ayrı yaşadığı bir karısı olduğunu bilenlerden birinin de Carmichael olduğunu hatırladı. Onun da unvanını sevmemek için nedenleri olduğundan kuşkulanıyordu. Belki de zor bir babaydı.

"Rob'u mu, Carmichael'ı mı yoksa Kellington'ı mı tercih edersin?" diye sordu.

Biraz gülümsedi. "Tercih sırasına göre üçü de olur."

"Pekâlâ Rob." Laurel dikkatini yeniden ikizlere verdi. "Düşes ve kontes arasındaki farkları için elimden geleni yapacağım."

Mariah merakla sordu: "Beş dakikadan az bir tanışıklığa dayanarak, ne gibi farklılıklar görüyorsun?"

Bristol'de çalıştığı yıllar boyunca Laurel iyi bir gözlem gücü geliştirmişti ama beş dakika çok fazla değildi. Onları teker teker inceledi. "Sizin daha dışa dönük olduğunuzu söyleyebilirim düşes," dedi yavaşça, "kız kardeşiniz daha sessiz ama belki de daha kendinden emin. Leydi Kellington'ın yüzü biraz daha dar." Düşesi inceledi, ince bir Madonna yumuşaklığı gördü. "Yakın zamanda anne mi oldunuz?"

Kız kardeşler tekrar bakıştılar. Sarah, "Çok dikkatli biri," dedi. Mariah başını salladı. "Sevgili oğlum henüz dört aylık bile değil."

"Gelecekte sizi tek tek tanımak için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Laurel, "ama kalabalık bir odada birinizi gördüğümde mutlaka hata yapacağım."

"En azından denediğin sürece," dedi Mariah. "En sinir bozucu insanlar yanıma gelip hangi ikiz olduğumu soranlardır."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Sonra da altın düşesin değil de sadece benim olduğumu öğrenince hayal kırıklığına uğruyorlar."

"Yorucu," diye yorumladı Laurel. "Yani bazen yalan söylüyorsunuz, çünkü çaba göstermeye üşenen insanların merakını neden gideresiniz ki?"

İkizler birbirlerine bir kez daha baktılar. "Bu çocukça olurdu," dedi Sarah.

"Ve bir düşes asla çocuksu değildir," dedi Mariah dindarca. "O her zaman aziz bir edep örneğidir."

Kız kardeşi masumca kirpiklerini kırpıştırdı. "Kontesler gibi."

Kocaları kahkahalara boğuldu. Rob Carmichael başını salladı. "Sizin de tahmin ettiğiniz gibi Leydi Kirkland, Sarah ve Mariah'yı bir araya getirdiğinizde bir çuvaldaki iki kedi yavrusundan daha yaramaz olurlar."

Şakalaşmalar beşinci çiftin gelişiyle kesildi ve bir selamlama telaşı yaşandı. Sör Damian ve Leydi Kiri Mackenzie. Damian uzun boylu, iri yarı bir adamdı ve bulaşıcı bir gülümsemesi vardı; uzun boylu, siyah saçlı karısı ise son derece çekiciydi ve Ashton'inkilerle aynı yeşil gözlere sahipti. Leydi Kiri'nin Ashton'ı karşılama şeklinden kardeş oldukları anlaşılıyordu. Grup içinde başka bağlar da vardı.

Kirkland onun yanında belirdi. "Daha fazla tanışma zamanı. Şüpheleriniz olsa da iyi gidiyorsunuz Leydi Kirkland."

"Henüz kimse gözlerimi oymadı." Bakışları grubu tararken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama akşam henüz erken."

Bölüm 27

Yemek masasının bir ucunda Kirkland, diğer ucunda Laurel olduğu için konuşamıyorlardı ama Laurel'in ev sahibesi olarak gösterdiği zarafeti takdir edebiliyordu. Laurel'in doğası gereği çekingen ve utangaç olduğunu biliyordu ve bu kadar çok arkadaşıyla tanışacağı için gergin olduğunu açıkça itiraf etmişti. Ama bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti ve Bristol yıllarında bir köle tüccarıyla yüzleşmek de dahil olmak üzere her türlü farklı durumda insanlarla ilgilenmişti. Sonuç olarak, akşam yemeğini büyük bir ustalıkla idare etti.

Yemeklerini bitirdiklerinde Laurel'e başıyla işaret ederek hanımların çekilip beyleri limanlarına bırakma zamanının geldiğini söyledi. Onun yerine en yakındaki uşaktan Bayan Simond'u çağırmasını istedi. Aşçı temkinli bir ifadeyle görüldüğünde Laurel sıcak bir sesle, "Daha önce hiç bu kadar güzel bir yemek yediğimi sanmıyorum, Bayan Simond. Olağanüstü beceriniz için size ve çalışanlarınıza teşekkür ederim."

Bayan Simond'un yüzü gülerken, diğer konuklar da özellikle beğendikleri yemeklere iltifat ettiler. Aşçı yemek odasından çıktığında neredeyse havada yürüyordu.

Kirkland neden Bayan Simond'u çağırıp ona teşekkür etmeyi hiç düşünmemişti? Kendisini iyi ücret ödeyen, adil bir işveren olarak görüyordu ama Laurel'in kamuoyu önünde takdir edilmesinin iyi bir işveren olmanın ötesinde kişisel bir boyutu vardı.

Laurel ana yemek salonundaki masaları da yeniden düzenletmişti, böylece salon kriket sahasına daha az benziyordu. Laurel onun düşünmediği şeyleri düşünüyordu ve bu da hayatı herkes için daha iyi hale getiriyordu.

Bayan Simond mutfğa çekildikten sonra Laurel ayağa kalktı. "Hanımlar, beylerin limanda ülkenin sorunlarını çözebilmeleri için bizim çekilme zamanımız geldi."

Eşler parlak ipekler içinde ayrıldıktan ve erkekler yerlerine oturduktan sonra Mackenzie sırtarak şöyle dedi: "Bayanların sohbetinin ilginç olacağından şüpheleniyorum. Kadınlar hayatın daha kişisel meseleleri hakkında konuşmakta daha iyidirler."

"Konuşmaları muhtemelen tüyler ürpertici olacak." Wyndham'ın bakışları Kirkland'a kaydı. "Sırlarını seviyorsun, James."

"Sırlar vardır ve bir de konuşulmaması gereken şeyler vardır. Uzun balayımızdan sonra döndüğümüzde evliliğimizi tüm dünyaya anlatmayı planlamıştım." Kirkland yarım bardak Porto şarabı doldurdu, sonra sürahiyi solundaki Randall'a uzattı. "Sonra o gitti ve bir karım olduğundan bahsetmek için hiçbir neden kalmadı." Birkaç çatık kaş, arkadaşlarının bu açıklamadan etkilenmediklerini gösteriyordu ama arkadaş oldukları için konuyu tartışmayacaklardı.

Arkadaşlar. Etrafındaki adamların yüzlerini taradı. Hepsini yirmi yılı aşkın bir süredir tanıyordu. Hepsi de zeki, anlayışlı, çok deneyimli, hayatın en yakıcı ateşlerinde sınanmış insanlardı ve hepsi de mutlu bir evliliğe sahipti.

Bu sonuncusu ulaştığı bir durum olmadığından, belki de İngiliz beyefendisinin soğukkanlı kurallarını bir kenara bırakmalı ve yorumları davet etmeliydi. Belki de faydalı bir rehberlik alabilirdi. "Sanırım hepiniz benim durumum hakkında dedikodu yapmaya heveslisiniz, bu yüzden konuşmaktan çekinmeyin."

Randall gözlerinde bir mizah parıltısıyla, "Beyefendiler arkadaşlarının evlilikleri hakkında dedikodu yapmazlar. Durumları olgun ve düşünceli bir şekilde analiz ederler."

Ashton her zamanki gibi Kirkland'ın bir şeyler anlamayı umduğunu sezmiş olmalıydı. "Karınız sizin seçeceğinizi düşündüğüm türden bir kadın değil, ama çok hoş biri. Çekici. Birlikte olmak keyifli." Dük kaşlarını çatı. "Çok daha fazlası var ama onu eşsiz kılan şeyin ne olduğunu tanımlamakta güçlük çekiyorum."

Laurel bir kocanın hayatı için gerekli olmadığını açıkça belirtmiş olsa da, Kirkland onunla birlikte olmaktan yine de keyif alıyordu. Ne yazık ki onu özel yapan şeyin ne olduğunu tanımlamakta da uzman değildi. "Ne tür bir kadın seçeceğimi tahmin ederdin?"

"Ben daha çok Cassie gibi birini düşünürdüm," dedi Wyndham. "Senin gibi karanlık yerlerde yürümüş bir kadın. Yine de ona sahip olamazsın. O *benim*."

"Bir erkek ve bir kadının birbirine çok fazla benzeyebileceğini düşünmeye başladım." Rob Carmichael Porto şarabı doldurdu ve sürahiyi uzattı. "Kimsenin doğru eş türünü tahmin edebileceğini sanmıyorum. Sarah'nın benim için uygun olduğunu asla tahmin edemezdim." Sırıttı. "Hayal gücüm yeterince iyi değildi."

"Kendinden görünüyorsun," dedi Ashton gülümseyerek.

"Biz yeni evliyiz, bu yüzden buna izin var," diye karşılık verdi Rob. "Yine de Sarah'ya aşık olmamayı hayal bile edemiyorum. Sadece varlığıyla bile her şeyi daha iyi hale getiriyor."

"Sarah ve Mariah'yı güneş ışığı ikizleri olarak görüyorum. Onlardan biri bir odaya girdiğinde, oda daha aydınlık oluyor," diye onayladı Randall. "Amcam veraseti güvence altına almak için bir eşe ihtiyacım olduğunu söylediğinde Mariah, kız kardeşini daha iyi tanımak için Hartley'i ziyaret etmem gerektiğine beni ikna etmek için elinden geleni yaptı."

"Mariah'nın çöpçatanlığı başarısız olduğu için şanslıyım," dedi Rob hararetle. "Sarah bu kadar karşı konulmazken nedenini anlayamıyorum."

Randall, "Çok hoş, çekici ve inanılmaz derecede cesur," diye kabul etti. "Ama Julia'yla tanıştığım andan itibaren başka bir kadına karşı en ufak bir ilgim kalmadı. Hartley'e uğramaya karar verdim, Sarah ve ailesini ziyaret etmek için değil, Hartley onun da evi olduğu için Julia'yı görmek için bir bahane olarak."

"Aşkın yolları gizemlidir." Ashton düşünürken kadehindeki yakut kırmızısı portoyu döndürdü. "Mariah bana çok doğru göründü. Hayatımda varlığından bile haberdar olmadığım Mariah şeklindeki bir boşluğu doldurdu."

Mackenzie güldü. "Oysa Kiri'nin senin kız kardeşin olduğunu öğrendiğimde, benim için çok yanlış biri olduğunu hemen anladım. Gerçi bu tanıma bana pek de iyi gelmedi."

"Kız kardeşim Hindu savaşçı kraliçelerinin soyundan geliyor," dedi Ashton sesinde bir kahkaha tonuyla. "Kaçmak için hiç şansın olmadı. Gerçi çok da mücadele etmiş benzemiyorsun."

Mackenzie ciddiyetle, "Aslında karşı koymaya çalıştım," dedi. "Battaniyenin yanlış tarafında doğmuş bir kumarhane sahibinden çok daha iyisini hak ediyordu. Ama direnişimin boşa çıkmasına çok sevindim!"

Ashton'ın bakışları Kirkland'a kaydı. "Laurel tahmin ettiğim gibi olmasa da, birbirinize çok yakışıyorsunuz. Sanırım Sanırım bunun nedeni onun derinlere inen, inen ve inen derinlikleri olması. Tıpkı senin gibi."

"Derinlikler konusunda haklısın. Daniel Herbert'in evini ziyaret ettim, küçük kız kardeşini piyano çalarken buldum ve kayboldum." Kirkland, Rob'un bir erkekle bir kadının birbirlerine çok fazla benzeyebileceklerini söylemekte haksız olmadığını düşündü. Ama aynı zamanda çok farklı da olabilirlerdi, tıpkı kendisi ve Laurel gibi.

"Daniel Herbert'in kız kardeşi mi?" Wyndham irkilerek sordu. "Okuldayken iyi arkadaşlık ama malum nedenlerden dolayı izini kaybettim. Ne oldu?"

Şimdi ne yapıyor?"

Kirkland, "Oxford'u bitirdiğinde papaz olarak atandı," diye cevap verdi. "Ama kiliseye girmedik çünkü gerçek tutkusu tıptı. Çok sıkı çalışarak ve muhtemelen birkaç yıl boyunca uyumayarak hem doktor hem de cerrah olarak kimlik kazandı. O ve Laurel Bristol'de ücretsiz bir revir işletiyorlar. Hayat kurtarmaktan farklı olarak bazen vaaz veriyor."

Masanın etrafında kaşlar çatıldı. "Etkileyici," dedi Wyndham. "Gerçi pek de şaşırtıcı değil. Karınız revirde nasıl bir rol oynuyor?"

"Yapılması gereken her şeyi yapar. Burayı yönetiyor, mükemmel bir hemşire ve kişisel projesi de tacizci erkeklerden kaçan kadın ve çocuklar için Zion House adında bir sığınak."

Randall düşünceli bir ifadeyle, "Acaba Julia'nın Zion House'dan haberi var mı?" dedi.

Ashton, "Belli ki hanımefendi eşiniz ayrılığınız boyunca söğüt takmamış," diye gözlemlledi. "Derin olduğu kadar yetenekli de bir kadın."

Rob, "Bristol'da onun yerini doldurmak zor olacak gibi görünüyor," dedi.

Kirkland, "Çok doğru, dolayısıyla şu anki plan Laurel'in zamanının bir kısmını Londra'da bir kısmını da Bristol'de geçirmesi yönünde," dedi.

Bunun üzerine gürültülü bir sessizlik oldu. Arkadaşlarından hiçbiri eşlerinden uzun süre ayrı kalma fikrine sıcak bakmıyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar da kibardılar. Wyndham sessizliği bozarak, "Bir eşe sahip olmak harika bir şey ama hayatınızı zorlaştıracak," dedi.

"Yapacak. Öyle de oldu," diye onayladı Kirkland. Ve pişmanlıkla gülümsedi.

Salonda çay servisi yapıldıktan sonra hanımlar çeşitli sandalyelere ve kanepelere yayılıp rahatça sohbet edebilmek için beylerin limanlarını bitirmelerini beklediler. Ufak tefek, siyah saçlı ve sakin Leydi Julia, Laurel'in sağında oturuyordu. Kirkland onun ebe olduğunu söylemişti ama Laurel'in daha önce gördüğü hiçbir ebeye benzemiyordu.

Aynı derecede ufak tefek ama altın sarısı ve güler yüzlü ikizler soldaki küçük kanepeyi paylaşıyorlardı. Uzun boylu ve egzotik güzelliği Violet'inkinden farklı ama ona denk olan Leydi Kiri, Laurel'in karşısındaki sandalyeyi seçti. Yerleşirken, Leydi Kiri'nin yanındaki sandalyede oturan kızıl saçlı ve çekingen Leydi Wyndham'la birkaç alaycı kelime konuştu.

Eşleri de en az kocaları kadar etkileyiciydi, ki bu da çok şey ifade ediyordu. Kirkland'ın kadın ve erkek arkadaşlarının ortak bir özelliği varsa, o da zekâlarıydı. Laurel onları daha iyi tanısaydı, kuşkusuz listeye yetkinliği de eklerdi.

Laurel'in Kirkland'la olan uzun süreli küslüğü odadaki fil gibiydi. Bu gece burada bulunan çiftler Kirkland'ın en yakın arkadaşlarıydı ve Laurel, uzun süredir devam eden dostluklarının büyüğü çemberinin sonsuza dek dışında kalacak olsa bile onlarla medeni bir şekilde anlaşmalıydı.

Fili çemberin ortasına itmek için daha iyi bir zaman olamazdı. Laurel derin bir nefes aldı, sonra el değmemiş çay bardağını bir kenara koydu. "Siz Westerfield eşleri hepiniz kocamın arkadaşlarısınız. Ayrılığımızı ve barışmamızı merak ediyor olmalısınız, bu yüzden ne kadar açık sözlü olursanız olun istediğiniz soruyu sorun. Söylediklerimin gizli kalacağı anlayışıyla dürüstçe cevap vereceğime söz veriyorum."

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra Leydi Kiri eğlenerek, "Kirkland'ın sizinle neden evlendiğini anlamaya başladım. Eğer acımasızca açık sözlü olacaksak, sanırım resmiyeti bir kenara bırakmalıyız. Ben Kiri, bu tehlikeli kızıl saçlı Cassie, Leydi Julia'nın kişisel adı belli ve ikizler de Mariah ve Sarah. Senin Hristiyan adın ne?"

"Laurel." Laurel sinirlerine rağmen gülümsemeyi başardı. "Açık sözlülüğün sana doğal geldiğini görüyorum, Kiri."

"Bu sık sık bahsedilen bir özellik ve nadiren övgü dolu bir şekilde," dedi Kiri alaycı bir tavırla. Ciddileşerek devam etti: "Pekâlâ, bize neden ayrıldığınızı anlatın. Mantıklı bir kadına benziyorsunuz, bu yüzden sebepleriniz olduğunu varsayıyorum."

Julia engelleyici bir el kaldırdı. "Bir hikâye krizden çok önce başlar. Nasıl tanıştığınız ve evlendiğinizle başlamak daha faydalı olabilir. Ayrıldığınız yıllarda neler yaptığınızı öğrenmek, böylece şu anda kim olduğunuzu daha iyi anlayabilirim."

"Her zamanki gibi tanıştık. Kirkland ve kardeşim Daniel, Westerfield Akademisi ve Oxford'dan iyi arkadaşlardı. Ağabeyim Kirkland'ı bir ziyaret için eve getirdi ve Kirkland piyano çaldığını keşfetti, bu da müziğe olan tutkusu nedeniyle onu büyüledi." Laurel'in ağzı buruştu. "Nakış işlemek ya da bahçede çalışmak gibi başka bir şey yapıyor olsaydım, muhtemelen beni fark etmezdi."

Cassie'nin kaşları çatıldı. "Kirkland'ın müzik tutkusu mu var? Hiç bilmiyordum ve onu buradaki herkesten daha uzun süredir tanıyorum."

Laurel biraz şaşırarak, "Sanırım müzik onun en büyük zevki. Dinlemeyi çok sever ve kendisi de son derece iyi piyano çalar. Sık sık dört elle çalardık."

"Hem seni hem de müziği sır olarak sakladı." Kiri'nin yeşil gözleri kısıldı. "İnsan başka ne gibi büyük sırları olduğunu merak ediyor."

İşle ilgili her şey bir sır olabilirdi ama Laurel diğer kadınların ne bildiğinden emin olmadığı için bundan söz etmedi. "Hikâyeye dönecek olursak, piyano çalışımı beğenmişti, ikimiz de gençtik ve ilk görüşte aşktı."

"Çoğu zaman bu ilk görüşte şehvet anlamına gelir," diye belirtti Mariah. "Ama sonunda ikisi de aynı şey olabilir. Kaç yaşındaydın?"

"On yedi. Birkaç hafta sonra evlendik."

"Ailen daha fazla bekleme gerektiğini düşünmedi mi?" Sarah irkilerek, "Rob'la çok kısa bir flört dönemimiz olduğunu kabul ediyorum. "Rob'la çok kısa bir flört dönemimiz olduğunu kabul ediyorum ama ben yirmi altı yaşındaydım, o ise otuz bir ve flört dönemimiz çok yoğun. Daha yakından tanışmak için zaman ayırmak daha uygun olurdu, değil mi?"

Laurel kuru bir sesle, "Ailem zengin bir kontu damat olarak kaybetmeyi göze alacak türden insanlar değildi," dedi. Konuklarının yüz ifadelerinden bu sözün ne anlama geldiğini anladıklarını görebiliyordu. "Ama dürüst olmak gerekirse, ikimiz de evlenmek için deli oluyorduk. Düğünden sonra İskoçya ve Batı Hint Adaları'nda harika ve uzun bir balayı geçirdik. Sonra normal hayata alışmak için Londra'ya geldik." Daha sonra ne olduğunu düşünürken sertçe yutkundu.

Laurel'in rahatsızlığını gören Mariah, "Ayrılık konusuna daha sonra dönebiliriz. Son zamanlarda ne yapıyordun? Sanırım ailenizin salonunda nakış işlemiyordum."

Düşes dikkatliydi. Laurel şöyle cevap verdi: "Kardeşimle birlikte Bristol'deki ücretsiz revirde çalışıyorum. Ayrıca şiddet uygulayan kocalarından kaçan kadınlar ve çocuklar için bir sığınak kurdum." Laurel çemberin etrafına meydan okurcasına baktı. "Kadınlara yakışır bir varoluş olmadı."

Julia gözlerini kırptırdı. "Mabediniz Zion House mu?"

"Adımızı duymuş muydunuz?" Laurel şaşkınlıkla sordu.

Julia'nın dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Geçen yıl, başka şehirlerde de benzer sığınaklar kurmak istedikleri için başardıklarınızı incelemek isteyen bir çift kadın tarafından ziyaret edildiniz."

"Evet, Sisters Vakfı'nın yöneticileriydiler ve Metodistlerle birlikte çalışıyorlardı," dedi Laurel. " zamandan beri

Diğer üç şehirde de sığınaklar var ve gelecekte daha fazlasını planlıyoruz. Zion House'u duymuş olmanıza şaşırdım."

Julia kıkırdadı. "Ben Sisters Vakfı'nın kurucusuyum."

"Ve ben de bir hamiyim," diye ekledi Mariah. "Metodistlerle çalışmayı seçtik çünkü onlar zaten sosyal refah ve kadınların durumunun iyileştirilmesiyle ilgileniyorlardı."

"Kurucuların toplumun en üst kademelerinden olduğunu bilmiyordum," dedi Laurel hayranlıkla.

Julia çöl kuruluğuyla, "Bir dükün kızı olmak, tacizci erkeklere karşı her zaman güvende olmak anlamına gelmez," dedi. "Müdürlerim, çalışmalarınıza yardımcı olmak için size bir hibe teklif ettiklerini söylediler, ancak siz onlara yeterince iyi finanse edildiğinizi ve parayı yeni sığınaklar açmak için kullanmaları gerektiğini söylediniz."

Laurel, Rahibeler Vakfı'ndan kadınların önerdiği iki yüz pound için iyi bir kullanım alanı bulabilecek olsa da, başka bir şehirde yeni bir sığınak kurmak, hibenin daha iyi bir kullanımı gibi görünüyordu. "Zion House, Kirkland'ın bana destek olmak için ayırdığı parayla finanse ediliyor," diye açıkladı. "Çok cömertti. Hem Daniel'in revirinin hem de Zion House'un masraflarını karşılamaya yetecek kadar."

Cassie sandalyesinde dimdik oturdu. "Vakfına katkıda bulunmak istiyorum, Julia. Bu davayı tüm kalbimle destekliyorum."

Sesi erkek istismarı hakkında bir şeyler bildiğini gösteriyordu ama aynı zamanda başka bir şeyi de ima ediyordu. Laurel diğer kadınların yüzlerini taradı. "Hepinizin Kirkland'ın okul arkadaşlarının birbirini tanıdığı gibi birbirinizi iyi tanıdığınızı tahmin ediyordum ama bu doğru değil, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Mariah. "Julia ve ben aynı küçük kasabada, Hartley'de yaşadığımız için birbirimizi yaklaşık üç yıldır tanıyoruz ama ben Kiri ile Adam'la tanıştıktan sonra tanıştım. Cassie'yle ise son iki hafta içinde tanıştım." Kız kardeşine gülümsedi. "Sarah ve ben ikiz olsak da birlikte büyümedik. Birbirimizi yaklaşık bir yıl önce bulduk."

Sarah kıkırdarak, "İşte bu yüzden bazen ikizlerin aptallığına kapılıyoruz," dedi. "Arayı kapatmamız gereken çok uzun yıllar var."

Laurel, "Yani beklediğimden daha az yabancıyım," dedi.

Kiri gülerek, "Bizim diğer herkese tıslayan küçük, sıkı bir grup olduğumuzu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz," dedi. "Ama bu kadar konu saptırmak yeter. Madem bu kadar aşıktınız, Kirkland'la neden ayrıldınız?"

"Uzun bir balayından sonra Londra'ya yeni dönmüştük ve Kirkland gazetelere ilan göndererek evliliğimizi duyurmak üzereydi."

Çok az kişi bildiği için evlilik." Defne bakışlarını soğumakta olan çayına çevirdi. Soruları davet etmiş olmasına rağmen, ayrılık konusunu tartışmak hâlâ zordu. "Sonra ... evimize bir adam girdi ve Kirkland'ın onu çıplak elleriyle öldürdüğünü gördüm. Hızlı, acımasız ve etkiliydi. I . . . Kocamın tehlikeli bir yabancı olduğunu öğrendiğimde dehşete kapıldım. Ertesi sabah evi terk ettim."

Sarsılmış bir sessizlikten sonra Julia, "Bu çok üzücü olurdu. Ama kesinlikle nefsi müdafaaydı?"

Laurel içini çekti. "O zamanlar cinayet tamamen gereksiz görünüyordu.

Uzlaştığımızda Kirkland bazı hafifletici faktörleri açıkladı ama yine de."

Cassie yavaşça, "Şiddet çoğu zaman hayatın bir gerçeği," dedi. "Korunaklı ve çok genç bir eş için bu özellikle dehşet verici olurdu. Sadece canavarlar zevk için ya da neden olmadan öldürür. Ama bazen, öldürmek kaçınılmalıdır."

"Zihnim bunu biliyor. Duygularım ölümcül gerçeklikle çok daha fazla sorun yaşıyor." Laurel sertçe yutkundu. "Bristol'dan ayrılıp buraya gelmeden önceki gece, daha bir hafta bile olmadı, bir kez daha gözümün önünde bir adamı öldürdü. Bu tamamen haklı bir hareketti çünkü kocası tarafından neredeyse öldürölmek üzere olan bir kadının hayatını kurtarmıştı. Yine de ... ve yine de onun şiddetini görmek beni hasta etti."

"Bir hayat kurtarmış olsa bile mi?" Kiri anlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

"Biz neyseki oyuz," dedi Julia. "Doğası gereği şifacı olan biri için şiddet özellikle korkunç bir şey. Bir ebe olarak bunu anlıyorum." Durakladı, sonra kasıtlı olarak, "Bir keresinde bir adam öldürmüştüm. Bir kazaydı ama ölümü hâlâ aklımdan çıkmıyor."

Kiri'nin yeşil gözleri yuvarlaklaştı. "Ne kadar korkunç! Ne oldu?"

"İlk kocam beni dövüyordu," dedi Julia, sesi düzdü. "Kaçmaya çalışırken onu ittim ve kafatası şömineye çarptı."

Sarah gergin bir şekilde, "Ben de öldürdüm," diyene kadar sözleri dehşet dolu bir sessizlik yarattı. Çok uzun zaman önce değil ve kazara da değil."

"Ne oldu?" Julia nazik bir sesle sordu.

Sarah sarsılarak yutkundu. "Kötü adamlar, aralarında genç üvey kızımın da bulunduğu bir grup kız ve kadını katletmeyi planladılar. Adamlar ölmeyi hak ettiler. Hiçbir şeyden pişman değilim. Ama Tanrım, kâbuslar!" Gözlerinde yaşlar belirdi.

Mariah kanepeye doğru kaydı ve kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı. "Tanrı'ya şükür Rob sen kâbus gördüğünde yanında oluyor," dedi usulca.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Sarah.

Laurel hayretle, "Hayatımın büyük bölümünde korunaklı olduğumu biliyorum ama ölümcül şiddet yaygın ve ben daha fazlasını görmediğim için şanslı mıyım?" dedi.

Cassie içini çekti. "Neyse ki çok yaygın değil. Ama birbirimize karşı acımasızca dürüst olduğumuz için, öldürdüm, hem de birden fazla kez. Yaptıklarımın hiç pişmanlık duymuyorum ve kâbus görmüyorum." Dudağını ısırıldı. "Benim kâbuslarım kurtaramadığım insanlarla ilgili. Ama benim hayatım sıradan değil. Uzun yıllar boyunca İngiltere ve Fransa arasında gidip gelen bir ajandım. Uzun bir delilikti ve bittiği için mutluyum."

Yani Cassie bir ajandı. Parçaları birleştiren Laurel, "Kirkland burada evli olduğunu bilen tek eşin sen olduğunu söylemişti. Madem acımasızca dürüst davranıyoruz, bunu soracağım. Kirkland'ın sevgililerinden biri miydiniz? Size yastığının üzerinde bir karısı olduğunu söyledi mi?"

Cassie yüzünde bir gülümseme belirmeden önce irkilmiş görünüyordu. "Bir yastık yüzünden oldu ama sandığınız gibi değil. Kirkland kötü bir ateş krizi geçirdi. Bunları biliyor musun?"

Laurel başıyla onaylayınca Cassie devam etti: "Durumu çok tehlikeliydi ve yalnız bırakılamazdı. Onunla birlikte olan bizler, sayıklamalarının birçok sırrını açığa çıkarma ihtimaline karşı güvenilir olmak zorundaydık. Sayıklamalarından birinde karısından hararetli ama çok övgü dolu sözlerle bahsetti."

Arsızca gülümsedi. "Onu çekici bulduğumu inkar etmeyeceğim ve eğer bana yaklaşırdı, bunu değerlendirirdim. Ama hiç yapmadı. Eminim ajanlarından biriyle ilişkiye girmenin kötü bir politika olacağını düşünmüştür ve tabii ki haklıydı." Laurel'in bakışlarını yakaladı. "Onun metresi olmadığıma yemin ederim."

"Hayır, sen Laurel'in kocasının sevgilisi değildin," dedi Sarah soğukkanlılıkla. "Sen *benim kocamın* sevgilisiydin."

Bölüm 28

Cassie kılını bile kıpırdatmadan, sanki Sarah'nın saldırıp saldırmayacağından emin değilmiş gibi tehlikeli bir uyanıklıkla canlandı. Laurel onun Kirkland'ın Bailey'i öldürürkenki haline çok benzediğini fark etti. Diğer kadınlar Cassie ve Sarah'yı izlerken odada gergin bir hava esiyordu. Mariah kaşlarını çatıyordu.

Cassie yumuşak bir sesle, "Evet, yıllarca ara sıra sevgili olduk. Onu en iyi arkadaşım olarak görüyordum. Grey'le tanışıp umudu keşfedene kadar onun benim hakkımda farklı düşündüğünü fark etmemiştim."

"Umut mu?" Sarah'nın kaşları çatıldı.

Cassie ayağa kalktı ve odanın içinde huzursuzca dolaştı. Karnında hamileliğin orta aylarına işaret eden bir kıvrım vardı. "Rob ve ben ikimiz de o kadar çok şey kaybetmiştik ki birbirimize verecek çok az şeyimiz vardı. Birlikte olduğumuz nadir zamanlarda biraz nezaket. Onun işi ve benimki arasında, bu çok sık değildi."

Sarah, bakışları Cassie'yi takip ederken, "Rob senden, kendisi gibi tehlikelerle başa çıkabilen bir arkadaş olarak söz etti," dedi. "Bir gün ikinizin birlikte bir yuva kurabileceğinizi düşünüyordu."

"Deniz kenarında bir kulübede," diye mırıldandı Cassie. "Ama savaşımlardan sağ çıkmayı hiç beklemediğim için gelecekle ilgili hiçbir planım yoktu." Sarah'nın yüzüne döndü. "Hapishanede çektiği onca acıya rağmen Grey'de öyle bir ruh parlaklığı var ki, bir geleceğimiz olabileceğine inanmadığım zamanlarda bile beni değiştirdi. Bence sen de Rob için aynısını yapıyorsun. Ona benim asla başaramayacağım bir hafiflik ve sıcaklık veriyorsun."

"Evet ve bana ihtiyacım olan istikrarı veriyor." Sarah diğer kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Rob'un ihtiyacı olduğunda ona gösterdiğin nezaket için teşekkür ederim Cassie." Sırıttı. "Ve gitmesine izin verecek kadar aptal olduğun için de teşekkür ederim!"

Gözle görülür bir şekilde rahatlayan Cassie sandalyesine döndü. "Bu kadar medeni olmana sevindim! Gözlerimi oymaya çalışacağımdan korkuyordum."

Sarah güldü. "Denesem bile yapabileceğimden şüpheliyim. Denemeyeceğimden değil. Sen Rob'u Rob yapan şeylerin bir parçasısın ve ben onu seviyorum."

Laurel diğerk iki kadını hayranlıkla izliyordu. "Kirkland endişelenmemem gerektiğini söylese de sizinle tanışacağım için çok endişeliydim. Ama haklıydı. Olağanüstü birisiniz." Biraz gülümsedi. "Kirkland'ı terk ettiğim için gözlerimin çizileceğini düşünmüştüm."

"Hiç kimse başka bir evliliğin gerçekliğini yargılayamaz," dedi Kiri ciddiyetle. "Bununla birlikte, tüm bu acımasız dürüstlüğün kapısını açan sizsiniz, ancak hikayenizi tamamlamadınız. Kirkland'ı neden terk ettiğinizi biliyoruz ama sizi tekrar bir araya getiren nedir?"

Laurel bunu istemişti, değil mi? "Kirkland Bristol'da gemilerinden birinin kaptanıy la görüşüyordu. Limandan ayrılırken bir ateş nöbeti geçirdi ve ardından iki hırsız tarafından saldırıya uğradı. Bilinci kapalı bir şekilde revirimize getirildi. Kardeşim uzaktaydı ve onu tedavi edebilecek tek kişi bendim."

"Hastanızın kimliğini öğrendiğiniz an oldukça zor bir an olmalı!" Mariah haykırdı.

Laurel hararetle, "Çok büyük bir küçümseme," dedi. "Yaraları çok ciddi değildi ama ateşi vardı. Onu iyileştirdikten sonra Cizvit kabuğu çayı içirdim ve bu da ateş krizinin şiddetini azalttı." Elleri kenetlendi. İşin zorlaştığı kısım bundan sonraki kısımdı.

Laurel'in sessizliği uzayınca Kiri, "Lütfen, meraktan ölüyoruz! Yine de belki daha sonra ne olduğunu tahmin edebilirim."

Laurel şiddetle kızarak, "Cazibe ... hiç sorun olmamıştı. Sayıklıyordu, düşmesini önlemek için onu yakaladım ve Gerisini sizin hayal gücünüze bırakıyorum."

"Ve hepimizin canlı hayal güçleri var!" Sarah haykırdı. "Yani ertesi sabah barışmaya mı karar verdiniz?"

"Dürüstlüğümü abartıyorsun," dedi Laurel hayıflanarak. "Kirkland aklını kaçırmıştı ve ne yaptığımızı hatırlamıyordu. Geçici deliliğimden dehşete düşmüştüm, bu yüzden sabah hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Medeni bir şekilde vedalaştık ve her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra"-elini karnına götürdü-"hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağımı anladım."

"Demek hamilesin!" dedi Julia. "Merak ettim. Öyle görünüyorsun. Bu kesinlikle geçmişi geride bırakıp birlikte bir gelecek inşa etmek için mükemmel bir neden."

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Laurel yalvarırcasına diğerk kadınlara baktı. "Elbette Kirkland'a söylemek zorundaydım ama bunu sessizce yapmak istedim."

Bristol'daki çocuk. O kadar meşgul ki, özellikle de kız olursa çok ilgileneneğini düşünmüyordum ama *ilgileniyor*. Tam olarak barışmasak bile yeniden dost olmamız gerektiğine beni ikna etti. Çocuğumuzun evlerimiz arasında gidip gelmesine yetecek kadar. Bu mantıklı geldi, ben de ara sıra ziyaret için Londra'ya gelmeyi kabul ettim. Daha fazlasını istediğini biliyorum ama ne zaman bunu düşünsem ..." Sesi kesildi.

Cassie sessizce, "Onun bir adamın boynunu kırdığını görüyorsun," dedi.

Laurel zorlukla yutkundu. "Önemsemeyi bırakamıyorum ama o evleneceğimi düşündüğüm adam değil. Biz çok farklıyız. Her zaman da öyle olacağız."

Julia beklenmedik bir sertlikle, "Kirkland'ın elindeki kötü adamların ölümünden çok, ettiğin yeminleri düşünmelisin," dedi. "İyi ya da kötü, Laurel. Elbette evlendiğin adam hakkında her şeyi bilmiyordun. Hiç kimse bilemez. Evlilik bilinmeyene doğru bir sıçrayıştır, kendine söz verdiğin kişinin elini tutmaktır. Unutma ki o da senin hakkında her şeyi bilmiyor. Çünkü sevdiniz, söz verdiniz. Bu sözü tutmak için daha çok çabalamalısın."

Laurel bu tavizsiz sözler karşısında irkildi. Laurel ne cevap vereceğini düşünmeden Sarah, "Sen gittiğinde neden peşinden gelmediğini merak ediyorum. Kolay kolay pes edecek bir adam değil."

"Asla pes etmez," diye onayladı Kiri. "*Asla*. Yine de çekip gitmene izin verdi."

Laurel uyuşmuş dudaklarının arasından, "Pekâlâ, madem dürüst davranıyoruz, beni istemediği için bu kadar kolay gitmeme izin verdiğini sanıyordum. Balayı muhteşemdi ve evliliğimizi Londra'daki herkese duyurmak için büyük bir balo düzenlemekten söz etmişti. Ama sanırım buraya geldiğimizde, benim büyük bir çekiciliği, zekâsı ya da güzelliği olmayan taşralı bir kız olduğumu fark etti. Ben gittikten sonra istediği gibi yaşamakta özgürdü."

"Kendini küçümsüyorsun," dedi Mariah şefkatle. "Şu anda seni kesinlikle istiyor gibi görünüyor."

Laurel omuz silkti. "Artık yaşlandığı için bir varis edinme konusunda endişeli olmalı ve ben yaşadığım sürece olası tek varis kaynağı benim. Başka bir erkekle yatmadığım için beni zina nedeniyle boşayamaz, bu yüzden evet, barışmak istiyor."

Cassie başını salladı. "Kirkland'ın sert Presbiteryen vicdanını da hafife alıyorsun. Servetimin yarısına bahse girerim ki, kurbanı bir canı olsa bile öldürdüğü için kendini son derece suçlu hissediyordu. Ayrılmanızın hak ettiği ceza olduğunu düşünmüş olabilir. Şimdi ikinci bir ceza alıyor.

ve kırılan şeyi yeniden inşa etmeye çalışıyor. Sana nasıl baktığını gördüm. Seni karısı olarak istediğine hiç şüphe yok."

"Asıl soru, bu konuda ne yapacağınız." Julia dudağını ısırıldı. "Yeminler konusunda tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Hayatım, beni tek oğlunun katili olarak gören eski kayınpederim tarafından tehdit ediliyordu. Birbirimizi çok az tanımamıza rağmen Randall beni korumanın en iyi yolu olarak evliliği önerdi. İsteksizdim ve ilk aylarda bir ayağım kapıdan dışarıdaydı, kaçmaya hazırdım. Ancak o kapıyı kapatıp kendimi ettiğim yeminlere adadıktan sonra evliliğimiz gerçek oldu."

Laurel onun gerginlikten bembeyaz olmuş parmaklarına baktı. "Haklısın. Onu neden terk ettiğim belki anlaşılabilir. Çok gençtim ve dehşete kapılmıştım. Ama şimdi ... Yetişkin bir kadınam ve dünyanın ne kadar karmaşık olduğunu gördüm. I . . . Yaptığımdan daha iyisini yapmalıyım. Daha iyisini yapacağım. Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım."

Sessizlik Sarah tarafından bozuldu. "Buradaki herkes arasında en kısa süredir evli olan ben olduğum halde konuşmalı mıyım bilmiyorum," dedi tereddütle. "Ama bana öyle geliyor ki fiziksel yakınlık evliliğin diğer tüm bağlarını güçlendiriyor. Duygusal yakınlık, güven, bağlılık. Bu fiziksel yakınlık olmadan, Kirkland'ın doğasının sizi şok eden yönlerini kabul etmek imkansız olabilir. Aklınızın onun davranışlarını kabul ettiğini ama duygularınızın kabul etmediğini söylediniz. Belki de duygularınıza ona güvenmek için daha fazla neden vermelisiniz."

"Başka bir deyişle," dedi Kiri inatla, "kocanın yatağına dön ve her şey kendiliğinden çözülsün."

Laurel'in içinden bir sıcaklık dalgası geçti. Kirkland revirdeki o çılgın çiftleşmeyi hatırlamıyor olabilirdi ama o kesinlikle hatırlıyordu. Yüzünün kıpkırmızı olduğundan şüphelenerek, "Vicdanımla ciddi bir konuşma yapmam gerekecek. Bu kadar zevkli bir şey yapmanın cinayete karşı ahlaki itirazlarımı ortadan kaldırması doğru mu?"

Cassie ciddiyetle, "Böyle düşünme," dedi. "Evet, şiddete karşı içgüdüsel bir tiksinti duyuyorsun ama şiddetin farklı türleri var ve Kirkland kendini daha onurlu olanlarla sınırladı. Eğer onunla olan bağını güçlendirirsen, belki de artık tiksintin tarafından yönetilmeyeceksin."

Laurel ve Kirkland'ın paylaştıkları şiddetli tutkuyu yeniden canlandırmak onu kocasının karanlık tarafını kabul edebilecek kadar değiştirebilir miydi? Laurel dudağını ısırıldı. Kesinlikle tutku onların şeklini değiştirebilirdi.

Evlilik ve bu daha iyi olabilir. "Bunu düşünmem gerekecek. Haklı olabilirsin."

"Ya da yanılıyor olabilir." Mariah'nın yüzünde özel bir gülümseme vardı. "Ama düşünmeye değer. Çiftleşme kelimenin tam anlamıyla her şeyi değiştirir."

Laurel arkadaşlarını gözden geçirdi. "Ayrı yaşadığım evliliğimin odada bir fil olduğunu, bu yüzden canavarı kabul edilebileceği ve başa çıkılabileceği bir yere itmem gerektiğini düşündüm. Sanırım bu oldu."

Kiri gülerek, "Sanırım o fil pirzola şeklinde dilimlenmiş ve ateşte ızgara edilmiş," dedi. "Fillere binmiş biri olarak, bunun hiç de azımsanacak bir başarı olmadığını söyleyebilirim. Cesaretini takdir ediyorum Laurel."

"Teşekkür ," dedi Laurel utangaç bir ifadeyle. "Fili birlikte yasakladığımız için çok mutluyum." Kadınların çevresine bakarken hepsinin arkadaş olabileceğini ve bunu başarma yolunda ilerlediklerini fark etti. Misafir odasının kapısı açıldı ve beyler içeri girdiler, hepsi de eşlerine doğru yöneldi.

Odaya en son giren Kirkland hariç,

Yüz ifadesi kapalı ve okunması imkânsızdı.

"Tüyler ürpertici bir şeyi yarıda kestik mi?" Mackenzie sırtarak sordu. "Altınızın bir odada bir çaydanlıkla birlikte olduğunuzu düşündüğümde, kendimi olasılıklar karşısında endişeli buldum."

Kiri onun elini tuttu ve yanına çekti. "Ve iyi olmalısın! Bir fili mağlup ettik. Siz beyler limanda ne konuştunuz?"

"En ufak bir ilginçlik yok," dedi kocası hemen. "Devlet işleri. Çok sıkıcı."

Wyndham karısının başına bir öpücük kondurmak için eğilirken kıkırdadı. "Söylediği tek kelimeye bile inanma."

Cassie ona gülümsedi, yüzü canlanmıştı. "Kirkland'ın başarılı bir piyanist ve müzikle ilgili her şeyi seven biri olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum."

Wyndham şaşırarak, "Ben de bilmiyordum," dedi. Mariah bir esnemeyi gizledi. "Geceyi erken bitirmek isterdim ama son derece güzel bir akşam oldu. Teşekkürler, Lord ve Leydi Kirkland."

Julia düşünceli bir tavırla, "Ben de kızımın yanına dönmek istiyorum," dedi, "ama belki kısa bir resital verebiliriz diye umuyordum. Laurel de piyano çalıyor ve çok iyi olduğunu sanıyorum. Sık sık dört elli parçalar çaldığınızı söylüyor."

Laurel'in bakışları Kirkland'a kaydı. Zar zor fark edilebilen bir duraksamadan sonra, "Laurel harika çalışıyor, o yüzden neden olmasın anlamıyorum. Tabii çok yorgun değilsen canım?"

"Müzik için asla çok yorgun değilim." Bir gülümseme ve Laurel ile kocasını bir araya getirecek bir durum yaratan Julia'ya yönelik hafif bir içsel lanetle ayağa kalktı. Bu kötü bir dürtü değildi, ama çok erkendi! Laurel'in düşünecek o kadar çok şeyi vardı ki.

Ama Kirkland gülümsüyor ve onu merdivenlere doğru yönlendiriyordu. "Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'inden bir şeyler çalalım mı? Bu bizim her zaman favorimiz olmuştur."

"Primavera," dedi. "Bahar. " Büyüme ve yeniden doğuş mevsimi ve belki de deneyeceği şeyi sembolize ediyordu.

"Bu her zaman konçertolar arasında en sevdiğim olmuştur," dedi. "İyi bir akşam için iyi bir son."

Müzik odasında tüm konuklara yetecek kadar koltuk vardı ama hiç boş yer yoktu. İki uşak lambaları yakarken Laurel piyano sehпасına yerleşti ve ellerini esnetti, sonra parmaklarını hafifçe tuşların üzerinde gezdirerek çocukken hemşiresinin ona söylediği bir serenadın nağmelerini çaldı. Her zaman olduğu gibi müzik onu sakinleştiriyordu.

Kirkland sol tarafına oturduğunda bank gıcırdadı. Onun vücudunun sıcaklığının sinirlerini tahrik ettiğini hissetti. *Onu bir katil olarak değil, bedeli ne olursa olsun gerekeni yapan cesur bir adam olarak düşün. İyi ya da kötü, sevmeye ve değer vermeye yemin ettiğin adam.*

Çünkü sevdiniz, söz verdiniz. Bu sözü tutmak için daha çok çabalamalısınız. Daha sıkı çalış.

Kirkland kendini hazırlamış, uzun, zarif parmakları derin akorların ilerleyişini okşarken ellerini bıraktı ve ona baktı. On yedi yaşındayken onun tanıdığı en yakışıklı adam olduğunu düşünmüştü. Yıllar ve acı ona bir ortaçağ azizinin ince çizilmiş güzelliğini vermişti.

Onu olduğu gibi kabul edebilecek bir kadınla evlenmiş olsaydı, yüzünde böyle bir acı olmazdı. Onunla hiç tanışmamış olsaydı daha mutlu bir adam olurdu.

Ya onunla hiç tanışmasaydı? Hayatının nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Daha basit ama daha dar. Daha az zengin.

Daha sıkı çalış.

Yerleřtięinde başını salladı ve başladılar, hızlı notalar parmak uğlarından dans ediyordu. İlk bۆlüm hayatla titreşiyordu. Kız saę eliyle hızlı kűçük soprano doğağlamalar yaptığında, Kirkland sırttı ve sol eliyle bas notalarda aynı doğağlamaları yaptı. Birkaę gűn ۆnce ęaldıklarının aksine, Kirkland ritimlerinin eşleşmesine karşı koymadı.

Bir keresinde sol elinin yan tarafı adamın parmaklarını sıyırdı ve iğinden bir řok geğti. Adam fark etmemiş gibi gۆrűnűyordu ama kız ona kendisine karşı dikkatli olmasını ۆğretmiřti. Ayrı olmayı.

Daha sıkı ęalıř.

Kendini műzięin neřesine ve tatminine bıraktı. Konęertoyu bitirdiklerinde notaların solmasına izin verdi. Sonra bir dűrtűyle, yumuřak bir řekilde eřlik ederken birlikte sۆylemeyi sevdikleri řarkılardan birini sۆylemeye bařladı.

*Bana sadece gۆzlerinle iç, ben de
kendi gۆzlerimle sۆz vereyim.*

şaşkın bir anın ardından Kirkland sonraki satırlara katıldı, bakışları onunkileri tutuyordu.

*Ya da kadehin ięine bir ۆpűcűk
bırak, şarap istemeyeceğim.*

İlk başta zengin baritonu sanki yıllardır şarkı sۆylemiyormuř gibi paslıydı, ama bir sonraki kıtada sesleri sanki birlikte şarkı sۆylemeyi hię bırakmamışlar gibi birbirine karıştı. Dinleyicilerini unuttu, uzun sűren ayrılıklarını unuttu. ۆnemli olan tek řey James ve onları ilk andan itibaren birbirine bağlayan bűyűleyici tutkuydu.

Şarkıyı bitirdiklerinde, nerede olduklarını hatırladı ve ortaya çıkardıkları şeyin mahremiyetinden dolayı kızardı. Seyircilerine baktı ve Kirkland'ın arkadaşlarının sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktıklarını gördü.

Sonra oda alkışlarla doldu. Ondan fazla kişi alkışlıyor gibiydi. Birisi, Wyndham ya da Mackenzie, "Tekrar, tekrar!" diye bağırdı.

Alkışlar sona erdiğinde Ashton, "Bizden bir şeyler saklıyormuşsun Kirkland! Müzikal açıdan bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

Laurel ve Kirkland gülerek birbirlerine doğru döndüler. "Birlikte güzel müzik yapıyoruz!" diye haykırdı.

"Gerçekten de biz yapıyoruz," o dedi, ama o gördü ki o o geri çekiliyordu.

Aralarına koyduğu mesafeyi koruyor.

Cıvalı banktan kalktıklarında elini uzattı. "Lordum?"

"Leydim." Adam onun elini tuttu ve selamlaştılar. Adamın eli kadının elinin içindeymiş gibi hissettirdi. Güçlü. Sabit.

Leydi Julia Randall dinleyicileri gözden geçirirken onaylarcasına başını salladı.

Konukları gitti ve Laurel'in enerjisi de onlarla birlikte gitti. Fiziksel olarak tükenmiş ama zihni dönüp duran Laurel, Kirkland'a, "Haklıymışsın. Arkadaşlarının eşleri çok etkileyiciymiş ve hiçbirinin gözü oyulmamış."

"Bu iyi." Başını eğdi. "Ama fille ilgili olan neydi?"

Güldü, sonra aceleyle bir esnemeyi gizledi. "Başka zaman açıklarım. Şimdilik çok yorgunum."

"Artık arkadaşlarımla tanışmaktan endişe etmediğine göre rahat uyuyacağını düşünüyorum."

"Bu endişe ortadan kalktı," diye ona güvence verdi. Ama yatak odasına doğru giderken kolay uyuyabileceğinden şüpheliydi. Düşünecek çok fazla şeyi vardı.

Laurel uzun süre Westerfield Kadınları'nın söylediklerini düşünerek huzursuzca oradan oraya savruldu. Yeniden Kirkland'ın karısı olmanın onu her yönden değiştirmesi, böylece ölümcül yeteneklerinin bir suç değil, tehlikeli bir armağan olduğunu daha iyi kabul etmesi kesinlikle mümkündü.

Ama onun olası şiddetiyle başa çıkabilecek kadar değişmeyebilirdi ve Tanrı korusun, onun tekrar öldürdüğünü görürse, paramparça olabilirdi. Elbette bu her ikisi için de şu anki huzursuz ateşkesten daha kötü olurdu.

Tutkunun, muhakemesini çarpıtacak kadar güçlü bir cazibe olduğunu bilmek yardımcı olmuyordu. Bir kadın, Kirkland gibi bir adamla yatabileceği anlamına geliyorsa, kendini her konuda kandırabilirdi. . . .

Hiçbir şey çözülemeyince Laurel sonunda huzursuz bir uykuya , ancak alçak, umutsuz bir çığlık duyunca sarsılarak uyandı. Gözlerini kırpıştırarak uyandıktan sonra Kirkland House'da olduğunu ve üzücü sesin Kirkland'ın yatak odasına açılan kapının diğer tarafından geldiğini fark etmesi bir anını aldı.

Dimdik oturdu ve dikkatle dinledi. Bir çığlık daha, zar zor duyuluyordu ama umutsuzluğu açıkça belli ediyordu. Yataktan kaydı ve yalınayak kapıya doğru ilerledi. Tokmak elinin altında kolayca döndü ve sessizce onun odasına girdi. Çok kısık bir lamba odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Kirkland yatakta huzursuzca hareket ediyordu, gözleri kapalıydı. Yüzü ve omuzları çıplaktı ve terden sırılsıklam olmuştu.

Ateş krizi geçirdiğinden endişelenerek yatağın yanına gitti ve bir elini alınına koydu. Göğsü kabarmasına ve sıkıntı içinde olmasına rağmen ateşi yoktu.

Elinden kurtulmaya çalıştı ve anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Ölümcül bir dövüş hilesi kullanmayacağını umarak, onu hangi karanlık yerde tutuyorsa oradan geri çekmek için omzunu hafifçe salladı.

"James, uyan, kâbus görüyorsun," dedi yatıştırıcı bir sesle ve James'in geceleri hangi karanlık rüyaların peşini bırakmadığını merak etti.

Bölüm 29

''Kabus görüyorsun."

Sıcak, tanıdık ses onu karanlığın içine düşmenin dehşetinden, ıstırabından ve sonsuza dek yalnızlığından çekip çıkardı. Yanında, yatağının başında duran solgun bir şekil vardı; Laurel'in eli omzundaydı.

"*Laurel.*" Tamamen içgüdüsel bir hareketle dönüp kollarını kadının beline doladı, sonra da onu yatağa sürükledi. "Laurel," dedi tekrar, sesi titriyordu. "Seni uyandırdığım için . . . seni uyandırdığım için."

Eğer daha mantıklı olsaydı, onun geri çekilmesini beklerdi, ama onun yerine yastıklarına geri yerleşti ve onu kendine çekti, başı omzundaydı ve sıcak kolları onu kucaklıyordu. Gözlerini kapadı, titriyordu, bu kucaklaşmanın acımasız, alaycı bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, hiç bitmemesini umuyordu.

"Hafif bir uykucu olmak için yeterince hemşirelik yapıyorum, bu yüzden kolayca uyanıyorum," dedi Laurel, sesi sıcak çikolata gibi yatıştırıcıydı. Elleri sırtının gergin kaslarını okşayarak demir gerginliğinin bir kısmını serbest bıraktı. "Sık sık kâbus görüyor musun?"

"Bilmiyorum çünkü uyuyorum o zaman." Düzensiz hafiflik çabası, hâlâ titremekte olduğu gerçeği tarafından baltalandı. Yüzünü onun boynuyla omzunun arasına gömdü ve cehennemden cennete gittiğini hissetti. Lavanta ve her yerde tanıyabileceği o eşsiz Defne kokusu.

Kadının sıcak, güçlü ellerinden biri adamın ensesini yoğurdu. İnanılmaz derecede harika hissettirdi. "Uykuna neyin musallat olduğunu hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

Kâbuslarının en kötüsü olan karanlık, yalnız umutsuzluk içinde sonsuz düşüşü tarif etmeye dili varmıyordu. Bunu düşünmek bile onu çok savunmasız hissettiriyordu. Ama başka kâbusları da yok değildi. "Yaptığım hatalar. Hatalarımın aldığı hayatlar." Sarsılarak yutkundu ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. "Böyle bir zarara neden olan kararlar verdiğim için dehşet verici küstahlığının bilgisi."

"Ölüm kalım meseleleriyle uğraşmak asla kolay değildir." Sesi kulağına yumuşak geliyordu. "Daniel gibi bir doktor için yeterince kötü."

Yaralanma ve hastalık, ama bu nispeten basit bir iş. İnsanları tehlikeye atmak çok daha kötü olmalı. Bu sorumlulukları üstleniyorsunuz çünkü birileri buna mecbur. En azından bir vicdanınız var. Ölüm kalım meseleleriyle uğraşmak zorunda olan biri varsa, o kişinin sizin gibi biri olmasından memnunuzum."

Kızın kalın saç örgüsünün içine doğru kabaca iç çekti. "Haklı olduğuna şüphe yok, ama vicdanım olmasaydı çok daha kolay olurdu. Ya da daha iyisi, her zaman yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilseydim."

"Yanılmazlık Yüce Olan'a mahsustur." Yanağını onun başının tepesine yasladı. "Mutlaka hatalar yapmışsındır. Kim yapmaz ki? Ama doğru şeyler de yaptınız. Prenses Charlotte'u kaçırılmaktan, kraliyet ailesini ve diğerlerini suikasttan kurtardın. Başka biri ondan ümidini kestikten çok sonra arkadaşın Wyndham'ı hapisten kurtardın. Bayan Simond ve çocuklarının Fransa'dan çıkarılmasından siz sorumluydunuz. Şüphesiz bunlar hataları dengeliyor."

Omuz silkti. "İşin çoğu meslektaşlarım tarafından yapıldı. Onlar nadir bulunan kişiler ve övgüyü hak ediyorlar."

"Başka bir deyişle, Presbiteryen vicdanınız bir şeyler yanlış giderse bunun sizin suçunuz olduğunu ve bir şeyler doğru giderse bunun başkalarına ait olduğunu mu söylüyor?"

Biraz güldü. "İşler böyle yürüyor." Eli kendi iradesiyle kadının belinden aşağıya ve kalçasına doğru indi. Elini durdurdu ama tamamen çekmek için kendini zorlayamadı.

Dikkatini dağıtmak için konuşmaya ihtiyacı vardı, "Bayan Simond ve iki çocuğunun durumunda, kahraman Cassie'ydi. Bu gece tanıştığınız Leydi Wyndham. Yıllardır en iyi ajanlarımdan biriydi ve yeteneklerini özlüyorum, ancak casusluktan emekli olma zamanının geldiğine karar verdiği için Tanrı'ya düzenli olarak şükrediyorum."

"Neden bunca yıl sonra bunu yapmaya karar verdi?" Laurel sordu.

"Wyndham yüzünden. Onlar birbirlerinin kurtuluşu." Kirkland karanlığa doğru gülümsedi. "Bu asla tahmin edemeyeceğim bir sonuçtu, yine de onları birlikte gördüğümde çok doğru olduğunu anlıyorum."

"Artık uğruna yaşayacağı biri var. Ve bir başkası da yolda, eğer figürünü doğru yorumluyorsam." Laurel'in parmakları Kirkland'ın ensesindeki saçlarda gezinerek onu zonklayarak tahrik etti. "Öyle. Wyndham eşit derecede kendinden geçmiş ve dehşete düşmüş durumda." Kirkland yer değiştirdi ereksiyonunu fark etmemesi için pozisyonunu değiştirdi, çünkü fark ettiği anda gidecekti ve buna katlanamazdı. Ona sarılmak riske atılamayacak kadar değerliydi. Yüce *Tanrım*, ama harika kokuyordu!

Laurel kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla, baba olmak üzere olan bir adam için mutluluk ve dehşet normaldir. Senin için de durum böyleydi, değil mi?"

"Hayır," dedi usulca. "Bunu öğrendiğimde tamamen mutluydum."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanırım dehşet bana aitti," dedi. Adam onun sözlerinin neden olduğu acıyı bastırdı. "Hiç mi mutlu değildiniz?"

"Evet, her zaman bir çocuk istemiştim ve çocuk sahibi olmaktan umudumu kesmiştim." Acı acı güldü. "Ama koşullar kesinlikle karmaşık!"

Bunu inkâr edemezdi. Ama duygularını bastırdığı ve tüm zamanını ve enerjisini gizli hükümet işlerine, kont ve nakliye patronu olarak kamusal rolüne ve her sabah yataktan için kendine bir neden vermek üzere üstlendiği diğer tüm sorumluluklara kasvetli yılları özlemiyordu.

Komplikasyonlardan bahsetmişken . . . Sağ tarafına yatmış, başını Laurel'in sol omzuna yaslamıştı. Düşünceleri arasında dolaşırken sol eli, hain sol eli, kadının gövdesini okşuyor ve şimdi sağ göğsünün üzerine geliyordu. Her zaman ince boyuna göre şaşırtıcı derecede dolgun olan güzel göğüsleri vardı. Geçen on yıl onları daha da dolgunlaştırmıştı.

Hamilelik sırasında kadınların göğüslerinin daha da hassaslaştığını duyduğundan, dikkatle meme ucunu okşadı. Meme ucu hemen sertleşti ve Laurel'in nefesi kesildi.

Elini hareketsiz kalmaya zorladı. "Burası, buraya bunun için gelmediğini söyleyeceğin ve ardından kibarca ayrılacağın yer."

Elini onun göğsünün üzerinde duran elinin üzerine koydu. "Aslında, ben Bunun için geldim James, gerçi senin kâbusun olmasaydı bu gece olmazdı."

Yine hayal görüp görmediğini merak ederek dondu kaldı. "Belki... ne demek istediğinizi açıklığa kavuşturabilirsiniz?"

Gece sıcak olduğu için üzerinde sadece bir çift don vardı, bu yüzden eli gövdesinden aşağı kayarken avucunun sıcaklığını hissetti. Sonra arayış içindeki parmakları donunun belinin altına kaydı ve onu sıkıca kavradı. Damarlarında şimşekler çıktı. Vücudunun her zerresi yanıyordu ve kısa bir süre nefes almayı unuttu.

"Yeterince açık oldu mu?" diye sordu utangaçlık ve kahrkaha karışımı bir sesle. "Yüce Tanrım, Laurel!" diye inledi konuşmayı yeniden hatırladığında.

"Ne yaptığınızdan emin misiniz? Çünkü *hemen şimdi* gitmezsen

Durabileceğimi sanmıyorum." Şu anda bile emin değildi ama onurunun son kırıntısının, acı dolu pişmanlıklara dönüşebilecek hiçbir şüphesi olmadığını duymaya ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı. "Pandora'nın kutusunu açtığımı biliyorum ama bunu istediğimden eminim. Korkularım ve çekincelerim bizi belirsizlik içinde tuttu. Bizi cennete mi yoksa cehenneme mi gönderdiğimi bilmesem de ilerlemenin zamanı geldi." Kadın sıcak eliyle onu sıktı ve adamın mantığının son kırıntıları da dağıldı.

"Belki yarın cehennemde olacağım ama şu an burası kesinlikle cennet," diye nefes aldı. devam etmesine izin verirse sadece birkaç dakika dayanabileceğini bildiğinden, elini çekip kızın üzerinde yuvarlandı ve bir öpücüğe doğru eğilirken bileklerini başının yanında sabitledi.

Ağzı ve dudakları yumuşak bir karşılama, dili ise bir serenat gibiydi. Yeni evlendiklerinde ve tutkuyla dolup taşıklarında böyle öpüşmüşlerdi. Onun tadıyla, altındaki boyun eğen kadın etiyle sarhoş olmuştu.

Daha da ötesi, onun sıcaklığıyla sarhoş olmuştu, ona aşık olmasının nedeni olan sonsuz, hayat veren sıcaklık. Onu çocuklarının iyiliği için mütevazı bir uzlaşma girişiminde bulunmaya ikna etmesine rağmen, duygusal engellerin arkasına çekilmişti. Şimdi o engeller ortadan kalkmış, sevdiği kadının özü ortaya çıkmıştı.

Sabırsızlıkla çekmecelerini çıkardı. Onun her şeyini görmek, dokunmak ve tatmak istiyordu, bu yüzden topuklarının üzerine oturup loş ışıktaki onu inceledi. Düğün geceleri bir keşif yolculuğu olmuştu. Bu gece, ayrı geçen yılların nelere yol açtığını yeniden keşfediyordu. O artık masum bir kadın değil, hayatın sert yanlarıyla uğraşmış ve kendini hayati, bazen de tehlikeli bir göreve adanmış bir kadındı. Yine de o hâlâ Laurel'di, yüzünde dünyanın tüm sıcaklığı vardı.

"Neden bu kadar uzaktasın?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Kalın bir sesle, "Revirinizdeki karşılaşmamızı gerçekten yaşamadığım için, bu sefer tek bir değerli anı bile kaçırmak istemiyorum," dedi.

Gecelik zevki hiç değişmemişti. Bu, düğün gecelerinde giydiğinden bile daha sadeydi; beyaz pamuklu, yüksek yakalı, uzun kollu ve süslemesiz basit bir giysiydi. Aynı kaderi hak ediyordu.

Elbisenin boynundan tuttu ve yakasından ucuna kadar yırttı ki bunu yapmak görüldüğünden daha zordu. Kontrollü vahşet

Hareketi, çalkalanan duygularının bir kısmını hafifletti. Daha da iyisi, giysinin gizlediği bereketli kadın kıvrımlarını ortaya çıkardı.

Şehvetli bir Madonna gibi gülümsedi. "Geceliklere karşı çok sert davranıyorsun."

"On bir yılda iki kişi o kadar da yıkıcı değil," dedi ve gülümseyerek karşılık verdi. Gülümsemesi soldu. "Sen çok güzelsin. İnanılmaz, acı verici derecede güzelsin."

"Bu gece acı çekmeyeceğiz," dedi kararlılıkla. "Sadece turkuaz denizlerde yol alırken geminizin kaptan kamarasında seviştiğimiz zamanki kadar basit ve gölgesiz bir zevk."

"The *Lavender Lady*. Şimdiye kadar denize açıldığım en tatlı gemi." Bu yelkenli, İskoç amcasından miras kalan küçük nakliye şirketi için yaptırdığı ilk gemiydi. Laurel'le evlendiğinde neredeyse tamamlanmış ve denize indirilmeye hazırdı. Gemi yeni gelini kadar şık ve güzeldi, bu yüzden adını değiştirmiş ve Laurel'e vaftiz ettirmişti.

Laurel'e daha çok benzeyen yeni bir heykelcik yaptırmayı planlamıştı ama bunu yapamadan Laurel onu terk etmişti. Geminin adını değiştirmişti çünkü asla geri dönmeyecek bir kadının adını vermek uğursuzluk getirirdi.

Bu düşünce acıya neden oluyordu ve bu gece acıyı yasaklamıştı. Tekrar onun üzerine uzandı, çıplak ten çıplak tene, erkek ve kadın arasındaki sertlik ve dokudaki tüm erotik farklılıkların farkındaydı. Ağırlığını onu ezmeyecek kadar destekleyerek aşağı doğru öpmeye başladı.

Laurel'in doğal çekingenliği ve iliklerine kadar işleyen ağırbaşlılığı nedeniyle, evlendikten sonra onun aynı derecede doğal, utanmaz bir duygusallığa sahip olduğunu keşfettiğinde şaşırmıştı. Zarif bir hanımefendi ve dünyevi bir su perisi karşı konulmaz bir pakete sarılmıştı.

İnce boğazındaki nabız dudaklarının altında ritmini koruyordu. Nefes nefese kalıp sırtını kamburlaştıran muhteşem göğüslerine diliyle ve ağzıyla taptı. Göğüsleri o kadar tatlıydı ki onlardan ayrılmaya dayanamıyordu ama uzun zamandır hatırladığı diğer tüm zevkleri yeniden keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Kadının tadı, dokusu, vücudunun dalgalanan duyarlılığı onu sarhoş etmişti.

Karnının yumuşak kavisinin tadını çıkardığında, içinde saklı olan yeni yaşam tohumuna özel bir öpücük bıraktı. Çocukları şans eseri dünyaya gelmişti ve bu yüzden iki kat mucizeydi.

Arayış içindeki dudakları uyluklarının arasındaki tatlı sıcaklığa ve neme ulaştığında, kadının hâlâ öpücüklerin en mahremine sevdiğini keşfetti. Adam hassas kıvrımları nazikçe okşarken, kadın kontrolden çıkmaya başladı. "James! *James!*"

Parmakları adamın kafa derisine saplandı ve sözsüz bir şekilde haykırırken kalçaları adamın etrafında ezildi. Kasları ve nefesi gevşediğinde, başını karnına yasladı, yanağının altındaki kanının çekiç sesi kendi çarpan kalbini yankıladı.

Kendinden son derece memnun hissediyordu. Onu memnun etmek neredeyse kendi aldığı zevk kadar yoğundu. Laurel her zaman en cömert aşıklardan biri olmuştu. Ona vermenin yanı sıra kabul etmeyi de öğretmek zorunda kalmıştı.

"Aman ..." diye nefes aldı parmaklarını onun saçlarına geçirirken. "Burada senden esirgediğim her şeyi telafi etmeye niyetlenmişim ama sen bunun yerine beni mest ettin. Seninle birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu neredeyse unutmuştum."

Gülümseyerek elini kızın en gizli yerlerine götürdü. "Başka bir hatırlatmaya ihtiyacın olursa..."

Nefes nefese kaldı, sonra yuvarlandı. "Belki daha sonra. Ama şimdi lordum, sıra sizde." Nazikçe onu sırt üstü yatırdı ve bu sırada ona son derece ilginç şekillerde dokundu.

Yastıklara yerleştiğinde zor nefes alıyordu. Bakışları onun üzerine eğilmiş, nereden başlayacağını düşünen güzel, niyetli yüzüne kilitlendi. Saçları yumuşak örgüsünden kurtulmuş, omuzlarına ve olgun göğüslerine dökülmüştü. "Bu pagan bir düşünce," dedi kararsızca, "ama sen Afrodite için tam bir modelsin. Sonsuz derecede arzulanan ve tapınan insanlığa bereket getiren."

Gülen gözleri bronz saçlarının arasından dışarı bakıyordu. "İnsanlık değil. Sadece sen, benim çok sabırlı kocam." Uzun saçlarından bir avuç alıp kocasının üzerinde gezdirdi ve gövdesinden kasıklarına doğru okşadı.

"Değil. Hasta. Şimdi!"

Eğilip yetenekli, şehvetli ağzının saçlarının alaycı izini takip etmesine izin vermeden önce kahkahası hınzırlaştı. Dudakları adamın zonklayan ereksiyonuna ulaştığında çıldıracağını düşündü. Hatırladığı sınır tanımayan ustalığından hiçbir şey kaybetmemiştir.

Acele etmedi, onu eşiğe getirdi, sonra arzusun ateş fırtınasını uzatmak için yavaşladı. Daha fazla dayanamadığında nefesi kesildi, "Yeter!"

Hızlı bir hareketle onu sırtüstü yatırdı, ardından bacaklarının arasına yerleşti, böylece ısınmış eti onun nemli, eşit derecede ısınmış yarığı boyunca kayabilecekti. Adam onu umutsuzca tahrik ederken kadın inledi ve tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

Daha fazla dayanamadığında, kendini onun vücudunun sarhoş edici derinliklerine gömdü. Duygu patlaması hislerini yakıp kavurdu. Bu şiddetli yakınlık olmadan nasıl yaşamıştı? Onu tekrar terk ederse onsuz yaşayabilir miydi?

Öfkeyle geçmiş ve gelecekle ilgili tüm düşünceleri kovdu. Karısı ve görkemli şimdiki zamandan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Doruk noktası sadece bir düzine acil itiş uzaklığındaydı. Adam paramparça olurken, kadın onun etrafında sarsıldı ve tek bir ruha, tek bir zihne, tek bir tutkuya dönüştüler.

Çılgınca akan kanı normale dönerken vücudunun her zerresi titreşti. Yan yattı ve Laurel'i kendine doğru çekti. O artık buradaydı ve bir daha ayrılımlarını hayal etmek bile imkânsızdı. Tutku şu an için tükenmiş olsa da, ruhunun sıcaklığı hâlâ onu kucaklıyordu. Savunmasını indirmeye karar verdiğinde kendini tamamen açmıştı.

Yine onun hayat veren sıcaklığı olmadan nasıl yaşadığını ve onu tekrar terk ederse hayatta kalıp kalamayacağını merak etti.

Böyle şeyler düşünme. Kadın onun karısıydı ve birbirlerine söz vermişlerdi, şimdi ve sonsuza dek, amin.

Ve buna tam olarak inanmadığı için ona sıkıca sarıldı ve sabahı düşünmeyi reddetti.

Bölüm 30

Laurel James'in kollarına uzandı, kolunu beline doladı ve başını onun omzuna koydu. Onun güzel, güçlü, zayıf vücudunu seviyordu; hiçbir engel olmadan birlikte çıplak yatmanın samimiyetini yeniden kazanmış olmalarını seviyordu. Aralarındaki her şey o kadar doğruyd ki, sanki yıllar süren ayrılık hiç yaşanmamış gibiydi. Onu nasıl terk edebilmişti? *Neden terk etmişti?*

Bir adamın boynunu kıran o güzel ellerin korkunç görüntüsü anında midesini iğrenç bir dehşetle düğümledi. O kadar dehşete düşmüş, o kadar acı çekmişti ki, adamın kendisine dokunmasına izin vermeyi hayal bile edemiyordu, bu yüzden onu terk etmekten başka çaresi yoktu. Şimdi bile anıları nefes almasını engelliyordu.

Ama duygular zamanla soluyordu. Şu anda hissettiği şey, orijinal duygunun üzücü acısından çok dehşetin anısıydı. Ayrıca, artık davetsiz misafirin bıçak taşıdığını ve James'in canını alabileceğini biliyordu. Nefsi müdafaa cinayet değildi.

Ve yine de. . . "Onca yıl önce neden gitmemi engellemeye çalışmadın?"

Okşayan eli hareketsiz kaldı. "Çünkü bir adamı öldürdüm ve bunu istememiştim," dedi açıkça. "En değer verdiğim şeyi kaybetmek günahlarım için uygun bir ceza gibi göründü."

Yani Cassie haklıydı. Cassie ve Kirkland sevgili olmamış olsalar da, kadın onu çok iyi tanıyordu.

O da aynı dürüstlüğü hak ediyordu. Laurel kendini zorlayarak, "Londra'ya vardığımızda kontes olmak için uygun olmadığımı anladığınızı, bu yüzden beni artık istemediğiniz için fikrimi değiştirmek için hiçbir girişimde bulunmadığınızı sanıyordum," dedi.

Şok olmuş bir halde nefesini içine çekti. "Bunu nasıl düşünebildin?"

"Bir yıldır balayındaydık, dağınık mülklerinizi ziyaret ediyorduk, arkadaşlarınızdan hiçbiriyle tanışmamıştık." Laurel dudaklarını nemlendirdi. "Ayrıldıktan sonra, dünyanıza asla uyum sağlayamayacağımı düşünüp düşünmediğinizi merak ettim."

Yüzü soldu. "Gençtim ve çok bencildim. Sen başıma gelen en güzel şeydin ve seni hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle paylaşmak istemedim. Normal hayata döndüğümüzde bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum, bu yüzden bizi mümkün olduğunca uzun süre uzak tuttum."

Sertçe yutkundu. "Keşke bunu bilseydim."

"Yapmış olsaydın bir fark yaratır mıydı?" Tekrar sırtını okşamaya başladı. "İsteseydim kalır mıydın? Yalvarsaydım? Yalvarsaydım?"

"Bilmiyorum." Düşündü. "Sanırım tiksintim çok güçlüydü. Zaman dehşeti azalttı. Ayrıca, işim gereği hayatın acımasızlığını ve zalimliğini çok geniş yelpazede gördüm. Artık beni şok etmek çok daha zor. Ama sonra . . ." Başını iki yana salladı.

"Yani fikrini değiştirmeye çalışsaydım muhtemelen hiçbir şey fark etmezdi." Nefes verdi. "Bunu bildiğime sevindim, çünkü sık sık gitmene izin vermenin doğru bir şey olup olmadığını merak etmişimdir."

"Öyleydi," dedi, ikisinin de katlandığı acıdan pişmanlık duyarak. "Yıkıcı ama doğru."

"Bu durumda, muhtemelen sormamam gerekse de size bir sorum var. Ama anlama ihtiyacı benim en büyük günahım." Gülümsedi. "Her neyse, onlardan biri. Evlilikte yakınlık konusunda fikrini ne değiştirdi?"

"Arkadaşlarınızın eşleri," dedi alaycı bir ifadeyle. "Daha önce bahsettiğim fili hatırlıyor musun? Hepsinin ayrılığımızı ve barışmamızı deli gibi merak edeceğini biliyordum. Sanki odada kabul edilmemiş bir fil vardı. Bu yüzden çay içmeye çekildiğimizde onlara istedikleri soruları sormalarını söyledim. Onlar sordu, ben de cevapladım. Elbette özel şeylerden bahsetmedim ama anlayabilecekleri kadarını anlattım."

"Aman Tanrım," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Mackenzie haklıydı. Tüyler ürpertici konuşmalar yapıyordunuz."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım! Ama konuştukça, onlar beni öğrendikçe ben de onları öğrendim. Seni neden terk ettiğimi anladılar ve o zamanki kız halimi kınamadılar ama artık on sekiz yaşında olmadığımı ve evlilik yeminimi daha ciddiye almamın zamanının geldiğini belirttiler." Sertçe yutkundu. "Kendimi sözümün eri bir kadın olarak görüyorum, bu yüzden bu yeminleri tutmakta ne kadar başarısız olduğumu hatırlatmak zor oldu. Özür dilerim James. Daha iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Bunun için son derece minnettarım," dedi hararetle. "Ama kendine bu kadar yüklenme Laurel. Cinayete karşı güçlü ahlaki itirazlara sahip olmak, bu yeminlerle çatışan meşru bir değerdir."

"O zamanlar ben de öyle düşünüyordum. Ama bayanlardan biri fiziksel yakınlığı reddederek terazinin dengesini bozduğumu öne sürdü. Seninle aramdaki bağ ne kadar derinse, karakterinin kendime en zıt yönlerini o kadar kabul edebilmeliymişim." Durakladı. "Bu iyi bir teori."

"Teori çok iyi," dedi muhtemelen niyetlendiği kadar hafif olmayan bir sesle, "ama pratikte işe yarayacağını düşünüyor musunuz?"

Kolunu onun beline doladı. "Umarım öyledir!" dedi alaycı bir tavırla. "Eğer benim önümde kimseyi öldürmekten kaçınabilirsen, her şey yoluna girecektir."

İç çekti. "Elimden geleni yapacağım."

"Bir şey daha var," dedi kısık bir sesle. "Anladığım kadarıyla metresleriniz olmuş. Eşlik yükümlülüklerimi yerine getirmezken başka türlüünü bekleyemezdim. Ama . . . Umarım şu anda o pozisyonda olan kişiyi görevden alırsınız."

"İnancını yıkmaktan nefret ediyorum," dedi usulca, "ama ortada bir metres yok, hiç olmadı da. Evlendiğimizden beri sadece sen varsın."

Ondan uzaklaştı ve yüzüne bakabilmek için kendini bir dirseğinin üzerine çekti. "Ne var? Neden olmasın? Hiç kimse, ben bile, evliliğin bana düşen kısmını yerine getirmediğimde başka bir yerde tatmin aradığın için seni suçlayamaz."

"Sevgilin var mıydı?" diye karşı çıktı.

"Tabii ki hayır!"

"Neden olmasın?"

"Daha önce bahsettiğim şu yeminler. Diğer herkesten vazgeçip sadece sana bağlı kalacağıma dair" dedi, loş ışıktaki adamın yüz ifadesini seçmeye çalışarak.

"Bir erkeğin yeminine sadık kalma konusunda bir kadından daha az yetenekli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Sen son derece tutkulu bir kadınsın Laurel, yine de kendi yeminine sadık kaldın."

Bunu düşünürken dudağını ısırды. "Erkeklerin farklı olduğunu sanırdım. Bu bekarlık neredeyse imkansızdır."

"Pek çok erkek bu inancı destekliyor ama bu doğru değil. Aklınızda bulunsun, kolay olmadı!" Aniden güldü. "Bekârlık işim için çok iyi oldu."

"Benim için olduğu gibi!" Adamın söylediklerinin büyüklüğünü özümsemeye çalıştı. Ayrıldıkları onca yıl boyunca hiç metresi olmamıştı. O da tıpkı kendisi gibi yeminine sadık kalmıştı. Böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmemişti ama bu bilgi, üzerinde taşıdığını fark etmediği bir yükü kaldırdı. "Artık seni düşünerek üzölmüyormuş gibi davranmak zorunda olmadığım için çok mutluyum."

Başka kadınlarla yatmak. Başka yatak arkadaşların varsa buna kızmaya hakkım olduğunu düşünmedim ama bu fikirden *nefret ettim!*"

Kolu onun etrafında sıkılaştı. "Tıpkı senin sevgililerin olabileceği fikrinden nefret ettiğim gibi. Sanırım ben yeminlerime sadık kalırsam senin de kalacağını ummak bir tür batıl inançtı."

"İkimiz de bunu yaptığımız için çok mutluyum." Bu bilgi ona olan yakınlığını güçlendirdi. "Cassie'nin senin metresin olabileceğini düşünmüştüm. Senden duyduğu tek yastık sohbetinin bir ateş nöbeti sırasında olduğunu söylediğinde rahatladım."

Yüzünü buruşturdu. "İnanın bana, durum hiç de romantik değildi. Cassie ve ben ortak bir geçmişe ve güvene sahip iki arkadaşız ama daha fazlası değil."

Bir tereddütten sonra devam etti: "Onu çekici bulmadığımdan değil ama metres edinmeyi alışkanlık haline getirmiş olsaydım bile Cassie'yle ilişkiye girmezdim. Ajanlarım kendilerini işimize adanmışlardır ve riskleri bilirler. Öyle olsa bile, onları tehlikenin içine göndermek çok zor. Yatağımı paylaşmış bir kadını göndermek dayanılmaz olurdu. Bu da günaha girmekten kaçınmak için bir başka nedendi."

"Sebepleriniz ne olursa olsun, sonuç için minnettarım." On yıldır olmadığı memnun bir şekilde gözlerini kapadı ve sessiz bir şükran duası etti.

Bir eliyle ensesine nazikçe masaj yapmaya başladı ve bu, eğer mümkünse, onu daha da rahatlattı. "Londra'ya geldiğimizde burada arkadaş edinmeyi umduğunu söylemiştin," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu gece tanıştığın kadınlardan herhangi birinin bu potansiyele sahip olduğunu düşünüyor musun?"

"Oldukça korkutucu bir grup," diye yanıtladı, "ama aynı zamanda zeki ve şefkatlilerdi. Hepsinden hoşlandım, özellikle de Leydi Julia'dan. Sence onu çağırmamın bir sakıncası olur mu?"

"Eminim sizi gördüğüne memnun olacaktır. Randall'la birlikte şehre geldiklerinde kaldıkları Ashton House buradan çok uzakta değil."

"Ziyaret etmem için uygun bir zaman olup olmadığını öğrenmek için sabah ona bir not göndereceğim." Kıkırdadı. "Uşaklarımın emrime amade olmasına alışmaya çalışıyorum."

"Onları bir lüks olarak değil, işe ihtiyacı olan ve şu anda iyi bir şekilde istihdam edilen insanlar olarak düşünün."

Kendine geldi. "Şimdi fark ettim. Erkek hizmetçilerinizin bir kısmı görev sırasında yaralanmış askerler, değil mi? Büyük evlerde yaygın olduğunu duyduğum eşleştirilmiş uşak grupları değil."

"Evet, birçoğu askerdi ama bir nakliye şirketim olduğu için denizcilerim de var. İkisini karıştırmamak en iyisi," dedi gülerek.

Adam tereddütle, "Arada sırada ziyaret etmek yerine zamanının çoğunu Londra'da geçirmeyi düşünür müsün?" dediğinde yarı uykuluydu. Bristol'deki köklerinizin derin olduğunu biliyorum ama eminim ki çoğu zaman birlikte olacağımız bir denge bulabiliriz. Sık sık Londra'da olmam gerekiyor ama Bristol'da başka bir evimiz olabilir. Rhodes'u casusluk işleriyle daha fazla ilgilenmesi için eğitiyorum, bu da eskisinden daha az meşgul olacağım anlamına geliyor. Seninle geçirmek için daha fazla zamanım olacak."

Gözlerini kırptırdı. Henüz o kadar ilerisini düşünmemişti ama adam haklıydı. Bu gece her şeyi değiştirmişti. Artık evli olan ama ayrı hayatlar yaşayan iki insan değillerdi. Onlar birlikte olması gereken -birlikte olmak isteyen- bir çiftti.

Londra'ya geldiğinde, bir ay içinde Bristol'e dönme konusunda kararlıydı ama "ev" tanımı değişmişti. Artık ev, James'in olduğu yer anlamına geliyordu ve sanki James de onunla birlikte olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı derecede harika evlilik ilişkilerinin böyle bir etkisi vardı. "Eğer ikimiz de uzlaşmaya hazırsak, bunu çözebiliriz. Ve bence ikimiz de istekliyiz."

"Kendimi çok istekli hissediyorum," diye mırıldandı okşayan eli yorganın altında kadının sırtında gezinirken. "Bu gece Shakespeare'i düşünüyordum."

Güldü. "Umarım 'Daha iyi yabancılar olmamızı arzu ediyorum' değildir! "

"Hayır, bu senin sloganındı," diye cevap verdi, hiç bozuntuya vermeden.

"Ben daha çok

"En çok tatmin ettiği yerde acıktırır. " Adam kadının göğsünü avuçladı, başparmağı göğüs ucunu hızlı bir sertlikle okşadı.

"Başka bir deyişle, yine acıktın mı?" Elini adamın gövdesinde gezdirdi ve gerçekten de adamın yine aç olduğunu gördü.

"On yıldır açlıktan ölüyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle." Onun dokunuşuna, tadına doyamadan içine doğru yuvarlandı. "En çok doyurduğu yerde acıktırıyor," diye nefes aldı ve her ikisi de bir kez daha tatmin olana kadar söyledikleri son sözler bunlar oldu.

Bölüm 31

Kirkland bunun da canlı bir rüya olduğunu düşünebilirdi ama şafakla birlikte uyandığında Laurel kollarındaydı, parlak saçları güzel yüzünü yarı yarıya örtüyordu. Karısı. Çocuğunun annesi. Tek ve biricik aşkı. Onun varlığının katıksız doğruluğu, kendisini evliliklerinden sonraki kısa aylarda olduğu gibi bütün hissetmesini sağladı.

Yeni evliler olarak aşklarına gölge düşmemişti. Uzun balaylarını tek bir tartışma olmadan geçirmişlerdi. Geriye dönüp bakınca, mükemmel bir şekilde icra edilmiş uzun bir piyano düeti gibiydi. Belki de o zamanlar nasıl anlaşılmayacaklarını öğrenmiş olsalardı, evlilikleri bu kadar sarsılmayabilirdi.

Şimdi ikisi de hayat tarafından yumuşatılmıştı. Yeminlerine yeniden bağlanmışlardı, bu yüzden gelecekteki anlaşmazlıkları dağılmadan çözebilmeliydiler. Tek yapması gereken karısının önünde birini öldürmekten kaçınmaktı. Elbette bunu başarabilirdi.

Laurel onun kollarında biraz kıpırdandı ve sırt üstü yattı. Gözleri uykulu bir şekilde açıldı ve ona balayı çiftleri oldukları zamanki kadar saf, sevgi dolu bir gülümseme verdi. "Burada olduğum için çok mutluyum," diye mırıldandı.

"Ait olduğun yere dön." Onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Ne yazık ki günün büyük bir kısmında dışarıda olmalıyım. Planın var mı, yoksa bütün gün yatakta kalıp beni delirtmenin yollarını mı düşüneceksin?"

"Bunu yapmana gerek yok," dedi ağırbaşlı bir tavırla, eli adamın vücudunda hiç de utanmazca olmayan bir şekilde gezinirken. "Seni delirtmek oldukça kolay. Önceden planlamaya gerek yok."

Kadının eli hedefine ulaştığında nefesi kesildi ve tahrik duygusu içinde alevlendi. "Bu doğru. Erkekler çok basit yaratıklar."

"Sadece bu konuda," dedi oldukça alaycı bir şekilde. "Ama her yönden basit olsaydın, sıkıcı olurdun." Bir kolunun üzerinde doğruldu ve düşünceli düşünceli ona baktı. "Seninle kötü yolumu bulacağıma inanıyorum. Tam bir teslimiyet tavsiye ederim."

"Beni fethettiniz leydim." Sırt üstü yuvarlandı. "Bana istediğinizi yapın."

Yaramazca gülümsedi. "Niyetim o."

Kadın bir öpücüğe doğru eğildiğinde, adam teslimiyetin keyfini daha iyi çıkarmak için gözlerini kapattı. Vermeyi seven bir kadındı ve bunu yapmasına izin vermekten daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Kirkland işlerini halletmek için isteksizce yataklarından ayrıldıktan sonra Laurel yine uyuklamaya başladı. Kocasını çıkarken Porsuk odaya girdi, Laurel'in yastığının yanında üç kez döndükten sonra başını onun omzuna koydu. Kirkland kadar iyi bir yatak arkadaşı değildi, ama kendi yumuşak mırıltılı tarzıyla çok iyiydi.

Laurel nihayet kalkıp banyo yaptıktan ve kahvaltı ettikten sonra Leydi Julia'ya bir not göndererek aramak için uygun bir zaman olup olmadığını sordu. Yanıt hemen geldi. Laurel piyano çalarken Leydi Julia'nın o sabah ziyaret ve öğle yemeği için kendisine katılma davetini aldı. Laurel aynı hızla bir kabul mektubu gönderdi ve gardırobuna yöneldi.

Violet soyunma odasında Madam Hélier'in yeni teslim ettiği giysileri ütülerken Laurel, "Bir dükün aynı zamanda ebe olan kızıyla yapacağım sakın ve özel bir ziyaret için bir elbiseye ihtiyacım var. Ne önerirsiniz?"

"İyi doğmuş ama ayakları yere basan bir hanımefendi." Violet'in kaşları bir an için birbirine yaklaştı. Sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu sabahlık leydim."

Gardıroptan bir giysi çıkardı. Gri sıcak, puslu bir tondu, ince ve ilginçti. "Gösterişli değil, ama kesimi bir dükün içeri girmesi halinde görünüşünden utanmana gerek bırakmayacak kadar zarif. Mavi, gri ve yeşil tonlarını harmanlayan Fransız şalınızla ve tavus kuşu tüyü süslemeli koyu gri bonenizle birlikte giyin."

"Mükemmel!" Defne elbisenin yumuşak, zengin kumaşını okşadı. "Ne giyeceğimi hep senin seçmene izin verirsem çok tembelleşeceğim, ama sen bunu benden çok daha iyi yapıyorsun."

Violet güldü. "Daha önce görünmene izin vermediğin kadar güzel görünmeni sağlamak benim işim."

"Dalkavukluk konusunda bu kadar yetenekliysen, bir gün sahip olacağın dükkân çok başarılı olacak!" Violet elbiseyi ve aksesuarları yerleştirirken Laurel ekledi, "Bu sabah özellikle mutlu görünüyorsun. Özel bir nedeni var mı?"

Violet kızardı, café au lait ten rengi koyulaştı. "Kahvaltıdan sonra Bay Rhodes bir sonraki yarım günümde onunla birlikte yürüyüşe çıkmamı istedi. Geçen hafta da aynısını yapmıştık ve çok keyifliydi."

Laurel kaşlarını çatı. Yeni başlayan bir ilişkiyi ilk kez duyuyordu ama Kirkland Rhodes'a güvendiği ve saygı duyduğu için Violet onun yanında güvende olmalıydı. Rhodes'un adını söylediğinde kızın yüzünde beliren ışıltı, en azından Rhodes'a karşı duyduğu çekingenliğin üstesinden geldiğini kanıtlıyordu.

"Artık göre," dedi Laurel, "ben de mahallede daha fazla yürüyüş yapmalıyım. Özellikle nelerden hoşlandın? Arkadaşlık dışında."

Violet yine kızardı ve bunu gizlemek için elbise dolabına uzanıp onun önerdiği koyu gri boneyi aldı. "Shepherd Market buraya oldukça yakın ve çok güzeldi, panayır gibiydi. Müzik, hokkabazlar ve Bay Rhodes'a göre Londra'nın en iyi etli turtalarını yapan bir kadın."

"Kulağa mükemmel bir gezi gibi geliyor. Kirkland'dan beni oraya götürmesini isteyeceğim." Laurel kollarını kaldırdı, böylece Violet gri elbisesini başının üzerinden atabildi. "Başka bir yere gittiniz mi? Batıda şık evler, doğuda şık mağazalar olduğunu biliyorum ama o kadar tembeldim ki keşfetmek için hiçbir girişimde bulunmadım."

"Berkeley Meydanı'nın hemen karşısında Bay Rhodes'un ünlü olduğunu söylediği bir çay dükkânı ve şekerlemeci var. Adı Gunter's ve çok lezzetli buzlar servis ediyorlar. Bay Rhodes bana bir tane aldı ama sanırım zavallı bir hizmetçi kız için çok pahalılar." Violet uzun siyah kirpiklerini masumca kırıştırdı.

Laurel güldü, kızın böylesine şakacı bir tavır sergilemesine çok sevinmişti. Violet Zion House'a ilk geldiğinde çok sessiz ve endişeliydi. "Başka bir deyişle, parkta yürüdüğümüzde, uzun süredir acı çeken hanımın sana bir buz almalı."

"Kesinlikle. Bir tane de kendiniz için tabii ki. Pişman olmayacaksınız."

"Bunu bir dahaki sefere parkta yürürken yaparız." Laurel aynadaki görüntüsünü inceledi. Violet bir kez daha haklıydı. Maviler ve sıcak grilerin kombinasyonu Laurel'e çok yakışmış ve gözlerinin değişken renklerini vurgulamıştı.

Laurel şalı omuzlarına sararken, "Şimdi Ashton House'a gidiyoruz. Orada birkaç saat kalacağım, o yüzden yanına kendini eğlendirecek bir şeyler almak isteyebilirsin. El işi yapmaktan hoşlanır mısın?"

"Nakış gibi mi? Pek sayılmaz ve tamir işleriyle uğraşıyorum." Violet gülümsemeye başladı. "Lord hazretlerinin bir koleksiyonu olduğunu biliyor muydun?"

Sadece hizmetçiler için kitaplar mı? Hikâyeler, gezgin masalları, vaazlar ve hesap yapma gibi konularda metinler. Birini ödünç almak istediğimizde tek yapmamız gereken Bayan Stratton'a imzalatmak. Londra'ya geldiğimden beri bir kitabın tamamını okudum ve şimdi ikincisindeyim. Sizi beklerken okumamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil! Okumaya çok önem veririm. Şu anki kitabınız nedir?"

"*Robinson Crusoe*." Violet kıkırdadı. "Jamaika'ya pek benzemeyen tropik bir adada geçen bir macera öyküsü ama yazarın iyi bir hayal gücü var. Çok keyifli."

Eldivenlerini giyerken Laurel, Zion House'un da benzer bir ödünç verme kütüphanesinden yararlanabileceğini fark etti. Bir tane eklenmesini sağlayacaktı.

Kirkland'ın insanların kendilerini geliştirmelerine yardım etme arzusunu paylaştığını fark etmek de ona sıcak gelmişti. Söylediği gibi, zamanının çoğunu casusluk ve iş sorumluluklarına harcıyordu ama yine de içinde yaşayan herkese saygı gösteren geleneklere sahip örnek bir ev yaratmak için zaman ayırmıştı.

Kocas, o varken insanları öldürmekten kaçınabilirse, birlikte uzun ve mutlu bir gelecekleri olabilirdi.

Kirkland arabası Ashton House'un kapısından içeri girdiğinde Violet'in çenesi düştü. "Çok büyük! Kraliyet sarayı gibi."

Laurel de aynı derecede etkilenmişti. "Kirkland bana buranın Londra'daki en büyük özel ev olduğunu söyledi ama bu beni gerçeğe hazırlamadı." Ashton'ın Randall'ların kendisiyle kalmasına aldırmamasına şaşmamalı. Muhtemelen tüm Westerfield Akademisi'ni tek bir kanada sığdırabilir ve fark etmezdi.

Ashton Evi'nin içi de aynı derecede heybetliydi; geniş merdivenleri, yüksek pervazlı tavanları ve kusursuz bir şekilde eğitilmiş personeli vardı. Violet hizmetkârların salonuna götürülürken Laurel uşak tarafından üst kata çıkarıldı.

Randall'ların odasında gülümseyen Leydi Julia tarafından karşılanmak rahatlatıcıydı. Ufak tefek, siyah saçlı ve dingin olan Leydi Julia, tam da yetenekli ve şefkatli bir ebe olmuş, soylu bir kadından beklenebilecek bir görünüme sahipti.

"Ashton House gözünüzü iyice korkuttu mu?" Julia misafirini içeri almak için kapıyı açarken gülerek sordu.

Laurel kıkırdadı. "Kirkland House'un heybetli olduğunu sanıyordum ama şimdi fakir olduğumuzu anlıyorum."

"Ashton'ın neden Randall istediği sürece kocama kendi odalarını vermekten mutluluk duyduğunu anlayabilirsiniz." Julia, Laurel'e rahat bir grup sandalyeye ve kanepeye oturmasını işaret etti. "Randall ordudayken ve Londra'da nadiren kalırken, kendi evine ihtiyacı yoktu ve şimdi hepimiz bu anlaşmayı o kadar çok seviyoruz ki Randall ve beni buradan çıkarmak imkânsız." Sırıttı. "Özellikle de Ashton evlendikten ve bebeğimiz olduktan sonra bize birkaç oda daha tahsis ettiğinden beri."

"Bu alanın boş durmak yerine kullanılıyor olması çok güzel," dedi Laurel berjer koltuğuna yerleşirken. " girdiğimizde ilk düşündüğüm şey şuydu,

'Aman Tanrım! İkinci düşüncem ise Zion House gibi başka bir sığınak olması halinde burada kaç kadın ve çocuğun barınabileceğini merak etmek oldu."

"Tam gönlüme göre bir kadın!" Julia, Laurel'in karşısındaki kanepeye yerleşti ve ayaklarını altına aldı. "Ashton'ın evini bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum ama o ve Mariah, Rahibeler Vakfı'na çok cömert davrandılar. Size sormak istediğim bir sürü soru var. Mariah daha sonra bize katılabilir mi? O da ilgileniyor."

"Hiç de değil. Onu daha yakından tanımak istiyorum. Kızınızla da tanışmak isterim ve sanırım Mariah'nın da yakın zamanda bir bebeği oldu?"

"Evet, onun Richard'ı benim Anne-Marie'mden sadece beş hafta kadar büyük." Julia gülümsedi. "Doğal olarak bebeklerimizi istiyoruz ve karşılığında tek yapmanız ne kadar güzel olduklarını söylemek."

"Bu kolay olacak. Bütün bebekler güzeldir." Laurel bir elini karnına dayadı, bu hamileliği tamamlayamayacağına dair tekrarlayan korkusunu tartışmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. Ama bundan söz etmenin bir anlamı yoktu, çünkü Laurel haklıysa Julia'nın zaten yapabileceği bir şey yoktu. "İyi bir ebe tavsiye edebilir misiniz? Bebeğin burada mı yoksa Bristol'de mi doğacağından emin değilim ama her iki yerde de bir uzman olması gerektiğini düşündüm. Henüz bir ebeyle konuşmadım ama konuşmam gerekiyormuş gibi görünüyor."

"İleriyi düşünmek iyidir," diye kabul etti Julia. "Londra'da hastam olmana yetecek kadar uzun kalmayacağız ama sana burada, şehirde birkaç tavsiye verebilirim. Eğer şimdi sormak istediğin sorular varsa, çekinme. Çok ilerlemediniz sanırım?"

"Neredeyse iki ay." Laurel tam tarihi ve hatta istenirse tam saati bile verebilirdi. "O kadar erken ki konuşmak istemedim."

bu konuda çok fazla."

"Sanırım belirtileriniz vardı. Bunları tartışmak ister misiniz?"

"Sabahları biraz hasta oluyorum." Ailesine yaptığı ziyareti hatırladı. "Günün ilerleyen saatlerinde istemediğim bir şey yapmak zorunda kalmadığım sürece bu genellikle çok kötü değildir."

Julia alaycı bir tavırla, "Olur öyle şeyler," dedi. "Başka ne var?"

Kendisini anlayan ve ilgilenen biriyle konuşmaktan memnun olan Laurel, vücudunun neler yaptığını anlattı ve önümüzdeki aylarda kendisini nelerin beklediği konusunda yararlı bilgiler aldı. Tam konuşmalarını bitirmişlerdi ki, Binbaşı Randall ve on üç yaşlarında bir oğlan çocuğu özel odalardan oturma odasına girdiler.

Binbaşı Laurel'a gülümsedi. "Mütevazı odama hoş geldiniz Leydi Kirkland. Eski subayların ne kadar zor durumda kaldıklarını görüyorsunuz." Eliyle havadar odayı ve görkemli mobilyaları gösterdi.

Laurel güldü. "İçinde bulunduğunuz durum kalbimi burkuyor, Binbaşı."

Gözlerinde gizlenen mizahla, "Sempatiniz takdire şayan. Benjamin Thomas Randall'ı takdim edebilir ? Benjamin, bu Leydi Kirkland."

Benjamin kibarca selam verdi ama yüzündeki meraklı ifade Lord Kirkland'ın karısıyla tanışmak istediğini gösteriyordu. Tanışma faslından sonra Randall, "At binmek ve belki Tattersall'ı ziyaret etmek gibi erkeksi uğraşlara dalmaya gidiyoruz," dedi. Kapıya yönelmeden önce karısının saçlarına bir öpücük kondurdu. "Biz dönene kadar ikinizin Britanya'nın sosyal sorunlarının yarısını çözmüş olacağınızı umuyorum."

Julia güldü. "Elimizden geleni yapacağız." Benjamin'in elini tuttu ve hızlıca sıktı. "Lütfen Tattersall'dan eve midilli getirmeyin. Odalarımızda bir midilli için yer olduğundan emin değilim."

Benjamin sahte bir pişmanlıkla, "Sanırım hayır," dedi. Julia'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Binbaşı Randall'ın peşinden dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Laurel, "Randall'ın oğlu mu? İlgi çekici bir delikanlı."

"Benjamin'in babası Alex'in kuzeniydi ama artık bizim kuzenimiz." Julia sevgiyle gülümsedi. "Westerfield Akademisi'nde öğrenci."

"Umarım bir gün Leydi Agnes Westerfield ile tanışırım. En muhteşem kadın o olmalı."

"Öyle ve eminim yakında onunla tanışacaksın." Cevap, sıcak bir gülümsemeyle oturma odasına giren Mariah'dan geldi. "Seni görmek çok güzel

Şimdi fil kovulduğuna göre tekrar!" Defter ve kalemını salladı. "Ve şimdi çalışmaya."

Düşes kanepeye oturduğunda Julia, "Vakıf yöneticilerim sizi Zion House'da ziyaret ettiğinde, sakinleriniz için bazı iş eğitimi programları başlatıyordunuz. Bu konuda nasıl bir yol izlediniz ve neler başarılı oldu?"

"Temizlik, yemek pişirme, bebek bakımı gibi pratik becerilere ve daha eğitilmiş kadınlar için hesap tutma gibi konulara odaklanıyoruz. Öğretmenlerimizin çoğu yerel halktan olduğu için dersler çeşitlilik gösteriyor, ancak öğrencilerin gerekli tüm becerileri öğrenmelerini sağlamak için resmi çalışma planları geliştiriyoruz," diye açıklıyor Laurel. "Daha sonra, programı destekleyen yerel halkın evlerinde çıraklık yapıyorlar."

Bu, üç kadını sonraki saatler boyunca ortak fikirler, kahkahalar ve mükemmel bir öğle yemeği de dahil olmak üzere taşıyan hareketli bir tartışmayı başlattı. Ayrıldığında Laurel, akraba ruhlara sahip iki yeni arkadaşı olduğunu biliyordu. Anne Wilson'ı Bristol'dan davet etmeliydi, böylece hep birlikte buluşabileceklerdi. Zion House'un başhemşiresi olarak Anne'in günlük ayrıntılar konusunda pratik deneyimi vardı. Belki de diğer sığınakların başhemşireleri için bir rehber yazmaya ikna edilebilirdi.

Tanrım, Laurel güvenlik konusunu ya da küçük işletmeler kurma planlarını açmamıştı bile. Kirkland'ın iki uzmanıyla da tanışmış ve çok etkilenmişti. Her iki adam da şimdi Bristol'daydı, biri Zion House'u daha güvenli hale getiriyor, diğeri de bir ahşap atölyesi açıyordu.

Violet ona katılır ve arabalarını beklerken Laurel hizmetçisine, "*Robinson Crusoe*'yla aranız nasıldı?" diye sordu.

"Biraz okudum ama düşesin ve Leydi Julia'nın hizmetçileriyle de konuştum. Bazı yemek tariflerini değiş tokuş ettik." Violet gülümsedi. "Ayrıca iyi beslendim."

"İkimiz için de güzel bir gün." Laurel'in aklına bir fikir geldi. "Öğleden sonra hava güzel, arabacı bizi Gunter'e buz almaya götürür, biz de parkın içinden yürüyerek eve döneriz."

"Buzlar konusunda size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyacağım leydim." Violet'in sözleri ilkeldi ama gözleri parlıyordu.

Araba geldi ve Laurel bir uşak tarafından arabaya bindirildi. İçeri yerleşirken memnuniyetle gülümsedi. İnsanın yeni bir yerde yaşamaya alışması için arkadaş edinmek gibisi yoktu.

Laurel bazen buzlu dondurma yiyordu ama yeterli buz bulmanın zorluğu ve üretimin karmaşıklığı nedeniyle bunlar nadir ve pahalı bir ikramdı. Gunter'in Yeri'ni ziyaret etmek Violet için olduğu kadar onun için de bir zevkti.

Portakal çiçeği buzunun ilk tadına baktıktan sonra zevkle iç çekti. "Haklıymışsın, Violet. Bu enfes bir şey. Tüm yürüyüşlerimizi burada sonlandırmalıyız."

Violet tarçın aromalı buzunun üzerinde mutlulukla gülümsedi. "Her seferinde size eşlik etmekten onur duyarım."

Küçük ısırıklara rağmen Laurel'in buzu çok çabuk bitmişti ve bir kontesin tabağı yalaması onur kırıcı olurdu. Hamile bir kadın bir iki lokma daha yiyebilir miydi? Düşünce cazip gelse de, kendini bu kadar disiplinsiz bırakabileceğini sanmıyordu.

Ama Gunter's çok yakın olduğu için kesinlikle düzenli bir müşteri olabilirdi. "Bay Gunter ile Kirkland House'a verdiğimiz davetlerde buz tedarik etme konusunu konuşmalıyım. Buz dolu bir sandığa koyabilirler, böylece birkaç saat dayanabilirler."

"Eminim uygun bir fiyat karşılığında sizi ağırlayabileceklerdir."

Para işe yarıyordu. Sadece buzlar değil, Kirkland Evi'nin hemen önündeki bu güzel park da Laurel'in bacaklarını rahatça uzatabileceği ve temiz hava bir yerdi.

Violet'le birlikte meydanda yürürken Kirkland'ın uşağı arabadan atlayıp onlara eve kadar eşlik etti, arabacı da arabayı ahırlara götürdü. Laurel bu kadar çok hizmetçisi olmasına alışmaya başlamıştı. Onları birer birey olarak tanıdığı için artık her şey daha kolaydı.

Muhteşem bir gün geçirdiğini ve en iyisinin henüz gelmediğini düşünerek ulu çınar ağaçlarından birinin etrafında döndü. Çok özel bir gülümseme verdi ve kocasıyla yatağa girene kadar kaç saat geçeceğini tahmin etti.

Bölüm 32

Laurel ve Kirkland bir çatıyı paylaşmaktan bir yatağı paylaşmaya geçtiklerinden beri geçen bir hafta içinde hayatlarını her ikisine de uyan yeni bir düzene sokmaya başlamışlardı. Genellikle güldükleri ve gazetelerdeki ilginç hikâyeleri tartıştıkları sakin bir kahvaltı yaparlardı. Sonra Kirkland işine gider, genellikle evden ayrılırken Laurel ev işleriyle ilgili olarak Bayan Stratton'a danışırdı. Laurel nadiren işe karıştığı için hizmetçi kadın artık yeni metresi tarafından tehdit edildiğini hissetmiyordu.

Laurel'in yapacak daha iyi işleri vardı. Bristol'da şafaktan karanlığa kadar meşguldü ama şimdi daha büyük ölçekte çalışıyordu. Leydi Julia onu Kız Kardeşler Vakfı'nın yönetim kuruluna almıştı ve Mariah ve Kiri ile birlikte sığınma evleri ağını genişletmek için planlar geliştiriyorlardı. Doğrudan kadınlarla ve çocuklarla çalışmayı özlemişti ama şimdiki işi çok daha fazla insana fayda sağlayacaktı.

Londra daha çok evi gibi gelmeye başlamıştı. İlk uzlaşmalarının şartlarına göre, Londra'yı ara sıra ziyaret etmeyi ve zamanının çoğunu Bristol'da geçirmeyi planlamıştı. Şimdi denge tersine dönmüştü. Arkadaşlarını ve kardeşini görmek, revirin ve Zion House'un sorunsuz çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için Bristol'u ziyaret edecekti ama varlığına giderek daha az ihtiyaç duyulacaktı.

Laurel ve Violet öğleden sonraki yürüyüşlerine hazırlanırken Laurel evliliğinin bu büyülü döneminin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Çocuk doğduktan sonra pek çok değişiklik olacaktı. Ama kocasıyla geçireceği zaman ve her ikisi için de anlamlı bir iş gibi unsurlar artık yerli yerindeydi.

Evden çıkıp Berkeley Meydanı'na geldiklerinde Violet kuşkuyla gökyüzüne baktı. "Yakında yağmur yağacak gibi görünüyor leydim."

"Çok doğru, ama burası İngiltere. Eğer sadece güneşli havalarda dışarı çıksaydık, hiç egzersiz yapamazdık," dedi Laurel hızlıca. "Ayrıca çok daha az buzumuz olurdu."

"Doğru ve bu çok üzücü olurdu," diye kabul etti Violet.

Laurel, bugün onlara eşlik eden eski denizciden dönme uşağa, "Martin, şemsiye getirsen iyi olur," dedi. Violet, Laurel'e kontese günlük yürüyüşünde eşlik etmenin o kadar imrenilen bir görev olduğunu söylemişti ki, Laurel her zaman hem kendisi hem de Violet için buzlu şeker aldığı için erkekler sırayla geliyordu.

Buzlar pahalıydı ama Kirkland'ın parasını böyle zevk veren şeylere harcamak hoşuna gidiyordu. Yeniden sevgili olduklarından beri geçen bir hafta boyunca her gece Kirkland ona kesinlikle zevk vermişti. Evlilik ilişkilerine yeniden başladıklarını söylemek daha doğru olurdu, ama "sevgili olmak", hınzırca tutkulu gecelerinin tadını yakalamak için daha iyi bir iş çıkarıyordu.

Sisters Vakfı daha fazla sığınak kurmanın yanı sıra eğitim programlarını da genişletmek istiyordu. Çoğu zaman bir kadın zalim bir adamla kalıyordu çünkü ayrılırsa kendisinin ve çocuklarının açlıktan öleceğinden korkuyordu. Bu kadınların kendilerini geçindirmek için beceri kazanmaları gerekiyordu.

Eğitim programlarının taslağını çizmek Laurel'e bir fikir vermişti. Hizmetçisiyle birlikte parkta dolaşmaya başlarken, "Violet, bir hanımefendinin hizmetçisinin sahip olması gereken beceriler hakkında kısa bir kitap yazmaya ne dersin?" diye sordu.

Violet olduğu yerde durdu, gözleri fincan tabağı kadar açıldı. "Ben asla bir kitap yazamam!" diye soluk soluğa kaldı.

"Elbette yapabilirsin. Sadece iyi bir hizmetçinin neler yapması gerektiğini ve bunları nasıl yapacağını yazmanız yeterli olacaktır. Daha ziyade Zion House'da verdiğiniz dersler gibi. Giyim, saç, krem, losyon ve kozmetik yapımı ve diğerleri. Bu becerileri geliştirmenin yıllarınızı aldığının farkındayım, ancak her bir görevin nasıl yapılacağını açıklamakta iyiydiniz. Kitabın ilk kullanım alanı Zion House gibi sığınaklardaki kadınlar için bir rehber olacaktır, ancak daha geniş bir okuyucu kitlesi bulabileceğine inanıyorum."

Violet yürümeye devam etti ama dudağını ısırды. "İyi konuşmayı ve okumayı öğrendim, ama o kadar iyi yazamıyorum."

"Bu bir sorun değil. Sizinle birlikte çalışabilirim. Kulağa daha az endişe verici geliyorsa buna broşür diyebiliriz." Laurel gülümsedi. "Üzerinde adının yazılı olduğu bir kitabın olması harika olmaz mıydı? Onu bana ithaf edebilirsin ve insanlar senin bir kontesin özel hizmetçisi olduğunu bilirler. Saygın görünmek için çok fazla yardıma ihtiyacı olan bir kontesin!"

Bu Violet'i güldürdü ve parkın etrafında yürürlerken kız böyle bir kitabın kapsaması gereken konuları sıralamaya başladı. Gökyüzü kararıyor olsa da Laurel içeri girmek için acele etmiyordu, çünkü daha

Violet konuştu a ve fikirlerini genişlettikçe gerçekten bir kitap yazabileceğine daha çok inanıyordu.

Laurel, Violet ve her zaman sabırlı olan Martin oval parkın etrafında dönüp . Yağmur tehdidi yüzünden meydan neredeyse boştu ama bu önemli değildi. Violet'in aklında bir sürü fikir vardı. Yürüyüş sonu ikramı için Gunter's'e yaklaştıklarında Laurel, "Kozmetik tariflerin hakkında. Hepsini paylaşmak ister misin? Ya da çoğunu?"

Violet düşünürken dudaklarını büzdü. " oğunu paylaşacağım. Gizli kalmasını tercih ettiğim birkaç tane var."

"Senin için iyi bir başlık var. *Bir Leydi Hizmet isinin Sırları*," diye önerdi Laurel, yarı ciddi yarı alaycı *bir* tavırla. "İnsanlar müstehcen hikâyeler beklemedikleri sürece!"

Aralarında büyük bir seyahat arabasının da bulunduğu birkaç at arabası Gunter's'in karşısına yanaşmıştı ama açıkta hiç araç yoktu ve d kk nda sadece bir avuç müşteri vardı. Her zaman olduğu gibi Laurel ve arkadaşları dışarıda yediler. Onlar şekerlemelerini bitirirken yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı ve parkta soğuk bir rüzgâr esti.

"Eve gitme zamanı," dedi Laurel. Kirkland muhtemelen orada olacaktı, çünkü birkaç arkadaşını bir tür toplantıya davet etmeyi planlamıştı. Toplantının uzun sürmeyeceğini umuyordu. Eğer arkadaşları gitmişse, belki onu öğleden sonra uykusuna ikna edebilirdi.  ocukla birlikte olmak yatmak için çok iyi bahaneler veriyordu.

İlk gelen Ashton Dükü oldu. Kirkland'ın elini sıkarken, "Oldukça iyi görünüyorsunuz ve bunun nedenini tahmin etmenin zor olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kirkland güldü. "Hayatımın en güzel haftasıydı Ash. Laurel ve ben o kadar iyi anlaşıyoruz ki onca yıllık ayrılığı hatırlamak bile zor geliyor."

"Senin adına sevindim," dedi Ashton içtenlikle. "Mariah ona yeni bir arkadaş getirdiğin için sana teşekkür etti. şimdi bu gizemli toplantı da neyin nesi?"

"Randall ve Carmichael'ı davet ettim, bu yüzden hepsini bir kerede açıklayacağım."

Gözleri parlayan Ashton, "Madem onlar da geliyor, son cehennem makinemin ne durumda olduğunu söylemeden önce bekleyeceğim," dedi.

"Yeni buharlı geminiz mi? Umarım patlamamıştır."

Ashton sırtıttı. "Adil ol. Birinin patladığı tek zaman cinayete teşebbüstü."

Kirkland başka bir soru sormadan Randall anons edildi. Şapkasını uşağa uzatırken, "Karının sevgisi için bir rakibin var, Kirkland. Bizim için piyano çaldığında Benjamin ona yarı yarıya aşık oldu."

Kirkland hafifçe, "Ben de aynısını yaptığım için onu suçlayamam," dedi.

Rob Carmichael en son girdi. Bir denizci olarak zaman geçirmişti ve keskin bir hava sezgisine sahipti, bu yüzden anons etti, "Bir fırtına geliyor. Gerçek anlamda. Belki de seninle buluşmamızı istediğine göre bölgede mecazi bir fırtına vardır, Kirkland?"

Kirkland arkadaşlarını çalışma odasına götürürken, "Evet," dedi. "Sizi buraya çağırdım çünkü üzerinde fazla durmadığım büyük bir mesele var ve gelecek için bir strateji belirlemeye karar verirsek düşüncelerinizi ve belki de etkinizi almak istiyorum."

"Sorun nedir?" Randall rahat bir koltuğa yerleşirken sordu. "Yasadışı köle ticareti. Ash, muhtemelen bu konu hakkında en çok şey bilen sensin.

Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunuza oturur oturmaz kölelik karşıtlarının yanında yer aldınız ve köle ticaretini yasaklayan yasanın arkasına hatırı sayılır ağırlığınızı koydunuz. Tasarının kabul edilmesinin üzerinden altı yıl mı geçti?"

Ashton başını salladı. "Evet ve bu büyük bir zaferdi. Ama nihai bir çözüm değil elbette. Hâlâ yapılması gereken çok şey var. Bu ilginizin sebebi nedir? Napolyon'u yenmenin sizi meşgul etmeye yeteceğini sanırdım."

Kirkland yüzünü buruşturdu. "Tanrı biliyor ki bu doğru. Ama Laurel'in hizmetçisi bana başka acil sorunlar olduğunu hatırlattı. Violet Jamaika'da bir köle olarak doğmuş ve bir hanımefendinin hizmetçisi olarak eğitilmiş. Metresi onu ziyaret için İngiltere'ye getirmiş. Violet zeki, büyümeye ve öğrenmeye tutkulu, son derece terbiyeli bir genç kadındır ama şanssız bir şekilde İngiltere'de kendisine takıntılı hale gelen Yüzbaşı Hardwick'e satılmıştır."

"Kızı Ashton House'dan karınızla birlikte çıkarken gördüm," dedi Ashton. "Çok dikkat çekici, ne yazık ki onun için."

Carmichael kaşlarını çattı. "Hardwick tam bir cani. Leydi Kirkland kızın özgürlüğünü satın aldı mı?"

"Hayır, Laurel Bristol limanında Violet'i Hardwick'in gemisine zorla götürmeye çalışan Hardwick ve birkaç adamıyla karşılaştı. Laurel yasal olarak

emsal teşkil etti ve Violet'i ona destek olan birkaç dost canlısı işçinin yardımıyla ondan uzaklaştırdı."

Randall, "Bir köleyi vahşi bir hayvanın elinden almanın tehlikeli olabileceği hanım eşinizin aklına gelmedi mi?" demeden önce şaşkın bir sessizlik oldu.

"Muhtemelen hayır." Kirkland, müdahalesinin ne kadar kötü sonuçlanmış olabileceğini düşündükçe hâlâ irkiliyordu. "Çaresiz durumdaki bir kızı gördü ve yardım *etmeden* edemedi."

"Karşılıklı çekiminizi daha iyi anlamaya başlıyorum," dedi Randall sert bir sesle. "İkiniz de sizi öldürse bile doğru olanı yapacak çılgın şehitlersiniz."

"Bu muhtemelen doğru, ama ben Laurel'den çok daha sinsiyim," dedi Kirkland hayıflanarak. "Violet'in hikâyesinde daha fazlası var. Hardwick adamlarından birini kızı izlemesi için görevlendirdi, muhtemelen onu geri alma umuduyla. Laurel'in Violet'i Londra'ya, güvende olacağı yere getirmesinin bir nedeni de bu."

Randall tekrar konuştu. "Yani tanıdığınız bu kızın durumu, tanımadığınız tüm talihsizleri düşünmeye başlamanıza neden oldu?"

"Aynen öyle. Hardwick'ten belli belirsiz haberdardım ama Violet'i nasıl takip ettiğini öğrendikten sonra onu daha fazla araştırmaya karar verdim."

Rob Carmichael, "Yasadışı köle ticaretine karıştığına dair inandırıcı söylentiler var," dedi. "Bunu teyit ettiniz mi?"

Kirkland başını salladı. "Soruşturmadan uşağım Rhodes sorumlu. Onu bazı istihbarat işlerimi üstlenmesi için eğitiyorum ve gerçekten yetenekli olduğunu gösteriyor. Artık evlenip gittiğine göre Rob, ben ölürsem her şeyi senin halledeceğine güvenemem."

Arkadaşı sırttı. "Bunun için üzgünüm," dedi, hiç de üzgün görünmüyordu. "Rhodes oldukça sıradan bir görünümü çok zeki bir zekayla birleştiriyor ve liman bölgesinde büyüdü, değil mi?"

"Aynen öyle. Bilgi bulma ve parçaları bir araya getirme konusunda birinci sınıf, işin gerektirdiği de bu. Yakında yeni bir uşak bulmam gerekecek, bu da sıkıntı yaratacak ama iyi hizmetkâr bulmak iyi casus ustası bulmaktan daha kolay."

"Hedefleriniz nedir?" Randall sordu. "Hardwick'i alaşağı etmek ve bu süreçte Violet'i ve onun tarafından tehdit edilebilecek diğerlerini korumak mı?"

Kirkland, "Bu sadece bir başlangıç olacaktır," dedi. "Asıl mesele, Kraliyet Donanması'nın Batı Afrika Filosu'nun kaynaklarını arttırmak ve böylece Orta Geçit'teki yasadışı köle gemilerini durdurmak için daha fazlasını yapabilmelerini sağlamaktır."

Afrika ve yeni dünya. Bunun nasıl yapılacağından emin değilim. Muhtemelen bir Parlamento kararı gerekecektir."

"Okyanus çok büyük, filonun şu anda sadece üç ya da dört gemisi var ve Kraliyet Donanması'nın Avrupa'daki savaşa odaklanması gerektiğini düşünenler var." Ashton kaşlarını çatı. "Kölelikten hâlâ büyük paralar kazanan insanlar olduğundan ve yasadışı ticaretin durdurulmasını istemeyeceklerinden bahsetmiyorum bile."

"Hepsi doğru ve Hardwick de öyle bir adam. Bu uzun vadeli bir proje olmalı. Avrupa savaşları bir ya da iki yıl içinde sona erecek ve bu da kaynakları serbest bırakacak," diye yanıtladı Kirkland. "Gelecek için plan yapmaya başlamanın zamanı geldi."

Randall, "Önümüzdeki birkaç yıl içinde Parlamento devreye girerse, sen, Ash ve Rob'un Lordlar Kamarası'nda koltuklarınız var ve ödenekleri artırmak için oy kullanabilirsiniz, ama ben öngörülebilir bir gelecek için sadece bir halktan biriyim," dedi. "Yardım etmek için fazla bir şey yapabilir miyim bilmiyorum."

"Lord Daventry oylarını tahmin etmenin her zaman zor olduğu asillerden biri. Vâris adayı olarak onun üzerinde biraz etkiniz var, değil mi? Filo için finansman ve kaynak artışını desteklemeye ikna edilme ihtimali var mı?"

Randall düşündü. "Amcamın benim fikirlerime pek ihtiyacı yok ama bu proje Lordlar Kamarası'na gelirse destekleme eğiliminde olabilir. Onu etkilemenin en iyi yolu Julia'nın Leydi Daventry ile konuşmasını sağlamak olacaktır. Julia leydinin bebeğini doğurduğundan beri aralarından su sızıyor."

"Wyndham hâlâ Parlamento Üyesi olmayı düşünüyor mu?" Ashton sordu. "Kölelik karşıtı önlemlerin sağlam bir destekçisi olacağını düşünüyorum."

Kirkland, "Evet, tıpkı babasının Lordlar Kamarası'nda bu tür önlemleri destekleyeceği gibi," dedi. "Wyndham ve Cassie Summerhill'e döndüler, ama onlar gitmeden önce bana artık kalabalığa, hatta politikacı kalabalığına bile tahammül edebildiğini söyledi, bu yüzden gelecek yıl babasının milletvekillerinden biri emekli olduktan sonra bir koltuk alacak."

Rob, "Görünüşe göre epey bir destek toplayabileceksiniz," diye gözlemledi. "Violet'e ne bildiğini sordun mu? Hardwick'le çok zaman geçirdiyse, onun faaliyetleri hakkında bilgi edinmiş olabilir."

"Bu iyi bir düşünce. Şimdi ondan ve Laurel'den de aşağı gelmelerini isteyeceğim. Bristol, Hint Adaları'ndan yük getiren ticaret gemileri için önemli bir liman olduğundan, bazı yararlı bilgilere sahip olabilir."

Hava karardığı için lambaları yakmak üzere bir uşak içeri girmişti, Kirkland ondan Leydi Kirkland ve hizmetçisinin çalışma odasında kendilerine katılmalarını rica etmesini istedi. "Soracağım lordum," dedi uşak. "Ama hanımefendi ve hizmetçisi öğleden sonra Berkeley Meydanı'nda yürüyüşe çıktılar ve sanırım henüz dönmediler."

Kirkland sert bir sesle, "Lütfen öğrenin," dedi. Uşak, bir şimşek çakması ve hemen ardından gelen gök gürültüsü eşliğinde oradan ayrıldı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamış ve gökyüzü neredeyse tamamen kararmıştı.

"Fırtınayı doğru tahmin etmişsin Rob." Kirkland huzursuzca ayağa kalktı ve lambaları kendisi yaktı. Korkunç bir şey olacağı hissine kapılıyordu ve bu tür hislerin genellikle doğru çıktığını öğrenmişti. Ayrıca sinirlerini piyano telleri gibi titretmekten başka bir işe yaramayacak kadar geneldi.

Son lambayı da yaktığında uşak geri dönmüştü. "Hanımefendileri ve hizmetçileri hâlâ dışarıdalar lordum. Ama genellikle yürüyüşlerinin sonunda Gunter'e uğrarlar, bu yüzden fırtınanın dinmesini orada bekliyorlardır."

"Onlara bir uşak mı eşlik ediyor?" Kirkland sordu.

"Evet efendim, bugün Martin'di."

Kirkland'ın huzursuzluk hissi yoğunlaştı. Ama bunun Laurel'le bir ilgisi olamazdı. Meydanın ortasındaki park kaybolmak için yeterince büyük değildi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Randall. "Gunter's fırtına sırasında yakalanmak için oldukça hoş bir yer olurdu."

Endişesini açıklayamayan Kirkland, "Haklı olduğunuza eminim. Umarım Laurel ıslanmamıştır. Kendine daha fazla dikkat etmesi için bir nedeni var."

"Eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa, tebrikler!" Ashton geniş bir gülümsemeyle konuştu.

"Henüz erken, bu yüzden bu konuda konuşmak istemedik." Fırtına o kadar gürültülüydü ki Kirkland sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Kirkland pencereden dışarı bakarken diğer adamlar tebrik ve iyi dileklerini sunmaya devam ettiler. Rhodes'u bilgi toplaması liman bölgesine göndermişti ve uşağı başını belaya sokan kişi olabilirdi. Kirkland Rhodes'un başına bir şey gelmesini istemiyordu ama Tanrı yardımcısı olsun, Rhodes Laurel'den daha iyiydi.

Çalışma odasının kapısı açıldığında yağmur biraz dinmeye başlamıştı ve Rhodes sırlıslıkla bir halde pahalı halının üzerine damlayarak görüldü.

"Efendim, Ben Üzgünüm için kesmekSen, ama I öğrenilmiş o Kaptan Hardwick'in amiral gemisi *Jamaica Queen*, Londra Havuzu'nda demirlemiş durumda." Kirkland endişesinin Hardwick'le bağlantılı olduğunu doğrulayan bir iç burkulması hissetti. "Londra'ya hiç gelmediğini sanıyordum. Tüm operasyonları Bristol dışında."

"Bu geçmişte de doğrudu efendim, ama şu anda Londra'da. Bu akşamki gelgitte yelken açmaya hazırlandığını duydum." Rhodes yüzünü buruşturdu. "Belki hava fikrini değiştirir. O gidene kadar leydiniz ve Bayan Violet'in başında fazladan muhafız bulundurmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Şimşek, çalışma odasına yakıcı bir ışık gönderdi ve ona eşlik eden gök gürültüsü anlıktı. Ev sallanırken ve lamba ışığı çılgınca sallanırken, Kirkland gök gürültüsünün tıpkı kıyamet çatırtısına benzediğini düşünmeden edemedi.

Laurel ve hizmetkârları tam parktan geri dönmeye başlamışlardı ki gökyüzü şimşeklerle yarıldı ve yağmur sanki bir şelalenin altındaymışlar gibi yağmaya başladı. Violet, "Bu Jamaika'daki yağmur gibi!" diye haykırdı.

Parkın diğer tarafında Kirkland Evi görünüyordu ama yağmur zemini çamura çeviriyor ve çınar ağaçları şiddetle sallanıyordu. "Gunter'in evine dönün!" Laurel kaputunun üzerinden sular akarken emretti. "Çok daha yakın."

Martin şemsiyeyi açtığında bir rüzgâr tenteyi yakaladı ve Laurel ile Violet'in üzerine savurdu. Martin özür dileyerek şemsiyeyi kontrol altına almak için çabaladı.

Hiçbir şey göremeyen Laurel şemsiyeyi yolundan çekmeye çalıştı ve o anda arkasından tutuldu. Bir anlık şokun ardından kendini savunma dersini hatırladı. Dirseğini saldırgana çarpmaya çalıştı ama hiçbir etkisi olmadı.

Violet çığlık attı ve Laurel onun da Violet'in Bristol'de gördüğünü anlattığı gibi yüzü yara bere içinde, iri yarı bir adam tarafından yakalandığını gördü. Martin bağırarak yardım istedi ve en yakındaki saldırganın üzerine atladı, ardından üçüncü bir adam uşağın kafasına bir sopayla vurunca yere yığıldı.

Laurel korkunun gerçek bir saldırıda karşı koymayı derstekinden daha kolay hale getirdiğini öğrenmişti ama yaptığı hiçbir şey işe yaramadı ve fırtınanın uğultusu arasında kimse ıgıllıklarını duymadı. O ve Violet büyük bir arabaya bindirildiler ve orada kötü kötü sırtan Kaptan Hardwick bekliyordu.

Bölüm 33

Yüzü asık olan Kirkland çalışma odasından çıkıp evin girişine doğru yürüdü. "Sanırım Laurel'in iyi olduğundan emin olmak için Gunter'lara gideceğim."

Rob kaşlarını çatarak, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu ve uşak Soames, efendisinin dışarı çıkacağını anlayınca Kirkland'ın büyük paltosuyla çıkageldi. Kirkland sabırsızlıkla paltoyu çekerken, birisi ön kapıya zayıfça vurmaya başladı.

İşte buydu, Kirkland'ın beklediği korkunç şey. Kapıyı sarsarak açtı ve kanlar içindeki bir figür sendeleyerek içeri girdi, sonra da yere yığıldı. Martin, Laurel ve Violet'e eşlik eden uşak.

Soğukkanlı acil durum moduna geçen Kirkland, kan ve yağmur suyu soluk mermer zeminde kırmızı bir havuz halinde yayılırken adamın yanına diz çöktü. "Soames, bir cerrah çağır!"

Birisi Kirkland'ın eline bir mendil tutuşturdu ve o da başındaki yaranın etrafını sildi. Serbestçe kanıyordu ama derin görünmüyordu. *Laurel burada olsaydı buna nasıl müdahale edileceğini bilirdi.*

Acı içinden geçerek nefes almasını zorlaştırdı. *Laurel'i düşünme, henüz değil.* "Martin," dedi sakın bir sesle, "bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Martin'in gözleri açıldı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Çok ... çok üzgünüm lordum," diye mırıldandı. "Tam Gunter'in önünde. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Üç adam lanet olası büyük bir seyahat arabasından atladı. Hanımefendiyi ve Violet'i yakaladılar. Onları durdurmaya çalıştım ama biri bana ... bir sopayla vurdu."

Martin'in kafatasının ezilmemiş olması bir mucizeydi. "Ondan sonra parkın karşısına geçmen büyük cesaret. Saldırı ne kadar önceydi?"

Martin kaşlarını çattı. "Uzun sürmedi. O zamanlar yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu."

Fırtına şimdi hafifliyordu, yani fazla uzun sürmeyecekti. Martin'in parkta sendeleyerek yürümesinin ne kadar sürdüğüne bağlı olarak, on ya da on beş dakika. Kirkland'ın bir şeyler yapabileceği bir yere gitmektense buraya gelmesi akıllıcaydı.

Gunter'in evinde, hiçbir işe yaramayacak bir yerde. "Arabanın neye benzediğini fark ettiniz mi?"

"Karanlık. Tam takım atlar. Eşleşmemiş ama güçlü hayvanlar. Tekerlinin beyaz çorapları vardı." Martin hıçkırık gibi çiğ bir ses çıkardı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım lordum. Hanımınızı güvende tutamadım."

"Üç kişi ve sadece sen varken, canını kurtardığın için şanslısın." Soames, Bayan Stratton ve bir hizmetçi, Martin'i daha rahat ettirmek için battaniye ve havlularla dönmüşlerdi. Kirkland ayağa kalktı. "Şimdi dinlen Martin. İyi iş çıkardın."

Hata Kirkland'daydı, Hardwick'in ne kadar büyük bir tehdit olduğunu tahmin edemediği için. *Laurel. Katil bir vahşi tarafından kaçırıldı. Çoktan ölmüş olabilirdi.*

Korkudan ve onu güvende tutamadığı için kendine duyduğu öfkeden neredeyse bayılacaktı. *Laurel'in gittiği ve bunun kendi lanet olası hatası olduğu bir dünyada nasıl yaşayabilirdi?*

Ashton elini onun omzuna koydu ve sessizce, "James. Nefes al."

Aklı başına geldi ve Kirkland korkusunu derinlere gömdüğü bir kutuya itti, orada sadece hafif bir ıstırap feryadı vardı. *Laurel'i düşünme, sadece kötü bir adamı durdurma sorununu düşün.* "Soames, parkın karşısındaki Gunter's'a birini gönder, yerde kanıt var mı ya da işe yarayabilecek bir şey gören var mı baksın."

"Ben giderim," dedi Rob. "İşe yarar bir şey olup olmadığına bakmak uzun sürmez." Kirkland başıyla teşekkür etti. Yıllarını Bow Street Runner olarak geçirmiş olan

Rob titiz ve hızlı olurdu.

Derin bir nefes aldı. Sırada ne var? "En iyi tahminim Hardwick'in onları gemisine götürdüğü yönünde ama şu anda muhakeme yeteneğimin ne kadar iyi olduğundan emin değilim. Hardwick'in onları gemisinden başka bir yere götüreceğini düşünen var mı?"

Kapıdan çıkmak üzereyken Rob duraklayarak, "O bir deniz adamı. Rhodes'un söylediğine göre, Londra'ya neredeyse hiç yelken açmazmış. Violet'i geri almak ve belki Leydi Kirkland'dan intikam almak için buraya gelmiş olmalı. Gemisine gidecek." Hızlı ve tehlikeli bir gülümseme takındı. "Bensiz peşlerinden gitme."

"Ben de varım," dedi Randall.

"Ashton?" Dükün kaşları kalktı.

"Elbette."

Kirkland zor yutkundu. İnsan daha iyi arkadaşlar isteyemezdi. Rhodes'a baktı. "Hardwick'in büyük olasılıkla *Jamaika*'ya gittiği konusunda hemfikir misin?"

Kraliçe mi?"

"Evet, efendim. Lord Kellington'ın dediği gibi, deniz Hardwick'in evidir. Bristol'da bir evi var ama pek orada kalmıyor. Londra'da gemisinde kalıyor. Öğrendiğime göre, Afrika'ya gitmek için sabırsızlanıyor, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede denize açılacak." Rhodes'un sesi kesildi. "Violet ve leydiniz de o lanet piçin elinde!"

"Onlara sahip olabilir ama elinde tutmayacaktır," dedi Kirkland acımasızca. "Muhtemelen kaçırma zamanlamasını gelgiti çabuk yakalayacak şekilde ayarlamıştır. Bu ne zaman olabilir?" Nakliye şirketi nedeniyle gelgitleri her zaman zihninin bir köşesinde takip ederdi. "Bu akşam saat yedi civarı sanırım?"

Ashton, "Biraz daha erken, ama ona yakın," diye yanıtladı.

Kirkland'ın bakışları Rhodes'a döndü. "Gemisi nerede demirli?"

"Billingsgate, Londra Köprüsü'nün hemen doğusunda. Bir harita çizeceğim." Rhodes

iç cebinden bir kâğıt ve kalem çıkardı. Bir yüzünde yazı vardı ama ters çevirdi, kâğıdı bir masanın üzerine düzleştirdi ve köprüden doğuya doğru uzanan liman bölgesini çizmeye başladı.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Randall sordu. "Eğer gideceği yer konusunda haklıysak, onu daha önce olmasa bile nehirde yakalayabilmeliyiz."

"Ahırımda beş iyi atım var, bu yüzden onların peşinden gidiyoruz. Birkaç rota var ama büyük olasılıkla iki tane," dedi Kirkland. "Eğer iki gruba ayrılırsak, biri koça yetiştirir ama buna güvenemeyiz."

Rhodes, "Ben de gidiyorum," dedi, yüzünde sert bir ifade vardı.

Kirkland, Laurel'in Violet ve Rhodes hakkında söylediklerini hatırladı. Neyse ki adam iyi bir biniciydi. "Elbette. Atla gelen oldu mu?"

"Evet," diye cevap verdi Randall. "Atım taze ve kovalamaca için hazır."

"Arabayla geldim," dedi Ashton. "Sanırım at sırtındaki bizleri takip etmeleri için evinizdeki bazı emektarları görevlendirmek istiyorsunuz?"

Kirkland başını salladı. "Aynen öyle. Çoğu yetenekli biniciler değil, bu yüzden daha fazla hayvanımız olsa bile arabalara ihtiyacımız olacak, ama ahırımındaki Jones bir süvari idi. Rob ve benimle birlikte at sürebilir. Randall, Ashton, Rhodes, birlikte gideceksiniz. İki araba dolusu adamın takip edeceğini düşünüyorum. Soames, ben silah dolabımın kilidini açarken sen de bunu düzenle."

Soames'in zarif uşak duruşu kayboldu ve bir zamanlar olduğu gibi ordu başçavuşu gibi doğruldu. "Evet, efendim!"

Rob eyrek saat sonra iŖe yarar yeni bir veriyle dönmedi. O zamana kadar Kirkland askerlerini silahlandırmiŖ ve organize etmiŖti. Evdeki her erkek hanımlarını kurtarmaya yardım etmek için gönüllü olmuŖtu. Martin de gelmek istiyordu ama ayakta zor duruyordu.

Yol kenarında toplandılar. Kirkland atına bindi, yüzü asıktı. Laurel kocasının gzlerinnde baŖka bir adamı öldürdüğünü görmek istememiŖti ama Hardwick'i yakaladığında pi kurusulmiŖti.

YavaŖ bakıŖları toplanan yaklaŖık iki düzine adamınnzerinde gezindi.nzerlerini değıştirmek zamanları olmadığından rengrenk bir ekip oluŖturmuŖlardı. Ashton, Kirkland'dandn aldığđ bir çift izmeyeyle at sırtında sakın bir Ŗekildelmcld. Alex Randall, pek çok savaŖ ve arpıŖmanın elik bakıŖlı gazisi. Karanlık ve tehlikeli yerlerde savaŖmıŖ olan Rob Carmichael. Hepsisi de eski asker olan ve disipline alıŖkın hizmetkârları.önlerindeki gibi bir görev için bunu yapabilirlerdi. Yapmak zorundaydılar.

"Hepimiz ne yapılması gerektiğini biliyoruz," dedi Kirkland sert bir sesle. "Her Ŗeydennce kadınları sağ salim geri gtrmelidiriz ve sizden de bunu kendinizidrtmeden yapmanızı bekliyorum. Hepinize iyi Ŗanslar. Eğeri iki grup da Hardwick'ince yakalayamazsa Billingsgate'teki nehir kıyısında buluŖacağız."

Dizginlerini topladı. "Ŗimdi, dostlarım, barutunuzu kuru tutun ve *binmek*."

Hardwick'in arabası dört iri adam ve iki kadınla sıkıŖmıŖtı. Kapılar kapanır kapanmaz havalanmıŖ ve içindekilerin dengesini bozmuŖtu. Violet adamlardan birinin dizine bir tekme atmayı baŖardı ve adamın inlemesine neden oldu ama kaçıranların tutsaklarını bağlamaları sadece birkaç dakika sürdü. Bileklerinlerinden birbirine bağlanmıŖ, sonra da ayak bilekleri, arabadan kaabilseler bile kaamayacakları Ŗekilde bağlanmıŖtı.

Violet yardım için çığlık atmaya alıŖmıŖtı ve Hardwick ağır bir eliyle Violet'in ağızını kapattı. "ığlıklarını sonraya sakla," diye homurdandı. "Yelken atıktan sonra istediğini kadar çığlık atabilirsin. Moody, bana tıkalardan birini ver."

Yaralı yüzlü adam yıpranmıŖ bir mendil uzattı ama Violet'in ağızını tıkamak için hem onun hem de Hardwick'in çabası gerekti. Laurel dvŖmeyi beceremediğei için mücadele etmekten vazgemiŖti ve etrafı iri yarı adamlarla çevriliyken çabaları boŖunaydı.

Araba Londra sokaklarında hızla ilerlerken tehlikeli bir şekilde sallanıyor, büyük su birikintilerinin içinden geçiyordu. Bu hareket ve kendilerini tutsak edenlerin pis kokusu Laurel'in midesini bulandırıyor. Moody ağzını tıkamaya çalıştığında Laurel onun parmaklarını ısırıyor. Adam küfredip elini çekti.

Araba başka bir köşeden dönerken o kadar sağa yattı ki Laurel devrileceklerini sandı. Araç kaza yapmaktan kurtuldu ama mide bulantısı onu ele geçirdi ve Moody'nin kucağına kustu.

"Pis sürtük!" diye kükredi yumruğunu ona vurmak için geri çekerken.

"Ona zarar verme, Moody," diye tersledi Hardwick. "Sadece ağzını tıka ve bu konuda daha dikkatli ol."

Laurel, Moody tekrar ağzını tıkamaya çalıştığında başını ondan uzaklaştırdı. "Kocam peşimizden gelecek," diye tersledi. "O zaman hepiniz çok ama çok üzüleceksiniz."

Hardwick ona güldü. "Ne olduğunu anlarsa belki anlar. Ama bu pek olası değil. Uşağın yağmurda öldü ve kimse ne olduğunu görmedi. Süslü püslü kocan gittiğini bile anlamadan denize açılmış oluruz. Muhtemelen bir sevgiliyle kaçtığını düşünecektir."

Lanet olsun, yarı yarıya haklıydı. Kirkland, Hardwick'in sandığı gibi moda düşkünü biri değildi, ama Laurel ve Violet'in yokluğunun edilmesi zaman alacaktı, kaçırılma olayının çözülmesi ise daha da uzun sürecekti. Hardwick'in Bristol'de bir tehdit olduğu biliniyordu ama Kirkland'ın adamın Violet'i Londra'ya kadar takip ettiğini anlaması ne kadar sürerdi?

Martin'in başına gelenleri düşününce ürperdi. Hardwick ve haydutlarına karşı hiç şansı yoktu ama denemişti ve bu onun hayatına mal olmuştu.

Moody diğer adamlardan birine Laurel'in başını tutmasını emretti ve bu kez Laurel'in kendini geri çekmeye çalışmasına rağmen ağzını tıkamayı başardı. Kusmuğun ekşi tadı ağzında hapsolmüştü ve nefes almakta zorlanıyordu.

Gözlerini kapatarak ve bilinçli olarak nefes alışıını yavaşlatarak yükselen panikle savaştı. Yavaşça nefes al. Yavaşça nefes verin. *Nefes al!* Kirkland tanıdığı en becerikli adamdı ve Hardwick'in hayal edebileceğinin ötesinde yetenekleri ve bağlantıları vardı.

Dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Minnettarlık ve şükran duaları, yardım ve şifa duaları ile deneyimliydi. Geçen hafta her zamankinden daha az dua etmişti çünkü çok meşguldü ve

Pazar günü Kirkland'la birlikte kiliseye gittiklerinde içten bir teşekkür duası etmiş olsa da mutluydu.

Şimdi güç, dayanıklılık ve sakinlik için dua ediyordu. Dehşetine yenik düşmenin hiçbir faydası olmayacaktı.

Laurel arka koltukta Moody ve Hardwick'in başka bir adamının arasına sıkıştığında, Hardwick Violet'i kucağına çekmekte özgürdü. Violet çırpınıyor ve ağzındaki tıkaçın arkasından çılgınca sesler çıkarıyordu ama çaresizdi.

Hardwick onun direnişine güldü. "Eğer bu vagon bu kadar kalabalık olmasaydı, seni burada becerirdim, ama uzun süre beklemen gerekmeyecek. Rahatına bak." Kollarını ona doladı ve göğüslerini sıktı.

Violet kaskatı kesilmişti, koyu renk gözleri tıkaçın üzerinde bir ıstırap, öfke ve umutsuzluk girdabına dönüşmüştü. Laurel onun bakışlarını yakaladı ve elinden gelen desteği göndermeye çalıştı. *Güçlü ol. İnançlı ol. Biz hayattayken umut vardır.*

Violet, Laurel'in tam olarak ne düşündüğünü bilemezdi ama yüz ifadesi sakinleşmişti. Hayatta oldukları sürece umut vardı.

Laurel gözlerini kapadı ve bir mucize olması için dua etti.

Bölüm 34

Laurel Londra'da West End'in ötesine geçecek kadar uzun süre kalmamıştı ama limanın ve rıhtımların doğuda olduğunu biliyordu. Londra boyunca uzun bir yolculuktu. Kendini giderek daha hasta hissediyordu. Neyse ki midesinde bir şey kalmamıştı.

Violet bir bez bebek gibi gevşekti. Sonunda Hardwick onu tutmaktan yoruldu ve kendisi ile serserilerden biri arasındaki dar boşluğa sıkıştırdı. Laurel kızın zihinsel olarak içinde bulunduğu durumdan olabildiğince uzaklaştığını tahmin etti.

Fırtına dinmiş, geriye ağır gri bir gökyüzü ve yağmur damlaları kalmıştı. Trafik arttıkça otobüs yavaşladı ve bir noktada bir kaza nedeniyle uzun dakikalar boyunca durdular. Kaptan pencereden dışarı bakarken küfretti ve parmaklarını kalçasına vurdu. Takip edilmekten korkmadığına göre, sabırsızlığının başka bir nedeni olmalıydı. Gelgiti yakalamak belki de?

Sonunda araba sarsılarak durdu. Laurel martıların çığlıklarını duydu ve karayla suyun buluştuğu yerde oluşan çeşitli kokuları kokladı. Bir kez daha korku onu içine çekmekle tehdit etti, çünkü Violet'le birlikte denize açılırlarsa mahvolacaklardı.

Hardwick arabanın kapısını açtı ve aşağı atladı. Laurel dışarıda nehri görebiliyordu ve nehir gemilerle doluydu. Bazıları iskelelere demirlemişti, bazıları kıydan uzaktaydı ve her yerde küçük tekneler her yöne doğru koşuşturuyordu.

Hardwick, "Onları sarın ve sandala götürün," diye emretti. Adamları iki kaba, buruşuk çuval ve bir çift yırtık pırtık battaniye çıkardılar. Tozlu çuvallardan biri Laurel'in başına geçirildi ve eski bir battaniye etrafına sarılıp bağlandı. Battaniye çok sıkı bağlanmamıştı ama bağlı ellerini boğazına yakın bir yerde tutuyordu. Hardwick esirleri gemisine taşıdığının belli olmasını istemiyordu.

Laurel birinin omzuna atılarak açık havaya çıkarıldı. Bu son derece rahatsız ediciydi ve Tanrım, karnına giren krampların korktuğu anlama gelmemesi için dua etti!

Etrafında şıpır şıpır su akan kavisli bir ahşap yüzeyin üzerine belirsiz bir şekilde bırakılmıştı. Bir sandal. Violet yanına bırakılmıştı. Laurel rahatlatıcı bir sarılma diledi ama bir arkadaşına sarılmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu.

Sonra ellerinin tıkaçı aşağı çekebileceği kadar yüksekte olduğunu fark etti ve çuval başının üzerinde olduğu için kimse fark etmeyecekti. Çuvalı ağzından çekip çıkardı ve büyük bir yudum hava emdi. Rıhtımın etrafında o kadar çok gürültü vardı ki yardım için bağırmanın pek bir anlamı yoktu ama en azından nefes alabiliyordu.

Aklına başka bir düşünce geldi. Sabahlığının altında Kirkland'ın ona verdiği ve her gün taktığı safir çivili haç vardı. Bugün de altına gizlenmişti. Haçın keskin kenarları olmasa da metal ve sertti. Belki de bir alet olarak kullanılabilirdi.

Gevşek çuvalın altından haçı kavramayı başardı ve sert bir sarsıntıyla ince zinciri kırdı. İnancının sembolünü elinde tutmanın ve bunun sevdiği kocasından bir hediye olduğunu bilmenin rahatlığı vardı.

Boğuk bir ses bağırdı, "Kaptan, bu tarafa doğru dörtlü gelen yarım düzine adam var! Doğruca bize geliyorlar!"

Hardwick'in "Defol git!" sözünü o kadar pis bir dil izledi ki, kelimelerin çoğunu anlamadı ama hırıltılı bir şekilde "Bu piç buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?" dediği açıktı.

Kirkland! Bundan emindi.

Sandal kıyıdan uzaklaşırken mide bulandırıcı bir şekilde sallanıyordu. Hızlı kürek çekmekten kürekler kilitlerinde gıcırdarken su üzerine sıçradı.

Umuda, haçına sarıldığı kadar sıkı sarıldı. Hardwick avantajlı olsa da, Kuzey Denizi'ne kadar nehrin aşağısına doğru yelken açması gerekiyordu. Kirkland'ın ona yetişme şansı vardı ve daha önce üstesinden geldiği zorluklar düşünüldüğünde, bu sefer de başaracağına inanmak istiyordu.

Denizdeki bir gemiye saldırmanın bir yolcu arabasına saldırmaktan daha zor ve çok daha tehlikeli olacağını anlayınca sertçe yutkundu. Kirkland ve yanındaki adamlar bunu denerlerse ölüm riskiyle karşı karşıya kalacaklardı. Ve eğer kazanıyorlarsa, Hardwick muhtemelen esirleri teslim etmeden önce onları öldürecekti. *Yüce Tanrım, lütfen James'in beni kurtarmaya çalışırken ölmesine izin verme!*

Korkutucu düşünceyi gömmek için bileklerinin etrafındaki bağları test etti. İp ağır değildi ve biraz esneme payı vardı, muhtemelen

sandalın dibinde yatarken şırıl şırıl akan su tarafından ıslatılmıştı.

Haçını çevirdi ve uzun ucunu misinaya doğru kesmeye başladı. Son derece rahatsız ediciydi ve gerçekten kesme şansı yoktu ama metalin sürtünmesiyle misina geriliyor ve gevşiyor gibi görünüyordu.

Çok geçmeden sandal gemiye ulaştı, tekne emniyete alınırken gövde sıyrıldı. "Alın şunu!" diye bağırdı bir ses.

Sert eller Laurel'i yakaladı ve yukarı doğru fırlattı. Korkunç bir an havada asılı kaldı, nehre düşerse boğulacağını biliyordu. Sonra diğer eller üst kollarını yakalayınca sarsıldı ve yeni yakalanmış bir balık gibi güverteye sürüklendi.

Orada, yara bere , ıslak ve soğuktan titreyerek yatarken, Violet yanına yatırıldı. Hardwick'in sesi yukarıdan bağıırıyordu. "Biz denize açılırken bu iki sürtüğü kamarama kilitleyin. Gelgiti zar zor yakalayacağız."

Başka bir ses -Moody? "En azından peşimizden gelenler, gelgit tekrar yükselene kadar saatlerce kapana kısıldılar." dedi.

Laurel yelkencilik hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Tanrı'ya ve Kirkland'a güvenerek tekrar bağları üzerinde çalışmaya başladı. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu faaliyet onu ne kadar perişan ve dehşet içinde olduğundan uzaklaştırıyordu.

Tekrar kaldırılıp bir denizcinin omzuna atılana kadar birkaç dakika geçti. Kadın taşınırken, adamın kemikli omzu karnına çarpıyor ve kendini daha da sefil hissetmesine neden oluyordu.

Güvertenin altına indirildi, bir elden diğerine geçirildi. Başının ve ayaklarının duvarlara çarptığı dar bir geçit boyunca taşındı. Bir kapıdan geçerek daha açık bir alana çıktı. Onu taşıyan adam sordu, "Onları nereye koyalım?"

Başka bir adam kaba bir şekilde güldü. "Kaptanın yatağında tabii ki. Muhtemelen ikisini de hemen almak isteyecektir. Ondan sonra, kim bilir? Bence zenciye kendine saklamak istiyor ama belki de sarışını bize bırakır."

Laurel'i taşıyan adam, "O gerçekten bir kontes mi?" diye sordu.

"Öyle derler. Fark etmez, hepsinin eteğinin altında aynı şey var." Daha kaba kahkahalar.

Yumuşak bir gümbürtünün ardından Laurel, Violet ile duvar arasında kalacak şekilde yatağa atıldı. Adamlar gitti. Bir kilit tıkladı. Laurel uzun süre

Yatağın görece rahatlığına ve Violet'in sıcaklığına şükrederek öylece uzandı, ama artık tüm ağrılarını, morluklarını ve genel hastalık hissini görmezden gelmek imkânsızdı.

Yukarıdaki güverteden bağırarak verilen emirler, tahta gıcırıltıları ve yelkenler açıldıkça kopan branda sesleri geliyordu. Hardwick kamarasına dönmeden önce en azından biraz zamanları olacağını düşündü. Yumuşak bir sesle, "Violet, ellerim yüzümün yanında olduğu için ağzımdaki tıkaçı çıkarabildim. Bunu yapabilir misin?"

Violet kıpırdandı ve "Hardwick bunu *sıkıca* bağladı!" diye haykırmadan önce ağzındaki tıkaçla boğuşuyor gibiydi. Kabaca nefes verdi. "Ama şimdi nefes alabiliyorum."

Laurel, Moody'nin ağzını daha sıkı bağlamadığı için minnettardı. Onu bir tehdit olarak ciddiye almadı, ki bu kesinlikle haklıydı.

"Kıyıdan ayrılmadan hemen önce atlıların Hardwick'e doğru ilerlediğini duydun mu? Kirkland'dı, bundan eminim."

"Ama o kıyıda ve biz de denize ." Violet'in sesi neredeyse hıçkırık gibiydi. "Artık çok geç. Yapabileceği hiçbir şey yok."

"Yanında arkadaşları varmış gibi görünüyor ve inanın bana, çok şey yapabilir."

Violet sıkıca, "Yeterli değil," dedi.

"Kocamı hafife alma." Laurel'in başındaki çuval gevşekti ve battaniyeyi etrafına sabitleyen ip hafifçe bağlanmıştı, sadece battaniyeyi yerinde tutmak içindi. İp o kadar gevşekti ki kollarını yukarı doğru itebildi ve bu da çuvalı başından aşağı sürükledi. Zevkle nefes verdi. İnsanın görmenin değerini anlaması için bir süreliğine kör olmak gibisi yoktu.

Bilekleri bağlı olmasına rağmen kendini yatağın kenarında oturur pozisyona getirebildi. Kulübenin etrafına baktı. Hardwick kendini zorlamamıştı. Mobilyalar cilalı maundu ve zengin Hindi halıları ayaklarının altındaydı. Yatağın ayakucunda, üç ayaklı bir sehpanın üzerinde, büyük ucu bir lombozun yanında duran pırıl pırıl pirinç bir boru duruyordu. Bir teleskop.

"Oturuyor musun?" Violet sordu.

"Evet, kafamdaki çuvalı çıkarmayı başardım. Etrafta kurtulmamıza yardımcı olabilecek bir şeyler arıyorum."

Ne yazık ki burası bir gemi kamarası olduğu için her şey sıkı sıkıya korunuyordu.

Yerleşik masanın üzerinde uygun bir çakı yoktu.

Ama bilek bağları kesinlikle gevşek görünüyordu. Haçıyla yaptığı testere darbesi ipi germiştir. Sol elini gevşetebildiği kadar gevşetti ve ilmekli ipten kurtarmaya çalıştı. Zaman aldı, derisi sıyrıldı ve neredeyse hiç kullanmadığı birkaç kelime söyledi ama sonunda sol elini kurtardı.

Diğer bağlarını koparıırken, "Şükürler olsun! Ellerim serbest, Violet. Şimdi şu çuvalı kafandan çıkaralım ve seni çözelim."

Kirkland ter içindeki atını dizginledi ve *Jamaica Queen*'e bağlı sandala baktı. Yüce Tanrım, gemiye çekilen bu iki uzun bohça Laurel ve Violet olmalıydı *ve o hiçbir şey yapamıyordu!*

"Yüce İsa ve tüm melekler," diye nefes aldı, bunun bir dua mı yoksa lanet mi olduğundan emin değildi. "Acaba bu gemilerden hangisini bizi Hardwick'in peşinden götürmesi için en hızlı şekilde kiralayabilirim?"

"Akıntı yakında aleyhimize dönecek," dedi Rob, bastırılmış öfkesini gizleyemeyen düz sesiyle. "Sular tekrar yükselene kadar onları takip etmek zor olacak."

"Şart değil," dedi Ashton, sesi ölümcül derecede soğuktu. "Kirkland, diğerleri gelmeden hemen önce son şeytani makinem hakkında kısaca konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Yeni buharlı gemim *Britannia*'nın deniz denemelerinin sonunda Glasgow'dan geldiğini söylemeye fırsatım olmadı. Nehrin çeyrek mil kadar aşağısında demirlemiş durumda ve su çekimi, gelgitte bile Thames'i kat edebilecek kadar sığ. Bu hafta hepinizi bir test sürüşüne davet edecektim."

Bir buharlı gemi! Kirkland'ın kafası döndü. "Hızla takip edebilir mi?"

"Takip edebilir. Takip edecek." Ashton yorgun bineğinin dizginlerini topladı. Arkasında

Onları takip eden vagonlardan biri gürleyerek durdu ve ikinci vagon da çok geride değildi. "Şu anda gemide sadece iskelet bir mürettebat var, ama adamlarınız yardıma gelirse, o piçleri yakalayabiliriz."

Kirkland, Ashton'ın daha önce küfrettiğini duyup duymadığını hatırlayamıyordu. Daha ağır küfürler bilseydi kendisi de daha çok küfür ederdi. "Önden git Ashton ve şeytani makineler için Tanrı'ya şükret."

"Bu arada," dedi Ashton, "siz tanıdığınızı düşünebilirsiniz."

Britannia'nın kaptanı, ama gerçekten değilsin."

Kirkland kaşlarını kaldırdı ve işin içinde ne gibi bir gizem olduğunu merak etti. Ama önemli değildi. Ashton kaptanına güvendiği sürece, bu yeterince iyiydi.

Britannia, uzun direkli yelkenli gemiler arasında bodur ve garip görünüyordu, güdük bacaları ve kıçında bir dümeni vardı ama Kirkland'a göre o güne kadar gördüğü en güzel gemiydi. Buharlı gemi nehirde demirlemek yerine bir iskeleye bağlanmıştı, bu yüzden bir gözcü Ashton'ın yaklaştığını fark ettiğinde iskele iskeleye indirildi.

Dük gemiye giden yolu açtı. O da diğerleri gibi sıırıslıkam ve çamurluydu ama "Gordon, şu *anda* bir adam kaçırma olayının peşindeyiz," derken sesi emir verir gibiydi. Kazanların sıcak olduğuna eminim?"

"Öyleler," dedi kaptan sert bir sesle. Beyaz sarı saçlı, bronz tenli, zayıf bir adamdı ve Ashton'ın arkasında kimin olduğunu görünce donakaldı.

Kirkland onu gerçekten de tanımıştı ve Rob ile Randall'ın da tanıdığından emindi. O zamanlar adı Gordon olmayan kaptan, muhtemelen Leydi Agnes Westerfield'in başarısız bulduğu tek öğrenciydi. Kirkland "Gordon "un Ashton için çalışmaya nasıl başladığını bilmek isterdi ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun işinin ehli olmasıydı.

"Kaçırılan iki kadından biri benim karım, Yüzbaşı Gordon," dedi Kirkland, "bu yüzden onları sağ salim eve getirmemize yardım ederseniz sonsuza dek minnettar kalacağım."

Gordon yeni kimliğinin kabul edildiğini görünce rahatladı. "Yirmi dakika içinde yola çıkabiliriz."

"On olsun," dedi Ashton. "McCarran gemide mi?"

"Hayır, kıyı izni alıyor."

"O zaman ben baş mühendisim." Ashton zarif bir şekilde dikilmiş ceketini çıkardı. "Arkamdaki adamlar ihtiyaç duyulan her türlü göreve atanabilir. Birkaçı denizciydi ve çoğu savaş konusunda deneyimliydi. Eğer *Jamaika Kraliçesi* denize ulaşmadan onu yakalayabilirsek, Leydi Kirkland ve hizmetçisini kurtarmak için bir şansımız olabilir."

"Bana motorlardan yeterince hız verin ve o piçleri yakalayalım," dedi Gordon huysuzca. "Yola çıkar çıkmaz kancaları hazırlatacağım."

Britannia'nın bir avuç mürettebatı yola çıkmaya hazırlanırken kaptan Kirkland'ın adamlarına döndü. "Hanginizin denizcilik deneyimi var?" Aralarında Rob Carmichael'ın da bulunduğu yarım düzine adam ellerini kaldırdı. "O halde şimdi işe koyulalım!"

Gordon emirleri sıralarken, Kirkland Randall'a, "Bu bir askeri operasyona dönüştüğüne göre, zamanı geldiğinde saldırının komutası sende olacak. Sanırım plan Thames Nehri'ni son sürat geçmek,

Jamaica Queen'in yanına yanaşıp gemileri kancalarla birbirine kilitledikten sonra onlar ne olduğunu anlamadan gemiye mi çıkacağız?"

Randall başıyla onayladı. "Bir buharlı geminin onları geçtiği gerçeğini görmezden gelmeleri mümkün değil ama diğer buharlı gemiler Thames Nehri üzerinde denemeler yapıyor. Muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde düzenli buharlı paket servisimiz olacak. Hardwick, biz yanaşıp kancayı takana kadar peşinde olduğumuza inanmak için bir neden bulamayacak."

"Topu hızlı bir şekilde doldurup ateşleyebileceklerini sanmıyorum ama gemide silahları olacağı kesin."

"Evet, ama bir silah dolabında emniyete alınmış olmalılar. Çoğu gemi kaptanı denizcilerin silahlara kolayca erişmesine izin vermekten çekinir," dedi Rob Carmichael onlara katılırken. "Gordon'un güverte tayfası olarak bana ihtiyacı yok çünkü yeterince vasıflı işçisi var, bu yüzden strateji oluşturmaya yardımcı olabilirim, yapılabildiği ölçüde."

Buharlı makineler çalışmaya başladı ve *Britannia* iskeleden uzaklaşarak akıntıya doğru ilerlemeye başladı. Kaptan Londra Havuzu'ndan çıkarken kış taraftaki büyük çark karanlık suda güçlü bir şekilde dönüyordu.

Kirkland, "*Jamaika Kraliçesi*'ni yakaladığımızda bir biniş ekibine liderlik etmeye ne dersin Rob?" diye sordu.

"Yoksul bir taşra beyefendisinin sakın yaşamı için harika bir panzehir gibi görünüyor," diye yanıtladı arkadaşı, gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Kırılan mirasınızı onarmayı başardığınızı sanıyordum?" Randall söyledi.

"Aslında iyi gidiyoruz," dedi Rob güven verici bir şekilde. "İpotekler kontrol altında, Ashton bana Britanya'daki en iyi damızlıklardan bazılarını verdi ve Hindistan'da yaptığım bazı yatırımlar beklenenden daha değerli." Sırıttı. "Sadece Ashton ve Kirkland'a kıyasla kendimi yoksul hissediyorum."

Kirkland, "Eğer bir taşra beyefendisinin hayatı çok sıkıcı hale gelirse, benim için çalışmaya geri dönebilirsin," diye önerdi.

"Hayır, teşekkür ederim! Tarım beklediğimden daha ilginç olmaya başladı." Rob'un sesi sertleşti. "Ama biraz adalet sağlamaya hazırım. Hardwick gibi adamlar yok edilmeyi hak ediyordu."

Kirkland sert bir ifadeyle, "Olacak," dedi.

Britannia Londra Havuzu'nu geçmişti ve doğuya, Thames Nehri'nin ağzına doğru ilerlerken daha hızlı hareket ediyordu. Bu hızı koruyabilirlerse, *Jamaica Queen*'e yetişebilirlerdi.

Yelkenli gemi Kuzey Denizi'ne ulaşmadan çok önce. "Randall, Hardwick'in adamlarının biz gemiye bindiğimizde silahlarını alıp ateş etmeye hazır olacak zamanları olmayacağını varsaymak doğru olur mu?"

"Muhtemelen, ancak hayatınızı asla 'adil varsayımlar' üzerine kurmayın." Randall uyardı. "Gemiye bindiğimizde adamlarımızın silahlı ve hazır olmasını sağlayabiliriz, böylece avantaj bizde olur. Şimdi kancalara ve silahlara bakma zamanı."

Kirkland ve Rob Carmichael Randall'a eşlik etti. Kirkland daha önce hiç meydan savaşına katılmamıştı ama mümkün olduğunca çok olasılığa karşı hazırlıklı olmanın her zaman daha iyi olduğunu bilmek için bu deneyime ihtiyacı yoktu.

Güçlü ol, Laurel! Seni eve götürmeye geliyorum.

Bölüm 35

Geminin her gıcirtısında Laurel, Kaptan Hardwick'in kamarasına dönüp dönmediğini görmek için korkuyla kamara kapısına bakıyordu ama şimdiye kadar ondan hiçbir iz yoktu. Nehrin yoğunluğu, trafik azalana kadar kaptanın güvertede kalmasını gerektiriyor olmalıydı.

Laurel Violet'i bırakırken sordu, "Yaralandın mı? Saçında kan var."

"Morarmış ama kırık yok sanırım," diye fısıldadı Violet. "En çok başım ve bileğim ağrıyor."

"Seni muayene ederken kıpırdamadan yat."

Violet cesur bir mizah denemesiyle, "Hareketsiz yatmak en iyi yapabildiğim şey," dedi. Laurel hızlı bir envanter çıkarırken Violet rahatladı ve gözlerini kapadı.

Kız Laurel'den daha fazla hırpalanmış olsa da ciddi bir hasar görünmüyordu. Violet'in bileği kırılmamıştı ama fena halde burkulmuştu, bu yüzden kaçma şansları olsaydı hızlı hareket edemeyecekti ama bağlamak işe yarayacaktı.

Sargı bezi arayan Laurel, pahalı, özenle katlanmış çarşafların bulunduğu bir çekmece buldu. Monogramlı mendiller Violet'in sıyrılan kafa derisindeki kanamayı durdurmaya yarıyordu. İki kravat kızın şişen ayak bileğini destekliyordu.

Laurel kravatları bağlarken, "Şimdi dinlen," dedi. "Hardwick'in içeri girmekte zorlanması için kapıyı kapatabilir miyim diye bakacağım. Eğer Kirkland peşimizden geliyorsa, fazladan geçireceğimiz her zaman canlı kurtulma şansımızı artıracaktır."

Violet gözlerini açtı, ayak bileği bağlandığında acıdan ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. "Bak bakalım silah bulabilecek misin?"

Laurel, "Silah doldurmayı ya da ateş etmeyi bilmiyorum," diye uyardı.

Violet dişlerini gösteren bir gülümseme verdi. "Yapabilirim. Ya da bir bıçak. Bir domuzun bağırsaklarını nasıl deşeceğimi bilirim ve Hardwick bir domuzdur."

Laurel titizliğini sıkıca bastırdı. "Ne bulabileceğime bakacağım."

Neredeyse tüm mobilyalar kulübenin içine yerleştirilmişti, bu yüzden kapının önünde hiçbir şey hareket ettirilemezdi. Masasını aramayı denedi, ama çoğu

çekmeceler kilitliydi. En üst çekmecede bir kalem ve yazı kağıdı vardı, bu yüzden Hardwick'in içeri girmesini zorlaştıracığı umuduyla kalemi kapı kilidine sıkıştırdı.

Elbise dolabında onu tekrar ısıtmaya yardımcı olan uzun bir yün bornoz vardı. Hardwick'e ait bir giysiyi giyme fikrinden nefret etse de, sıcak sıcaktı. Battaniyeleri, yüzü solgun bir halde uyuklayan Violet'in üzerine örttü.

Laurel çok yorgundu ve uyumak da isterdi ama Hardwick döndüğünde savunmasız kalmaya dayanamazdı. Safir haçını güvende tutmak için korsesinin içine soktu, sonra da silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey aramak için kulübeyi arşınladı.

Teleskop mu? Düşünerek onu yuvasından çıkardı ama etkili bir sopa olamayacak kadar ağır ve hantaldı. Diğer gevşek nesneler de işe yaramayacak kadar hafıftı. Döner masa sandalyesi bile cıvatayla tutturulmuştu.

Kirkland'ın *Jamaica Queen*'i takip etmek için bir gemi kiralaması ne kadar sürerdi? En az birkaç saat, bir de gelgit meselesi vardı. Londra'dan açık denize açılmanın ne kadar süreceğinden emin değildi, ama kendisi ve Violet için çok uzun süreceğine dair hastalıklı bir his vardı içinde.

Bu yüzden kulübede volta attı ve dua etti.

Artık hava tamamen kararmıştı, yıldızlardan ve ağaran aydan gelen ışık nehirdeki diğer tekneleri görmeye yetiyordu. Gece olduğu için başka trafik de yoktu.

Kirkland *Britannia*'nın pruvasında durmuş, *Jamaika Kraliçesi*'ni ilk kez görebilmek için gözlerini süzüyordu. Rhodes onun solunda, ağzı sıkı ve sessiz bir şekilde duruyordu. Rob Carmichael ve Randall sağ taraftaydı, eşit derecede dikkatli ama daha rahattılar. Özellikle Randall savaştan önce olması gerektiği gibi görünüyordu. Sakin, odaklanmış ve her şeye hazırды.

Ashton henüz makine dairesinden çıkmamıştı ve gemiyi havaya uçurmamak için motorlardan mümkün olan en yüksek hızı almaya çalışıyordu. Kirkland arkadaşını küçük, son derece sıcak odada ziyaret etmişti. Ash hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Mekanik aygıtlara karşı her zaman alışılmadık bir tutkusu olmuştu ve bu becerisi hiç bu kadar hayati olmamıştı.

"İşte avımız." Rob işaret etti. "Nehir kıvrılmadan hemen önce. O hızlı, ama biz daha hızlıyız."

"Çok daha hızlı." Randall parmaklıklardan kurtuldu. "Askerlerimizi silahlandırıp hazır hale getirme zamanı. Kaptan Gordon sanki *Jamaica Queen*'in yanından geçiyormuşuz gibi o korkunç kornasını çalacak. Sonra *Queen*'e çarpacağız, kilitleneceğiz ve ona bineceğiz. Ana güvertemiz birkaç metre daha yüksek, bu da bir avantaj. Yüksekte olmak her zaman daha iyidir."

Kirkland, "Elimden geldiğince çabuk esirleri bulmak için güvertenin altına ineceğim," dedi. "Sanırım kamaralardan birinde, büyük ihtimalle Hardwick'in kamarasındalar."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Rhodes, sesi sertti.

Rob, "Ana güverte emniyete alındığında ben de geleceğim," dedi. "Şansımız yaver giderse, bu işi fazla kan dökmeden halledecek kadar hızlı hareket edebiliriz."

"Hepsini öldürsek bile umurumda değil!" Rhodes tükürdü. "O lanet olası piçler hem köle taciri hem de adam kaçırıyor."

"Hiç adam öldürmedin, değil mi Rhodes?" Randall'ın sesi yumuşaktı.

"Hayır," diye itiraf etti Rhodes, "ama bu gece için hazırım."

Randall aynı alçak sesle, "Öldürmek sandığınızdan daha zordur," diye devam etti. "Bu yüzden öldürme dürtülerinizi bunu en çok hak edenlerin üzerinde yoğunlaştırın."

Yumuşak tonuna rağmen Randall'ın sözlerinde iliklerine kadar işleyen bir şeyler vardı. Rhodes derin bir nefes aldı. "Haklı olduğunuzu biliyorum efendim. Ama Hardwick'i ya da Violet'i takip eden o yaralı suratlı şeytanı köşeye sıkıştırabilirsem, yaptıklarını onlara ödeteceğim."

Randall kuru bir sesle, "Bu onur için Kirkland'la dövüşmek zorunda kalabilirsin," dedi. "Ama inan bana, intikam üzerinde durmaktansa görevimizi başarmaya odaklanmak en iyisi. Çok fazla duygu savaşta tehlikeli olabilir." Yanında Rob Carmichael olduğu halde birliklerini hazırlamak için harekete geçti.

Rhodes, Kirkland'a "Asker olmanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyorum," dedi.

Kirkland, " yönüyle eğitici bir gece olacak," diye kabul etti. "Bu tür şeyleri yıllardır yapıyorsunuz, değil mi efendim?"

"Bunun gibi tam teşekküllü saldırılar değil, ama tehlikeli durumlar oldu." Kirkland'ın ağız gerildi. Kişisel riskler hiç bu geceki kadar yüksek olmamıştı.

Rhodes gözlerini hızla geçmekte oldukları *Jamaica Queen*'e dikti. "Gerçekten de eğitici. Şafakla birlikte ya daha akıllı olacağım ya da öleceğim."

Kirkland ikisinin de ölmeyeceğini umuyordu. Ama ölüm çok gerçek bir olasılıktı. Kirkland'ı kurtarmak için hayatını feda edeceğine hiç şüphe yoktu.

Laurel'in. Sadece buna gerek kalmamasını umuyordu.

Kaptan Gordon *Britannia*'yı *Jamaica Queen*'in yanına kusursuz bir şekilde getirdikten sonra diğer geminin iskele tarafına çarptırdı. Muhtemelen yelkenli gemideki adamların yarısının ayaklarını yerden kesecek bir darbeyele çarpıştılar, ancak her iki gemi de su alacak kadar hasar görmedi.

Kirkland ve adamları çarpışmaya hazır bir şekilde bekliyordlardı. Randall "*ŞİMDİ!*" diye bağırdığında çarpışmanın sesi hâlâ yankılanıyordu.

Yelken tecrübesi olan adamlar tarafından itilen kancalar havada uçuyordu. Rob Carmichael da onlar arasındaydı ve ilk atışında yelkenli geminin armasına kancayı taktı.

Birkaç dakika içinde, iki gemiyi birbirine kilitlemeye yetecek kadar kanca takılmıştı. Çok ağırbaşlı bir uşak olan Soames, çılgık atmanın düşmanın sinirini bozduğunu söylemişti, bu yüzden gemiye binen ekip, bir adamın kanını dondurabilecek ulumalarla küpeştenin üzerinden fırladı.

Kirkland çekingenliğiyle tanınsa da, Randall'ın yanında *Jamaica Queen*'in güvertesine atlarken kendini bir çıldırmış gibi "*Laurel için!*" diye bağırırken buldu. Öldürmek ilk tercihi değildi ama bir elinde tabancası, yanında hançeri ve gerekirse çıplak elleriyle öldürebilecek yeteneği vardı.

Jamaica Queen'i tamamen gafil avladılar. Ambarlardan ana güverteye taşan denizciler, direnen herkeste büyük ve pis delikler açabilecek pompalı tüfeklerle silahlanmış Kirkland'ın adamları tarafından toplandı.

Birkaçı dövüştü ve sıkı dövüştü. Randall bir çatışmaya tüm gücüyle saldırdı ve iki adamı anında yere sererken, Rob arkadaşının sırtını korudu ve Randall'ın üzerine bıçakla gelen bir adamı yere serdi.

Karanlığa lanet okuyan Kirkland savaşı taradı. Hardwick hangi cehennemdeydi? Burada adamlarına liderlik ediyor olması gerekmez miydi? Belki de öyleydi ve Kirkland onu bulamıyordu.

Yaralı yüzlü adam! Kirkland onu geminin ortasında gördü. Muhtemelen bir subaydı, çünkü bağırarak emirler yağıdırıyor ve denizcileri toplamaya çalışıyordu. Tutsakların nerede tutulduğunu biliyor olmalıydı.

Kirkland güverte boyunca koştu, sırtını ana güverteye dayamış emirler yağıdıran Yaralı Yüz'e ulaşana kadar çatışan denizcilerden kaçtı.

Direk. Kirkland tabancasındaki tek atışı kullanarak adamın omzuna bir kurşun sıktı.

Yaralı Yüz döndü ve acıdan çığlık atarak güverteye düştü. Kirkland göğsünün ortasına bir çizme yerleştirdi ve hançerin ucunu boğazına . "Kadınlar! Neredeler?"

Yaralı Yüz tükürdü. Kirkland şeytanın boğazına bir santim uzunluğunda bir kesik attı.

"? Bana söyle ve ölme."

Yüzü kanının aksine bembeyaz olan Yaralı Yüz soluk soluğa, "Kaptanın kamarası, kış tarafta bir güverte aşağıda," dedi.

Kirkland boş tabancasının kabzasıyla Yaralı Yüz'ün kafasının yan tarafına vurmaya hazırlanıyordu ki Rhodes alnında bir kan çizgisiyle belirdi.

"Seni piç!" Rhodes hırladı. "Bu Violet'e yaptığın şey için!" Tabancasını iki eliyle kavrayarak Yaralı Yüz'ü yakın mesafeden kafasından vurdu.

Kirkland tabancasını hızla doldururken kuru bir sesle, "Tebrikler," dedi. "Artık bir adam öldürdüğünü söyleyebilirsiniz."

Rhodes kurbanının cesedinin başında durmuş, kana ve parçalanmış kemiklere bakıyordu. Öfke hastalıklı bir dehşete dönüşmüştü. Gerçekten de eğitici bir gece geçiriyordu.

Rhodes zamanla iyileşecekti ama Kirkland bunun olmasını bekleyecek değildi. Elinde şarjörlü tabancasıyla, kendisini kaptanın kamarasına götürecek olan kış kapağa doğru döndü ve Hardwick'in adamlarından birinin bir metre öteden kafasına tabanca doğrulttuğunu gördü.

Kirkland kendini bir tarafa atıp tabanca mermisinin ölümcül bir bölgeye isabet etmemesini ummak üzereydi ki bir el silah sesi duyuldu ve saldırgan yere yığıldı. Şakağından kan fışkırdı ve güverteye çarpmadan önce ölmüştü.

Kirkland keskin bir tüfek sesi duymuştu, o yüzden dönüp kaynağını aradı. Kaptan Gordon *Britannia*'nın güvertesinde duruyordu ve tüfeğinin çıkardığı duman bulutu tarafından neredeyse gizlenmişti. Silahını dizlerinin arasına sıkıştırmış, hızla yeniden dolduruyordu.

Duman dağılınca bakışları buluştu. Kirkland sertçe başını sallayarak onayladı ve teşekkür etti. Gordon başını alaycı bir şekilde eğdi. Geçmişte aralarında olan her şey yok olmuştu, artık önemli değildi.

Sonra Kirkland kendisini kaptan kamarasının yanına indirecek olan arka kapağa yöneldi ve karısının hâlâ güvende olması için dua etti.

Laurel hava karardığında bir lamba yakmıştı. İçinde az miktarda mükemmel konyak olan bir şişe de bulmuştu. Acısını dindirmesi için çoğunu Violet'e verdi ama kendisi de birkaç yudum aldı. İlk kez çok içen erkeklere karşı biraz empati duyuyordu.

Kamarada bir kez daha volta atıyordu ki şok edici bir çarpışma gemiyi salladı ve onu yere düşürdü. Sallanan fener kamaraya vahşi gölgeler sıçratırken, başını kaldırıp lombozlara baktı. Aman Tanrım, başka bir gemi *Jamaica Queen*'in sol tarafına çarpıyordu! Hatta derin, uğursuz iniltilerle ona sürtünüyordu.

Kirkland. Bunu nasıl yaptığını hayal bile edemiyordu, ama bir şekilde bir gemi bulmuş ve insani olarak mümkün olandan daha hızlı takip etmişti.

Yukarıdan bağırışlar ve silah sesleri gelince Violet sarsılarak uyandı. Dinlendikten sonra sakinleşmiş görünerek kendini oturma pozisyonuna itti. "Neler oluyor?"

"Kirkland bizi yakaladı ve korsanlar gibi gemiye binen bir mürettebatı var." Gemiler arasındaki sürtünmeden daha fazla sürtünme sesi geliyordu. "Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama başardı."

Violet'in gözleri şiddetli bir memnuniyetle parlıyordu. "Geleceği konusunda onları uyarmıştın. Jasper'ımın da onunla birlikte olduğuna eminim."

Laurel başıyla onayladı. "Hardwick bir kadını dinleyecek türden biri değil. O daha aptal."

Violet'in parmak eklemleri yatağın kenarında beyazlaşırken bacaklarını yana salladı ve dikkatlice ayağa kalktı. "Bileğim ... daha iyi. Eğer kaçmamız gerekiyorsa, ben kaçabilirim."

"İnşallah, savaş bitene kadar burada güven içinde kalabiliriz."

Yukarıdaki bağırışlar ve silah sesleri azalıyordu. Savaş neredeyse bitmiş olmalıydı. Sonra kapı tıkırdadı ve bir anahtar boş yere kilide sürtündü. Hardwick kulübeye girmeye çalışıyordu. Laurel kaldı, bakışları kapıya dikilmişti.

Kalem sıkıştırma işe yaradı! Kapının diğer tarafındaki havayı kötü yeminler yaktı. Laurel nefesini tuttu. Kilidin uzun süre dayanması gerekmeyecekti. . . .

Bum! Kapı şiddetli bir tekmeye sarsıldı. *Bum! Bum! BOOM!* Kapı kilidi kırıldı ve kapı içeri doğru sallandı. Hardwick öfkeli bir boğa gibi kulübesine girdi ve işe yaramaz kapıyı arkasından fırlatarak kapattı.

Bir an için esirlerine baktı. "Aptal denizciler! Az önce sizi içeri kilitleyelim dedim, çözelim değil. Ama önemli değil. Yürüyebildiğinize göre, bu fare kapanından kaçarken bana zaman kazandıracaksınız." Üç uzun adımda kamarayı geçip masaya gitti.

Yüzbaşı masaya bir şey yaptı ve çekmecelerin kilidi açıldığında yüksek bir ses duyuldu. En alt çekmecedен bir çift tabanca çıkardı.

Laurel dudağını ısırды, keşke masanın kilidini çözebilseydim düşündü. Bir adamı vurabileceğinden şüpheliydi ama Violet'in daha az endişesi olurdu.

Hardwick silahlarının doldurulup doldurulmadığını kontrol ederken hırladı: "Siz kaltaklar buradan çıkmak için rehinelerim olacaksınız. Eğer kafanıza silah dayarsam, bir sandalla gitmeme izin verirler."

Bakışları Violet'e kilitlendi. "Seninle sevişecek zamanım yok ama bir örnek alacağım." Bir tabancayı masanın üzerine bırakarak yatağa doğru yürüdü ve Violet'in elini tuttu. "Seni neyin beklediğini hisset, sürtük!"

Adam kadının elini kasıklarına doğru çekerken, kadın sarsılarak kurtuldu ve küçük parmağını yakaladı. Gözleri alev alev yanarken, parmağı vahşi bir güçle geriye doğru bükte.

Hardwick şok ve acıyla çığlık atarak geri çekildi. "*Lanet olsun sana!*"

Yüzü vahşileşen Violet, "Sonsuza dek cehennemde lanetlenecek olan sensin, seni aşagılık domuz!" diye tısladı.

Hardwick ağır bir elle ona vurduğunda, kilitsiz kapı o kadar sert açıldı ki duvara çarptı. "Artık her şey bitti, Hardwick!"

Kirkland'sesi ölümcül derecede soğuktu, kapıdan içeri girerken bakışları kulübeyi tarıyordu. Laurel'i gördüğünde gözlerinde umutsuz bir rahatlama parladı.

Kirkland'ın dikkatinin Laurel'in üzerinde olduğu o anda, Hardwick dönüp horozlu tabancasını kaldırdı ve Kirkland'a doğru nişan aldı.

Olamaz! Laurel panik içinde çığlık atarken, hareket halüsinatif bir hıza yavaşladı. Çılgınca bir içgüdüyle hareket ederek, ağır pirinç teleskopu sanki bir süpürge sapından daha ağır değilmiş gibi standından kaptı ve sahip olduğu tüm güçle Hardwick'in kafasının arkasına çarptı.

Darbenin etkisiyle adamın kemiklerinin kırıldığını hissedebiliyordu. Hardwick yan yatmadan önce boğuk bir ses çıkardı. Tabancası, dar alanda kulakları sağır eden bir gümbürtüyle tavana doğru ateşlendi.

Sonra gemilerin alçak gıcırıtları dışında bir sessizlik oldu. Laurel dehşet içinde Hardwick'e baktı, boynu o açıyla bükülmüşken kimsenin hayatta kalamayacağını biliyordu.

Bir adam öldürmüştü. Kibarlığı, nezaketi ve korkakça bir tavuğun boynunu sıkamamasıyla tanınan, kocası öldürüldüğünde kutsal yeminini bozup çekip giden Laurel Herbert'in kendisi de bir katildi.

Titremeye başladı ve dizleri bükülmeye başladı. Sonra güçlü, sıcak kollar onu kucakladı ve güvende tuttu. "Yüce *Tanrım*, Laurel," diye nefes aldı Kirkland, sözleri acı dolu bir rahatlama duasıydı. "Seni sonsuza dek kaybedeceğimden çok korkuyordum!"

Yüzünü ona gömdü, hâlâ titriyordu. Sanki çok uzaktaymış gibi, başka bir adamın içeri girdiğini duydu. Rhodes seslendi, "Violet!"

Violet, "Jasper!" diye bağırdı. Laurel iki insanın bir araya gelme sesini duydu, hıçkırıkları ve düzensiz teşekkür dualarını işitti ama hayatını kurtarmak için kıpırdayamadı.

Kocasının hayatını kurtarmış ve ruhunu yakmıştı.

Bölüm 36

Kirkland ve arkadaşları olasılıkları tartıştıkları için *Jamaika Kraliçesi*'ni ele geçirdikten sonra temizlik şaşırtıcı derecede hızlıydı. Olası sonuçların en iyisini elde etmişlerdi. Her iki kadın da güvendeydi ve ciddi bir fiziksel zarar görmemişlerdi. Kirkland bazı zihinsel ve duygusal hasarlar olduğundan emindi ama Laurel ve Violet güçlü kadınlardı. Hayatta kalmışlardı ve iyileşeceklerdi.

Britannia'dan birkaç kişi yaralanmıştı, ancak yaraların hiçbirisi ciddi değildi. *Jamaica Queen* çok daha fazla kayıp vermiş ve dört kişi ölmüştür: Hardwick; Moody adında bir ikinci kaptan olduğu ortaya çıkan Scar Face; Kaptan Gordon tarafından vurulan denizci; ve Rob Carmichael'ı kocaman bir marlinepike ile bıçaklamaya çalışarak ölümcül bir hata yapan bir yelken yapımcısı.

Hardwick'in ikinci kaptanı kaçırılma olayından önceden haberi olmadığını iddia etmiştir. Biri yeni doğmuş iki kadının kaçırıldığını öğrenince dehşete düşmüş ve Thames nehri denize dökülmeden önce bir sandalla kaçmalarına gizlice yardım etmeyi planlamıştı. Kirkland onu bir yalancı ve sinsi olarak yargılamıştı ama taraf değiştirme konusundaki samimi arzusu onu işe yarar hale getirmişti.

Rob Carmichael ve Randall, Hardwick'in mürettebatından hayatta kalanların uslu durmasını sağlamak için Kirkland'ın adamlarıyla birlikte *Jamaica Queen*'de kaldılar. Gemiyi Londra'ya geri götüreceklerdi.

Kirkland, Rhodes, hanımları ve Kirkland House'un yaralı adamları *Britannia* ile Londra'ya döndüler. Makine dairesinde Ashton, dümende de Kaptan Gordon olduğu halde, akıntıya karşı yaptıkları kovalamacadan sadece biraz daha düşük bir hızla şehre geri döndüler. Ashton yeni buharlı gemisinin performansından çok memnundu.

Kirkland dönüş yolculuğunun büyük bölümünü Laurel'le geçirdi, bir kamaradaki ranzada yattı ve onu kollarına aldı. Şoktan uyuşmuş gibiydi ve onun farkında bile değildi. Kirkland'ın dua etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama yaşadıklarından bir an önce kurtulması için içten dualar etti.

Ama felaketler bitmemişti. Kirkland ve Laurel sabahın geç saatlerinde eve vardıklarında Laurel gözlerini kapadı ve elini karnına bastırđı, yüzünde bir acı kasılması vardı. "Lütfen," diye fısıldadı, "Leydi Julia'ya mümkün olduğunca çabuk gelmesini söyle."

Tanrım, ya düşük yapıyorsa? Bu düşünce onu hasta etmişti ama Kirkland son gün yaşadıklarından sonra bunun şaşırtıcı olmadığını tahmin ediyordu. "Onu getireceğim," diye söz verdi, "ama önce seni yatağına yatırmamız gerekiyor."

Onu kucağına aldığında, fuayenin mermer zemininde iki ya da üç küçük kırmızı kan damlası gördü. Kalbi kederin ötesinde burkuldu.

Erkek hizmetkârların çoğu henüz dönmediği için, seslendiğinde ortaya çıkan bir hizmetçi oldu. Kısaca, "Bayan Stratton'ı hemen Leydi Kirkland'ın odasına gönderin," dedi. Sonra karısını uzun merdivenlerden yukarı taşıdı, her adım beynine kurşun bir ağırlık gibi çarpıyordu.

Onu terk etmekten nefret ediyordu ama Julia'yı en kısa zamanda getirebilirdi. Ayrıca, Mariah'ya ve Leydi Julia'ya kocalarının iyi olduğu konusunda güvence vermesi gerekiyordu.

Laurel'i yatağına yatırdığında Bayan Stratton da oradaydı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Zavallı tatlı bayan! Ona iyi bakacağız."

Kirkland, Laurel'in solgun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra çamurlu giysilerini değiştirme zahmetine katlanmadan mews'e doğru yola ıktı. Atları şezlonga kendisi bağlayacaktı ama askerde bir bacağını kaybettiği için Laurel'in peşinden gitmeyen seyis bunu onun yerine yapmakta ısrar etti. Kirkland ahırın duvarına yaslandı, o kadar yorgundu ki yorgunluktan öte bir uyuşukluk içindeydi.

Neyse ki Ashton House'a kısa bir yol vardı. Kabul edilir edilmez, Mariah, Julia ve Sarah, Randall'ın üvey oğlu Benjamin ve Rob'un kızı Bree ile birlikte geniş merdivenlerden aşağı uçarak indiler.

"Görevimiz tam bir başarıydı," dedi Kirkland çabucak, arkadaşlarının ailelerinin karşılıklı destek için burada toplanacağını bilmesi gerektiğini fark etmişti. "Adamlarınız yara almadı ve Laurel ile Violet'in kurtarılmasını mümkün kıldılar."

Benjamin rahatlamış bir şekilde kükrerken ve Bree Sarah'ya sarılırken Mariah hararetle, "Tanrıya şükür! Ne oldu?" diye sordu.

Kirkland, "Kaıran Hardwick onları gemisine bindirdi ve Thames Nehri'ne doğru yelken açtı," diye açıkladı. "Ama Ashton'ın buharlı gemisi *Britannia* yakınlarda demirliydi, biz de peşinden gittik. Ashton elbiselerini mahvederken

makine dairesinde, rekor hız yaptık. Rob ve Randall'ın ustalıklı yönettiği fidyecilerin gemisini solladık ve gemiye bindik. Bizim tarafımızda ciddi bir kayıp yok."

"Ne zaman evde olacaklar?" Mariah sordu.

"Ashton çok yakında burada olacak. Bizi *Britannia*'yla geri getirdi ama gemiden ayrılmadan önce kazanları kapatması falan gerekti." Kirkland Julia'ya, "Randall bugün geç saatlerde, muhtemelen bu akşam evde olacak. O ve Rob mahkûmlarla birlikte yelkenli gemiyi geri getiriyorlar." Kabaca nefes verdi. "Arkadaşlarım konusunda şanslıyım."

"Bunu fazlasıyla hak ettin James," dedi Julia sessizce, bir kolunu Benjamin'in omuzlarına sararken. "Alex'in atlattığı onca şeyi düşününce endişelenmemem gerekirdi ama endişelenmemek elde değil. Laurel nasıl?"

Kirkland'ın vücudundaki her kas gerildi. "Sanırım ... Sanırım düşük yapıyor. Seni almam için beni gönderdi. Bir doktor da çağırmam gerekiyor mu?"

Leydi Julia şefkatli bir yüz ifadesiyle, "Bir komplikasyon olmadığı sürece, ki hamileliğin bu kadar erken döneminde bu pek olası değil. Ben yukarı çıkıp ebe çantamı alayım ve hemen yola çıkalım."

Leydi Julia hızla merdivenleri çıkarken Sarah usulca, "Çok üzgünüm Kirkland. Eğer yapabileceğim bir şey varsa ..."

Asla olmayacak olan çocuk için yapılabilecek hiçbir şey olmadığını bilerek gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim. Laurel iyi olduğu sürece ..." Sesi kesildi.

"Öyle olacak," dedi Mariah kesin bir ifadeyle. "Julia muhtemelen İngiltere'deki en iyi ebe. Richard doğduğunda benim hayatımı kurtardı. Ama sizin de kurtarılmaya ihtiyacınız var efendim. Ya da en azından uzun bir dinlenmeye." Burnu kırıştı. "Ve bir banyo!"

Bunun üzerine biraz gülümsedi. Karanlık bir güne biraz ışık getirmesi için Mariah'ya güvenmişti. "Laurel'in iyi olduğunu öğrendikten sonra saatin etrafında uyumaya tamamen niyetliyim."

"Yaptığından emin ol," diye emretti.

Leydi Julia bir eli korkulukta, diğer eliyle de büyükçe bir goblen çanta tutarak aşağıya doğru süzölmeye başlamıştı bile. Çantayı ondan aldı ve şezlonga doğru .

Kirkland Evi'ne vardıklarında, Leydi Julia hemen içeri girerken o şezlongu geri verdi. Laurel'e döndüğünde, Leydi Julia onu yatak odasının dışında bir teşhisle karşılayabildi.

"Beklendiği gibi," dedi Julia sessizce. "Kız mı erkek mi olacağını bilmek için çok erkendi. Düşüklere bakılırsa bu seferki fiziksel olarak oldukça kolaydı, eğer rahatlatacaksa. Laurel iyi durumda ama çok ama çok yorgun. Sadece uyumak istiyor. Senin de aynı şeyi yapmanı söyledi."

"Onunla yatabilir miyim? Sadece ona sarılmak için?"

Julia başını salladı. "İkinizin de derin ve karmaşık olmayan bir dinlenmeye ihtiyacı var. Birisi onunla kalacak. Birkaç gün yorgun olacak ama iki hafta içinde normale dönecektir." Julia tereddüt etti, sonra ekledi, "Fiziksel olarak, her neyse. Çok zor zamanlar geçirdi. Ona karşı nazik olmanızı söylememe gerek olmadığını biliyorum."

Ağzı mizahsızca büküldü. "Beceriksiz erkeğimin elinden geleni yapacağım. İyi olduğundan emin olmak için onu görememem için bir neden yok sanırım?"

"Devam et, ama sessizce. Şu anda uyuyor."

Yatak odasının kapısını açtı ve beklenmedik bir şekilde Laurel'le oturanın Bayan Simond olduğunu gördü. Ama iyi arkadaş olmuşlardı ve Porsuk da onları takip etmişti. Kedi Laurel'in yanında uyuyordu. Uyandığında onu görmekten mutlu olacaktı.

Sessizce yatağının yanına gitti ve onun temizlendiğini ve güzel bronz saçları örülmüş bir gecelik giydirildiğini gördü. Huzur içinde yatıyordu, çok genç görünüyordu. Adam onun saçlarını hafifçe öptü. "İyi uykular, aşkım."

Kendi odasına gittiğinde, en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadığını fark etti. Ama bedenini ve ruhunu saran uyuşukluk iştahını da kapatmıştı. Önce uyuyacaktı. Uyandığında yemek için yeterince zamanı olacaktı.

Botlarını zar zor çıkarmayı başardı. Vale Rhodes onların durumuna üzülmüş olabilirdi ama aşık Rhodes muhtemelen Violet'i sağ salim geri almış olmanın ötesinde pek bir şey düşünmüyordu.

Kirkland mahvolmuş ceketini ve durumu onu hiç ilgilendirmeyen kravatını çıkardı. Sonra yatağa girdi, kollarını Laurel'in yerine geçecek bir yastığa doladı ve karısını hatırlayamayacağı bir şekilde kaybettiğine dair tekrarlayan kâbuslara rağmen saatlerce uyudu.

Laurel ertesi sabah uyandığında şafak sökmek üzereydi. Yatağına uzandı ve gölgelik şeklinin gün ışığında daha görünür hale gelmesini izledi.

Oda. Fiziksel olarak kendini oldukça iyi hissediyordu. Kramplar geçmişti ve vücudunun her yerinde çürükler olmasına rağmen, *Jamaika Kraliçesi*'nde durumunun ne olacağını düşündüğünde, kendini harika hissediyordu.

Ancak ... elini artık o parlak olasılık kıvılcımını barındırmayan karnının üzerine koydu. Kendini boşlukta hissediyordu. Değersiz. Kocasını ve kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve bir adam öldürmüştü. Soğukkanlılıkla ve sebepsiz yere değil. Ama ağır teleskopun kurbanına çarptığında çıtırdayan kemikleri yaşadığı sürece hatırlayacaktı.

Bu anıyı unutmak isteyerek yatağında doğruldu ve tanıdık odaya baktı. Bayan Stratton en rahat koltuğunda uyuyordu. Herkes ona çok iyi bakmıştı. Ve yine de ...

Ani bir çaresizlikle eve dönmek istedi. Leydi Kirkland'a ait olan bu büyük eve değil, Bristol'e, kardeşinin, arkadaşlarının ve sade, pratik kıyafetlerinin yanına. Ne de olsa Leydi Kirkland, bir ilk görevi olan varis yetiştirme konusunda başarısız olmuştu. Bu büyük evi hak etmiyordu.

Hizmetiyi uyandırmamak için sessizce ayağı kalktı ve sessizce giyinme odasına girdi. Eski sade elbiselerinden birini giymesi ve birkaç parça eşyasını çantasına atması sadece birkaç dakika sürdü. Ne de olsa hayatının büyük kısmı Bristol'da geçmişti.

Çantasını omzuna attı ve aşağı inip ahıra yola koyuldu. Ev halkı yakında uyanacaktı ve ahırlar oktan hareketlenmişti. Seyisler uyanmış, demli çaylarını içiyor, atları tımar ediyor ve birbirlerine leydiyi ve güzel leydinin hizmetçisini kurtarmak için yaşadıkları büyük macerayı anlatıyorlardı.

Damatlar onun yaklaştığını görünce sessizliğe gömüldü. Gerçekmiş gibi gelmese de gülümsemeyi başardı. "Size söyleyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Teşekkür ederim."

Gülümsediler, ayaklarını sürüyerek yürüdüler ve hak ettikleri gibi kendileriyle gurur duyuyor göründüler. Baş damada hitaben, "Seyahat arabasını çekebilir misin? Eve, Bristol'a gidiyorum."

Damat kuşkuyla, "Lord Hazretleri de sizinle gelecek mi leydim?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir yere gitmeden önce burada yapması gereken çok şey var. Thames Nehri'nde korsan olmak epey bir açıklama gerektiriyor."

Buna güldüler, sonra atları seyahat arabasına bağlamaya gittiler. Kirkland her konuda olduğu gibi burada da hayatını çok kolaylaştırmıştı.

Aynı şeyi onun için yapmamış olması çok yazık.

Bölüm 37

Kirkland hayatının en uzun uykusundan sonra uyandığında, bir düşman gemisinde denizci olarak geçirdiği kısa kariyerinin sandığından çok daha fazla darbe ve çürük içerdiğini fark etti. Yıkanmak için sıcak su istedi, kimin geleceğini merak ediyordu. Rhodes ve Violet'e iyileşmeleri için bir hafta izin verilmişti. Rhodes, Violet'i annesi ve kız kardeşiyle tanıştırmaya götürmeyi, sonra da şehirde rahatça dolaşamadığı için ona Londra'nın bazı turistik yerlerini göstermeyi planlıyordu.

Sıcak suyun gelmesini beklerken -su tesisatını gerçekten yenilemesi gerekiyordu; Rob Carmichael'ın evinde gördükleri kopyalanmaya değerdi- Laurel'in odasına geçti. Yatak boştu ve düzgünce toplanmıştı, demek ki ayaktaydı. Kendini daha iyi hissediyor olmalıydı.

Gitmek için döndüğünde, tuvalet masasının üzerinde duran safir haçını gördü. Zinciri kayıptı. Ona ne olduğunu merak etti ama önemli bir şey değildi. Zincirler kolayca değiştirilebilirdi.

Haçı odasına götürdü, sıcak su geliyordu ve uşak olmaya hevesli uşaklardan biri olan Yarrow onu tıraş etmek için bekliyordu. Rhodes yakında Kirkland'ın istihbarat bürosuna geçeceği için bu, adamın yeteneklerini değerlendirmek için iyi bir fırsattı. Moody'yi öldürdükten sonra yaşadığı ilk şoku saymazsak, tehlikeli koşullar altında iyi bir sınav vermişti.

Yıkanmış, tıraş olmuş ve temiz giysiler giymiş olan Kirkland, yeni bir adam olmasa bile en azından iyi işleyen bir adam gibi . Ayrıca çok aç olduğunu ve beslenmenin en hızlı yolunun doğrudan kaynağa gitmek olduğunu fark etti

Mutfağa girdiğinde Bayan Simond başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Eğer işvereni olmasaydı, ona sarılabilirdi. "İşte buradasınız lordum ve eminim çok açsınız! İsteddiğiniz gibi bir tava yumurta, sosis ve patates hazırlayayım mı?"

"Kızarmış ekmek, reçel ve içecek sıcak bir şeyle birlikte harika olur." Aşçı yardımcılarının birine çayla ilgilenmesini emrederken

ve kızarmış ekmekten sonra anlaşıma masasının yanındaki Windsor koltuğuna yerleşti ve derin bir memnuniyet hissetti.

Porsuk Kirkland'ın kucağına sıçradı ve mırıldanarak yerleşti; Kirkland'ın koyu renk paltosunda beyaz, beyaz gömleğinde ise siyah tüyler bıraktı. Kirkland geniş kedi başını kaşırken, "Leydi Kirkland'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Şimdiye kadar Bristol yolunu yaralamış olmalı," dedi aşçı neşeyle. "Çok uzun süre uyudunuz lordum ve sizin gibi bir kahraman için hiç de şaşırtıcı değil! Adamlar hanımefendiyi ve genç Violet'i nasıl kurtardığınıza dair hikâyeler anlattılar!"

Eli Porsuk'un kafasında dondu kaldı. Laurel gitmişti. Onu yine terk etmişti ve bunun kardeşini görmek için yaptığı basit bir ziyaret olmadığını biliyordu. Evlilikleri bir kez daha bozulmuştu.

Hayır, kırılan Laurel'di. İçinden ısırap akarken, o da aynı derecede kırılmış hissediyordu.

Nefes al! Sonunda bir beden bunu yapmayı hatırladığı için şanslıydı. Bayan Simond'a geç de olsa cevap vererek, "Arkadaşlarımdan çok yardım aldım" dedi.

"Evet, hepiniz kahramansınız." Önüne dumanı tüten bir fincan çayla birlikte bir tabak taze kızarmış ekmek, küçük kaplarda reçel ve bal koydu. "Belki biraz ilahi müdahaleyle, diyorum."

Fokurdayan çaydan derin bir yudum aldı, ısının ve enerjinin içinde kıvrıldığını hissetti. "Haklı olabilirsin. Ashton Dükü yıllardır daha iyi buharlı gemiler geliştiriyor ama bir tanesinin yakınlarda ve gitmeye hazır olması gerçekten bir mucize."

Başka bir mucizeye ihtiyacı vardı. Bayan Simond'un sıcak, doyurucu kahvaltısını yerken zihni berraklaşmaya başladı. Daha önce Laurel'in kaçmasına izin vermiş ve onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı, ama bu kez öyle olmamıştı. O zaman kendi hatalarının çok farkındaydı. Sevgiyi ve mutluluğu hak ettiğine inanmamıştı.

Tüm bu kusurlara ve daha fazlasına sahip olmasına rağmen, sadece kusurları olmayanlar mutluluğu hak etseydi, dünyanın gerçekten de kasvetli bir yer olacağını fark etmişti. En yakın arkadaşlarını ve evlendikleri olağanüstü kadınları düşündü. Hiçbir durumda kalıcı bir evlilik kurmak kolay olmamıştı ama o arkadaşları bunun yapılabileceğini kanıtlamıştı.

Laurel değişmişti, o değişmişti, durum değişmişti. Aynı hataları tekrar yapmamaları gerekiyordu.

Bristol'a doğru yola çıkmak için çok geç değildi. Ama yola çıkmadan önce Leydi Julia Randall'ı ziyaret edecekti.

Laurel, Gölge yanında yatarken yeniden kendi yatağında uyumayı rahatlatıcı buldu. Ağabeyinin onu kucaklaması daha da rahatlatıcı olmuştu. Kollarına gömüldükten sonra ilk sorusu, "Kirkland ne yaptı?" oldu.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı. "Hiçbir şey."

Sesi titreyerek ağabeyine hikâyeyi en çıplak haliyle anlattı. Düşük olayını duyduğunda onun acısını hissedebiliyordu, ama yıllarca doktorluk yaparak öğrendiği bilgelikle, yatıştırıcı basmakalıp sözler söylemedi. Bunun yerine Anne Wilson'ı Laurel'i yatırmaya davet etti, sonra da kız kardeşine arzuladığı yalnızlığı verdi.

Gece boyunca ve ertesi günün büyük bir kısmında yorgunluktan uyuyakaldı. Şimdi gece yeniden çıkmıştı ve artık uyuyamıyordu. Acıkmış olması gerekiyordu ama hiç iştahı yoktu.

Ağlaması gerektiğini düşünüyordu ama gözyaşı yoktu.

Müzik. Ruhunun sözsüz ıstırabını sadece müzik ifade edebilirdi.

*Müzik tek başına ani cazibesiyle bağlayabilir
Asa hissi ve sıkıntılı zihni sakinleştirir.*

William Congreve olduğunu düşündü. Gezgin duyulara ve kesinlikle sorunlu bir zihne sahipti. Bir lamba yaktı, sonra müzik odasına doğru ilerledi.

Ama bu gece müziğin bile sıkıntılı zihnini yatıştırmaya yetmeyeceğinden korkuyordu.

Bölüm 38

Kirkland Bristol'a hava karardıktan sonra vardı. Herhangi birini, hatta bir aile üyesini bile aramak için neredeyse çok geçti. Ama görgü kurallarının canı cehenneme, Laurel'i görmek için gereğinden fazla beklemeyecekti.

Herbert House'un tokmağını kullandıktan sonra o kadar uzun süre bekledi ki neredeyse pes edecekti. Sonra Daniel kapıyı açtı, yüzü bitkin ve gömleği kurumuş kanla lekelenmişti.

Daniel kapısının eşiğinde kimin olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Ben de gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Kirkland'ın küçük fuayeye girebilmesi için geri çekildi.

"Daha önce yaptığım hatayı yapmayacağım." Kirkland yorgun adımlarla içeri girdi. "Kız kardeşinin başına acı ve bela getirdiğim için beni azarlayacak mısın?"

Daniel ciddiyetle, "Sanırım benim yardımım olmadan da kendi kendini yeterince cezalandırıyorsun," dedi. "Kaybın için çok üzgünüm James."

"Bu hepimiz için bir kayıp." Daniel çocukları her zaman sevmiştı ve bir yeğeninin olmasından büyük mutluluk duyardı. Kirkland bunu için kendini zorladı. "Koruyucu bir ağabey gibi davranıp Laurel'i görmeme izin vermeyecek misin? Bunu tavsiye etmem."

"Evliliğinize karışmak bana düşmez." Daniel tereddüt etti, sonra acı verici bir dürüstlikle ekledi, "Güdülerimin saf olmadığının farkındayım. Evet, sen karmaşık bir şeytansın ve benim kız kardeşimin kocası olarak seçeceğim kişi değilsin, ama sen onun seçimsin, önemli olan da bu."

"Bunun için Tanrı'ya şükretmeyi hiç bırakmadım. Laurel hayatımın en büyük nimeti oldu." Kirkland onun için de aynı şeyi söyleyebilmeyi diliyordu ama o kimsenin lütfu değildi.

"Seninle Londra'ya gittiğinde, onun yokluğu hayatımda büyük bir boşluk bıraktı." Daniel'in ağzı buruştu. "O yıllardır benim en iyi arkadaşım ve ortağımdı ama bu ona haksızlık. İlgisiz ve çok çalışan bir kardeşten çok daha fazlasını hak ediyor."

Kirkland başını salladı. "Burada birlikte inşa ettiklerinizden pişmanlık duymayın. Laurel kesinlikle pişman değil. Ailen onu geri çevirdiğinde ona sevgi ve destek verdin, çok az kadının yapabildiği gibi yeteneklerini kullanma şansından bahsetmiyorum bile."

"Evet, ama bence onun gerçek evi senin yanında." Daniel kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Arkadaş edinmek için zaman bulmam gerekecek."

"Bir zamanlar iyi arkadaştık Daniel," dedi Kirkland sessizce. "Laurel beni terk ettiğinde bu iki kat daha acı vericiydi çünkü aynı anda seni de kaybettim. Yeniden arkadaş olma şansımız var mı?"

Daniel kırıldamadan durdu. "Teoloji ve felsefe tartışmalarında bu kadar iyi olan birini daha önce hiç bulmamıştım."

"Ve zamanın yarısında seninle aynı fikirde değilim." Kirkland gülümsedi ve elini uzattı. "Sanırım sana hâlâ Adam Smith ve *Ulusların Zenginliği* hakkındaki aptalca fikirlerini çürüten bir mektup borçluyum."

Daniel'in yüzü gerçek bir gülümsemeye dönüştü ve Kirkland'ın elini tuttu. "Hâlâ yanıyorsun, biliyorsun."

"Kanıtla!"

Daniel güldü ve Kirkland'ın elini bıraktı. "Argümanlarımı toplamaya başlayacağım. Ama şimdilik müziği takip edin." Evin içine açılan kapıyı açtı ve müzik odasından kederli bir melodi yükseldi.

Kirkland derin bir nefes aldı. "Bana şans dile." "İkinize de şans diliyorum. Daha doğrusu, sizin için dua ediyorum." Daniel başını eğdi, sonra her ne yapıyorsa ona geri döndü.

Kirkland merdivenleri tırmandı ve sessizce müzik odasının kapısını açtı. Laurel bankta oturuyordu, etekleri etrafa saçılmıştı ve Broadwood'un üzerinde titreyen bir lamba vardı. Başını kaldırıp baktı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Onun gelişine şaşırmamış ve ilgilenmemişti, tekrar enstrümanına döndü.

Kirkland onun yanındaki banka oturdu ama kız dokunulmak ister gibi görünmediği için aralarına mesafe koydu. Korkutucu derecede içine kapanık görünüyordu ve Kirkland ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Müzikle başladı, çünkü bu evliliklerinin ayrılmaz bir parçasıydı. "Gregoryen ilahisini seviyorum ve sen de çok güzel çalıyorsun ama melankolik."

"Ruh halime uyuyor." Uzun parmakları unutulmaz bir kayıp melodisini okşadı.

Bu da bir sonuç vermeyince en önemli soruyu sordu. "Londra'ya dönmeyi düşünüyor musunuz, yoksa bu kalıcı bir taşınma mı olacak?"

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Bir eş ve bir kadın olarak başarısız olduğum dışında hiçbir şey bilmiyorum. Kurtuluşumu düşük yaptım."

Kadının hissedilir acısı onu bir bıçak gibi kesip geçti. Kelimelerin böyle bir acıyı dindirebileceğinden şüphe etse de denemek zorundaydı. "Londra'dan ayrılmadan önce Leydi Julia ile konuştum. Birçok gebeliğin, belki de her dört ya da beş gebelikten birinin erken düşükle sonuçlandığını söyledi. Belki daha da fazla. Bunda olağandışı bir şey yoktu. Julia, Hardwick tarafından kaçırlmamış olsaydınız bile bunun gerçekleşeceğini düşünüyordu."

"O bunu bilemez. Kimse bilemez." Laurel çalmakta olduğu ilahiyi bitirdi ve parmaklarının klavyede yavaşça aşağı yukarı yürümesine izin verdi. Sonuç müzik değildi. Sadece hüznü, yalnız notalar.

Tekrar deneyen Kirkland, "Julia gelecekte çocuk sahibi olamayacağınıza inanmak için hiçbir neden olmadığını düşünüyor" dedi.

"O da bana aynı şeyi söyledi," dedi Laurel, sesi donuklaşmıştı. "Ama evliliğimizin ilk yılında gebe kalamadığımı ve şimdi de bu çocuğu kaybettiğimi düşünürsek, annelik için pek de iyi bir malzeme gibi görünmüyorum." Daha fazla notu.

Sertçe yutkundu. "Evlilik üremenin ötesinde bir şeydir."

"Evet, miras da var." Elleri klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. "Düşünüyordum da. Beni boşayıp daha doğurgan bir eş bulabilmen için benim tarafımdan görünürde bir zina ayarlamak zor olmazdı."

Gözlerini ona dikti. "Ne *korkunç* bir fikir! Boşanmak düşünülemez bile. Konuştuğumuz yeminleri hatırlıyor musun? İyi ya da kötü, ikimiz de yaşadığımız sürece."

Sesi son derece hüznüydü, "Sana bir varis veremesem bile mi?" diye sordu. "Unvanın bir varisi olduğu için *lanetlendim!*" diye patladı.

"Uyumumda değil.

Lanet olası unvan hakkında! Tek umursadığım sensin. Bir çocuk yetiştirmek ister misin? Birkaç çocuk mu? Her zaman yuvaya ihtiyacı olan bebekler vardır. Yetiştireceğimiz her çocuk, önemli olan her yönden bizim olacak."

Sonunda ona baktı. "Bu senin için sorun olmaz mı?"

"Hiç de değil." Elini klavyenin üzerinde duran onunkinin üzerine koydu, parmakları derin bir akorda vuruyordu. "Sana sahip olduğum sürece Laurel. Her yönden karım olarak. Evliliğimizi yeniden inşa etmek için çalıştık ve bence iyi bir iş çıkardık. Şimdi pes etme."

Sarsılarak yutkundu. "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Saat saat. Günden güne. Zamanla, ileriye gitmek daha kolay hale gelir." Sesi alaycı bir hal aldı. "Kesinlikle başka bir kadın bulabilmek için on yılını bekâr geçirmedim! Tanıştığımız gece, seni yaşadığım sürece seveceğimi biliyordum. Kendime bu düşüncenin saçma olduğunu söyledim ama bu Tanrı'nın kendi gerçeğiydi. Sen benim ruhumsun, Laurel. Sensiz, hayatımda sorumluluktan başka bir şey olmayan boş bir adamım." Adamın eli kadının elini sıktı. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

Bağlantısızlığı parçalandı ve elini ondan çekti. "Ben bir katilim, James! Hardwick'i bir an bile düşünmeden öldürdüm." Sesi boğuklaştı. "Sanki... . sanki bebeği kaybetmek günahlarımın cezasıymış gibi hissediyorum."

Suçluluğun gücü; bunu çok iyi biliyordu. "Bu saçmalık," dedi açıkça. "Hardwick'in beni öldürmesine izin vermeyi mi tercih ederdin? Benim hayatımın onunkinden daha değerli olduğunu düşünecek kadar kibirliyim. Umarım sen de öyle düşünüyorsundur!"

"Elbette seni kurtardığım için mutluyum! Ama bu beni daha az günahkâr yapar mı? *Öldürmeyeceksin.*" Yüzünü ellerinin arasına gömdü, omuzları titriyordu. "Belki de bu kadar güç kullanmadan onu durdurabilirdim."

Sesi yumuşadı. "Kötü niyetli adamlar etrafta dolu tabancalar sallıyorsa, en iyisi güç kullanmaktan yana olmaktır. İçgüdülerinize güvenin leydim. Siz gerekeni yaptınız."

"Mesele sadece bir adam öldürmüş olmam değil, gerçi bu da yeterince kötü," diye fısıldadı. "Seni ve arkadaşlarını ölümcül bir tehlikeye attım. Kendimle nasıl yaşayabilirim bilmiyorum. "

Kirkland, "Seni ve Violet'i ciddi bir kayıp vermeden kurtarmayı başardık," dedi. "Ama bu kadar şanslı olmasaydık bile, benimle gelen her adam riskleri biliyordu. Harekete geçmek, o eylemin sonuçlarını kabul etmektir ve hepsi de kabul etti. Doğru olanı yapmak çoğu zaman risk almak anlamına gelir."

Sertçe yutkundu. "Başka kayıp olmamasına sevindim ama Martin'in ölümünden ben sorumluyum. O sadece işini yapıyordu ve onu gözümün önünde öldürdüler! Hiç şansı yoktu." Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Hizmetçilerden biriyle evlenmeyi planladıklarını biliyor muydun? Ve şimdi o öldü."

İyi haberler verebileceği için sevinen Kirkland, "Aslında Martin hayatta ve oldukça iyi durumda. Seni ve Violet'i götürdükten sonra parkta sendeledi ve kaçırılma haberiyle kanlar içinde ayaklarımın dibine düştü. Takdire şayan bir şekilde davrandı ve ben de onun iyi olduğunu görmek niyetindeyim."

Görevlerinin çok ötesine geçen diğer hizmetkarlarıyla birlikte ödüllendirildiler."

Başını kaldırdı. "Martin ölmedi mi? *Tanrı*'ya şükür!"

"*Tanrı*'ya şükretmekten daha fazlasını yapmalısın Laurel." Kirkland iç cebinden safir haçını çıkardı. Zarif, yeni bir altın zinciri vardı. Haçı Laurel'in eline sıkıştırdı, sonra bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi yanına çekti.

Yumuşak bir sesle devam etti: "*Tanrı*'dan af dilemelisin. Bu O'nun işi, değil mi? Kusurlu insanoğlunu affetmek. Başkalarını affetmekte ve onlara şefkat göstermekte çok hızlısın. Aynı şeyi kendin için de yap." Sesinin titremesine engel olamadı. "*Lütfen*. Çünkü seni tekrar kaybetmeye dayanamam."

Bir an için kadın kaskatı kesildi ve adam onun geri çekileceğinden korktu. Sonra elini açtı ve haça baktı. Safirler lamba ışığında berrak bir Madonna mavisıyla parlıyordu.

Yüzünü onun omzuna dönerek, kayıp ve ıstırap dolu hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Adam diğer kolunu ona doladı ve onu kalbine yaklaştırdı.

Sonunda ona dönmüş olmasaydı, acı dolu gözyaşları dayanılmaz olacaktı.

Laurel bu acı onu parçalayacakmış gibi hissediyordu. Keskin bir netlikle, James'in onu sevebileceğini hiçbir zaman tam olarak kabul etmediğini, çünkü kendisini hiçbir zaman sevmediğini fark etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ailesi için hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı ve kendi değersizliğine olan bu derin inanç hayatını şekillendirmişti.

Doktorun aziz kız kardeşi Laurel Herbert, yaşadığı toplumda bir inanç timsali olarak görülüyordu. Sevgi vermek ona kolay gelirdi, bu yüzden hem vermenin zevki için hem de değersizliğini telafi etmenin bir yolu olarak etrafındaki herkese verirdi.

Yine de, belki aynı çatı altında büyüdüğü erkek kardeşi dışında, sevgiyi hiçbir zaman tam olarak kabul edememişti. James'e en büyük hediye olarak bir çocuk vermek istemişti, çünkü James'in ona verdiklerine karşılık daha azı yeterli olamazdı. Bir çocuk sahibi olma ve sonra da başarısız olma ihtimali yıkıcıydı.

Kendisinin değersiz olduğunu bildiği için asla af dilemeye cesaret edememişti. Hayatının merkezinde tutmaya çalıştığı inancı da en az geri kalanı kadar zayıf ve kusurluydu.

Ve yine de James onu seviyordu. Sözleri, sesi, kucaklamasının şefkati buna inanmamasını imkânsız kılıyordu. Paylaştıkları tutku ve müziğin ötesinde, kelimelerin ötesinde derin bir seviyede aynı olduklarını fark etti: sevgiyi özleyen ve buna layık olduklarından şüphe eden kusurlu, kusurlu varlıklar.

Sevginin olduğu yerde lütuf, merhamet ve bağışlama da vardı. Gözyaşları kocasının gömleğini mahvederken, kendini affedebilmek için dua etmeye başladı. Hatalarını kabul edebilmek, daha iyisini yapabilme gücü ve James'e hak ettiği neşeyi verebilmek için.

Onu saran umutsuzluğun ortasında bir iğne ucu kadar altın ışık oluştu. Karanlıktaki bu kırılmayla nefesini tuttu. Kalbiyle ışığa ulaştığında, ışık onun içinde genişledi ve kararmış ruhunun her karanlık köşesini aydınlatan parlak sıcaklık ve bağışlama akımlarına dönüştü.

Bu yeni içsel manzarayı düşünürken gözyaşları azaldı. Evet, özlemini çektiği çocuğu düşürmüştü ve acısı derindi ama bu çok eski zamanlardan beri kadınların yaşadığı bir kederdi.

Bir adam öldürmüştü ve bu asla unutamayacağı bir şeydi, ancak ölümcül şiddet uygulamak, alternatifi sevgilisinin gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmek olduğunda doğru seçim olmuştu. Hardwick'in tehlikesini kocasının ve arkadaşlarının hayatına sokmuştu ama o gün Bristol'da çaresizce mücadele eden Violet'i bırakıp gidemezdi.

Harekete geçmek, kişinin eylemlerinin sonuçlarını kabul etmesiydi. Violet'i kurtararak doğru olanı yapmıştı ve sonuçları korkunç olsa da, sonunda hak galip gelmişti. Bunun için derin bir şükran duyuyordu.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı ve kocasının çok şey görmüş gözlerinin sonsuz mavi derinliklerine baktı. "Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Sen sadece benden daha güçlü, daha zengin ve daha yakışıklı değilsin, aynı zamanda daha bilgesin. Beni neden sevdiğini anlayabilecek miyim bilmiyorum ama bugünden sonra bunu sorgulamayacağım. Aşkını hayatımın en büyük hediyesi olarak kabul edeceğim."

"Nedenini bilmiyor musun? Sıcaklığınız yüzünden leydim," dedi yüzünü aydınlatan, acısını ve özlemini dağıtan bir gülümsemeyle. "Nereye giderseniz gidin sizi çevreleyen sonsuz, kutsanmış sıcaklık. Varlığınız etrafınızdaki herkesi daha iyi ve mutlu hissettiriyor." Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Aşkımın yoğunluğu, soğuk ve karanlık ruhumun bu sıcaklığa ne kadar ihtiyaç duyduğunun bir göstergesi."

"O zaman seni gece gündüz ısıtmak benim için bir zevk olacak." Ruhundaki yeni hafiflik, alaycı bir şekilde eklemesine izin verdi, "Gecelerinizi ısıtmak biraz beklemek zorunda kalacak, ama uzun sürmeyecek, size söz veriyorum."

Başını arkaya yatırdı ve ona sonsuza dek sürececek bir öpücük verdi. "Birlikte hayatımızın tüm gecelerini aydınlatacak kadar sıcaklık yaratacağız."

O da onu öptü, güçlü kolları onu sardı. "İyi ya da kötü, ikimiz de yaşadığımız sürece. Tek istediğim sensin, aşkım."

Ve bu yeterliydi. *O* yeterliydi. Her zaman için.

Sonsöz

Londra

Ev müzikle doluydu. Kirkland evine girerken gülümsedi, Laurel'in zengin piyano performansı merdivenlerden aşağı tatlı tatlı süzülüyordu. Hizmetçiler onu dinlemekten hoşlandıkları için, müzik odasının kapısını açık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti, böylece ses evin her tarafına yayılıyordu.

Kirkland'ın yaptığı ilk şey şapkasını Soames'a vermek oldu, artık yine bir uşaktı ama yaşlı adam askerlik günlerine kısa süreli dönüşünün hoşuna gittiğini itiraf etti. Sonra Kirkland müziği takip etti.

Müzik odasının kapısında durakladı. Laurel'i izlemeyi her zaman çok sevmişti ve piyanoda sihir yarattığı zamanları hiç bu kadar sevmemişti. Bugün menekşe ve gül tonlarında parlak bir elbise giymişti, kıvrımları etrafına yayıldıkça ipek parlıyordu. O kesinlikle Tanrı'nın yeryüzündeki en güzel yaratağıydı.

Onun varlığını hissederek başını kaldırdı ve onun için özel olan, sonsuz sıcaklık, sevgi ve anlayış dolu gülümsemesini takındı.

Bristol'dan döndüklerinden bu yana geçen bir ay içinde evlilikleri yeni bir aşamaya girmişti. Evliliklerindeki yakınlaşmaya henüz başlamadıkları için tutkuları azalmıştı. Her ikisi de, özellikle Laurel, evliliklerini neredeyse paramparça eden felaketlerle inşa etmekte oldukları gelecek arasına biraz zaman koymak istiyordu. Geceleri aynı yatağı paylaşıyor, el ele tutuşuyor ve çıplak ten çok cazip geldiği için gecelik giyerek konuşuyorlardı.

Konuştukça karşılıklı anlayışları derinleşti. Yaptığı hatalardan, başarılarından ve iyi bir çözüm bulunamadığı lanet olası durumlardan bahsetti.

Laurel bir ömür boyu nasıl iyi olduğunu ama asla yeterince iyi olamayacağını içten içe hissettiğini yarım yamalak anlattı. Sözcükleri tükendiğinde, gece boyunca yer değiştirip dönseler bile hep dokunarak uyudular.

Laurel o kadar güzel görünüyordu ki Kirkland, yakında geçmişleri ile gelecekleri arasında yeterince boşluk olacağını ummaktan kendini alamadı.

fiziksel yakınlıklarına devam edebileceklerdi. Ama karısının tamamen iyileşmesi ve hazır olması ne kadar sürerse o kadar bekleyecekti. Ne de olsa on yıl beklemişti.

Odayı geçerken gülümsedi. "En sevdiğiniz Mozart Allegro ve hatta Vivace. Mutlu hissediyor olmalısınız leydim."

"Öyleyim!" James'in elini tuttu ve onu yanındaki piyano sırasına çekti. "Az bile söyledin James. Gel benimle otur da birlikte çalalım."

O da öyle yaptı ve klavyeyi paylaşımlarının büyüğü, artık kalbini tamamen açtığına göre paylaştıkları başka ne kadar çok şey olduğunu gösteren iyi bir metaforu. En sevdikleri Vivaldi parçasını bitirdikten sonra Laurel ona döndü, değişken gözleri parlıyordu.

"Leydi Julia bugün erken saatlerde ziyaret etti ve çok ilginç bir konuşma yaptık," dedi utangaç bir tavırla. "Ona düşük yapmama rağmen hala hamile hissettiğimi söyledim, ki bu hiç mantıklı değildi. Sonra genişlemeye başladım. Belki fark etmişsinizdir?"

Kaşları çatıldı. "Seni bunun farkında olacak kadar görmedim."

Laurel kızardı. "Son bir aydır tam anlamıyla evlilik yapmadığımız için tekrar hamile kalmam imkansız görünüyordu ve diğer olasılıklar biraz endişe vericiydi. Bu yüzden beni muayene etti ve yine hamile olmadığımı söyledi ama *yine* de!"

Ona baktı. "Düşük yapmadın mı?"

"Evet, ama Julia benimkine benzer vakalar duyduğunu söyledi, erken bir düşük olmuş ama hamilelik devam etmiş." Laurel onun elini tuttu ve gerçekten de daha dolgun bir kıvrımı olan karnına bastırdı. "Onun teorisine göre ikiz olma ihtimali varmış ama biri hayatta kalacak kadar güçlü değilmiş. Bu yüzden kaybolmuş. Böyle bir durumda, daha güçlü olan çocuk hayatta kalır ve normal ve sağlıklı doğar. Julia'nın dediğine göre bende olan da *tam olarak* buymuş!"

Ona baktı, tam olarak inanamıyordu. Yine de bu doğru ve gerçek hissettiriyordu. "Zaten mucizelerden payımızı aldığımızı sanıyordum."

Adamın elini kendisine doğru tutarken gözlerini kapattı. "Hamile olduğumu ilk fark ettiğimde şok oldum, şaşırdım ve çok sevindim ama ... hissettim.

. kararsız. Sanki bir şeyler tam olarak doğru değilmiş gibi. Düşük yaptığımda, bu neredeyse kaçınılmaz görünüyordu." Gözleri açıldı. "Ama bu *doğru*

hissettiriyor. Hâlâ kaybettiğim çocuğumun yasını tutuyorum ama başka, daha güçlü bir çocuğun olması gerçekten bir mucize." Kollarını ona doladı, hayatına

anlam katan sıcaklığı ve kadın gücünü hissetti. " mutlu," diye fısıldadı.

"İçimden bir ses

Ama cesaret edemiyorum çünkü seni incitme riskini göze alamam. Onun yerine seni öpeceğim." O da bunu yaptı, tutkuyla, titizlikle ve neşeyle.

Nefes alabilmeleri için öpüşme sona erdiğinde Laurel ayağa kalktı ve daha önce yaptığı gibi şarkı söylemeye başlarken onun ellerini tuttu.

*Bana sadece gözlerinle iç, ben de
kendi gözlerimle söz vereyim;*

Ayağa kalktı ve şarkıya katıldı, bakışları onun üzerindeydi. Bu kez sesi artık paslı değildi ve onun gür kontraltosuyla şefkatle harmanlandı.

*Ya da kadehin içine bir öpücük
bırak, şarap istemeyeceğim.
Ruhtan yükselen susuzluk İlahi bir
içecek ister;
Ama Jove'un nektarından
yudumlasaydım, senin için
değişmezdim.*

İkinci dizeyi bitirdiklerinde Laurel utangaç bir sesle, "Julia'ya başka sorular da sordum. Kırılmayacağım, aşkım. Kutlayacak harika bir şeyimiz yok mu?"

Asi umutlarını bastırarak, "Kırılmama kısmından emin misin?" diye sordu.

Gülümsemesi hınzırlaştı ve onu yatak odasına doğru çekti. "Julia'nın söylediğine göre, genel olarak konuşursak, kadınlar yükseldiklerinde iki şekilde davranırlarmış. Ya dokunulmak istemezlermiş ya da sürekli dokunulmak isterlermiş. Tahmin et ben hangi tipim!"

Adam gülerek direnmeyi bıraktı ve kadının onu yatak odalarına doğru çekmesine izin verdi. "Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Bu sabah gittiğinden beri hayır." Omzunun üzerinden, kışın en karanlık gününde Londra'yı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Ben de seni seviyorum James. Dünden bile daha çok, ama yarınki kadar değil."

Artık yatak odalarındaydılar, bu yüzden kapıyı kapattı ve onu kollarına aldı. Gelecekte sevinç kadar üzüntü de olacaktı çünkü üzüntü hayatın bir parçasıydı. Ama artık hiçbir şeyin, ama *hiçbir şeyin* onları tekrar ayıramayacağını biliyordu. Aralarındaki bağlar sonsuza dek ateşte dövülmüştü.

Ve bugün, bugün neşe vardı.

Yazarın notları:

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Kaybolan İkiz Sendromunu olay örgüsü amacıyla icat etmedim. Sendromdan bana, uzun yıllara dayanan deneyime sahip bir hemşire olan yazar arkadaşım bahsetti. Araştırmaya başladım ve erken bir kayıp yaşamış, daha sonra sağlıklı bir bebek sahibi olmuş kadınların yazılarından oluşan bir Web sitesi buldum. Modern teknoloji süreci daha anlaşılır kılıyor, ancak bilge bir ebenin ultrasondan önceki günlerde bile bunun gerçekleştiğini anlayabileceğini düşünüyorum.

Köle ticareti 1807 yılında İngiliz Parlamentosu ve Amerikan Kongresi tarafından yasaklandı. 1808 yılında Kraliyet Donanması, Batı Afrika kıyılarında devriye gezerek yasadışı köle tacirlerini durdurmak amacıyla Batı Afrika Filosu'nu kurdu. Filo iki küçük gemiyle işe başlamış olsa da, çabalarının zirvesinde tüm donanma gemilerinin altıda birini istihdam ediyordu.

1820'den itibaren Birleşik Devletler Donanması ticareti bastırmak için İngilizlerle birlikte hareket etmeye başladı. Batı Afrika Filosu 1808 ile 1860 yılları arasında yaklaşık 1.600 köle gemisi ele geçirmiş ve 150.000 Afrikalıyı özgürlüğüne kavuşturmuştur; dolayısıyla Kirkland gibi insanlar bu çabaları desteklemiş olmalıdır. Londra'daki Thames Nehri üzerinde 1815 yılında düzenli buharlı gemi seferleri başladı.

O dönemde buharlı gemileri test eden tek kişi Ashton değildi.

Violet Herbert Rhodes'un *The Secrets of a Lady's Maid* adlı kitabını tamamladığından ve çok satanlar listesine girdiğinden eminim!

Mary Jo Putney'nin Kayıp Lordlar serisinin
sonraki kitabının önizlemesi için okumaya
devam edin.

Her Zaman Bir Aziz Değil
önümüzdeki Eylül ayında satışa sunulacak!

Bristol, Sonbahar, 1806

Filo gelmişti, ay dolunaydı ve Herbert'in ücretsiz revirinde işler patlıyordu. Daniel Herbert buna aldırımıyordu. Kırık bedenleri onarmayı seviyordu ve ortağı ve en iyi arkadaşı olan kız kardeşi Laurel'in yardımlarıyla tasarladığı reviri de seviyordu.

Yine de, gece yarısına kadar taverna kavgalarında yaralanan sarhoş denizcileri tedavi etmekten bıkmıştı. Üç kez okulda öğrendiği dövüş sanatı becerilerini kullanarak hastaları yaralarını temizlemek için kullanılan cine el koymaktan vazgeçirmek zorunda kalmış ve iki farklı yaşlı kadın ona içtenlikle bir aziz olduğunu söylemişti; bu etiketin utanç verici olduğu kadar yanlış olduğunu da düşünüyordu.

Daniel son hastasını da taburcu ettiği için rahatlamıştı, böylece Laurel'la birlikte reviri gece için kapatabileceklerdi. Kullanılmış cerrahi aletlerini sabunlu su dolu bir leğene bırakmıştı ki muayene odasının kapısı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıldı. Başını kaldırıp baktığında, bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle bayılmak üzere olan hırpalanmış ve kanlar içindeki genç bir kadının beline sarılmış olan kız kardeşini gördü.

Her zamanki gibi soğukkanlı olan Laurel, "O aletleri henüz bir kenara koyma Daniel. Yeni bir müşterimiz var." Kızın muayene masasına oturmasına yardım etti.

Genellikle onları koruması gereken erkekler tarafından dövülen kadınları görmekten nefret ediyordu. Yeni hastayı incelerken yorgunluğu kayboldu. Kadın kambur duruyordu ve yüzü, sağ tarafı kanla keçeleşmiş koyu renk saçlarıyla örtülmüştü. Omuzlarındaki pelerini sıkıca kavramıştı ve şoktan titriyordu.

Sesi , "Ben Dr. Herbert. Sizin adınız nedir?" "J . . . J . . . J . . ."

Sanki ağzı kelimeleri oluşturmakta zorlanıyormuş gibi beceriksizce konuşuyordu, bu yüzden adam "Jane?" diye sordu.

Uzun bir sonra, "Evet. J..." diye fısıldadı. Jane."

"Neyin düzeltilmesi gerektiğini bulmak için seni muayene edeceğim." Temiz bir bezi ıslattı. "Başını kaldır ki yüzündeki kanı temizleyebileyim."

Kadın, bir gözü şişmiş ve öz annesinin bile tanıyamayacağı kadar büyük morluklara sahip bir yüzle ona itaat etti. Çürüklerin altında çok gençti ve normal şartlar altında güzel olabileceğini tahmin ediyordu. Bir erkek böyle savunmasız bir genç kızı nasıl incitebilirdi?

Öfkesini sonraya sakladı. Şu anda önemli olan bu yaralı kızı iyileştirmektir. Adam olabildiğince nazik davranmasına rağmen yüzündeki kanı yıkarken kız birkaç kez irkildi. Özellikle göz çevresine dikkat ediyordu. "Şanslısın," dedi sohbet edercesine. "Çıplak yumrukla dövüşen bir boksör gibi gözlerin moraracak ama gözlerinde ciddi bir hasar yok."

Başındaki yarayı temizlerken, "Seni kim dövdü?" diye sordu.

Kadın boğuk bir ses çıkardı ve ondan uzaklaştı. Sol elindeki alyansın parıltısını fark eden adam, "Kocan mıydı?" diye sordu.

Jane sanki taktığı yüzüğü unutmuş gibi eline baktı. Sonra dar altın halkayı çekip çıkardı ve muayene odasına doğru fırlattı. Yüzük duvardan sekti ve yerde takırdadı.

"Sat onu. Yardım edin. . . revire," diye fısıldadı kısık sesle. Yukarı kaldırdığı yüzü morarmış boğazını ortaya çıkardı. Canavar onu boğmaya çalışmıştı.

Jane'in hareketleri pelerinin omuzlarından kaymasına neden oldu ve sırtındaki kanlı kesik ortaya çıktı. Kesik sol omzundan neredeyse beline kadar uzanıyordu. Kaçmaya çalışırken bıçaklanmış olmalıydı. Bıçağın ucu kalçalarının kenarına çarptığında sola doğru kaymış, sonra da yastıklı giysinin içinden aşağı doğru devam etmişti.

Daniel sesini sakın tutarak ağır makasına uzandı ve elbisenin payını kesti. Elbisesinin korsajı da mahvolmuştu ve ince şalvarı kurumuş kanla yırtığa yapışmıştı. Şalvarı nemlendirerek yaradan nazikçe çekmesini sağladı, ancak Jane onu sıyrırken nefes nefese kaldı.

"Neyse ki derin değil, yine de Hades gibi acıdığını tahmin ediyorum." Özellikle de şimdi yarayı cinle temizlediği için. Jane muhtemelen bu gecenin izlerini hayatının sonuna kadar taşıyacaktı ama en azından bu yara gizlenmiş olacaktı.

Onu yatıştırmak için yumuşak yorumlarına devam etti. Laurel, Jane'in alçakgönüllülüğünü elinden geldiğince koruyarak ona yardım etti.

Daniel yarayı temizlemeyi bitirdiğinde Laurel, "Yeni giysilere ihtiyacın olacak Jane. Daniel, erzağımızdan birkaç giysi getirebilir misin?"

Daniel kadın kıyafeti seğme konusunda Laurel kadar becerikli olmayabilirdi ama yeni dayak yemiş bir kadının bir erkekle, hatta kendisiyle bile yalnız bırakılmaması gibi değişmez bir kuralları vardı. Başını salladı ve uzun günün ağırlılığını hissederek ayağa kalktı. "Bu gece gidecek bir yerin var mı? Ailen? Arkadaşların?"

Bakışları hâlâ yerde olan Jane, "Bir ... bir arkadaşım beni içeri alacak," diye fısıldadı. "Bu gecelik bu kadar yeter, ama bunun bir olmasına izin veremeyiz."

Laurel kararlı bir şekilde. "Yargıcı çağırırız ve seni döven adam hakkında suç duyurusunda bulunabilirsin."

"Hayır!" Jane harap olmuş giysilerini sıkıca kavradı, sesi çılgına dönmüştü. "Güvende olmamın tek yolu Bristol'den ayrılmak. Bir sulh yargıcı yardımcı olamaz."

Daniel kaşlarını çattı. Jane o zalime geri dönmemeye kararlı görünüyordu ama çoğu zaman kadınlar başka seğenekleri olmadığı için kendilerini yaralayan erkeklere geri dönüyorlardı. O odanın dışındayken Laurel kıza danışmanlık yapacaktı.

Jane giysiye ihtiyacı olan ilk hasta değildi, bu yüzden Laurel iki büyük gardırobu her iki cinsiyet ve her yaş için giysilerle doldurmuştu. Bazıları yerel kiliseler tarafından bağışlanmıştı; bazılarını da eskicilerden bulmuştu. Yama yapıldıktan ve yıkandıktan sonra giysiler modaya uygun olmasa da temiz ve saygındı.

Kızın yaralı sırtını incitmeyecek bol bir önlüğe ihtiyacı vardı. Ayakkabı mı? Hayır, sağlam yarım botlar giyyordu. İhtiyacı olan her şeyi hızlıca topladı ve kolayca taşıyabileceği basit bir kanvas çantaya yerleştirdi. Son olarak, yaralarını ve bandajlarını derin bir başlık ve bir pelerin seçti.

Giysileri teslim ettikten sonra Laurel, Jane'in giyinmesine yardım edebilmek için onu muayene odasından kovdu. Kapıyı arkasından kapatırken kaşlarını çattı. O ve Laurel hizmet sunuyorlardı, para değil. Laurel'in ayrı yaşadığı kocası tarafından sağlanan cömert ödeneğin neredeyse tamamı reviri yönetmek için harcanıyordu ve nakit sıkıntısı vardı.

Ama bazen istisnalar yapmak gerekir. Ofisi sadece birkaç adım ötedeydi, yüzden kapının kilidini açtı ve parasını sakladığı gizli çekmeceyi açtı. Jane'in kendini kutsayacak bir kuruşu varmış gibi görünmüyordu. İyileşene kadar kaçması ve kendini tutması ne kadara mal olacaktı?

Onun kendisine şiddet uygulayan kocasına döneceğini düşünmeye dayanamıyordu. Yirmi pound değerinde bozuk para ve küçük banknotlar topladı ve bunları küçük bir bez çantanın içine tıktırdı. Bu, onu Bristol'den uzaklaştırmaya ve dikkatli olursa iki ya da üç ay boyunca yanında tutmaya yetecek kadar büyük bir meblağdı. Sonra muayene odasına döndü ve kendine herkesi kurtaramayacağını hatırlattı. Yakınından bile geçemezdi.

Jane eski pelerine sımsıkı sarınmış, yara bere içindeki yüzü ve sargılı başı bonenin kenarıyla gizlenmişti. Laurel kaşlarını çatmıştı. "İyi olacağına emin misin? Gecenin geri kalanını burada, revirde geçirebilirsin."

"Yapamam," dedi kız, sesi şimdi daha güçlüydü. "Ben iyi olacağım, gerçekten. Uzağa gitmeme gerek yok."

Daniel onun takip edileceğinden korktuğu için kalmayacağından şüpheleniyordu. Kendisini bu gece misafir edecek bir arkadaşı olduğu konusunda doğruyu söylediğini umuyordu. Bir ahırda ya da kilisede saklanmayı planlıyor olabilirdi. Eğer ertesi gün gitmeyi planlıyorsa, bu bir gece için yeterli olabilirdi. "Bristol'dan ayrılırsan gidebileceğin bir yer var mı? Tercihen aile."

"Kimse yok ama ben idare ederim. Çalışmaktan korkmuyorum." Kırılgan bir kahkaha attı. "Ya da yürümekten."

Daniel çantayı uzattı. "Al bunu. Başka bir yere yerleşene kadar sana yeter."

Nefes nefese kaldı ve parayı geri vermeye çalıştı. "Bunu alamam! Benim için zaten çok şey yaptın."

Onun elini tuttu ve sözlerini vurgulamak için yavaşça konuştu. "Buradan ayrılmanı ve daha da kötü bir duruma düşmeni düşünmek istemiyoruz."

Jane onun yüzüne baktı. Şişip kapanmamış olan gözü açık, berrak bir maviydi ve hiçbir genç kızın bilmemesi gereken gölgeler barındırıyordu.

Eğildi ve morarmış dudaklarıyla adamın elini öptü. "Teşekkür ederim," dedi çığ, boğuk bir sesle.

Adamın elini bıraktı ve çantayı pelerininin içine soktu, sonra Laurel'e döndü. "İkinize de çok teşekkür ederim. Nezaketinizi asla unutmayacağım. Eğer size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olursa . . ."

Daniel kararlı bir şekilde, "Akıllıca kararlar ver. Başkalarına karşı nazık ol. Bu yeterli olacaktır."

Başını tekrar eğdi, sonra döndü ve odadan çıktı. Daniel ve Laurel onu kapıya kadar izlediler ve kızın birkaç basamak inerek sokağa çıkıp sola dönmesini sessizce izlediler. Kız gecenin içinde kaybolurken ince bedeninde yürek parçalayıcı derecede cesur bir şey vardı.

"Arkamızdaki ev satılık," dedi Laurel. "Orayı satın almak ve acımasız erkeklerden korunmaya ihtiyacı olan kadın ve çocuklar için bir sığınak oluşturmak istiyorum."

Daniel hemen, "Bence bu mükemmel bir fikir," dedi. Jane gibi kadınlar için bir sığınma evi gerçek bir nimet olurdu. "Paramız var mı?"

"Parayı *bulacağım!*" Defne ender rastlanan bir sertlikle konuştu.

"O zaman yaparız." Daniel kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Ama şu anda ikimizin de yemeğe ve demli çaya ihtiyacı var."

Laurel kolunun altında gevşeyerek nefes verdi. "Ne güzel bir tavsiye doktor. Ocakta güzel bir fasulye çorbası var."

"Mükemmel." Ama Daniel kapıyı kapatmadan önce Jane'in kaybolduğu gölgeye baktı. Ensesi karıncalanırken, bir gün onu tekrar göreceğine dair tekinsiz bir hisse kapıldı.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119
West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2014 Mary Jo Putney

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

ISBN: 978-1-4201-2716-4

İlk Zebra Books Elektronik Baskısı: Eylül 2014 eISBN-
13: 978-1-4201-2719-5
eISBN-10: 1-4201-2719-5

Attributor
PROTECTED

Hayır
@UITE
A

THE
LOST LORDS

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO
PUTNEY

"Putney's endearing characters and warm-hearted

A horizontal banner with a background of flowing, draped pink fabric. The fabric has soft folds and highlights, creating a sense of movement. The color is a vibrant, slightly dusty pink. The text is centered over the fabric.

stories never fail to inspire and delight.”
—Sabrina Jeffries

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.